467
SFA

CUPRINS

Cînturi nomade 2
Revista presei SF 114
Display-ul cu cărți SF 118
În curînd 120
Bagaj pentru drum 128
de Daniel Cristian Dumitru
Trimis extraordinar 130
roman de Mircea Liviu Goga
Revirimentul BDSF-ului românesc 262
de Dodo Niță
Înalta statuie 265
BD de Constantin Jurcuț
Nașul I ; II 272
BD de Valentin Iordache
Index alfabetic SF 274
de Mihaela și Cristian Ionescu

copyright by SFVA-SRL : (467)/2-1991

Societatea editoare: SFVA-SRL. Redactori: Viorel Pîrligras, Daniel Cristian Dumitru,Dodo Niță. Corespondența de afaceri, administrativă, abonamente: str. Gheorghe Barițiu nr.3, Craiova, 1100, jud. Dolj. Corespondența cititorilor: C.P. 648, 1100, Craiova, Dolj. Materialele nesolicitate nu se înapoiază. Tiparul executat la Imprimeria "Oltenia", cd. nr.218.

revista 467

Colecția de proză scurtă SF

CÎNTURI NOMADE

CÎNTURI NOMADE

Imnul întîi : KEMAL

Aranjînd scaunele la mese, ori ștergînd ici-colo un fir de praf sau o pată imaginară, Kemal, hangiul, își disimula angoasa. Era pe deplin îndreptățit. De la o vreme treburile mergeau prost. Azi nu se aflau în han decît trei negustori de mîna a cincea, strînși unul într-altul la o masă și doi săteni veniți numai să caște gura. Nici Orficus, Cuvîntătorul — oaspete rar prin aceste locuri — nu părea dispus să-și irosească poveștile în atmosfera anostă pe care o degaja sala de mese. Seara venise parcă și ea prea devreme. Prin geamul înghețat, Marele Portal abia se mai zărea, iar satul — cele cîteva cocioabe răsfirate la poalele dealului — devenise totuna cu troienele înalte, viscolite de vîntul aspru și rece ce mătura împrejurimile. În semiobscuritatea dinăuntrul hanului, mușterii arătau ca niște umbre, încolțiți de griji și de frigul care li se instalase în oase. Gurile rămăseseră pînă acum încleștate, iar discuțiile nu depășiseră cîteva cuvinte murmurate fugar. Iar asta — chibzuia hangiul — era cu atît mai rău, căci dacă vorbele nu se dezlegau, Orficus n-avea să înceapă să-și depene poveștile, băutura nu va curge șiroaie în stone, iar hangiul nu va putea să stoarcă nimic în plus din pungile negustorilor.

Ghe-He, brenalul de casă, dădu buzna în sală aducînd o enormă legătură de lemne. Kemal îl stimulă cu picior în fese.

— Mișcă-te mai repede, ne-au înghețat și vocile ! — mîrîi închizînd ușa grea de la intrare.

Un val de frig să strecurase în încăpere. Flăcările pîlpîiră în vatră, în timp ce drumeții se foiră, vădit nemulțumiți, șușotind proteste numai de ei înțelese.

— Acum un an, hangiule, hanul tău era mult mai primitor — îndrăzni unul dintre ei, un corcon mic de stat.

— Toate erau altfel acum un an — i-o tăie indispus Kemal. Se mai găsea și cîte ceva de mîncare, lumea nu era chiar plină de pungași și de amăriți, ca acum... Acum, ca niciodată ! Pînă și voi, negustorii, erați mai largi la pungă !

— Așa e... — continuă un altul. Negoțul mergea încă bine acum un an. Doi grebalzi îmi cărau mărfurile și, mă jur pe steaua norocului, îi încărcam suficient de des!

— Poate prin alte părți să fie mai bine — intră în vorbă și al treilea negustor. Tu, Cuvîntătorule — spuse întorcîndu-se spre Orficus — ai bătut lumea în lung și în lat. Cum e pe la alții?

Kemal surîse. Întrebarea era retorică, negustorii, prin însăși natura meseriei lor, cunoșteau mai bine ca oricine oazele de bunăstare. Sau, poate, cine știe?, Orficus le putea dărui o informație inedită, o piață virgină.

Cuvîntătorul își mîngîie obrazul aspru, bătrînesc și spuse:

— În alte părți e chiar mai rău. Neființa și întunericul își fac de cap prin lumea noastră. De cînd am fost părăsiți de Atoateștiutor, a rămas un gol pe care îl umplu acum ura și dușmănia. Frații se omoară între ei, copii își reneagă părinții, iar benzile de colonazi fac una cu pămîntul tot ce alții au durat o viață.

Sătenii tresăriră înfiorați și se traseră binișor către focul întreținut de brenal.

— Da, s-a întunecat de tot... — reluă primul negustor, privind spre fereastră.

Orficus întinse mîna osoasă și își apucă tarascana.

— S-au uitat poveștile, ăsta-i adevărul — spuse privind țintă suprafața de sticlă mată, încastrată în peretele din fața lui. Poveștile pe care le spunea Atoateștiutorul. Dacă le vom menține vii printre noi, putem spera ca, într-o zi, Atoateștiutorul să se întoarcă.

Privirile tuturor se îndreptară către icoana de pe perete, din care chipul Lui dispăruse de atîția ani. Kemal însuși se apropie și șterse cu grijă suprafața sticloasă.

— Dar tu, Cuvîntătorule — întrebă cel de-al treilea negustor — care e rostul tău? Te consideri, într-un fel, înlocuitorul Lui?

Obrazul zbîrcit al bătrînului făcu loc unui zîmbet.

— Eu nu pot inventa povești, ca El. Nici nu pot spune că le înțeleg pe de-a-ntregul tîcul sau vorba. Eu le păstrez și le cînt la rîndul meu, mai departe, ca cei din jurul meu să-l simtă ca altă dată printre ei, iar sufletul lor să-l cheme înapoi.

Hangiul pricepu că e rost de istorisire. Îl căută din ochi pe Ghe-He și-l descoperi cățărat pe pereți, aprinzînd încă torțe.

— Nu pe toate, blestematule! — îl ocări, trăgîndu-l jos.

Brenalul de casă căzu cu zgomot. Începu să schelălăie și se făcu mic, ca un ghemotoc.

— Fugi și adu de băut! — se răsti hangiul. Acum era momentul.

Cuvîntătorul își plimbă degetele pe curiosul instrument, acoperind și descoperind orificii special făcute în acest sens. O vibrație, o stare modulatorie se făcu simțită în încăpere, deși nu se auzea nici un sunet. Ceva însă se trezea în sufletul celor prezenți, înainte ca Orficus să deschidă gura.

CÎNTUL 1

MARTORUL

de Victor Martin

Într-una din zile, cînd nevastă-sa mai avea doar cîteva săptămîni pînă la încheierea celor nouă obișnuite luni de sarcină, Luc s-a apropiat de frigider, a luat o sticlă la întîmplare și, fără să catadixească să toarne în pahar, a tras o dușcă zdravănă hotărînd : „Dacă, de această dacă, e băiat, promit să nu mai vin seara beat ; ...vezi că nu am intrat pe poartă la ora 23, tragi obloanele, zăvorești ușa de la intrare și nu mă mai primești în casă..."

Arenca, nevasta lui, a fost încîntată să audă acest lucru ; a promis că va face așa cum dorește scumpul ei soț și i-a născut un băiat : al patrulea copil, venit pe lume în urma celor trei fete distribuite pe la socri.

De bucurie, Luc s-a întors tîrziu și, mort de beat, a adormit, bineînțeles, pe scări. Fără probleme, însă : marmura era încălzită de arșița zilei, cerul nopții de iulie tapetat cu stele, mirosul florilor din grădină îmbătător și gardul destul de înalt pentru a-l scuti de interpretările vecinilor.

S-a trezit în zori, bine dispus, deși înțepenit și înțepat de țînțari, s-a spălat pînă la brîu cu apă de la cișmea, și-a umplut plămînii cu aerul, curat încă, al dimineții, a îmbrăcat cămașă curată și a plecat grăbit alergînd spre autobuzul ce tocmai pleca.

Nevasta l-a privit cum se înghesuie, apucîndu-se cu disperare de o bară, și cum încearcă să tragă în interior piciorul prins între uși ; a zîmbit și s-a așezat într-un fotoliu. Blestemînd alcoolul și tot ce ține de el, a încercat să croșeteze, apoi a aruncat lucrul cît colo. L-a hrănit și l-a adormit pe junior, apoi s-a întins pe pat ; ceaiul sedativ nu avea nici un efect.

S-a apucat să facă mîncare și să bage lenjeria în mașina de spălat ; a trebăluit prin curte și prin magazie, dar oboseala nu a apărut ; numai nervozitatea.

— Idioată idee ai avut să zugrăvești tavanul dormitorului în albastru, cu norii aceia.... l-a întîmpinat ea pe Luc la întoarcerea de la serviciu stingînd aragazul și punînd ciorba în farfurii. Blestemată să fie imitația asta de cer !..

— De ce, dragă ? s-a mirat soțul. E o zugrăveală originală ; dacă nu îți surîdea ideea, nu o puneam în aplicare.

— Mi-a surîs ideea, dar, începînd cu noaptea trecută, o urăsc... La urma urmei, nici nu e o idee atît de originală... Parcă am dormi în biserică.

— E mare diferență ; la noi se îmbină armonios cu tocăria și mobila albă, cu mocheta roșie... Și peisajele de pe ziduri sînt șoc. A costat, dar face : mai uiți de căldura de afară și fumul de la autovehicule...

— Chiar, bine că mi-am amintit : e bine să ne cumpărăm din nou automobil. Nu te-ai mai chinui cu autobuzele, iar carnetul de șofer te-ar mai tempera în privința alcoolului.

— Cumpărăm noi și automobil, dar de ce zici că nu-ți mai place zugrăveala ?

— Am avut un coșmar.

— Eu, că am dormit pe scări, nu am avut ? !

— A fost hotărîrea ta să dormi afară dacă naște băiat... În mod normal, te interesează cîți bani bei și cu cine sau cînd te întorci acasă sau ce spune lumea, dar aseară, după mult timp, am simțit nevoia de a te avea lîngă mine...

— Înțeleg.

— Nu înțelegi nimic. Am visat avioane ; pe cerul ăsta artificial treceau avioane. M-am trezit de mai multe ori ; cînd adormeam, avioanele apăreau din nou... Sînt groaznic de obosită...

— Puteai să dormi de dimineață...

— Am încercat cu sedative, am luat și somnifere : nimic. Mi-a intrat frica în oase.

Luc a băut un pahar de vin și a aprins o țigară, regretînd că nu poate ieși cu prietenii la o bere. Presimțea că, dacă iese în acel moment, pleacă și Arenca la maică-sa și gata scandalul : istericale, hohote de plîns, urlete, reproșuri, tot tacîmul.

— Interesant, a spus într-un tîrziu. Ce avioane erau ?

Soția l-a privit contrariată :

— Nu are importanță ; important e că nu am putut dormi toată noaptea. Făceau o gălăgie infernală ; ca în filmele americane de duzină .. M-am trezit transpirată din cap pînă-n tălpi ; o transpirație rece, bineînțeles...

— Copilul nu s-a trezit ?

— Nu.

— Ciudat ! Sugarii se trezesc primii.

— Ce vrei să spui ?

— Nu ai visat. Azi-noapte au trevut avioane pe deasupra orașului. Un zbor de noapte.

— Nu e adevărat ; cea mai mare parte din timp am stat trează și nu am auzit decît greierii. Mi-a fost frică să adorm ; avioanele apăreau numai în somn. Am ațipit de cîteva ori și visul s-a reluat ca o peliculă întreruptă... Părea foarte, foarte real ; brăzdau cerul la înălțimi diferite ; unele treceau mai departe, altele se desprindeau din formație venind către mine, zburînd razant pe deasupra patului... Mi-am acoperit ochii cu palmele, am plîns, m-am întors cu fața în jos, dar nici așa nu a fost bine. Păreau a veni spre mine dinspre ocean ; jos, în golf, se vedea pista de decolare și multe, multe escadrile... Dar.., ce faci ? !

Luc deschisese televizorul și, trîntit într-un fotoliu, sorbea cafea rece.

— Ciudat, a spus el. Începe să mă obsedeze visul tău.

A schimbat șase programe și, abia la al șaptelea a găsit un film columbian despre războiul cu Germania.

— Așa arătau avioanele tale ?

— Nu. Astea sînt niște gize ; cele din vis erau uriașe. Zgomotul celor de pe ecran e un bîzîit adormitor. Mi-e frică... M-am temut că și azi vei veni tîrziu și băut... Am sperat tot timpul că vei uita cuvîntul dat și vei intra ; ușa era deschisă.

S-a așezat pe marginea fotoliului în care dormita Luc. L-a mîngîiat pe frunte, apoi i s-a cuibărit în brațe.

„E clar, a gîndit el. A zburat și ultima șansă de a ieși în oraș."

— Hai să mergem pînă la George, a încercat o ultimă tentativă. Are o istorie ilustrată a aviației. Sînt foarte curios, ce avion ai visat ?

Spre surprinderea lui, Arenca a acceptat să părăsească bîrlogul rugîndu-l să o sune pe mama ei pînă termină cu îmbrăcatul.

Asta nu i-a căzut prea bine lui Luc ; cu toate că nu o înghițea pe soacră-sa, a sorbit ultimul strop din sticla cu vin, cafeaua și a format numărul.

Nu au avut mult de așteptat ; soacra stătea la numai cîteva străzi depărtare de casa lor. După plecăciunile convenționale, pupături între mamă și fiică și o serie de indicații de regie privind laptele praf și scutecele, atmosfera încinsă a serii de vară, cu tot praful și dogoarea, i-a părut lui Luc o binecuvîntare.

Vizita neanunțată a debutat glacial, foarte diferit de așteptările lui cînd a propus să plece de acasă ; întîi era faptul că s-ar fi bucurat să plece singur, apoi faptul că, acră, nevasta prietenului s-a retras cu Arenca în camera alăturată lăsîndu-le pentru consolare doar un pachet de țigări și o cană cu ness rece.

Au pufăit și au discutat îndelung despre avioane și evoluția lor tehnică de la începutul noii ere a aviației încoace ; George avea cataloage de tot felul.

Luc i-a povestit cu lux de amănunte despre coșmarul din noaptea trecută al soției, apoi au consultat-o pentru a descoperi ce fel de avion a visat.

— Nu e nici unul, a declarat Arenca după ce a privit cu răbdare. Astea sînt toate ?

— Să facem o ultimă încercare, a spus George aducînd cel din urmă și cel mai proaspăt album pe care îl deținea. Conținea prototipuri ce nu au fost introduse încă în producția de serie, din motive pur financiare. Scrie aici.

— Asta e, a exclamat Arenca.

— Nu se poate, a spus George. Asta e bombardierul cu care a fugit generalul acela rus în Japonia. Știți și voi ; au vuit ziarele. Nu sînt decît patru luni de atunci, dar nu asta e esențial. Esențial e că Arenca a visat ceva nefixat pe scoarță...

— Nu te aprinde ! E o simplă coincidență, a intervenit soția lui George catadixind în sfîrșit să aducă o sticlă de vin și să-i servească în niște pahare minuscule, după cum gîndea Luc.

— Ce, eu nu am visat televizoare în culori cu mult înainte de a apare monitoare de acest tip ?, a continuat ea.

Ilustrație de Mircea GHIORGHIACHE

Cu toții au căzut de acord că a fost un coșmar ca orice coșmar și au trecut la lucruri mai vesele, făcînd haz și de pariul lui Luc, mai mult cu el însuși, de a dormi afară dacă vine beat în toiul nopții.

— Cuvîntul dat e un cuvînt pierdut, a rîs Luc.

— La iarnă, ce faci ? a întrebat nevasta prietenului. Să știu și eu ce am de făcut, că nici al meu nu e mai breaz.

— La iarnă transform garajul în cameră de locuit, a spus Luc prefăcîndu-se că nu a auzit ultimele cuvinte. Și așa nu mai avem mașină...

— Dar mașina unchiului Paul ? ! a sărit Arenca.

— Să și-o țină unde-o vrea ! s-a enervat Luc.

Animat de acest gînd și de paharele băute, se și vedea întins în șezlong, înconjurat de biblioteca veche pe care o va muta în garaj încălzindu-și picioarele la godinul vechi în care va introduce arzătorul de pîrlit porcul. A zîmbit acestui gînd imaginîndu-și focul vesel, cărțile împrăștiate peste tot, mașina de scris pe o măsuță și o stacană plină cu vin la capul patului, toate astea la lumina dulce a veiozei.

— E păcat să dormi într-un garaj cînd ai o casă așa frumoasă, l-a trezit George din reverie.

Au cinat împreună, au mai golit cîteva sticle cu vin, apoi un frate la lui George i-a condus acasă cu automobilul. Luc i-a mulțumit în felul lui spunînd că, de obicei, el se întoarce acasă cu mașina de stropit strada și că ultima cursă e la ora 0 și 15 minute fix ; ceilalți s-au forțat s-o ia ca pe o glumă bună.

— Ce are, dragă, mama ta ? ! a întrebat-o pe soție în timp ce își trăgea pijamaua și își căuta disperat papucii. Ne-a dat copilul în primire și a plecat foarte tăcută. De obicei face cîte o remarcă răutăcioasă ; acum nu a zis nici „noapte bună".

— Și eu mă mir ; nu am văzut-o niciodată așa supărată. Știi și tu ce veselă și comunicativă e...

Luc nu a mai apucat să-și exprime părerea despre veselia și comunicativitatea soacrei deoarece a adormit ca lovit cu ceva în cap.

S-a trezit în zori, mai devreme decît în mod obișnuit, galben ca ceara. S-a îmbrăcat cu mișcări mecanice, a luat în fugă o plăcintă și dus a fost.

Nici nu a observat că Arenca nu e în pat ; chircită, aceasta dormea pe un fotoliu, în sufragerie. S-a trezit la prînz și a făcut un duș ; încercînd să mănînce, a vomitat tot. L-a sunat pe Luc și nu s-a mirat deloc aflînd că și el visează avioane.

— Prototipul rușilor sau alt tip ? a încercat Arenca să glumească.

— Același, a răspuns el sec. Merg, acum ; am niște probleme de rezolvat.

— Vino devreme ! a spus ea închizînd.

S-a întins pe pat și a adormit. Pe la ora 0 și 30 de minute, Luc s-a întors iarăși beat. S-a sărutat frățește cu șoferul mașinii

de stropit strada, a scos din buzunarul hainei sticla cu vodcă dăruindu-i-o și a împins poarta împleticindu-se.

Spre dimineață, cînd răcoarea îl făcea să se simtă mai bine, în șezlongul instalat sub bolta de viță de vie, l-a trezit brusc Arenca.

— Vino înăuntru ! Mi-e frică ; un avion a deschis focul. E groaznic nu mai pot să dorm nici în bibliotecă, nici în sufragerie, nici în baie, niciunde ; mă urmăresc peste tot și trag cu mitralierele... Ce facem ?

— Copilul ?

— E liniștit. Dar eu ?... Cu starea asta de stress nu cred că-l voi mai putea alăpta...

S-a așezat în genunchi, lîngă șezlong, și a început să plîngă.

— Să schimbăm zugrăveala din dormitor, a propus Luc.

— Am băgat toate economiile în casa asta. Cel mai mult ne-au luat pictorii tăi, că nu ai vrut o zugrăveală normală... Apoi, nu cred să fie vina zugrăvelii, în toată casa e aceeași poveste... Am vorbit cu mama ; ea a stat cu copilul în bucătărie și a aținut... Asupra ei au lansat o bombă... Îți dai seama că putea s-o lase inima ? !

— Să mergem la un psihiatru !

— Cu toții ? ! Mai bine vindem casa.

— Îmi pare rău. Grădina am ridicat-o și o îngrijesc cu mîinile mele ; via, la fel, s-a enervat Luc. Știi ce părăginit era totul... Am muncit o viață să putem cumpăra casa asta, am băgat bani în mobilă, zugrăveală, gravuri, faianță, instalații sanitare... toate noi. Totul e făcut cu mîinile noastre ; asta nu are preț.

Arenca l-a privit lung și i-a îndreptat părul răvășit, mîngîindu-i fruntea plină de sudoare. El a mîngîiat-o de asemeni ștergîndu-i lacrimile ; s-a ridicat, a luat-o în brațe și a intrat în casă. A anunțat la serviciu că va lipsi, apoi a cerut numele celui mai bun psihiatru din oraș. Cum acesta era plecat la un congres în străinătate, s-a adresat asitentului acestuia.

După șapte ore de teste, întrebări și analize de mare finețe, diagnosticul era clar : Luc, Arenca și mama ei erau sănătoși din punct de vedere psihic.

— Ce paradox, a spus Luc în timp ce achita onorariul destul de ridicat, dacă ești sănătos, plîngi după bani, dacă ești bolnav, plîngi după sănătate.

— Nu aveți ce mai spune, a intervenit soacra. Omul a spus clar : „Îndepărtați cauza" ; deci trebuie să vindeți casa... În noaptea asta dormiți la mine...

— Nu e casa de vină, s-a încăpățînat Luc. Eu voi dormi acolo.

Și s-a culcat în grădină ; nu înainte de a mai goli zece pahărele de coniac.

S-au întîlnit dimineața ; toți trei erau cu ochii roșii de nesomn.

— Au început să planeze deasupra grădinii, a spus Luc. Nu știu, cred că nu e vis.

— E vis. Noi am dormit în casă, dar și eu, și mama, am visat aceleași avioane blestemate ; la aceleași ore...

— Dacă psihicul nu ne joacă feste, mai rămîne o variantă : cineva încearcă să inducă o stare de psihoză, în acest caz colectivă.

— Nu există tehnică atît de sofisticată pentru inducerea unor psihoze, psihopatii, psihastenii, de orice tip ar fi ele, a intervenit soacra lui Luc.

Cu asta discuția s-a închis ; cînd soacra lui intervenea în discuție, de multe ori îi sărea țandăra. Se ridica și părăsea ostentativ încăperea.

Fără să știe unul de altul, Luc și Arenca au început să frecventeze psihiatri mai mult sau mai puțin prestigioși. Pînă într-o zi, cînd au dat nas în nas în anticamera unuia dintre psihanaliști. După șocul întîlnirii, au pufnit în rîs și au hotărît să încerce toate variantele posibile, doar-doar vor salva casa.

Cu toate că era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, Luc s-a mutat la soacră-sa. Fără nici un efect, însă ; aveau același vis obsedant cu avioane ce treceau prin zidurile casei vechi, bătrînești, explodînd în curțile vecinilor. Bombe și rafale de mitralieră îi trezeau din somn, transpirați și îngroziți. Din cînd în cînd, cei doi soți aveau același vis și, nu rareori, mama Arencăi se trezea țipînd odată cu ei.

Au slăbit mult ; cearcănele erau vizibile. Au încercat, fără nici un efect, să doarmă la hotelul din apropiere, împreună sau pe rînd, în diferite variante.

Luc a ajuns să vadă scene de luptă aeriană și ziua, spre sau de la serviciu. Nu tot timpul, dar, oricum, destul de des ca să-i piară cheful pînă și de băut. A mai încercat de cîteva ori să iasă cu prietenii la o bere, dar gîndul că se va îmbăta foarte rău și va fi nevoit să doarmă în casa lui îl îngrozea.

Văzînd că nu mai e nimic de făcut și că toate sfaturile îl îndreaptă către aceeași concluzie, s-au sfătuit și au dat un anunț la ziar. Cumpărătorii, destul de mulți, vizitau casa, iar atunci cînd auzeau prețul, fie se eschivau și plecau stînjeniți, fie o trînteau oferind jumătate din sumă.

— Ce vor ăștia ? ! s-a enervat Arenca. De ce dau atît de puțin ? Ei nu sînt conștienți că am băgat în casa asta de două ori mai mulți bani decît cerem ?

— Bunii noștri vecini au răspîndit vestea că bîntuie stafiile, ceea ce nici nu e prea departe de adevăr. Prețul e mare pentru că nu are lumea bani, nu pentru că nu ar oglindi realitatea...

— Nevasta lui George spune că ar fi dispuși să dea trei sferturi din preț...

— Nu ! a sărit Luc de pe scaun vărsînd ciorba. Mai bine îi dau foc. Escrocul ! De mult pîndește ocazia...

— Ajungem la același rezultat ; o casă nelocuită se deteriorează și tot îi scade prețul. Am fost acolo în cîteva dimineți ;

în scurt timp au apărut și avioanele la orizont. Cenușii, amenințătoare. Au dreptate medicii ; nu e creierul nostru de vină.

Au petrecut o duminică obișnuită, cu plimbare prin parc, prînz cu friptură la cuptor, veșnicul pahar cu vin, dar fără somn după amiază. În săptămîna următoare au vîndut toate lucrurile și, cu strîngere de inimă, au dus cheile prietenului George întocmind actele.

— Bine măcar că am dat-o unui coleg de serviciu, s-a prefăcut Luc a fi mulțumit. În apartamentul ăsta e mai strîmt, dar am scăpat de coșmar. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît simt mai mult un sentiment de frustrare. Ceva sau cineva ne manipulează ca pe niște păpuși.

Arenca era mulțumită că au un somn bun, că nu mai visează avioane. Luc se întorcea de la serviciu treaz, vesel și devreme ; mînca bine, căuta vreo comedie la televizor, golea o sticlă de vin și adormea buștean.

Îl privea mirată, derutată ; de mulți ani nu i s-a mai întîmplat soțului ei să bea acasă, să fie vesel și amabil. Starea asta de bună dispoziție continuă, de armonie, nu era menită să-i aducă liniștea pe care o așeptă, dar nu întreba nimic de frică să nu se spulbere totul.

Și totuși, acest vis frumos, s-a topit în momentul în care, căutînd un model de broderie, i-a căzut privirea pe un număr al ziarului local. Pe pagina întîi, de la un cap la altul, trona titlul „O moarte misterioasă".

„În dimineața zilei de 24 octombrie, doctorul George Avram, conferențiar la catedra de biofizică, în cadrul institutului medico-farmaceutic din orașul nostru, a fost găsit în dormitor, ciuruit de șaptesprezece gloanțe, trase din unghiuri diferite, de la distanțe cuprinse între 8 și 27 de metri. Soția sa a fost găsită în bucătărie, sub influența unei doze mari de somnifer. Cercetările continuă."

„Psihiatrii încearcă să refacă memoria soției defunctului, pierdută în urma șocului. Căpitanul Petrescu Vasile, expert în criminalistică, a declarat ziariștilor că pacienta a recunoscut o vină ce poate fi, foarte bine, pură imaginație. Ea a declarat că, împreună cu soțul ei, a folosit un proiector de imagini pentru a cumpăra la un preț rezonabil casa doctorului Lucomir Antici, șeful laboratorului de fonetică al amintitului institut, coleg de serviciu și colaborator la mai multe invenții cu G. Avram..."

„...poliția e în derută", a citit în al treilea număr, apoi s-a urcat pe scaun adunînd și celelalte ziare.

„Doctorul Sandu Constantin consideră că poate fi o interferență cu o lume paralelă. A dat exemplu cazul din 1994 din satul Daia, județul Alba. S-a format o comisie pentru cercetarea cazului, în acest sens înscriindu-se să dea declarații peste cinci sute de martori... Nu s-a putut stabili natura aliajului din care au fost fabricate gloanțele..."

„Cu toate că e în vizibilă contradicție cu proba materială, reprezentată de cele 17 gloanțe, este cercetată cu multă atenție invenția din tinerețe a lui G. Avram, invenție amintită în numerele trecute ale cotidianului nostru sub numele de proiector de imagini. A fost consultat, în acest sens, doctorul L. Antici..."

„Doctorul Petre Costin ne-a relatat că pacienta nu își aduce aminte decît faptul că, în noaptea tragediei, pe deasupra ei a trecut razant un avion în flăcări. Îngrozită, s-a aruncat într-o parte și și-a acoperit fața cu mîinile ; soțul ei zăcea într-o baltă de sînge..."

Absorbită de lectură, Arenca nu a observat că Luc intrase în bucătărie. Stătea în spatele ei zîmbind ciudat.

A tresărît și a întors capul privindu-l speriată.

— Cine ești ? ! Ce vrei ? ! s-a trezit întrebînd.

— Nu are importanță.

A întins mîna și a alungat-o din timpul prezent ; ea era singurul martor.

Deși vibrațiile se stinseseră una cîte una, ascultătorii priveau încă visători undeva, în alte lumi interioare ale ființei lor.

Brenalul de casă adusese băutură și o turnase în stonele negustorilor și a lui Orficus. Sătenilor nu le dăduse, ei n-aveau cu ce plăti. De aceea Kemal făcu ochii mari cînd Orficus întinse porția sa celor doi nenorociți. După ce că nu plătea nimic — s-ar fi prăbușit cerul dacă vreun Cuvîntător ar fi fost pus să-și achite popasul ! — prețiosul lichid era acum risipit pe niște țărănoi.

Primul negustor sorbi din stona lui și scuipă.

— Anul trecut și băutura era mai bună, hangiule !

Asta era prea mult pentru Kemal. Umbra lui îl acoperi pe dată pe micul corcon. Al doilea negustor, un enigal cu figură iscoditoare, întinse un tentacul către pumnalul de la spate, ascuns cu grijă între blănurile ce îi acopereau în întregime corpul. Hangiul prinse mișcarea și îl fulgeră cu o uitătură scurtă.

— Te pleznesc de nu te vezi ! — îi șuieră printre dinți.

Tentacolul se retrase rapid, dispărînd ca prin farmec. Acum Kemal se ocupă de corcon.

— Dacă nu-ți convine, n-ai decît să te cari !

Nemulțumitul trebui să înghită în sec. Cale de cîteva zeci de echileți împrejur numai era nici urmă de alt han. Puținele care mai existaseră se făcuseră de mult una cu pămîntul, iar în bordeiele prăpădiților de țărani nu era rost să poți înnopta.

Se făcu că tocmai în acel moment se auziră bubuituri în poarta cea mare a hanului. Toată lumea împietri. Kemal trimise unul dintre săteni să meargă să vadă. Peste puțin timp acesta anunța venirea unui călător. Kemal se interesă dacă e singur și abia apoi încuviință primirea lui.

Drumețul își făcu intrarea odată cu o pală de vînt înghețat. Focul aproape se stinse. Torțele pîlpîiră, aruncînd umbre lungi.

— Închide-o, odată ! — răcni hangiul.

Și abia atunci acesta închise ușa în urma lui.

Un gurlan fornăi zgomotos afară, apoi totul fu cuprins de o tăcere de mormînt. Pînă și micul orloc, intrat odată cu străinul, încetă să se mai gudure și să mai pufăie, sau să mai lipăie din cele șase picioare, și rămase ca încremenit, privindu-și fix stăpînul.

Kemal îl studie distant. Nu-i plăcea de el. O cicatrice brăzda fața străinului, despărțind obrazul drept de la vîrful buzelor la ureche.

— Ai cu ce plăti ? — mormăie printre dinți Kemal.

Străinul strecură printr-o deschizătură din blana de garp alb ce-l înfășura un lucru pe care hangiul îl înhață înainte ca ceilalți să-l vadă. Cîntări acel ceva cu o ocheadă lungă și versată, fără să deschidă tot pumnul, apoi îl privi întrebător pe noul venit.

— Nu rămîn peste noapte — spuse acesta. Doar de mîncare și de băut, și un braț de uscături pentru gurlanul meu.

Fără să răspundă, Kemal se depărtă cu pași greoi și molcomi pînă în capătul celălalt al încăperii unde, ca fulgerul, apucă un cuțit lat de pe panoplia din perete și, prin întoarcere, îl aruncă cu o precizie și o forță de nebănuit. Lama șuieră, trecînd pe lîngă creștetul corconului și se înfipse în ușă, țintuind de ea orlocul ce-l însoțea pe noul venit.

— În hanul meu n-au ce căuta creaturi.

Negustorii strîmbară din nas, cu scîrbă.

Străinul nu se clinti. Abia într-un tîrziu, cînd țipetele animalului încetară, se răsuci încet și privi în tăcere ultimile zvîrcoliri ale nefericitului. Doar cicatricea păru că se umflă și se înroșește într-un mod straniu : partea dreaptă a feței lui, întoarsă înspre ceilalți, arăta ca transfigurată de un zîmbet hidos și rău prevestitor.

Se așeză în tăcere la una din mesele libere.

— Ghe-He ! — strigă hangiul.

Dintr-un ungher întunecat al beciului, brenalul de casă se smulse din loc, strîngîndu-și speriat trompa ce sugea cu nesaț conținutul oalelor îngrămădite acolo. Intră în sala de mese ca o vijelie, buimac și respirînd sacadat, însă se grăbi să o părăsească la fel de repede, înainte ca hangiul să fi terminat de comandat mîncarea, îngrijorat ca nu cumva vreun strop, sau vreo pată rămasă pe tompă doar din neglijență, să-i trădeze fapta.

Bruma de conversație născută înainte de cîntul lui Orficus părea definitiv destrămată. Mesenii priveau absenți ușa de care era țintuit animalul mort, apoi un grom, venit de cine știe unde se apropie temător de leș, îl mușcă și fugi lipăind prin balta de sînge.

Străinul părea indiferent față de cele întîmplate, fixînd cu insistență masa dinaintea sa, negustorii își aruncau ochiade pline de subînțelesuri, țăranii se strîseseră și mai bine lîngă foc, hangiul trebăluia păstrînd aceeași atitudine distantă.

Și atunci, Orficus știu că trebuia să intervină. Aerul se umplu pe dată de ciudatele vibrații ale tarascanei și vocea Cuvîntătorului depănă noua poveste.

CÎNTUL 2 — PERMISUL DE INFRACTOR

de Robert Sheckley

Tom Pescarul nu bănuia că se află la un pas de a începe o carieră criminală. Era dimineață. Marele soare roșu abia se ridicase deasupra orizontului, antrenînd în urmă micul său tovarăș galben. Sătucul, minuscul, bine delimitat, strălucea în lumina celor doi sori de miez de vară ca o unică pată albă pe întinderea înverzită a planetei.

În mica sa vilă, Tom tocmai se trezise. Era un tînăr înalt, bronzat, cu ochi migdalați ca ai tatălui său și cu o înclinație, moștenită de la mama sa, de a evita orice efort. Nu avea de ce se grăbi : nici vorbă de pescuit înaintea ploilor de toamnă și deci, în consecință, nici o treabă pentru un Pescar. Pînă atunci, tot ce ar avea de făcut — să hoinărească și să-și pregătească undițele.

— Este normal că acoperișul trebuie să fie roșu ! — îl auzi afară strigînd pe Billy Zugravul.

— Bisericile n-au niciodată acoperișul roșu — răspunse Ed Țesătorul, strigînd la rîndul său.

Tom se încruntă. Nefiind direct interesat, uitase cu totul schimbările survenite în sat, în cursul ultimelor două săptămîni. Își trase pantalonii și, apoi, o luă agale către piața satului.

Primul lucru pe care-l văzu, fu o imensă pancartă purtînd inscripția : „STRĂINII NU SÎNT ADMIȘI ÎN LIMITELE ORAȘULUI". Ori, pe întreaga planetă New-Delaware nu exista nici picior de străin. În definitiv planeta era acoperită de o imensă pădure, înconjurînd unicul sat. Pancarta nu era decît un slogan politic.

Piața însăși era mărginită de o biserică, de o închisoare și de un birou de poștă, toate trei construite în cursul acestor două săptămîni de activitate frenetică. Nimeni nu știa ce să facă cu aceste clădiri — satul nu le simțise lipsa în ultimele două secole. Însă, acum, construcția lor devenise o necesitate.

* * * *

Ed Țesătorul se proțăpise în fața noii biserici, privind chiorîș în sus. Billy Zugravul era cocoțat, într-un echilibru extrem de instabil, pe acoperișul înclinat al edificiului și indignarea îi zbîrlise mustața blondă.

— Ce dracu' — zicea Ed — nu-ți repet decît ce am citit săptămîna trecută. Un acoperiș alb — de acord. Roșu, niciodată.

— Confunzi cu altceva, răspunse Billy. Nu-i așa, Tom ?

Tom ridică din umeri. N-avea nici o părere. Chiar în acea clipă, apăru alergînd Primarul, transpirat, cu cămașa fluturînd pe pîntecul proeminent.

— Dă-te jos ! strigă el la Billy. Am verificat. Este vorba de grădiniţa cu acoperiş roşu, nu de biserică.

Billy luă un aer şifonat. Ca toţi zugravii, era în permanenţă plin de harţag. Însă, de cînd Primarul îl numise Sheriff al poliţiei, săptămîna trecută, devenise de-a dreptul imposibil.

— Dar n-avem Grădiniţă — mîrîi Billy, pe la jumătatea scării.

— Ei bine, va trebui să construim una — spuse Primarul. Imediat.

Aruncă o privire către cer. Involuntar, mulţimea îl imită. Dar nu se zărea încă nimic.

— Unde sînt băieţii Dulgherului ? — întrebă Primarul. Hei, Sid, Sam, pe unde sînteţi ?

Capul lui Sid Dulgherul apăru din mulţime. Se sprijinea încă în cîrji, consecinţă a unei căzături de luna trecută, cînd căţărat într-un copac, cotrobăia după ouă de Fhrestle ; la căţăratul în copaci, Dulgherii nu făceau nici doi bani.

— Ceilalţi sînt la teverna lui Ed Berarul — zise Sid.

— Sigur, unde puteau fi, dacă nu acolo ? se auzi din mulţime vocea lui Mary a Marinarului.

— Ei atunci du-te de-i caută — spuse Primarul. Trebuie să ne construiască o Grădiniţă, şi încă repede. Spune-le s-o clădească lîngă Închisoare. (Se întoarse către Billy Zugravul care coborîse de pe scară). Billy, vei zugrăvi grădiniţa asta într-un roşu frumos şi strălucitor, pe dinăuntru şi pe dinafară. E foarte important.

— Cînd o să capăt insigna de sheriff ? — întrebă Billy. Am citit că sheriffi poartă întotdeauna insignă.

— Fă-ţi tu singur una — îi răspunse primarul, ştergîndu-şi faţa cu poalele cămăşii. Ce căldură. Inspectorul ăsta ar fi putut veni şi el iarna. Tom ! Tom Pescarul ! Am de gînd să-ţi încredinţez o misiune importantă. Vino cu mine să-ţi explic despre ce este vorba.

Îl luă pe după umeri pe Tom şi, apucînd-o pe unica stradă pavată a satului, se îndreptară spre vila Primarului, dincolo de bazarul pustiu. În trecut, uliţa era de pămînt bătătorit. Dar trecutul murise cu două săptămîni în urmă şi acum drumul era acoperit cu bolovani ciopliţi. Devenise atît de penibil de a-l folosi cu picioarele goale, încît sătenii nu se mai deplasau decît luînd-o prin grădini, peste pîrleazuri.

Primarul, în ce îl privea — din principiu — îşi impusese de a merge pe pavaj.

— Ascultă, Primarule — protestă Tom. În momentul de faţă sînt în vacanţă...

— În momentul de faţă nu poate fi vorba de nici o vacanţă ! Azi-mîine ne putem trezi cu el. Îl invită pe Tom în vilă şi se aşeză într-un fotoliu imens, pe care-l împinsese cît se poate de aproape de postul de radio interstelar.

— Tom — i se adresă pe şleau Primarul — nu ţi-ar place să devii un Criminal ?

— Nu ştiu — răspunse Tom. Ce-i acela un Criminal ?

* * *

Jenat, Primarul se foi în fotoliul său, apoi își puse o mînă pe radio, gest care îi conferea autoritate. Iată — spuse el și începu să explice pe îndelete.

Tom asculta, însă, cu cît afla mai multe, cu atît mai puțin îi plăcea. Toate necazurile veneau de la radioul ăsta interstelar. De ce naiba nu-l făcuseră surcele ?

Nimeni nu mai crezuse că ar mai fi putut încă să funcționeze. Pe el se adunase praful biroului, primar după primar, timp de generații, ultimă legătură cu Pămîntul matern. Două sute de ani mai devreme Pămîntul comunica cu New-Delaware, cu Ford IV, cu Alpha Centauri, cu Nueva España și celelalte colonii care constituiau Uniunea Democrațiilor Pămîntene. Și apoi orice legătură încetase.

Se pare că pe Pămînt avusese loc un război. New-Delaware, cu unicul său sat, era mult prea mic și îndepărtat pentru a lua parte. Se mărginiră deci să aștepte vești, care însă nu le mai sosiră. Apoi o epidemie de ciumă se abătuse asupra satului, decimîndu-i trei sferturi din populație.

Încetul cu încetul, satul își cicatrizase rănile. Sătenii adoptaseră un mod de viață personal și uitaseră Pămîntul.

Se scurseră astfel două sute de ani.

Și iată că, deodată, cu două săptămîni mai devreme, vechiul radio recăpătase viață pîrîind. Timp de ore întregi, nu făcuse decît să emită paraziți și pocnete, întreaga suflare a satului fiind adunată în jurul vilei Primarului.

În cele din urmă, se putură distinge și cuvinte :

— ...„mă auziți, New-Delaware ? Alo, mă auziți ?“

— Da, da, vă auzim — răspunsese primarul.

— Colonia mai există ?

— Desigur — exclamase cu mîndrie primarul.

Vocea devenise seacă și oficială : „Am încetat contactele cu coloniile exterioare o vreme, datorită condițiilor tulburi care au intervenit aici. Dar acum totul s-a terminat, cu excepția unei ultime operațiuni de curățire. Voi, New-Delaware, sînteți în continuare o colonie a Pămîntului Imperial și rămîneți supuși legilor sale. Vă recunoașteți acest statut ?“

Primarul ezitase. În toate cărțile se vorbea despre Pămînt ca despre o Uniune a Democrațiilor.

Eh ! la urma urmei, în două secole, o schimbare de nume nu este anormală.

— Rămînem ca întotdeauna loiali Pămîntului — răspunse primarul plin de demnitate.

— Perfect. Ne scutiți de oboseala de a vă trimite un corp expeditoinar. Un Inspector rezident va sosi din punctul cel mai apropiat, pentru a se asigura că vă conformați întru-totul obiceiurilor, instituțiilor și tradițiilor Pămîntului.

— Ceeee ? — exclamase primarul cu o voce neliniștită.

Vocea uscată căpătă accente ascuțite :

— Cred că, natural, vă dați seama că nu există loc în Univers decît pentru o singură specie inteligentă — Omul ! Toate celelalte trebuie suprimate, desființate, anihilate. Noi nu putem tolera ca străinii să ne dea tîrcoale cu perfidie. Sînt sigur că mă înțelegeți, Generale.

— Eu nu sînt un General. Sînt Primar.

— Dar dvs. guvernați, dacă am înțeles bine ?

— Da, dar...

— Deci sînteți un General. Lăsați-mă să continui. În această galaxie nu există loc pentru străini. Absolut, nici unul. Tot așa cum nu există loc pentru culturile umane deviaționiste, prin definiție, străine. Este imposibil să administrezi un imperiu în care fiecare face ce-i place. Trebuie făcută ordine. Cu orice preț !

Primarul de abia putuse să-și înghită saliva, uitîndu-se țintă la radio.

— Asigurați-vă că este întrutotul o colonie pămînteană cea pe care o guvernați, Generale, și că nu există la dvs. abateri radicale de la normă, așa cum ar fi liberul arbitru, întrunirea liberă și altele care figurează pe lista interdicțiilor. Asemenea lucruri sînt străine și noi nu ne purtăm cu mănuși cu străinii. Faceți-vă ordine în colonie, Generale. Inspectorul va fi la dvs. în vreo cincisprezece zile. Gata.

Locuitorii satului organizaseră imediat o adunare, în scopul găsirii modului cel mai potrivit în care puteau să se conformeze instrucțiunilor primite de pe Pămînt. Singura soluție era ca ei să se modeleze în grabă după criteriile pămîntene, definite în vechile lor cărți.

— Asta nu-mi explică — obiectă Tom — pentru care motiv ne trebuie și un Criminal.

— Este un element important al societății pămîntene — îi explică Primarul. Toate cărțile sînt de acord asupra acestui punct. Criminalul are aceeași importanță ca și Poștașul, de exemplu, sau Sherifful poliției. Spre deosebire de ei, Criminalul este angajat în manevre antisociale. El acționează împotriva societății, Tom. Dacă nu ar exista oameni care să muncească contra societății, cum ai vrea să existe cei care muncesc pentru ea ? Nimeni n-ar mai avea nimic de făcut.

Tom clătină din cap.

— Tot n-am priceput.

— Hai, fii înțelegător, Tom ! Trebuie să avem chestii pămîntene, ca de exemplu străzi pavate. Toate cărțile vorbesc despre asta. Și biserici, închisori. Și în toate cărțile se pomenește Crima.

— Nu văd legătura — spuse Tom.

— Pune-te în locul meu — răsună rugător glasul Primarului. Vine Inspectorul acela și-l întîlnește pe Billy Zugravul, Sherifful nostru. Îi cere să-i arate Închisoarea. Și p-urmă întreabă : „N-aveți pușcăriași ?“ și eu îi răspund : „Bine înțeles că n-avem, pentru că Crima nu există aici“. „N-aveți crime ?“ — se miră el — „Dar Crima a existat întotdeauna pe coloniile pămîntene. O știți

doar foarte bine." Și eu ce îi răspund la întrebarea : „Pentru ce aveți o închisoare ? Pentru ce ați numit un Sheriff ?"

* * *

Primarul își trase răsuflarea.

— Înțelegi tu ? Totul se năruiește. Și el o să-și dea imediat seama că nu sîntem ca oamenii de pe Pămînt. Că am încercat să trucăm. Că sîntem niște străini.

— Hmm — tuși încurcat Tom, impresionat totuși.

— În timp ce, dacă tu accepți — continuă primarul — aș putea spune : „Desigur, crima există la noi, ca și pe Pămînt. Avem un Hoț care este și un Ucigaș. Nenorocitul a primit o proastă educație și nu s-a putut adapta. Sherifful nostru dispune de Dovezi împotriva lui și sperăm să-l arestăm în 24 de ore. Îl vom băga la închisoare și, după aceea, o să-l Reabilităm."

— Ce înseamnă aia, că o să mă Reabilitați ? întrebă Tom.

— Nu știu nici eu prea bine. Dar îmi voi face griji cînd o veni vremea. Pentru moment, înțelegi pînă la ce punct este Crima necesară ?

— Înțeleg. Dar de ce tocmai eu ?

— Pentru că nu mai am pe nimeni altcineva. Și, în plus, tu ai ochii înguști. Criminalii au întotdeauna ochii înguști.

— Ei, nu sînt chiar atît de înguști ! — protestă Tom. Ed Țesătorul îi are chiar și mai înguști !

— Te rog, Tom — spuse primarul. Fiecare trebuie să ne jucăm rolul. Tu vrei să ajuți comunitatea, nu-i așa ?

— Fără îndoială — răspunse Tom cu un ton plictisit.

— Perfect. Atunci, tu vei fi Criminalul nostru. Uite, asta o să-ți legalizeze poziția.

Și îi întinse lui Tom un document, astfel întocmit :

„PERMIS DE INFRACTOR"

„PRIN PREZENTA, TOM PESCARUL ESTE LEGAL ACREDITAT ÎN „CALITATEA DE HOȚ ȘI UCIGAȘ. ESTE ÎMPUTERNICIT SĂ-ȘI MANIFESTE „NECINSTEA PE ALEILE OBSCURE, SĂ FRECVENTEZE LOCALURILE RĂU FAMATE ȘI SĂ VIOLEZE LEGEA".

Tom citi de două ori documentul, apoi întrebă :

— Ce Lege ? Care Lege ?

— Am să-ți explic pe măsură ce am s-o fabric. Toate coloniile terestre au Legi.

— Dar eu, ce va trebui să fac ?

— Va trebui să Furi. Și să Omori. Asta n-ar trebui să-ți pună probleme.

Primarul se apropie de raftul său de cărți și luă cîteva cărți antice intitulate : „Criminalul și mediul său", „Psihologia asasinului", și „Studiu asupra motivărilor furturilor".

— Aceste cărți te vor lămuri asupra tuturor aspectelor dorite. Fură cît poți. Totodată, cred că un singur omor ar fi suficient. Nu există nici un motiv ca să comiți mai multe.

— Foarte bine — Tom dădu din cap. Cred că am să mă descurc.

Luă cărțile și se îndreptă spre vila sa.

* * *

Era foarte cald și toată discuția asta despre Crimă îl obosise, stîrnindu-i însă, în același timp, curiozitatea. Se întinse pe pat și începu să frunzărească vechile cărți.

Cineva bătu la ușă.

— Intră ! — strigă Tom, frecîndu-se leneș la ochi.

Intră Marv, cel mai în vîrstă și mai înalt dintre roșcovanii băieți ai Tîmplarului, urmat de bătrînul Jed Țăranul. Duceau împreună o sacoșă.

— Tom, tu ești Criminalul satului ? — întrebă Marv.

— Așa se pare.

— Atunci, astea-s pentru tine.

Puseră sacoșa pe podea și scoaseră o secure, două cuțite, o țepușă și o măciucă.

— Ce-s drăciile astea ? — întrebă Tom ridicîndu-se brusc în capul oaselor.

— Arme, firește că arme — zise Jed Țăranul cu harțag. Fără arme nu poți fi un Criminal.

Tom se scărpină în cap, cu un aer încurcat :

— Așa să fie ?

— Ai face bine să mai gîndești și singur — urmă Jed. Să nu-ți închipui c-o să le facem noi pe toate în locul tău.

Marv Tîmplarul îi făcu cu ochiul lui Tom :

— Jed mîrîie pentru că Primarul l-a numit Poștaș.

— Eu, unul, o să-mi fac treaba — zise Jed. Nu-mi place însă că tot eu trebuie să scriu și scrisorile.

— Asta nu cred să fie prea dificil — surîse Marv. Doar asta fac și Poștașii de pe Pămînt, unde este mult mai multă lume decît aici. Baftă, Tom.

Și plecară.

Tom se aplecă și cercetă armele. Știa ce sînt : vechile cărți erau pline de ele. Dar nimeni pe New-Delaware nu se slujise vreodată într-adevăr de o armă. Singurele animale de pe planetă erau mici, acoperite cu un fel de blană și ierbivore convinse. Cît despre folosirea unei arme împotriva unui vecin — la ce bun ?

Apucă unul dintre cuțite. Era rece. Îi atinse vîrful. Era ascuțit.

Tom începu să se plimbe în lung și în lat, aruncînd cîte o privire armelor. Îi dădeau o stranie senzație de apăsare în golul stomacului. Își zise că poate se cam grăbise acceptînd această muncă. Totuși, pentru moment, nu avea vreun motiv să-și facă griji. Trebuia, mai întîi, să citească cărțile. Și apoi, poate va reuși să-și formeze o părere despre toată afacerea asta.

* * *

Citi timp de mai multe ore, neîntrerupîndu-se decît ca să îmbuce o gustare frugală. Cărțile erau relativ ușor de înțeles, diversele metode criminale erau explicate pe larg, deseori cu ajutorul diagramelor.

Dar, pe ansamblu, toate acestea nu aveau sens. Care este scopul Crimei? Cui îi folosește? Ce avantaje pot trage oamenii de pe urma ei?

Cărțile nu o explicau. Le frunzări, privind fotografiile reprezentînd fețe de criminali. Aceștia aveau un aer foarte serios și convins, pe deplin pătrunși de semnificația rolului lor în sînul societății.

Tom ar fi fost fericit să poată descoperi care este semnificația. Astfel, în mod sigur, sarcina sa ar fi devenit mai ușor de îndeplinit.

— Tom? — răsună vocea Primarului, strigîndu-l de afară.

— Sînt acasă, Primarule — răspunse Tom.

Ușa se deschise și Primarul aruncă o privire înăuntru. În spatele lui se aflau Jane Țăranca, Mary a Marinarului și Alice Bucătăreasa.

— Ei, Tom? — întrebă Primarul.

— Ei, ce?

— Ce-ai spune dacă te-ai apuca de treabă?

Tom se strîmbă fără voie.

— Am început deja — spuse el. Tocmai citeam cărțile astea și încercam să înțeleg.

Tom se întrerupse stînjenit, sub privirea celor trei dame în vîrstă care-l fixau.

— Sigur. Îți pierzi timpul citind — zise Alice Bucătăreasa.

— Toată lumea este deja la muncă — adăugă Jane Țăranca.

— Ce poate fi atît de greu în asta, să Furi? — îl sfidă Mary a Marinarului.

— Așa este — zise și primarul. Inspectorul acela poate pica dintr-o zi într-alta și noi nu avem nici măcar o singură Crimă să-i arătăm.

— Bine, bine — făcu a lehamite Tom.

Își strecură în centură un cuțit și măciuca, își îndesă sacoșa în buzunar — pentru a-și transporta Prada — și ieși din casă cu un pas majestuos.

Dar unde să se ducă? Era în mijlocul după-amiezii. Piața, locul cel mai logic unde să furi, era pustie pînă seara. Pe de altă parte, nu voia să comită un furt ziua în amiaza mare. Așa ceva nu i se părea a fi treabă de profesionist.

Își despături PERMISUL DE RĂUFĂCĂTOR și reciti... ESTE ÎMPUTERNICIT... SĂ FRECVENTEZE LOCALURILE RĂU FAMATE...

În regulă! Se va duce să frecventeze un local Rău Famat. Acolo, va putea să-și urzească planurile și să intre în pielea personajului său. Din nefericire, satul nu oferea deloc posibilități de alegere. Exista „Micul Restaurant" pe care-l țineau surorile Su-

VIOREL

fleţel, văduve ; „Colţul Liniştit“ a lui Jeff Bîtlanul ; şi în sfîrşit „Taverna“ lui Ed Berarul.

Trebuia să se mulţumească cu bodega lui Ed.

* * *

„Taverna“ ocupa o vilă, care nu se deosebea prin nimic de celelalte case ale satului. Era formată dintr-o sală mare pentru clienţi, o bucătărie şi camerele membrilor familiei. Nevasta lui Ed, în afară de bucătărie, făcea şi curăţenie, pe cît de bine putea, avînd în vedere durerile sale de spate. Ed servea băutura. Era un bărbat palid, cu privirea adormită şi care avea un talent particular de a-şi face griji.

— Salut, Tom ! zise Ed. Am auzit spunîndu-se că tu eşti Criminalul nostru.

— Aşa-i — răspunse Tom. Dă-mi o perricola, Ed.

Ed Berarul îi servi sucul său nealcoolizat de rădăcini, apoi se proţăpi, neliniştit, în faţa mesei lui Tom.

— Cum se face Tom, că nu eşti la Furat ?

— Tocmai îmi întocmisem planul. Pe de altă parte, Permisul meu precizează că trebuie să frecventez Localuri Rău Famate. De asta sînt aici.

— Nu-i frumos din partea ta — se întristă Ed. „Taverna“ mea nu este un Local Rău Famat.

— Tu serveşti mîncarea cea mai infectă din tot satul — murmură Tom.

— Ştiu. Nevastă-mea nu se pricepe deloc la gătit. Însă ambianţa este prietenoasă şi oamenilor le place aici.

— Toate astea o să se schimbe, Ed. Îmi voi face din Taverna asta cartierul general.

Umerii lui Ed Berarul se încovoiară.

— Încerci să faci un colţişor agreabil şi iată cu ce mulţumire te alegi ! — murmură el, revenind la bar.

Tom se căzni să judece, lucru pe care-l găsi deosebit de dificil. Cu cît încerca să-şi stoarcă mai mult mintea, cu atît îi veneau mai puţine idei. Continuă totuşi cu curaj.

Se scurse vreo oră. Richie Ţăranul, cel mai tînăr dintre fiii lui Ed, îşi strecură capul prin uşa întredeschisă.

— Ai reuşit să Furi ceva, Tom ?

— Nu încă — răspunse Tom — încovoiat deasupra mesei şi muncit de gînduri.

După amiaza fierbinte trecu greu. Petece de umbră deveniră vizibile dincolo de geamurile de o curăţenie dubioasă ale Tavernei. Un greier începu să ţîrîie şi prima adiere a brizei de seară înfioră frunzele pădurii învecinate.

Grăsanul George Marinarul şi Max Ţesătorul intrară să ia un pahar de glava. Se aşezară la masa lui Tom.

— Ei, cum merge — se interesă George Marinarul.

— Nu prea bine — răspunse Tom. Nu reușesc să înțeleg cum se practică Furtul ăsta.

— Las' că te descurci tu — spuse Marinarul cu vocea sa liniștită, gravă și serioasă. Dacă există în satul ăsta cineva care să fie capabil s-o facă, ei bine, acela ești tu.

— Noi avem încredere în tine, Tom — îl asigură și Max Țesătorul.

Tom le mulțumi. Cei doi își băură paharele și se ridicară. Tom continuă să se gîndească, privind țintă paharul gol.

O oră mai tîrziu, Ed Berarul își drese glasul ușor, ca pentru a se scuza :

— N-aș vrea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Tom, însă... cînd ai de gînd să Furi ceva ?

— Chiar acum — răspunse Tom.

Se ridică, își verifică armele dacă sînt la locul lor și se îndreptă către ușă.

* * *

În piață operațiunile trocului de seară erau în plin. Mărfurile erau stivuite în grămezi pe tarabe sau erau etalate pe rogojini întinse pe peluză. Nu exista nici monedă și nici vreo proporție fixă de schimb.

Zece cuie puteau valora un bidon de lapte sau doi pești și vice-versa. Totul depindea de ce avea fiecare de oferit pentru schimb și de nevoile momentului. Nimeni nu se obosea să țină conturi. Acesta era un obicei pămîntean care i-ar fi dat multă bătaie de cap Primarului, în cazul cînd i-ar fi venit în minte să-l introducă.

Cînd Tom Pescarul își făcu apariția în mijlocul pieții toată lumea îl întîmpină cu căldură.

— Deci o să Furi, Tom, nu-i așa ?

— Dăi-nainte, băiete !

— Hai, Tom ! Arată-ne cum procedezi !

Nimeni în tot satul nu asistase la un Furt veritabil. Sătenii considerau acest act drept un obicei exotic al îndepărtatului Pămînt și nerăbdători să afle cum se practică. Își abandonară mărfurile și-l urmară pe Tom prin piață, privindu-l cu ardoare.

Tom observă că-i tremură mîinile. Nu-i plăcea că s-a adunat atîta lume să-l vadă furînd. Se hotărî să acționeze pe loc, cîtă vreme mai are curaj.

Se opri bursc în fața tarabei încărcate cu fructe a d-nei Morar.

— Geefer-ii ăștia îmi fac cu ochiul — zise el cu un aer degajat.

— Sînt foarte proaspeți — îi răspunse d-na Morar. Era o bătrînică cu ochi vii. Tom își aminti de lungile conversații pe care aceasta le avusese cu mama sa, pe vremea cînd părinții lui mai trăiau.

— Mda, par într-adevăr a fi buni — spuse Tom, regretînd acum că nu se oprise în altă parte.

— Poți fi sigur că sînt. I-am culeș chiar după-amiaza asta.

— Crezi că este hotărît să Fure ! — murmură cineva în spatele lui Tom.

— Sigur că da. Uită-te la el — șopti o altă voce.

Tom apucă, un geefer de un verde viu și-l privi. Mulțimea deveni deodată tăcută.

Din mulțime se înălță un suspin prelung.

Taraba următoare aparținea lui Max Țesătorul, soției sale și celor cinci copii. În seara aceea, ei ofereau două pleduri și o cămașă. Pe fețele lor apăru un surîs timid cînd Tom se apropie, urmat de gloată.

— Cămașa asta este aproape pe talia ta — indică Max. Ar fi preferat ca oamenii să-ți vadă de treburile lor și să-l lase pe Tom să muncească liniștit.

— Hm — făcu Tom luînd cămașa.

Mulțimea aștepta cu sufletul la gură. O fată izbucni într-un rîs nervos. Tom mototoli cămașa și-și desfăcu Sacul de Pradă.

*
* *

— Un moment — strigă Billy Zugravul, croindu-și drum prin lumea adunată.

Purta acum o insignă, o veche monedă pămînteană pe care o lustruise și o fixase la centură. Fața lui avea o expresie net oficială.

— Ce tot moșmondești la cămașa aia, Tom ? — întrebă Billy.

— Ei bine... mă uitam la ea.

— Aha, te uitai la ea ? Billy păru că se întoarce, cu mîinile la spate, apoi, deodată, pivotă și-l aținti cu arătătorul rigid : „Nu cred că te mulțumești numai cu privitul, Tom. Gîndesc că ai intenția s-o Furi" !

Tom nu răspunse nimic. Sacul doveditor spînzura moale într-o mînă, iar cămașa în cealaltă.

— În calitatea mea de Sheriff al Poliției — continuă Billy — este de datoria mea să-i păzesc pe acești oameni. Tu ești un personaj suspect. Cred că ar fi mai bine să te închid. Ulterior, voi proceda la un interogatoriu.

Tom își plecă capul. Nu se așteptase la una ca asta, dar era bine și așa. O dată ce va fi în închisoare, totul se va sfîrși. Și cînd Billy îi va da drumul, se va putea reîntoarce la prezent.

Deodată, primarul țîșni din mulțime, cu cămașa fîlfîind furios în urma lui.

— Ce faci aici, Billy ?

— Îmi fac datoria, Primarule. Tom, aici de față, are o Comportare Suspectă. În carte scrie...

— Știu ce scrie în carte, i-o tăie Primarul. Doar eu ți-am împrumutat-o. Tu nu poți să-l arestezi pe Tom. Nu încă.

— Dar nu mai există alt Criminal în tot satul — se jelui Billy.

— N-am ce-ți face — răspunse Primarul.

Billy își strînse buzele :

— Cartea vorbește despre Funcția Preventivă a Poliției. Este de datoria mea să împiedic Crima, înainte de a fi fost comisă.

Primarul își ridică brațele, apoi le lăsă să cadă, cu un aer exasperat :

— Billy, încearcă să înțelegi. Satul ăsta are nevoie de un Dosar Criminal. Și tu trebuie să ne ajuți să-l avem.

Billy înălță din umeri :

— Bine, Primarule. Eu unul nu încercam decît să-mi fac datoria. Se pregătea să plece, cînd se întoarse din nou către Tom : „Tot pun eu mîna pe tine. Și amintește-ți că Crima nu Răsplătește". Apoi se îndepărtă cu pași mari.

— Este prea ambițios, Tom — explică primarul. Nu-ți face probleme. Dă-i bătaie. Fură ceva și să terminăm.

Tom se urni greoi și se îndreptă către pădurea înverzită care înconjura satul.

— Ce nu merge, Tom ? — întrebă neliniștit Primarul.

— Mi-a dispărut entuziasmul — răspunse Tom. Poate pe mîine seară.

— Nu, acum — insistă Primarul. Nu poți să amîni pe mîine. Dă-i drumul, noi sîntem toți cu tine.

— Așa este — întări Max Țesătorul. Fură cămașa, Tom. De altfel este măsura ta.

— Ce ai zice de un urcior strașnic pentru apă, Tom ?

— Uite aici, Tom, ce mai frumusețe de skeegee !

Tom își plimbă ochii de la o tarabă la alta. În timp ce-și întindea mîna după cămașa Țesătorului un cuțit îi aluneca din centură și căzu pe jos. Din mulțime se înălță un murmur de compătimire.

Tom îl puse la loc, transpirînd la gîndul că, probabil, toți îl consideră un nepriceput. Înhăță cămașa și o îndesă în Sacul de Pradă. Mulțimea aplaudă.

Tom surîse ușor. Se simțea puțin înviorat.

— Cred că am început să-mi intru în mînă — spuse el.

— Chiar așa este !

— Știam noi că o să te descurci tu !

— Mai ia ceva bătrîne !

Tom străbătu întreaga piață și mai umflă un ghem de sfoară, un pumn de nuci și skeegee și o pălărie împletită.

— Cred că asta ajunge — spuse el Primarului.

— Pentru moment, da — consimți Primarul. Dar în fond, asta nu înseamnă nimic. Este exact același lucru ca și cînd oamenii ți-ar fi făcut cadou bunurile respective. Să zicem că asta ți-a servit de antrenament.

— Oh ! — exclamă Tom, dezamăgit.

— Dar o să vezi. Data viitoare, o să ți se pară foarte lesne.
— Sper și eu.
— Și nu uita că trebuie să comiți și un Omor.
— E chiar indispensabil ?
— Eu, unul, aș vrea din inimă să nu fie — spuse Primarul. Dar iată că de peste 200 de ani, de cînd este instalată această colonie aici, n-a fost comis vreo dată un Omor ! Nici măcar unul ! După arhivele noastre, în toate celelalte colonii au fost cu toptanul.
— Îmi imaginez că ne trebuie și nouă unul — admise Tom. O să mă ocup și de asta.
Și o luă către casă. Mulțimea aclamă îndelung plecarea sa.

* * *

Acasă, Tom aprinse o candelă cu fitil de papură și-și pregăti ceva de mîncat. După ce termină masa, se așeză într-un fotoliu larg și rămase pe gînduri. Era nemulțumit de el însuși. Nu se apucase cum trebuie de Furat. Toată ziua își făcuse griji și tergiversase. A trebuit ca oamenii să-i pună literalmente în mînă obiectele, pentru ca el să le ia.
Halal Hoț, n-am ce zice !
Și nu-i venea nici o idee. Furtul și Omorul nu-s, nici mai mult, nici mai puțin, decît niște sarcini la fel de necesare ca și celelalte. Nu există nici o justificare de a le sabota, sub pretextul că nu le-ar fi practicat niciodată pînă atunci sau că nu le înțelege semnificația.
Se îndreptă spre ușă și o deschise. Era o noapte frumoasă, iluminată de vreo duzină de stele gigantice, apropiate. Piața redevenise pustie și luminile satului începeau să se stingă.
Era ora potrivită pentru Furat !
Un fior îl străbătu la acest gînd. Se simțea mîndru de el. Așa trebuie că-și făuresc Criminalii planurile, așa trebuie că se comit Furturile — noaptea, dînd tîrcoale.
Tom își verifică la repezeală armele, își goli Sacul pentru Pradă și ieși.

În sat se stinseseră și ultimele opaițe. Pe tăcute, Tom se îndreptă spre casa lui Roger Marinarul. Vlăjganul de Roger își lăsase hîrletul rezemat de zid și Tom îl înșfăcă. Puțin mai încolo, urciorul de apă al doamnei Țesător se afla la locul obișnuit, în fața ușii. Îl luă și pe acesta. Pe drumul de întoarcere, găsi un căluț de lemn, uitat de vreun copil. Jucăria se adăugă restului Prăzii.

Încercă o senzație plăcută de veselie cînd capturile fură în siguranță, acasă.

Se decise să opereze un al doilea raid.

De astă dată, reveni cărînd o placă de bronz, sfeterisită de la locuința Primarului, cel mai bun fierăstrău al lui Marv Tîmplarul și secera lui Jed Țăranul.

— Nu-i rău — își zise el. Acum începea să înțeleagă. Încă un transport și iată o noapte fructuoasă.

Cu această ocazie — dădu peste un ciocan și o daltă în șopronul lui Rom Pietrarul și peste paporniță de răchită a Alicei Bucătăreasa. Se pregătea tocmai să umfle grebla lui Jeff Bîtlanul, cînd auzi un zgomot ușor. Se lipi de perete.

Era Billy Zugravul, care patrula în căutarea vreunei Victime, cu insigna sclipind în lumina stelelor. Într-o mînă purta un baston scurt și greu, iar în cealaltă o pereche de cătușe de fabricație proprie. În penumbră fața lui avea o expresie amenințătoare — cea a unui om care s-a dedicat combaterii Crimei — deși, în minte, nu-i era deloc clar de ce și cum.

Tom își ținu răsuflarea în clipa în care Billy trecu prin fața lui, la vreo trei metri. Tiptil începu să dea înapoi.

Sacul pentru Pradă zornăi ușor.

— Cine-i acolo ? — strigă Billy. Cum nimeni nu-i răspunse, se răsuci încet, încercînd să străpungă întunericul. Tom se lipi din nou de perete. Era aproape sigur că Billy n-o să-l descopere. Avea vederea slabă datorită vaporilor care se degajau din vopselele pe care le amesteca. Toți zugravii n-au ochi buni. Și acesta este unul din motivele care-i fac să aibă un caracter dificil.

Tom se pregătea să răspundă, cînd remarcă bastonul, pe care Billy îl ținea ridicat gata să lovească. Închise gura și tăcu chitic.

— Te înhață eu, pînă la urmă — strigă Billy.

— Atunci fă-o mîine dimineață — se auzi glasul lui Jeff Bîtlanul, din fereastra camerei sale. Pe aici sînt oameni care vor să doarmă !

Billy se îndepărtă. Cînd dispăru, Tom o luă la goană pînă la vila sa și-și goli Sacul de Pradă peste celelalte capturi. Privi cu mîndrie mormanul. Avea sentimentul că a făcut o treabă bună.

După ce dădu pe gît un pahar de glava rece, Tom se duse la culcare și căzu imediat într-un somn greu, fără vise.

*
* *

A doua zi dimineața, Tom ieși și se îndreptă cu nerăbdare către sat, pentru a vedea stadiul lucrărilor la Grădinița roșie. Băieții Tîmplarului forfoteau, ajutați de mai mulți săteni.

— Cum merge ! — strigă Tom cu o voce veselă.

— Foarte bine — răspunse Marv Tîmplarul. Dar ar merge și mai bine dacă aș avea fierăstrăul.

— Fierăstrăul ? — repetă Tom nedumerit.

Și pe loc, își aminti că chiar el furase fierăstrăul în cursul nopții. În acel moment păruse că nu aparține nimănui. Fierăstrăul și celelalte lucruri nu fuseseră nimic mai mult decît niște obiecte de furat. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar fi putut servi la ceva și că cineva ar avea nevoie de ele.

— Crezi că m-aș putea folosi puțin de fierăstrăul meu, să zicem vreo oră, două ? — întrebă Marv.

— Nu prea știu ce să-ți spun — îi răspunse Tom, încruntîndu-se. Știi doar că a fost legal Furat.

— Desigur. Dar poate dacă numai l-aș împrumuta...

— De acord, dar cu condiția să mi-l dai înapoi.

— Firește că am să ți-l restitui — se indignă Marv. Cum mi-aș permite să păstrez ceva, care a fost Furat în mod legal.

— E la mine, cu restul Prăzii.

Marv îi mulțumi lui Tom și plecă în galop.

Tom își continuă plimbarea prin sat. Ajunse în dreptul casei Primarului. Acesta stătea în prag, cercetînd din ochi cerul.

— Tom, tu mi-ai luat placa de bronz ?

— Cine altcineva — răspunse Tom pe un ton agresiv.

— Oh ! mă întrebam și eu. Primarul arătă cerul cu degetul : „L-ai văzut ?"

— Ce ?

— Punctul acela negru, chiar sub micul soare.

— Da. Ce-i cu el ?

— Bănuiesc că este nava Inspectorului. În ce te privește, cum merge ?

— Perfect — răspunse Tom puțin încurcat.

— Ți-ai făcut planul pentru Omorul pe care trebuie să-l comiți ?

— Am unele necazuri în problema asta — mărturisi Tom. Și ca să fiu sincer, n-am stabilit încă nimic.

— Intră Tom. Aș vrea să-ți vorbesc.

* * *

Odată ajunși în livingul cu jaluzelele trase, în care domnea o răcoare plăcută, Primarul umplu două pahare cu glava și-i oferi un scaun lui Tom.

— Nu mai avem prea mult timp — zise Primarul cu un aer sumbru. Inspectorul va fi aici dintr-o oră într-alta și sarcina mea este departe de a fi îndeplinită (se îndreptă spre radioul interstelar). Drăcovenia asta a vorbit din nou. A spus ceva despre o răscoală pe Deng IV și că toate coloniile rămase credincioase Pămîntului trebuie să se prepare pentru Recrutare — habar n-am nici măcar ce înseamnă cuvîntul ăsta. N-am auzit în viața mea de Deng IV, dar colonia asta a început să-mi dea griji, care se adaugă celorlalte.

Îl fixă pe Tom cu o privire severă :

— Criminalii de pe Pămînt comit zeci de Omoruri în fiecare zi, așa, fără multă vorbă. Tot ce vrea satul de la tine este un Asasinat mititel. Oare ți se cere prea mult ?

Tom își frămîntă nervos mîinile :

— Oare credeți că este neapărat obligatoriu ?

— Știi foarte bine că este — i-o tăie primarul. Dacă devenim Pămînteni, apoi s-o facem pe de-a-ntregul. Și asta este singurul lucru care ne lipsește. Toate celelalte proiecte sînt pe terminate.

Billy Zugravul intră, îmbrăcat cu o cămașă oficială, nou-nouță, albastră, cu nasturi strălucitori de metal. Se lăsă să cadă într-un scaun.

— Ai ucis pe cineva, Tom ?

— El ar vrea să știe dacă asta este necesar — răspunse Primarul în locul lui.

— Natural că e necesar — exclamă sherifful. Citește oricare carte. Tu nu poți deveni un Criminal decît dacă comiți o Crimă.

— Pe cine ai de gînd să omori, Tom ? — întrebă Primarul.

Stînjenit Tom se foi pe scaun și-și frecă nervos degetele.

— Ei ?

— Ei bine, am să-l omor pe Jeff Bîtlanul — șopti Tom.

Billy Zugravul se aplecă brusc înainte :

— De ce ! întrebă el.

— Și de ce nu ?

— Care ți-e Mobilul ?

— Credeam că tot ce vă trebuie este un Omor — replică Tom. Nimeni n-a vorbit vreodată de Mobil.

— Nu ne putem mulțumi cu un Omor trucat — explică sherifful. Trebuie să fie săvîrșit după regulă, ceea ce înseamnă că tu trebuie să ai un Mobil corespunzător.

Tom căzu o clipă pe gînduri :

— Ei bine, eu nu-l cunosc prea bine pe Jeff. Asta ar putea fi un Mobil suficient ?

Primarul clătină din cap.

— Tu, Tom. Nu-i suficient. Ar fi mai bine dacă ai putea alege pe altcineva.

— Stați puțin ! Dar de George Marinarul, ce-ați zice ?

— Care-i Mobilul ? întrebă imediat Billy.

— Uf !... ei bine, nu-mi place cum merge George. Nu mi-a plăcut niciodată. Și, în plus, e deseori zurbagiu. Primarul încuviință din cap.

— Mda, mi se pare suficient. Tu, ce părere ai Billy ?

— Ce vreți să pot deduce din asemenea Mobil ? — întrebă mînios Billy. Nu. Ar fi ținut poate pentru un Omor Ne Premeditat. Dar tu ești un Criminal legal, Tom, și prin definiție tu ai Sînge Rece, ești Crud și Viclean. Tu nu poți Ucide pe cineva numai pentru că nu-ți place cum merge. Este stupid.

— Ar fi mai bine să reflectez la toate astea — zise Tom ridicîndu-se.

— O.K., dar fă-o repede — răspunse Primarul. Cu cît o s-o faci mai repede, cu atît o să fie mai bine. Tom dădu din cap și se îndreptă spre ușă.

— Ei, Tom — îl strigă Billy. Nu uita să lași Indicii. Asta-i foarte important.

— Am să mă gîndesc — zise Tom ieșind.

Afară mai toți sătenii observau cerul. Punctul negru se mărise simțitor și eclipsa în bună parte discul micului soare.

Tom se îndreptă spre Localul său de Desfriu, pentru a judeca pe îndelete. Ed Berarul își modificase vizibil atitudinea privind frecventarea stabilimentului său de către Elemente Cri-

minale. „Taverna" fusese revăruită și purta acum o firmă nouă purtînd inscripția „BÎRLOGUL CRIMINALULUI". În interior, la ferestre fuseseră puse perdele noi, murdărite cu grijă, care opreau lumina zilei și făceau din Tavernă un autentic Refugiu Sumbru. Pereții erau ornați cu arme, cioplite în grabă în lemn moale. De asemenea pe unul din pereți se întindea o mare parte stacojie care i se păru neliniștitoare lui Tom, deși știa prea bine că nu este decît vopsea extrasă din rădăcini de muri, dată cu bidineaua de Billy Zugravul.

— Intră, Tom — îl pofti Ed Berarul, tîrîndu-l către colțul cel mai întunecos al sălii. Tom remarcă o afluență anormală în „Tavernă", ținînd seama de ora matinală. Oamenii păreau bucuroși la gîndul că se găsesc într-un adevărat Bîrlog de Criminal.

Tom căzu pe gînduri, degustîndu-și perri-cola.

Trebuia să comită un Omor.

Își scoase din buzunar Permisul său de Răufăcător și îl studie. Era neplăcut, dezagreabil — ceva ce n-ar fi făcut niciodată în mod normal — dar avea obligația legală. Tom își goli paharul și se concentră asupra Omorului. Își spunea că va Ucide pe cineva. Că va Curma o Viață. Că prin intervenția sa, cineva va înceta să mai existe. Totuși, ziarele vechi citite nu conțineau esența actului. Nu erau decît cuvinte.

Pentru a-și clarifica gîndurile, îl luă drept exemplu pe vlăjganul cela roșcovan de Marv Tîmplarul.

Chiar în acel moment, el lucra la Grădiniță, cu propriul său fierăstrău împrumutat. Dacă Tom îl omora pe Marv — ei bine, Marv nu va mai lucra niciodată.

Tom scutură nervos din cap. Tot nu pătrundea sensul ascuns al Crimei.

Foarte bine, iată-l pe Marv Tîmplarul, cel mai mare, și după părerea tuturor, cel mai gentil dintre băieții Tîmplarului. Tocmai geluiește o scîndură, ținînd bine rindeaua în mîinile sale puternice și pistruiate, apreciind din ochi dunga trasă. E, fără îndoială însetat, iar în umărul stîng îl încearcă o ușoară durere — o durere din cele pe care Jan Farmacistul le tratează fără succes.

Ăsta este Marv Tîmplarul.

Apoi...

Marv Tîmplarul zăcînd pe pămînt, cu ochii săi mari deschiși, cu mădularele înțepenite, cu gura strîmbată, fără suflare, fără ca inima să-i mai bată. Niciodată nu va mai ține o bucată de lemn în mîinile sale mari și pistruiate. Niciodată nu va mai simți în umăr durerea aceea ușoară, fără importanță, pe care Jan Farmacistul...

Timp de o clipă Tom avu viziunea a ceea ce este în realitate Omorul. Imaginea se șterse, dar el îi păstră suficient amintirea pentru a se simți profund tulburat.

Putea să se acomodeze cu Furtul. Dar Omorul, chiar în interesul vital al satului...

Ce vor gîndi oamenii, după ce vor vedea cee ce el numai își imaginase? Cum va mai putea să trăiască printre ei? Cum va mai putea să trăiască cu el însuși?

Și, totuși, trebuia să Ucidă. Fiecare om din sat avea o sarcină de îndeplinit și aceasta îi revenea lui. Dar pe cine să Ucidă?

*
* *

Tărăboiul se iscă ceva mai tîrziu, cînd voci iritate răsunară în radioul interstelar:

— Asta numiți voi o colonie? Unde-i capitala?

— Chiar aici — răspunse Primarul.

— Unde-i terenul vostru de aterizare?

— Cred că a fost transformat în islaz de pășunat. Dacă vreți, pot să mă interesez unde se află. N-a mai aterizat aici vreo navă de cînd...

— Atunci, nava bază va rămîne în aer. Convocați oficialitățile. Cobor imediat.

Întregul sat se adună în jurul unui teren degajat, pe care-l desemnase Inspectorul. Tom își strecură armele în centură și începu să Dea Tîrcoale, ascuns după o perdea de arbori, la pîndă.

Un mic vas se desprinse din navă și coborî rapid spre planetă. Cădea atît de repede încît sătenii își ținură răsuflarea, siguri că-l vor vedea zdrobindu-se de sol.

Primarul înaintă, urmat de Billy Zugravul. O poartă se deschise în flancul rachetei și patru oameni coborîră prin ea. În mîini țineau instrumente de metal strălucitor și Tom înțelese că este vorba de arme. În spatele lor apăru un om gras, cu fața roșie, îmbrăcat în negru, cu reverele împodobite cu patru medalii sclipitoare. Era urmat de un personaj scund, cu fața ridată, îmbrăcat de asemenea în negru. Alți patru oameni în uniformă ieșiră în spatele lui.

— Fiți bineveniți la New Delaware — spuse primarul.

— Mulțumesc Generale — răspunse omul cel gras, scuturînd viguros mîna primarului. Eu sînt Inspectorul Delumaine. Iar dînsul este Mr. Grent, consilierul meu politic.

Grent înclină din cap, ignorînd mîna întinsă de primar. Îi privea pe săteni cu o expresie ușor scîrbită.

— Să mergem să vizităm satul — zise inspectorul, trăgînd cu coada ochiului la Grent. Grent aprobă din cap. Gărzile în uniformă îi încadrară.

Tom îi urmări la o distanță respectuoasă, furișîndu-se ca un autentic Criminal. O dată ajuns în sat, se ascunse după o casă, pentru a observa inspecția.

Cu un orgoliu, cu totul scuzabil, Primarul arătă Închisoarea, Poșta, Biserica și Grădinița roșie. Inspectorul părea aiurit, iar Mr. Grent schimonosi un surîs frecîndu-și bărbia.

— Exact ceea ce gîndeam — îi spuse el inspectorului. Ne-am pierdut timpul și carburantul, deturnînd de la sarcinile sale un crucișător de bătălie. Fundătura asta nu prezintă nici un interes.

— Nu sînt chiar atît de sigur — răspunse inspectorul, care se întoarse către Primar. Pentru ce ați construit toate astea, Generale?

— Cum de ce? Ca să fim Pămînteni — replică primarul. După cum puteți vedea, am făcut cum am putut mai bine.

* * *

Mr. Grent murmură ceva la urechea inspectorului.

— Spuneți-mi — îl întrebă acesta din urmă pe Primar — cîți tineri aveți în satul dumneavoastră?

— Pardon? — făcu Primarul pe un ton de mirare politicoasă.

— Oameni tineri, între 15 și 60 de ani — explică Mr. Grent. Vedeți, Generale, Pămîntul Imperial și Mamă este în război. Cei de pe Deng IV și alte cîteva colonii s-au răsculat împotriva autorității locale. Au luat armele împotriva autorității absolute a Pămîntului Mamă.

— Sînt cu totul dezolat — zise Primarul cu simpatie.

— Noi avem nevoie de oameni pentru flota noastră spațială — spuse inspectorul. De buni, combatanți în perfectă stare de sănătate, căci rezervele noastre se epuizează...

— Noi am dori — adăugă mieros Mr. Grent — să dăm tuturor colonilor loiali ocazia de a lupta pentru Pămîntul Imperial și Mamă. Sîntem siguri că nu veți refuza să ne acordați concursul.

— O, nu! — zise Primarul. Firește că nu. Sînt convins că și tinerii noștri vor fi bucuroși... Vreau să spun că, deși nu știu mare lucru, sînt totuși cu toții băieți inteligenți. Sper că vor învăța repede.

— Ați văzut? — se adresă inspectorul d-lui Grent. 60, 70 poate chiar 100 de recruți. În definitiv, nu ne-am pierdut chiar de tot timpul.

Expresia figurii d-lui Grent oglindea însă, în continuare, aceeași îndoială.

Inspectorul și consilierul său se îndreptară spre vila Primarului, pentru a servi cîteva răcoritoare.

Patru soldați îi însoțeau. Ceilalți patru dădură o raită prin sat, luînd cu japca ce le dorea inima.

Tom se ascunsese în pădurea învecinată pentru a chibzui. În amurg, d-na Ed Berarul se strecură pe furiș din sat. Era o femeie între două vîrste, slăbuță, cu părul blond înspicat de fire cărunte, cu pasul vioi. În mînă purta un paner, acoperit cu un șervet cu carouri roșii.

— Ți-am adus cina — îi spuse ea lui Tom, de cum îl văzu.

— Oh... mulțumesc — zise Tom suspicios. Zău, nu trebuia...

— Ba bine că nu. Nu-i „Taverna" noastră Locușorul tău Rău Famat? Noi sîntem răspunzători de bunăstarea ta. Iar Primarul îți trimite un mesaj.

Tom își ridică privirea și întrebă cu gura plină:

— Despre ce-i vorba?

— Vrea să-ți spună că te grăbești cu Omorul. El îi duce cît poate pe inspector și pe stîrpitura aceea murdară de Gret, dar aceștia nu vor întîrzia să-l chestioneze în privința asta. E sigur că așa va fi.

Tom își încovoie umerii.

— Cînd ai să-l comiți ? — întrebă d-na Berar, privindu-l piezîș.

— Nu trebuie să-ți spun.

— Ba da, trebuie. Sînt doar complicea unui Criminal — spuse d-na Berar, apropiindu-se de Tom.

— Asta-i adevărat — admise Tom cu o voce gînditoare. Ei, bine, am să-l comit noaptea asta. De cum se lasă întunericul. Spune-i lui Billy Zugravul că voi lăsa cît mai multe Amprente Digitale și tot felul de Indicii, cîte mi-or veni în minte.

— În regulă, Tom — zise d-na Berar. Noroc !

*
* *

Așteptînd căderea nopții, Tom observa satul. Băgă de seamă că cea mai mare parte a soldaților erau beți. Intrau peste tot cu aere de cuceritori, de parcă sătenii nici nu existau. Unul dintre ei trase un foc de armă în aer, speriind micile animale cu blană pe o rază de kilometri.

Inspectorul și Mr. Grent se aflau încă în vila Primarului.

Se înnoptă. Tom se strecură în sat și se postă într-o ulicioară întunecoasă. Își scoase cuțitul și așteptă.

Cineva se apropia ! Încercă să-și reamintească Metodele Criminale, dar nu reuși. Știa numai că trebuie să-și comită Crima cît mai bine și mai repede.

O siluetă avansă, nedeslușită în obscuritate.

— Ia te uită, salut, Tom !

Era Primarul. Privi cuțitul : „Ce faci aici ?"

— Mi-ați spus că trebuie să existe un Omor, și atunci...

— Dar n-a fost niciodată vorba de mine ! — exclamă Primarul făcînd un pas înapoi. Eu nu pot să fiu Victima.

— Și de ce nu ? — întrebă Tom.

— Ei bine, mai întîi de toate, trebuie ca cineva să vorbească inspectorului. El mă așteaptă. Trebuie ca cineva să-i arate...

— Billy Zugravul poate s-o facă — zise Tom.

Îl apucă de pieptul cămășii, își ridică cuțitul și ochi în be regată.

— Nu-i nimic personal în ceea ce voi face — adăugă el.

— Stai ! — strigă Primarul. Dacă nu există nimic personal, atunci n-ai Mobil !

Tom își coborî cuțitul, dar nu-și slăbi strînsoarea.

— Cred că am să pot găsi unul. M-a enervat faptul că m-ați desemnat drept Criminal.

— Primarul te-a desemnat, nu-i așa ?

— Da desigur...

Primarul îl antrenă pe Tom în afara zonei de umbră sub lumina sticloasă a stelelor :

— Privește...

Tom rămase cu gura căscată. Primarul era învesmîntat cu niște pantaloni cu dungă ireproșabilă și cu o tunică constelată de decorații. Pe fiecare umăr purta un șir dublu de 10 stele. Chipiul său era împodobit cu grele galoane de aur în formă de comete.

— Vezi tu, Tom ? Nu mai sînt Primar. Sînt General.

— Ce are a face ? Nu sînteți una și aceeași persoană ?

— În mod oficial, nu. Tu n-ai asistat la ceremonia de astăzi după-amiază. Inspectorul a spus că din moment ce sînt în mod oficial General, trebuie să port uniforma corespunzătoare. A fost o ceremonie cu adevărat simpatică. Toți Pămîntenii surideau și-și făceau cu ochiul, arătîndu-mă.

* * *

Tom își ridică din nou cuțitul de parcă ar fi vrut să evisceree un pește.

— Felicitări — zise el cu sinceritate — dar erați Primar cînd m-ați numit Criminal, ceea ce face ca „Mobilul" meu să fie în continuare valabil.

— Dar nu pe Primar îl vei ucide ! Ci pe un General ! Și deci nu va mai fi un simplu Omor !

— Adevărat ? — întrebă Tom. Și atunci ce va fi ?

— Ei bine, asasinarea unui General, înseamnă Răscoală.

— Oh ! — Tom coborî cuțitul și lăsă cămașa Primarului. Scuzați-mă !

— Nu face nimic — zise Primarul. Este o greșeală foarte naturală. Eu citisem despre această problemă, dar tu, evident — nu aveai de unde s-o știi.

Trase adînc aer în piept :

— Acum, trebuie să mă întorc, Inspectorul dorește lista oamenilor pe care-i poate înrola.

— Sînteți convins că Omorul ăsta este în continuare indispensabil ?

— Da, absolut — răspunse primarul îndepărtîndu-se în grabă. Numai nu te lua de mine.

Tom își vîrî la loc cuțitul în centură.

Nu pe mine, nu pe mine ! Toată lumea va reacționa în același mod. Totuși, trebuia ca cineva să fie asasinat. Dar cine ? Nu se putea Omorî pe sine însuși. Ar fi fost o Sinucidere și asta nu aranja nimic.

Îl trecu un fior și încercă să nu se mai gîndească la viziunea fugitivă pe care o avusese despre realitatea Omorului. Trebuia ca această misiune să fie îndeplinită.

Orice s-ar întîmpla !

Cineva se apropia. Tom se ghemui, cu mușchii încordați, gata să sară.

Era d-na Morar, care se întorcea acasă cu un sac de legume.

Tom își spuse că n-avea vreo importanță dacă era d-na Morar sau altcineva. Numai că nu se putea împiedica să nu-și amintească cum stătea ea de vorbă cu maică-sa. Și asta îi răpea orice Mobil de a o ucide pe d-na Morar.

Ea trecu prin fața lui fără a-i bănui prezența.

Se scurse o jumătate de oră. O altă persoană se angajă pe ulița dintre case. Tom îl recunoscu pe Max Țesătorul.

Era bun prieten cu Max Țesătorul, dar asta nu însemna că nu-și putea găsi un Mobil. Totuși, nu-și putu aminti decît că Max avea o soție și cinci copii care-l iubeau și cărora le va lipsi. Tom nu dorea să-l audă pe Billy Zugravul spunîndu-i că acesta nu constituia un Mobil. Se trase și mai adînc în umbră și-l lăsă pe Max să treacă nestingherit.

Trecură apoi cei trei băieți ai Tîmplarului. Tom se gîndise deja, cu părere de rău, la ei. Îi lăsă în pace.

Apoi se apropie Roger Marinarul. N-avea nici un Mobil serios pentru a-l omorî pe Roger, dar nu fuseseră niciodată prea buni prieteni. În afară de asta, Roger nu avea copii, iar nevastă-sa nu ținea deloc la el. Oare asta îi era suficient lui Billy Zugravul ?

Știa prea bine că nu... și era la fel pentru toți ceilalți locuitori ai satului. Crescuse în mijlocul acestor oameni, împărțise cu ei hrana, munca, bucuriile și tristețile. Unde s-ar putea găsi un Mobil pentru a-l Omorî pe unul sau altul dintre ei ?

Totuși trebuia să comită un Asasinat. Permisul său de Răufăcător o cerea. N-avea dreptul de a duce satul la pierzanie. Dar nici nu putea să Ucidă pe cineva pe care-l cunoștea dintotdeauna.

Ia stai puțin ! — își zise el deodată cuprins de neastîmpăr. Îl putea ucide pe Inspector.

*
* *

Mobilul ? Asta ar fi o Crimă încă și mai Abominabilă decît Asasinarea Primarului — deși acum Primarul fiind General, la el actul s-ar numi Răscoală. Însă, chiar admițînd că Primarul este tot Primar, Inspectorul constituia o Victimă considerabil mai importantă. Tom Ucidea pentru Glorie, pentru Renume, pentru Celebritate. Și acest Omor va demonstra Pămîntului cît de Pămînteană este colonia.

Se va spune : Crima este atît de îngrozitoare pe New-Delaware, încît este foarte periculos să aterizezi acolo. Un Criminal l-a asasinat pe Inspectorul nostru în ziua sosirii sale ! Este cel mai rău Criminal pe care l-am întîlnit vreodată în tot cosmosul.

Era într-adevăr cea mai spectaculoasă Crimă ce putea fi comisă — își zise Tom. Exact ceea ce ar fi ales și un As al Crimei.

Mîndru de el, pentru prima dată de multă vreme, Tom țîșni din ulicioară și alergă către casa primarului.

Odată ajuns acolo, ciuli urechea și reuși să deslușească discuția ce avea loc înăuntru.

...O populație destul de pasivă — se auzi vocea d-lui Grent. Parcă-s o turmă de oi.

— E foarte supărător — răspunse Inspectorul. Mai ales pentru niște soldați.

— În definitiv, la ce ne putem aștepta de la niște țărani înapoiați ? În orice caz, ne putem procura cîțiva recruți !"

Mr. Grent căscă zgomotos.

„— Gardă, drepți ! Ne întoarcem la navă !"

Garda ! Tom uitase cu totul de ea. Își privi cu îndoială cuțitul. Chiar dacă reușea să sară la inspector, garda îl va aresta — fără îndoială — înainte de a-și putea Comite Crima. Ar fi trebuit să-l antreneze pentru a face față unor asemenea situații.

Dar dacă ar putea să pună mîna pe una dintre armele lor ?...

Tom auzi răsunînd pași la interior. Făcînd stînga-mprejur, o luă la galop către sat.

Nu departe de piață, văzu un soldat pe pragul unei case. Omul, vizibil beat, mormăia o melodie. Două sticle goale zăceau la picioarele lui, iar arma îi atîrna neglijent pe umăr.

Tom se apropie tiriș, își ridică măciuca și-și cumpăni lovitura. Dar soldatul îi observă probabil umbra, Sări în picioare și eschivă cu îndemînare lovitura. În același timp, izbi cu patul armei, atingîndu-l pe Tom în coaste. Își smulse apoi pușca de pe umăr, o ridică și ținti. Tom închise ochii și izbi cu amîndouă picioarele. Atins în genunchi, soldatul se prăbuși. Înainte de a se putea ridica, Tom îl păli cu măciuca.

Luă pulsul omului — nu avea nici un rost să-l omoare — și-l găsi normal. Apucă, arma, o examină pentru a ști pe ce buton să apese ca s-o pună în „funcțiune", și apoi se grăbi în urmărirea inspectorului.

* * *

Micul grup se găsea la jumătatea drumului spre navă. Inspectorul și Grent mergeau înainte, urmați în dezordine de soldați.

Tom se deplasă în umbra copacilor, în liziera pădurii. Se strecură tăcut pînă cînd ajunse la nivelul lui Grent și inspectorului. Apoi se opri, ochi și degetul lui începu să apese trăgaciul...

Totuși nu vroia să-l Omoare pe Grent. Doar trebuia să Comită un singur Asasinat. Își reluă cursa, depăși grupul și țîșni în mijlocul drumului, în fața lor. Arma lui era ridicată cînd oamenii de pe Pămînt ajunseră în dreptul lui.

— Ce s-a întîmplat ? — întrebă Inspectorul.

— Nu mișcați — îi ordonă Tom. Ceilalți să-și arunce armele și să se dea la o parte.

Îngroziți, soldații se supuseră. Unul după altul își lăsară pușcile să cadă și se traseră cîțiva pași spre pădure. Numai Grent rămase nemișcat.

— Ce vrei să faci, băiete ? — întrebă el.

— Eu sînt Criminalul satului — declară Tom cu mîndrie. Vreau să Omor Inspectorul. Sînteți bun să vă dați la o parte.

Grent îl privi.

— Criminalul ? Deci despre asta tot bătea cîmpii Primarul.

— Știu bine că la noi nu s-a mai petrecut nici un omor de 200 de ani — explică Tom — dar acum am de gînd să remediez această lacună. Dați-vă la o parte !

Grent se trase din bătaia puștii. Inspectorul rămase singur, clătinîndu-se ușor.

Tom ochi, încercînd să se gîndească la natura spectaculară a Crimei sale și la valoarea ei socială. Dar în loc de asta, și-l imagină pe inspector întins pe pămînt, cu ochii deschiși, cu membrele contorsionate, cu gura strîmbată, fără răsuflare, cu inima încremenită. Încercă să-și oblige degetul să apese trăgaciul. Creierul lui putea mult și bine să-i povestească despre necesitatea Crimei, mîna lui refuza să i se supună.

— Nu pot ! strigă Tom.

Și zvîrlind pușca, o luă la fugă în pădure.

*
* *

Inspectorul voia să trimită imediat un grup de soldați în urmărirea lui Tom, pentru a-l aresta pe loc. Mr. Grent nu era de aceeași părere. New-Delaware era acoperit în întregime de păduri. Zece mii de oameni nu ar fi fost de ajuns pentru a captura un fugar decis să nu se lase prins.

Primarul și mai mulți dintre contribuabilii săi ieșiră din sat și se apropiară pentru a afla ce s-a întîmplat. Soldații formaseră un careu în jurul inspectorului și d-lui Grent. Plini de gravitate, își țineau armele ridicate, gata să tragă.

Atunci Primarul explică totul. Inexistența de neiertat a Crimei în satul său. Sarcina pe care o încredințaseră lui Tom. Rușinea pe care o încercau constatînd că acesta nu reușise să și-o îndeplinească.

— Pentru ce ați încredințat această misiune tocmai acestui om — întrebă Mr. Grent.

— Păi, pentru că îmi închipuiam — răspunse Primarul — că dacă cineva este în stare să ucidă, apoi acela nu putea fi decît Tom. Știți, el este Pescar. Și asta este o meserie mai degrabă sîngeroasă.

— Atunci, ceilalți sînt la fel de incapabili să ucidă ?

— Nu cred să fi fost în stare să mergem atît de departe ca Tom — mărturisi cu tristețe Primarul.

Mr. Grent și Inspectorul se uitară unul la altul, apoi își priviră soldații. Soldații contemplară sătenii cu uimire și respect. Din mijlocul lor nu întîrziară să se înalțe murmure.

— Drepți ! — zbieră Inspectorul, apoi întorcîndu-se către Mr. Grent, murmură șoptit : „Am face bine să plecăm de aici.

Imaginați-vă în armatele noastre, oamenii incapabili să ucidă..."

— Moralul — zise Mr. Grent, înfiorîndu-se. Pericolul de contaminare. Un om dintr-un post cheie poate pune în pericol o întreagă astronavă — dacă nu toată flota — numai pentru că nu este în stare să se servească de o armă. Nu putem înfrunta un asemenea risc.

Soldații primiră ordin să se întoarcă pe navă. Se supuseră, însă pentru că merge mai încet decît de obicei. De mai multe ori, se întoarseră pentru a privi pe săteni. Continuară să murmure între ei, deși inspectorul nu încetă să urle ordine.

Mica navă își luă zborul, în mugetul reactoarelor. Nava bază nu întîrzie să o înghită și să dispară în profunzimile spațiului.

Marginea enormului soare roșu, nimbată de un halo, tocmai apărea deasupra orizontului.

*
* *

— Poți reveni, acum ! — strigă Primarul.

Tom apăru dintre tufișurile unde se ascunsese și de unde văzuse totul.

— Am stricat totul — zise el amărît.

— Nu-ți face sînge rău pentru asta — îl consolă Billy Zugravul. Era o sarcină imposibilă.

— Asta-i și părerea mea — adăugă Primarul, în timp ce o luau înapoi către sat. Credeam că poate ai să reușești s-o scoți la capăt, dar nimeni nu-ți poate găsi vină că n-ai putut. În tot satul nu există un bărbat în stare să facă ce-ai făcut tu.

— Ce facem cu clădirile astea ? întrebă Billy Zugravul arătînd către Închisoare, Poștă, Biserică, Grădiniță.

Primarul cugetă adînc o clipă.

— Am găsit — exclamă el deodată. O să facem un teren de joacă pentru copii. Cu leagăne, tobogane, movile de nisip și tot ce mai trebuie.

— Un alt teren de joacă ? — întrebă Tom.

— De ce nu ?

Bineînțeles, de ce nu ? Nu exista nici un argument împotrivă.

— Bănuiesc că nu mai am nevoie de asta — zise Tom Primarului, întinzîndu-i Permisul de Răufăcător.

— Desigur că nu — răspunse acesta.

Ceilalți îl priviră cu tristețe cum rupe documentul.

— Asta este ! Am făcut și noi cum am putut mai bine. Numai că n-a fost de ajuns.

— Mi s-a oferit ocazia norocoasă — murmură Tom — și n-am fost în stare s-o prind.

Billy Zugravul îl luă cu prietenie de după umeri :

— Nu-i vina ta, Tom. Nu-i vina nimănui. Numai că așa se întîmplă cînd rămîi 200 de ani în afara civilizației. Gîndește-te cît timp i-a trebuit Pămîntului pînă să se civilizeze. Mii de ani ! Și noi am vrut să o facem în două săptămîni.

— În cazul ăsta, nu ne mai rămîne decît să redevenim necivilizaţi — zise Primarul, căznindu-se în zadar să dea vocii sale un ton vesel.

Tom căscă, făcu din mînă şi intră acasă, pentru a-şi recupera somnul pierdut. Înainte de a trece pragul îşi ridică privirea. Nori groşi şi negri acopereau cerul. Ploile de toamnă nu vor întîrzia. Şi în curînd, va putea să se apuce din nou de pescuit.

A propos, de ce nu s-o fi gîndit la inspector ca la un peşte ?

Dar era prea obosit pentru a se mai gîndi dacă asta ar fi constituit un Mobil valabil. În orice caz, acum era prea tîrziu. Pămîntul îi va uita din nou şi civilizaţia se va îndepărta de ei pentru nu se ştie cîte secole.

Tom dormi foarte prost.

(În româneşte de Mihaela şi Cristian IONESCU)

După ultimul cuvînt, Ghe-He îşi făcu apariţia, aducînd o butelcă cu lichid vîscos şi, pe ceafă, o oală fierbinte de zeamă de scorc. Mîncarea era demult gata, dar brenalul de casă evitase să o aducă, special pentru a asculta în linişte povestea istorisită de Cuvîntător. Hangiul, cu privirea sa şireată, intuise aceasta încă de cînd observase că uşa ce dădea înspre bucătărie rămăsese întredeschisă, dar toleră atitudinea, el însuşi dorind să asculte în linişte. Luă o stonă adîncă şi o cupă şi se apropie de masa noului venit. Ghe-He îl urma docil, tîrînd în continuare butelca şi bălăbănind oala al cărei conţinut se reversă nu de puţine ori peste margini, spoindu-i spinarea. Kemal trînti stona şi o umplu pe jumătate cu lichidul vîscos. Zvîrli apoi pe masă cupa şi, cu o troacă de samoree uscată, scurse o porţie de zeamă, avînd grijă să nu lase să cadă decît o singură bucată de carne. Străinul continua să fixeze absent lemnul mesei. Hangiul îi cîntări privirea şi, cu prea puţină tragere de inimă, lăsă să-i scape încă o bucăţică de carne. Sătul şi scîrbit de atîta dărnicie, aruncă de-a dreptul troaca de samoree uscată în oala sprijinită de ceafa brenalului de casă. Apoi dădu să plece.

— Şi un braţ de uscături pentru gurlanul meu — spuse deodată drumeţul.

— Ai auzit ? — se strîmbă hangiul către Ghe-He.

Brenalul de casă clătină absent din cap. Privea fascinat, ca şi ceilalţi, spectacolul foamei : iviţi dintr-o dată, alţi douăzeci de gromi, chiţăind şi înghiontindu-se între ei, se înfruptau lacomi din ceea ce mai rămăsese din orloc. Reuşiseră să-l desprindă din cuţit, iar acum trăgeau de el, întinzîndu-i măruntaiele pe pardosea. Nu se dădură în lături decît atunci cînd, ieşind, Ghe-He deschise uşa împingînd cu ea cadavrul ciopîrţit.

Deschizătura uşii tăie pentru clipe un dreptunghi parcă spre o altă lume, cufundată într-un întuneric dens, de o consistenţă aparent materială : o lume îngheţată, îngropată de un strat gros de zăpadă ce uniformizase totul. Vîntul scăzuse în intensitate. Crescuse, în schimb, gerul. Gerul pe care cei prezenţi îl înfrun-

taseră în multe rînduri, în nopțile cînd, ori pentru că primul adăpost era prea departe, ori pentru că punga nu le permitea, fuseseră nevoiți să doarmă afară. Zgribuliți, rezemați de o ruină abia ieșită din zăpadă, zăcuseră nu o dată pradă morții reci. Cu fețele acoperite de trențe, cu fălcile încleștate, respirînd anevoie aerul tăios ca o lamă de cuțit, ce solidifica și așeza chiciură în jurul nărilor, trebuiseră să aștepte lumina zilei, cu teama de a nu se mai ridica niciodată din acel loc, chinuiți de un somn fără odihnă. În acel întuneric de sfîrșit de lume, Ghe-He, brenaiul de casă, dispăru grăbit să dea un braț de uscături gurlanului noului venit, și parcă de fapt întunericul îl înghiți, ca o gură spurcată a morții. Mesenii îl urmăriră din priviri și se cutremurară la gîndul unei alte nopți petrecute afară.

Era bine la han. Chiar prea bine.

Și din nou Cuvîntătorul își plimbă degetele pe orificiile tarascanei, pregătind atmosfera pentru vocea sa, ce avea să depene încă o poveste.

CÎNTUL 3 VISUL UNEI NOPȚI ETERNE

de Mihai Cranta

N-o găsesc. Îmi vine să-mi trag palme. Așa-mi trebuie. Mă rugase Gregor :

— Hai, măi băiatule, hai că-ți prinde bine. Ai cap, dar nu vrei să-l folosești. Ce crezi, că e rău să mai stai cinci ani în școală și să-ți primești atestatul de inginer de bord ? Ești fraier. Aștia cinci ani s-ar putea să-ți asigure bătrînețea. Ca pilot știi bine numai ce e în exteriorul navei și mai știi să apeși pe butoane. Crezi că interiorul ei e de lepădat ? Crezi că n-ai ce învăța ? Uită-te și tu prin cărțile de istorie. Mongolul se gîndea întîi la cal și apoi la drum. Știu. O să-mi răspunzi că ai inginer de bord care și așa nu face mare lucru, sistemele fiind reparate de computerele de bord. Și ? Inginerul moare, computerul se duce dracului și atunci să te văd !

Unde ești, Gregor ?

Explozia mi-a distrus computerul. Inginerul a fost rănit și e în comă.

Și, ca să fie tacîmul complet, cînd am încercat să conectez pe manual, n-a mers. Una dintre legăturile dintre camera de comandă și sălile motoarelor este întreruptă. Nava este în situația unui paralitic. Funcționează toate sistemele interioare, toți senzorii, cîmpurile de protecție. Ce nu merge, e propulsia. Și eu nu găsesc legătura aia nenorocită. Memoratorul lui Elk, inginerul, e plin de versuri, în loc să conțină schemele de conexiuni. Cum s-o fi descurcat aiuritul pînă acum ?

Am luat dulapurile la rînd. Nimic. E îngrozitor. Nu știu codurile de legătură, scheme nu am, testerul nu merge în parametri.

Așa-mi trebuie. Dacă-l ascultam pe Gregor... Dar ce fac acum? Mă chinui de două zile să găsesc amărîtul ăla de fir în timp ce nava asta plutește în derivă. Orice meteorit respins de cîmp îmi modifică traiectoria și eu nu pot face nici o corecție. Dacă sînt prins de un cîmp gravitațional pot fi deviat, chiar atras și n-am ce face. În fața ochilor îmi joacă etichete, simboluri, fire de toate culorile...

*

Am impresia că se apropie sfîrșitul lumii. Se zguduie nava. Mă smulg din fața dulapurilor de conexiuni, ajung la compartimentul de avarie, intru într-un costum de scafandru cosmic, smulg unul din proiectoarele de plasmă de pe perete și mă reped spre camera de comandă. Zguduiturile încetează. Intru pregătit pentru orice. Dar nu pentru asta. Sîntem lipiți în întregime de o navă de un tip necunoscut aflată deasupra noastră, din care văd doar coada. Cum au reușit să anihileze cîmpul? Cum au reușit să frîneze nava?

Pierd clipe prețioase cu întrebările astea. De fapt, nu știu ce să fac. Dacă sînt pirați? Nu, nu pot fi pirați! Nu se oboseau să atace „Curierul". Valori nu, provizii nu, informații prețioase nu, în transportul ăsta. Și cum ar fi anihilat cîmpul?

Trec pe circuitele video interne. Pe coridoare, nimic. În camere, nimic. În blocul medical sigilat, Elk în comă. În camera de joasă presiune, ceață. Ce e asta? Să fi intrat prin sas? Cum? Ecranul se tulbură, apoi apăru o imagine cel puțin ciudată. Un interior. Un fundal cinabru cu prisme alb-aurii și negre-antracit aruncate ici-colo și la mijloc o statuie. Imaginea prinde statuia în prim plan. E făcută dintr-un material ca jadul verzui și reprezintă un fel de insectă bipedă cu mandibule monstruoase și cu niște ochi... Ochii... Simt că mă lasă genunchii și cad...

*

Mă trezesc culcat pe spate pe una din cușete. Sînt în combinezon. Lîngă mine un personaj ciudat, cu o imensă barbă albă, mustăți albe, îmbrăcat într-un fel de haină lungă, tivită la mîneci, poale și guler cu blană mițoasă, albă. Pe cap are o scufie cinabru, ca și haina, bordată cu același fel de blană. Moș Crăciun! Nu se poate, delirez! Închid ochii.

— Deschide ochii, domnule Alt.

Tresar și îi deschid.

— Îmi știți numele. De unde?

— Nu mai pune întrebări stupide. Din ecusonul de pe umăr. Altceva vreau să știu. Cum te simți?

— Bine. Ce s-a întîmplat?

— În ce te privește, ai fost hipnotizat, în rest mai nimic. A, să mă prezint. Noël.

— Știți numele meu. Și văd că îmi vorbiți limba. În plus

ați pătruns în navă în loc să încercați o abordare mai protocolară. Pot să vă întreb în ce scop ?

— Simplu. Aveați nevoie de ajutor, vi-l dau. Prietenul dumitale trece prin procedura de reanimare, iar roboții mei vă instalează un nou computer și depistează conexiunea deteriorată. M-am nimerit în zonă și am văzut că nava rătăcea pur și simplu. Am crezut inițial că nu mai e nici un supraviețuitor. Am anihilat cîmpul de protecție și m-am lipit cu nava mea de a voastră să văd ce s-a întîmplat. Odată lipit, senzorii mi-au transmis prezență umană în camera de comandă. M-am conectat la circuitul intern video și te-am hipnotizat pentru a evita o neînțelegere. Asta e tot. Mulțumit ?

— Nu prea. Nu cunosc mijloacele tehnice capabile să anihileze cîmpul „Curierului". Și am ceva experiență.

— Dispun, într-adevăr, de mijloace tehnice deosebite.

— Cine sînteți ?

— Ți-am mai spus, sînt Noël. Reprezint Fundația pentru Ajutorarea Civilizațiilor Incipiente.

— N-am auzit.

— Și civilizația dumitale a beneficiat de ea. În general, ajutorul a fost discret. Probleme mari au existat doar în cazul grupurilor, mai mari sau mai mici, izolate, din zonele reci unde ajutorul nu putea fi introdus discret din cauza superstițiilor și a faptului că orice îmbunătățire temporară a traiului putea duce la diminuarea șanselor de supraviețuire a grupului. Pe de altă parte superstițiile, credințele diverse, s-au dovedit aliate eficace. A trebuit să recurg la o recuzită, mijloace de locomoție adecvate, cunoscute de ei. Pe o simbolistică vegetală a neagresiunii. Să maschez ajutorul în ofrande către cei mai neajutorați. Trebuia înlăturat riscul pătrunderii acestui act în fondul cultural al popoarelor în devenire sub o formă negativă. Ți-am expus un caz... Am procedat la fel și pentru alte civilizații. Chiar dacă...

Se auzi un sunet scurt.

— Domnule Alt, trebuie să plec. Cred că ar fi mai bine să dormi.

Scoase dintr-un buzunar un obiect. Era statuia.

Cîntul se terminase, făcînd loc zgomotului pe care îl făcea drumețul ce-și înfuleca mîncarea.

Negustorii sorbiră din stonele lor. Enigalul îl privi curios pe noul venit și-l întrebă :

— Vii de departe ? Dinspre miazăzi ?

Cel interpelat, fără a se opri din mîncat, catadixi doar să aprobe din cap.

— Și ce se aude pe acolo ? Localnicii ce zic ?

Călătorul se gîndi puțin, pînă își înghiți dumicatul.

— Sînt speriați. Se aude că zona va fi ocupată de colonazii lui Luma.

— Prostii — interveni corconul. Colonazii lui Luma sînt mult spre răsărit. Se pare că ar fi măcelărit toată zona Autecolei și cea a Kalemarului. Mai degrabă, zic unii, s-ar îndrepta spre miază-noapte.

— N-ar face Luma una ca asta — interveni hangiul. S-ar ciocni cu colonazii lui Vadaar!

Toți cei din încăpere frisonară la auzul acelui nume.

— Crudul Vadaar... — murmură Orficus, întregind adevăratul nume.

— Se spune că atunci cînd nu găsesc de-ale gurii, în jaful lor, colonazii în frunte cu el îi devorează pe țărani! — povesti enigalul.

Cei din satul vecin hanului se strînseră înspăimîntați unul într-altul. Drumețul izbucni în rîs. Enigalul îl privi intrigat.

— Nu e de rîs, străine! Cînd n-au ce mînca, se taie între ei, iar cel mai slab sfîrșește în frigare!

— Nu e de mirare — întări corconul. Vadaar e chiar întruchiparea Întunericului. Se zice că ar fi apărut odată cu dispariția Atoateștiutorului, iar alții cutează să afirme că Vadaar nu e străin de această dispariție...

Orficus zîmbi, privind gînditor spre icoana mată, albă, ca zăpada.

— De-ar fi așa, atunci Vadaar ar trebui să fie foarte bătrîn: sînt ani mulți de cînd chipul s-a șters din icoane.

— E nemuritor! — sări enigalul.

— Și atunci, de ce i-ar mînca pe țărani sau pe ai săi? — replică liniștit Cuvîntătorul.

Sătenii rîseră încet. Enigalul privi cu năduf în jur, căutînd susținători, dar ceilalți doi negustori păreau preocupați de alte gînduri, iar străinul terminase de mîncat și își sorbea în tihnă băutura. Cît despre hangiu, acesta afișa o indiferență rece.

Și pentru că cineva trebuia să alunge numele ce împrăștia groază și neliniște, Orficus își pregăti instrumentul pentru o nouă istorioară.

CÎNTUL 4 — AMOEBA NYCTOFOBIENSIS

de Mihail Grămescu

Cînd părinții se duc la vreo petrecere unde stau toată noaptea, copiii rămîn acasă singuri să tremure de frică. Nu este o frică de ceva anume, ci o frică de însăși Noaptea, o suspensie chimică de tenebre în care realitatea se scufundă periodic. Poți să te scufunzi oriunde, poți să aprinzi oricîte lumini, oroarea Nopții va pătrunde cu pași neauziți, dar siguri, și te va copleși, fie că rămîi în cameră, la masă de exemplu, fie că te arunci în pat, trăgîndu-ți plapuma peste cap și stînd așa pînă ce simți că te sufoci, fie că te tupilezi în dulap, printre rufele mirosind a levăn-

țică. Orice vei face, tenebrele nopții te găsesc îndată, cîștigînd mereu jocul de-a v-ați-ascunselea, însă fiindcă GROAZA te copleșește, deși știi că nu ai nici o șansă, reîncepi cu disperare jocul stupid în fiecare noapte în care rămîi singur, în casa atît de mare încît camerele își pierd, de uriașe ce au crescut în întuneric, contururile confuze în incoerența sinistră în care pîndește Monstrul cu ochii orbi, pe cît de inconștient, pe atît de periculos.

Anii trec, țîncii cresc, ajung adolescenți, și ies în orașul-cu-autonomie să se plimbe perechi-perechi, hîrjonindu-se, rîzînd și sfidînd Noaptea cu sărutările lor pătimașe, cu suflul irezistibil al vieții lor tinere : „Nu, tenebrele Nopții nu există ! Astea sînt spaime naive de copii ! Noi nu ne temem de Noapte : Noaptea este prietena noastră".

Dar este suficient să te oprești o clipă din rîs și să asculți Tăcerea, și, cu toate că azi ești „mare", vei simți îndată fiorul cunoscut. Degeaba veți mai încerca după aceea să înduplecați Jivina cu chipurile voastre candide, cu viața pulsînd în voi : ea se călăuzește după alte legi, în care impresiile nu au nici un corespondent ; degeaba vă veți strădui să o îndepărtați cu tandre vorbe de dragoste : Spiritul Nopții e orb ! ; degeaba îi veți cînta cele mai frumoase, duioase și melodioase cîntece :Avortonul Nopții e surd și ciunt și mut !

Cînd adolescenții se maturizează, stau noaptea și citesc ; întîrzie la masa de lucru sau fac dragoste cu soțiile : Noaptea le este acum un dușman vechi și, cum omul se învață cu dușmanii consecvenți așa cum se învață cu prietenii credincioși, maturii fac abstracție de ea, îi omit prezența (spun ei), simțindu-se sub spectrul neîndurător în largul lor ; dar pîlpîie lumina din cauza unei fluctuații de tensiune pe rețea, sau întunericul din spatele geamurilor îți fură privirile o clipă, și atunci Noaptea se strecoară în suflet, mînjind puritatea de cristal a gîndurilor raționale cu deliruri demente, și vechiul Demon vine să te bîntuie intempestiv, mai rău decît în celelalte vîrste : șiroaie de sudoare te scaldă și degeaba te tragi lîngă pereții impregnați cu culori fluorescente, inutil te duci să controlezi ușile și ferestrele, amăgindu-te că te temi de fapt de furi și de răufăcători, căci furii și răufăcătorii au dispărut de zeci, de sute, poate de mii de ani din Istorie, temîndu-se și ei de noapte, și în sinea ta știi că Noaptea este adevăratul dușman care te bîntuie.

Și, mai tîrziu, bătrînețea, cu senilitatea ei (pe care, cum ne avertizează Senecca, unii sînt dispuși s-o numească înțelepciune), cînd toate sinapsele raționale au fost stabilite cel puțin o dată între toate celulele cortexului : șleauri adîncite mereu pînă au devenit canioane ideilor ce se ascund în spatele pereților canioanelor abrupte ale gîndului, nemairămînînd expuse vederii conștiinței decît sinapsele absurde ; bătrînețea este cea care te face să crezi că frica-cea-mare este de moarte. Moartea însă nu înseamnă nimic. Nu de moarte se tem bătrînii, ci de Noaptea din morminte, fiindcă, dacă cimitirele s-ar înălța spre Lumină, moartea ar fi probabil destul de atrăgătoare.

De fiecare dată cînd Noaptea se lasă, un foetus chinuitor crește în tine, să te hărtănească și înstrăineze de tine și să-ți aducă aminte o dată și încă o dată că evoluția ta prin timp nu este decît o iluzie și că puntea GROAZEI ÎN NOAPTE se întinde între tine cel de azi și copilul de altădată, între toate clipele existenței tale, mereu.

* *
*

Psihanaliștii, niște filozofi antici, pretindeau că toți am avea o criză de conștiință, ceva ascuns nouă înșine, și că această refulare, uitată de mult, ne face să vieţuim pe două planuri, trecînd în Inconștient (care dirijează activitățile Lucidității din umbrele nedescifrabile ale cortexului) traumele acelea vechi și de neîndurat. Psihanaliștii căutau motivele ascunse conștiinței în Eros, în Moarte, în Vis, și nu găseau nimic edificator, fiindcă adevărata trăire traumatică este frica de Noapte. Ea este adevărata linie directoare a existențelor, făcînd eurile să fie un singur tot, o singură entitate dureroasă, *Frica de Noapte* — tributul plătit de toate animalele superioare *Amoebei Nyctofobiensis*, strămoșul atavic malign din adîncurile structurii vieții.

* *
*

Este riscant să mergi noaptea pe străzi. Este riscant să te îndepărtezi dincolo de punctul în care radiația Becurilor-de-gonit-Noaptea nu te ajunge. Dincolo de acel punct se întind frisoanele Nopții : frigurile încleștează dinții într-un spasm teribil, picioarele nu te mai țin, fiindcă fiorii paralizează mușchii pulpelor, așa încît nu mai poți face nici un pas mai departe, și atunci cînd spasmul atinge mușchii intercostali nu mai există nici o scăpare pentru tine : într-un urlet îngrozitor îți vei scuipa pe gură, pe nas, pe ochi, și bojocii, și inima, și mațele, și, a doua zi, cei de la salubritate îți vor ridica trupul zgîrcit de convulsiile Spaimei și vor spăla asfaltul cu tulumbele. Dar asta abia în zori, căci peste noapte nu circulă nimeni în afara ta pe străzile orașului.

Peste tot este pustiu și întuneric. Oricine pe lume, dacă își aude pașii solitari în noapte, reverberînd între blocurile atît de îndepărtate de Pustietatea de Întuneric, nu suportă să meargă mai departe, ci își întoarce capul spre Spectrul Întunericului Hohotind de Pași în căutarea ființei Nevăzute.

Dar cum să o vezi, cînd ea este în tine ? mișunîndu-ți prin vene odată cu sîngele, pînă la țesuturile fragile, pînă la membrana celulară, pînă la cortex, în locul acela precis determinat în care a fost localizată experimental Frica, senzația de frică.

Ființa Fricii te împinge cu brațe nevăzute de la spate să gonești ca vîntul către ținta de lumină de la capătul drumului tău mortal din apele tulburi ale învolburatului fluviu de tenebre !

* * *

Te vei prăbuși, cu respirația tăiată, peste ceilalți care stau cum stau toate ființele vii, strînși împrejurul Lămpilor-de-Gonit-Noaptea.

— De unde vii, Omule? te vor întreba, privindu-te nedumeriți.

— Arăți ca o „cucuvaie", va face unul din ei caz de erudiție.

(Cucuvaia se spune că ar fi fost o specie de păsări, astăzi complet dispărută, ca și celelalte zburătoare, dacă vor fi existat vreodată. — ECOLOGIA 2029. Legendele spun că existau cucuvele care zburau noaptea, afară, în întuneric, dar nimeni nu a confirmat din Epoca Memorială alte viețuitoare pe Pămînt în afară de speciile cărora Omul le aprinde peste Noapte o lumină la care ele să poată veni să se aciueze. Cucuvăile și Păstorii de Turme înnoptînd pe vîrfurile munților sînt simple fantezii, evidențiind aspirația oamenilor de a-și depăși condițiile stricte de existență în direcția în care natura nu le-a permis niciodată să o înfrunte, căci în Noapte pîndește germenul gata să explodeze al *Amoebei Nyctofobiensis*. Cartea cu povești a strămoșilor noștri sălbatici: ECOLOGIA 2029, este singura sursă a acestor legende, căci în pasajul în care se vorbește despre *Amoeba Nyctofobiensis* se spune că pe timpuri Pămîntul ar fi avut ape cristaline și pure la suprafață, pînze freatice și perdele de apă populate de diverse alge și animale sălbatice care fereau populațiile de deasupra de virușii *N*, de viața subterană, de *Amoebele Nyctofobiensis* care ar fi viețuit pe atunci la mai mult de 50 de metri adîncime. Autorii anonimi ai textelor pretind că, din cauza poluării apelor de suprafață cu oxizi de mercur, flora și fauna lor ar fi fost exterminate și că abia din acea clipă *Amoeba Nyctofobiensis* ar fi ajuns în impact cu flora și fauna de suprafață, dar această istorioară nu are nici un suport științific, fiindcă noi cunoaștem azi cu precizie, din diferite săpături efectuate la adîncime, că mercurul este o substanță predominantă în compoziția straturilor superioare ale scoarței terestre, și deci și a apelor de suprafață libere, și mai știm că și apa naturală, chiar și în absența mercurului, conține compuși carboxilici cu catene regulate de coloranți și detergenți, care fac soluția originală de apă impotabilă și otrăvitoare, fiindcă nici o ființă vie de pe planetă nu poate descompune în metabolismul ei compușii carboxilici cu structuri regulate. Nu! Să lăsăm utopiile pe seama poveștilor pentru copii! Fără fabricile de purificare, apă liberă este o otravă cumplită! Să mergem iar și iar cu gîndul către cei care ne-au creat minunatele condiții de viață în care trăim, să ne punem întrebarea ce i-a determinat să facă omenirii acest bine, să încercăm să aflăm de unde au venit ei — din alt timp, de pe altă planetă? — să ne preocupăm de vestigiile lăsate: formidabilele surse de energie ale pilelor centralelor, pe care strămoșii noștri au fost învățați, cu bunăvoință, să le folosească; să studiem inteligența cu care au conceput Autotrofia

Orașelor cu Autonomie, să scrutăm cu mințile noastre limitate taina locului unde au dispărut Demiurgii, dar să nu ne lăsăm purtați pe căi șovăielnice de snoavele ECOLOGIEI 2029 despre viața naturală și alte asemenea povești absurde !)

— De unde vii, Omule ?

— De la șantierul chimic al Salubrității. Generalul este aici ?

— De la șantierul chimic ? Imposibil ! Și cum ai venit pînă aici ?

— Am trecut în fugă peste Autostradă.

— Asta este cu neputință ! Sînt peste 25 de metri pînă acolo, nimeni nu ar putea străbate asemenea distanță prin baia de *Amoebe Nyctofobiensis* fără să crape de frică.

Considerația celor dimprejurul Becului-de-Gonit-Noaptea va fi crescut pînă la un nivel de extaz nemaiîntîlnit. Ei vor veni să te pipăie și să ți se închine.

(Spasmele Fricii se potolesc treptat în corp și inima începe să bată regulat. Temperatura scade sub limita de 42°C și aerul intră acum în plămîni în respirații aproape normale. După cîteva clipe, mușchii ochilor și gîtului se decontractă și ei și poți privi în orice direcție dorești. Nu ai murit, Omule, deși ai străbătut fluviul de Noapte neprotejat de nici o lumină. Poate că poveștile ECOLOGIEI 2029 sînt teribile anticipații ale unei epoci care va veni, cînd oamenii se vor elibera de lanțurile cu care natura sau DEMIURGII i-au creat !)

Generalul intră în încăpere din spatele unei uși capitonate cu tampoane fluorescente. Generalul este foarte bătrîn și este însoțit peste tot de fiica lui, care acum zîmbește către tine, dezvelindu-și dantura transparentă. Se vede că fata asta nu și-a încleștat niciodată fălcile de spaimă pînă cînd smaltul sare de pe dinți umplînd gura de cioburi tăioase. Fata asta a trăit numai pe lîngă becuri incandescente, nu ca fiii celor care aprind noaptea chiar și Focuri, fiindcă în serele de plancton subterane Becurile-de-Gonit-Noaptea sînt rare, și culegătorii din colțurile mai umbrite se prăbușesc de pe parapete, crispați, contribuind la creșterea fertilității culturilor. De multe generații, fata asta mănîncă cel puțin un animal pe an, și de aceea are colți trandafirii și ascuțiți. Sub lumina Becului-de-Gonit-Noaptea dinții ei sînt străvezii și roz.

— A fost un accident la șantierul chimic al Salubrității. S-au răsturnat două retorte și lichidul de aducțiune s-a împrăștiat din secția 17 peste sălile de lucru. Sînt singurul supraviețuitor și am venit să raportez.

— Fii serios, Omule ! Nimeni nu poate veni de acolo prin Întuneric ! spune Generalul. Cum ai venit ? pe unde ai trecut ?

— A venit prin Noapte ! L-am văzut cînd a intrat din Întuneric ! A trecut prin Noapte ! spun martorii.

— Nu știu ce s-a întîmplat cu mine... Am simțit nevoia să ies să privesc afară dacă sînt stele, așa cum se spune.

— Și sînt ?

— Da, cerul este plin de stele.

— Bine, Omule ! Vom controla dacă este adevărat, spune Generalul. Poate că este o urmare, un efect patologic al contactului cu substanțele chimice din compoziția lichidelor de aducțiune. Tu vei completa un formular tip, iar eu și fiica mea vom fi primii care ne vom expune de bunăvoie riscurilor, căci sînt în joc destinele orașului nostru, ale continentului și poate chiar ale Planetei !

Să scrii pe formularul tip, cu caractere gotice, formula oficială :

„Avînd în vedere importanța fenomenului, solicit prin prezenta Conducerii Organizatorice aprobarea expresă pentru a acționa în sensul dirijării de modificări biochimice ale structurii umane, solicitînd totodată, în vederea înaltelor scopuri propuse, și materialul uman pentru executarea de experiențe fără urmări controlabile..." etc.

Să-ți tremure mîinile de emoție, Omule, și în tot acest timp fiica Generalului să te privească, acordîndu-ți acum mai mult interes decît oricine altcineva de sexul ei, decît oricine în viața ta, decît oricui pe lume.

Amoeba Nyctofobiensis, efemerida microbiană cu tabieturi atît de sofisticate, care nici nu a putut fi determinată pînă cînd nu a fost descoperit microscopul cu spectru de emisie magnetică (pînă atunci doar presupunîndu-se că ar fi vorba de o formă de microorganism, pentru că, în urma nenumăratelor autopsii efectuate la cei morți de frică, nu s-a putut evidenția nici un germen nociv în celulele lor — nici măcar la microscopul cu electroni, și asta pentru simplul motiv că, sub acțiunea radiațiilor de orice fel, sensibila creatură își dezintegra forma amoebojdală în spori ARN-ici cu caracter cameleonic ce mimau perfect ARN-urile celulelor gazdă pe care le parazita), *Amoeba Nyctofobiensis* vine numai noaptea, cînd e întuneric, cînd e liniște, cînd pleoapele furate de somn se închid ca o formă de protecție inconștientă împotriva ei. Atunci tot orașul este un cimitir. Atunci Amoebele se trezesc în celule și sporii ARN-ici devin iar spectre ce se tîrăsc invizibile de-a lungul căilor delicate ale vieții către centrul cortical al Fricii, infiltrînd acolo un Cal Troian biologic care va nimici Cetatea în cîteva clipe zguduitoare. Dacă ar fi să ne luăm după ECOLOGIA 2029, rezistența le e conferită de proveniența lor din straturile adînci. *Amoeba Nyctofobiensis* nu este afectată de temperaturi și presiuni la care viața de suprafață nu e obișnuită să supraviețuiască. Și tot condițiile originale de viață o fac imună la mediile acide sau bazice în exces, așa încît în substanțele toxice, în alcoolurile rafinate, în chimiotrope, Amoebele se dezvoltă ca în medii de cultură prielnice, cu o singură condiție : să nu existe radiații fotonice sau catonice de intensitate mai mare decît cele care răzbesc noaptea pînă la cîțiva metri sub pămînt, sau decît radiațiile ce pătrund noaptea în cutiile craniene, la cortex, cea mai protejată zonă a animalelor superioare.

— Hei, Omule, și ce o să se întîmple cu noi după aceea ? te întreabă Generalul. Oare nu ne vom mai teme de nimic ? Vom deveni oare „supermani" ? Nu vom mai fi obligați să ne strîngem

VIGREL

cu ceilalți împrejurul Becurilor-de-Gonit-Noaptea pentru a ne păstra delicata sclipire a vieții în suflete? Vom putea rătăci noaptea, eliberați de Groază, oriunde ne va pofti inima? Cînd Eclipsele vor face ființele vii să urle de mortala Spaimă care-i va surprinde nepregătiți, noi vom putea hoinări sub cerul negru, sfidînd Infinitul, mai puternici ca Viața, mai puternici ca Noaptea? Cine se va putea asemăna atunci cu noi, care vom vedea ceea ce nimeni nu a văzut vreodată: vom vedea cum arată cerul după apusul Soarelui, fără să plătim această curiozitate nesățioasă cu cel mai cumplit preț pe care îl poate plăti o ființă vie?

* * *

Experiență:

La început, după contactul cu substanțele de deversie, Amoebele par să se „domesticească" și să nu mai fie temătoare de lumină. Atunci cîteva tulpini virale se dezvoltă sub influențele radiațiilor ce le produc mutații. Ființa de adînc devine ființă diurnă și invadatorul începe să se adapteze condițiilor noului mediu în care-și poate duce viața. Șocul din impactul cu ființele vii de suprafață, care pînă acum fusese traumatic, este atenuat. Amoebele nu-și mai ucid gazdele pe care parazitează și învață trucul simbiozei, truc pe care celelalte microorganisme de suprafață l-au învățat o dată cu istoria evoluției speciilor, sub forma celei mai simple legi posibile: un parazit care-și ucide gazdele nu mai are pe cine parazita! Și *Amoeba Nyctofobiensis* este o vietate cu un prag ridicat de adaptare. Condițiile deosebit de grele în care a fost silită să supraviețuiască au învățat-o să fie „inteligentă" în felul ei. Lecția nouă este repede asimilată de cîteva familii din care se creează o floră saprofită la nivelul lichidului cefalo-rahidian al gazdelor. Suprarenalele, stimulate, secretă exces de noradrenalină, care anesteziază oarecum zonele corticale ale Fricii din bulbul rahidian. În această fază a relațiilor dintre specii, Omule, tu nu mai resimți Frica de Noapte, și începi să simți nevoia demențială să ieși afară să privești stelele. Instinctul de autoapărare se diminuează și îți crește agresivitatea naturală. Tulpinile Amoeboidale, care au învățat să trăiască în tine fără să te ucidă, fac schimburi noi cu mediul și se dezvoltă mai bine decît tulpinile sălbatice, și atunci le restrîng arealul, le împiedică să se înmulțească, luptă alături de gazdă împotriva semnelor lor nedomesticite, învață organismul secretul anticorpilor care să le ucidă semenele.

— Ascultă, Omule ! spune Generalul. Evacuează resturile produsului de sinteză necunoscut și deteriorează orice urmă a compoziției lui.

Să execuți, Omule, ceea ce ți se spune ! De mii de ani ești obișnuit să execuți ! Chiar dacă nu înțelegi de ce, chiar dacă ție ți se pare o tîmpenie ce ți s-a ordonat, a făcut-o un superior, și tu să execuți !

— În afară de noi, nu mai trebuie să se scalde nimeni în lichidul ăsta, înțelegi ? spune Generalul. Asta este APA VIE ! Înțelegi ?

— Înțeleg !

Înțelegi pe dracu' ! Nu înțelegi nimic, Omule ! Habar n-ai încă ce armă teribilă reprezintă în mîinile voastre libertatea de a acționa noaptea ! Veți putea ucide și prăda pe oricine ! Veți putea, de exemplu, produce pene mortale la lumină ce vor extermina Orașe întregi cu Autonomie, care vor rămîne ale voastre, fără ca nimeni să vă ceară cont de asta. Veți cuceri LUMEA, Omule !

Tu și progeniturile tale, imune la nyctofobie, vă veți putea înmulți nestingheriți, excluzîndu-i treptat pe ceilalți, obligîndu-i să accepte orice le veți dicta. Căpșorul fin de răpitoare al fetei generalului, care ți se lasă tandru pe umăr, este simbolul puterii tale nemărginite ! Vei semăna moarte și vei culege glorie. Și fiii tăi vor stăpîni Pămîntul. În viață vei avea toate femeile pe care ți le dorești, și numai *fiii lor cu tine* vor fi invulnerabili și nemuritori în fața Nopții, Omule !

Vei semăna Pămîntul cu o specie crudă, egoistă și agresivă, în care Spectrul Cumplitei Morți o să doarmă liniștit într-o simbioză barbară : Viață și Moarte ; Curaj turbat prin cea mai josnică Teamă ! Indestructibilele Amoebe se vor scufunda în adîncurile nelămurite și de necunoscut ale ființelor voastre, disimulîndu-se în inofensive și aparent banale informații genetice, pentru ca, într-o bună zi, sau într-o noapte poate, cine știe, să izbucnească iar, îmbrăcînd o formă anume, distinctă, de simplă bacterie simbiotică a florei stomacale, de saprofit de fermentație, de urticarie poate, sau poate de flagel : ciumă sau lepră, cancer poate, cine știe, Omule, sub ce formă vei cunoaște din nou, cîndva, în drumul tău spre nu-se-știe-unde, pe astăzi asimilata *Amoebă Nyctofobiensis*, care nu e decît Teama ta de Noapte, în fond ?

Vibrațiile se stinseră, iar în încăpere rămase o tăcere stinghere. Numai străinul se ridică, hotărît, sorbi dintr-o înghițitură conținutul stonei și se îndreptă spre ușă. Și de-acolo, cu umbrele și luminile torțelor jucîndu-i pe chipul brăzdat, spuse :

— *Pe curînd !* — *și ieși în noaptea hîdă.*

Brenalul de casă apăru ca din pămînt și se repezi după el ca să-i deschidă poarta. De afară se auzi gurlănul fornăind.

— Du-te învirtindu-te — bombăni într-un tîrziu hangiul.

Negustorii mormăiră ceva între ei.

— O să se întoarcă — spuse deodată Orficus, mîngîindu-și instrumentul.

Kemal tresări violent și îl fixă cu privirea.

— El era, nu ? — întrebă al treilea negustor.

Cuvîntătorul aprobă din cap.

— Care el ? — întrebă aproape răstit hangiul, palid la față.

— Nu trebuia să-i omori orlocul... — începu să se vaiete enigalul.

— Care el ? — repetă, de data asta și mai precipitat, Kemal.

Privirea Cuvîntătoruiui se ridică încet spre el.

— Vadaar. Crudul Vadaar.

Hangiul zîmbi strîmb. Mîndria și groaza i se împleteau în privirea fixă. Îl încinta ideea că-l umilise pe înspăimîntătorul colonad și-l neliniștea gîndul că acesta se va întoarce.

— Nu trebuia să-i omori orlocul ! — se văicări mai departe enigalul, iar văicăreala lui suna a sentință pentru hangiu.

— E hanul meu ! — strigă el disperat. E hanul meu ! — și se porni să-i care pumni negustorului, care se făcu mic sub loviturile desănțate, miorlăind proteste sau rugi neînțelese.

Se repezi apoi la fereastră. Și abia atunci văzu, înspre miazănoapte, satul vecin arzînd.

Arăta ca o torță imensă, mistuindu-se în tăcere. Nu răzbătea pînă la han nici un zgomot : nici un vaiet, nici un geamăt, nici un strigăt de disperare. Nimic. Doar flăcările, în limbajul lor, implorau întunericul lipsit de stele, lipsit de dumnezeu. Moartea secera, acolo, tăcută. Se topea zăpada sub focuri. Dimineața avea să găsească un gol în mijlocul nămeților. Urma să ningă mult pînă ce golul avea să fie acoperit, așa cum totul era acoperit, de giulgiul alb. Moartea săpa un mormînt, acolo, tăcută.

Se urni greu, cutremurat, și dispăru în bucătărie.

Iar în timp ce ceilalți priveau cu imploranță icoana palidă din perete, Orficus făcu să vibreze tarascana sa și povesti.

CÎNTUL 5 — DINCOLO DE VISUL MEU SÎNT EU

de Daniel Cristian Dumitru

„...Este suficient să reamintesc teoria lansată de dînsul în ceea ce privește spațiul,Universul în sens larg, de secole cognoscibil prin intermediul unor restricții și nu unor dimensiuni reale ale sale : lungime, lățime, înălțime..."

Sub pat. Trebuia să-și fi dat seama, nu putea fi altundeva decît sub pat. Ar fi cîștigat jumătatea de oră consumată doar pentru a întoarce toată casa pe dos și poate ar mai fi avut timp

să mănînce ceva cu adevărat hrănitor. Încă o dată era nevoit să se rezume la o amărîtă de cafea, și aceea băută la repezeală.

Pesemne că așa mi-a fost mie scris — își spuse în vreme ce încălța pantoful buclucaș.

De cînd Yu Gin San plecase, Stirrson trăia într-o harababură de nedescris. Rar i se întîmpla să găsească ceea ce căuta, iar în ultimele trei săptămîni asemenea evenimente căpătaseră calificativul de adevărate minuni. Totul era vraiște în camera de zi: pe fotolii stau grămadă cămăși peste cămăși, peste cămăși cărți, ziare, peste ele cravate, cîte o papiotă cu ață rătăcită și cîte și mai cîte, pe mese demult nu se mai putea așeza ceva datorită obiectelor ce le încărcau la refuz, în grămezi gata să se surupă, pe pat așternutul ascundea surprize din cele mai neașteptate, pe monitor chiar, pe orice ce putea servi drept suprafață de așezare se găseau fel de fel de lucruri, și pentru că singura metodă ce o avea la îndemînă cînd căuta ceva era să răscolească totul, devenise dificil pînă și să se deplaseze prin încăpere fără să riște să calce peste cine știe ce obiect căzut în timpul enervabilelor căutări. La bucătărie, vasele murdare din chiuvetă stăteau într-un echilibru precar, așa că nu era de mirare dacă închizînd oricare din ușile dulapurilor vreuna aluneca spărgîndu-se de pardoseală. Desigur cioburile nu le strîngea nimeni. Ceea ce îl mira pe Stirrson era cum de reușea bucătăria să arate mai jalnic decît camera de zi, căci în repetate rînduri, mîncînd din mers, o parte din „ustensile" fuseseră cărate în camera de zi și, de la sine înțeles, uitate acolo. Pesemne că procesul era reversibil.

Nu era el, Stirrson, omul care să-și petreacă existența în burlăcie. Îi era clar, îi lipsea Yu Gin San. Ori de cîte ori mintea îi zbura către ea își dădea și mai bine seama de aceasta. Îi lipsea. Cu felul ei de a fi, pur orientală. Îi lipsea pînă și mirosul bețișoarelor parfumate pe care obișnuia să le ardă în încăperi... Și cînd se gîndea că îi furase imposibil să-i explice...

„...abia aici intervine saltul în cunoaștere. Nu se mai pune problema să parcurgi o distanță. Apelînd la noțiunea de „distanță" implicit este subînțeleasă noțiunea de „viteză" și, revenind la discuția anterioară, putem încă o dată să ne îngrozim imaginîndu-ne că ne trebuiesc nu știu cîți ani ca să ajungem, cu vitezele uzuale de transport, pînă la marginea Sistemului Solar, că ne trebuiesc nu se știe ce materiale pentru a construi aparate de zbor capabile să se deplaseze cu viteza luminii, dar chiar deplasîndu-ne cu viteza luminii ne trebuiesc ani pînă să pătrundem în sfera altor galaxii, ani pe care, să recunoaștem, omenirea de azi nu-i are la dispoziție.

— Atunci, cum stau lucrurile cu tranzitația?

— Am putea presupune că tranzitația reprezintă o primă etapă, un prim pas în cucerirea teleportării, în sensul în care este unanim acceptată astăzi ideea de teleportare. Am spus, sîntem doar la început... Tranzitația nu presupune o suită de dematerializări urmate de rematerializări. Dar să fiu mai explicit.

— Chiar vă rog.

— Să luăm ca subiect... masa aceasta, spre exemplu. Concentrîndu-ne... Minimalizez fenomenul, căci nu este vorba chiar de o concentrare, dar mă rog... „Concentrîndu-ne", așadar, intens asupra ei, o putem simți... cumva, vizualiza. Însă ceea ce simțim, ceea ce vizualizăm, nu este masa ca element material, ci o reprezentare în imaginar a acesteia. Nimic nu ne împiedică, procedînd similar, să obținem o reprezentare a noastră în imaginar, chiar lîngă imaginea mesei, chiar discutînd ca acum. Se cheamă că am realiza o tranzitare a noastră într-un spațiu imaginar, mai bine zis în partea imaginară a spațiului. Ce ar fi, acum, ca acest spațiu imaginar să fie, tot ca exemplu, New York-ul. În mod sigur am fi la New York.

— Un New York imaginar.

— Întocmai. Aceasta, judecînd mediul înconjurător ca parte reală a unui spațiu complex.

— Tranzitația, înțeleg, este practic o incursiune în latura imaginară a spațiului, privit ca spațiu complex.

— Cu o parte reală, reprezentată prin tocmai ceea ce ține de domeniul pur material și o parte imaginară, care are o structură pur informațională. Și, dacă analizăm obiectiv, nu avem de a face chiar cu o incursiune, pentru că noi înșine avem un corespondent în acest imaginar de care tot pomenim, ci mai degrabă o luare de contact, o activare, dacă doriți... De aceea spuneam că nu trebuie să intrăm în tranzitație concentrîndu-ne... Nu, nu trebuie... Nu se realizează, efectiv, prin concentrare, ci prin — un termen mult mai aproape de adevăr — activare..."

Zahărul era de negăsit. Borcanul care ar fi trebuit să-l adăpostească, descoperit după îndelungi căutări, era gol, iar ca să încerce să afle unde s-ar găsi provizia de zahăr, ar fi trebuit să aibă o stare de spirit mult mai sănătoasă decît în dimineața aceea, căci reprezenta o tentativă ce de departe friza hazardul. Se mulțumi cu o cafea neîndulcită, cu toate că nu putea suferi cafeaua neîndulcită. Reveni în camera de zi, mușcînd cu nesaț din sanwich-ul pregătit la repezeală. Nu era rău. Sorbitura de cafea, însă, îi întoarse stomacul pe dos. Era mai mult decît amară. Otravă, nu alta. Renunță cu ușurință la ea, preferînd în condițiile date sandwich-ul simplu. Mestecă încet, alimentul fără lichid devenind dintr-o dată greu de înghițit, privind într-o doară ecranul monitorului TV.

„...pentru o accepțiune populară, haideți să zicem că fenomenul este similar cu experiență Yoga. Se spune, de altfel, că anumiți yoghini, în momente de maximă concentrare simțeau universul, mișcarea materiei. Poate să fi fost așa, poate nu, în sfîrșit...

— Ei bine, atunci cum putem ajunge în Proxima-Centauri folosind tranzitația ?

— Aici lucrurile se complică. Dacă ne referim la New York, față de care aveam destule informații, sau chiar dacă nu le-am avea le putem procura pînă la ultimul detaliu, tranzitația în New York nu mai pune nici o problemă. Despre Proxima-Centauri

știm, însă, foarte puțin, deci, evident, va trebui să procedăm altfel. Tranzităm un individ, îl „punem", care va să zică, în partea imaginară, în partea informațională a spațiului... Spațiul acela complex... Acolo el se va afla în contact cu toate informațiile existente din care îi cerem să selecteze pe cele ce țin numai și numai de destinație. Imposibil, ați fi tentat să-ziceți. Nu chiar. Să recunoaștem că mulțimea informațiilor despre Proxima-Centauri au o caracteristică comună, exprimîndu-ne simplist ea ținînd de faptul că ele (informațiile) în multitudinea lor, definesc Proxima-Centauri și numai pe ea. Înțelegeți ?

— Mă străduiesc...

— În plus, ceva tot știm despre această stea, unde este poziționată, relativ la Sistemul Solar, relativ la Constelația Centauri, ce elemente are, etc., etc. Deci, cel tranzitat, ca să zic așa, nu pleacă tocmai „cu mîna goală". Este inutil să subliniez că informațiile pe care le deținem, din moment ce tot despre un același subiect relatează, se subscriu unei caracteristici generale, cum bine punctam mai înainte. Ceea ce îi cerem celui tranzitat este să sustragă din spațiul informațional informațiile compatibile cu cele pe care deja le posedă. Neîndoielnic, nu va „nimeri" din prima încercare, dar menținem un „dialog" permanent cu el, ca atare avem posibilitatea să-l corectăm, să-l coordonăm. În final, prin tatonări, abaterile de la ceea ce ne interesează sînt destul de mici, insignifiante chiar. Analizînd cu ajutorul computerului multitudinea de date extragem caracteristica generală a lor, în fapt un cod, o poartă. La viitoarea tranzitație, pentru cei ce vor dori să ajungă în Proxima-Centauri, subiecții vor fi lansați prin intermediul acestui cod și vor suferi restricțiile lui. Din spațiul informațional vor „deschide" deci numai o singură poartă, pe care, nu-i așa, scrie cu litere de-o șchioapă : PROXIMA-CENTAURI. Vor ajunge cu siguranță acolo.

— Dar e de-a drêptul extraordinar !

— Desigur, e o treabă și aici...

— Dar cum se efectuează „dialogul" între cel tranzitat și oamenii din laborator ?

— Tot prin intermediul unui cod. Codul său informațional propriu, la obiect : codul genetic, folosind niște traductoare speciale. Ajunși aici, permiteți-mi o paranteză interesantă : ceea ce îi despărțea pe yoghini de tranzitație — aceasta admițînd că erau capabili să simtă dinamica Universului — era însăși existența unor asemenea traductoare și a unui dialog de corectare. Ei percepeau universalul și nu particularul, percepeau întreg spațiul informațional, ca tot".

— Bla, bla, bla ! — se strîmbă către TV înainte de a ieși din apartament.

* * *

Imediat ce depăși limitele orașului, dispărură și crampele de la stomac. Acum se simțea chiar în formă. Aeroterma, numai bine, ridicase pe nebănuite temperatura aerului, senzația de căldură excitîndu-i cu atît mai mult simțurile cu cît realiza că afară dimineața de toamnă tîrzie blocase mercurul termometrului în jurul valorii de 4°C. Ora 6 și 18 minute, indica ceasul de la bord, iar în lungul drumului național nu se zărea încă nici un vehicol. 160 km oră i se păru, în asemenea condiții, o viteză de croazieră ideală. Nu știa de ce, dar se simțea în siguranță. Iar cînd vină 90° dreapta pe drumul prăfuit, străjuit la intrare de un semn indicator ce avertiza : DRUM ÎNFUNDAT, jetoarele nu se înecară. Vehicolul pe pernă de aer rula lin, așa cum numai în zilele lui mari se mai întîmpla, acesta fiind un motiv în plus ca Stirrson să se convingă că are în față o zi norocoasă. În ton cu buna dispoziție ce îi tot da tîrcoale, mintea îi zbura aiurea. Se trezi dojenindu-se pentru neglijența în ceea ce privea regimul alimentar propriu, luînd ca principal argument crampele dinainte, mult mai puternice ca odinioară, în final propunîndu-și ca pe viitor să privească cu seriozitate această problemă, mai ales dacă nu voia să se pricopsească cu o gastrită de toată frumusețea. Zîmbi, mai apoi, gîndindu-se la emisiunile de pe canalul IV al televiziunii, care de mai bine de trei luni, adică exact din momentul în care autoritățile hotăriseră să facă publică descoperirea, erau rezervate în întregime tranzitației. Zi și noapte, non stop, mese rotunde, interviuri, reportaje, toate vizînd același subiect. Dar nu fluxul continuu era ținta zîmbetului său, ci modalitatea în care aceste emisiuni reușeau să epuizeze tematica. Se spuneau multe lucruri acolo, dar el, Stirrson, care lucrase în domeniu prinzînd fenomenul încă din vremea cînd era în fază incipientă, de model matematic, știa că mai trebuiau spuse multe altele pe lîngă ele pentru a acoperi, așa cum pretindeau în genericul afișat la fiecare 15 minute : TOTUL DESPRE TRANZITAȚIE.

Vechea carieră de piatră i se păru, în dimineața aceea, mai puțin sinistră, pereții drepți, tăiați în stîncă, mai puțin înfricoșători, magazia părăsită cu ferestre obturate cu foi de placaj mai puțin lugubră. Distanța dintre locul în care garase vehicolul și ușa magaziei o parcurse în fugă, strîngînd bine sacoul pe lîngă corp. Era chiar frig. Trei bătăi scurte urmate de trei bătăi lungi, un moment de așteptare și ușa se deschise.

— Bună dimineața ! — spuse vesel, imediat ce intră.

Robert, întors la imprimanta ce țăcănea continuu, urmărea atent literele ce se înșiruiau pe hîrtie. Avea părul ciufulit, semn că nu dormise toată noaptea, iar ochelarii cu lentilă groasă îi stăteau strîmb pe nas. Își aprinse o țigară, menținînd tăcerea, dar o stinse imediat în scrumiera plină pînă la refuz.

Așa sînt toți electroniștii — își zise Stirrson, neluînd în nume de rău răceala celuilalt.

— Bună dimineața — i se adresă lui Val, sperînd ca măcar astfel să atragă atenția lui Robert. Tentativa eșuă. Electronistul era mult prea preocupat în a urmări listingul.

VIGREL

Ridică din umeri, convins că a epuizat toate metodele de abordare și trecu la verificările de rutină pe care obișnuia să le întreprindă înainte de a-și lua postul în primire. Cum era de așteptat, nu avu nici o surpriză. Aparatura medicală funcționa la parametrii optimi : perfuzie cu glucoză în cantitate normală, excedent de 0,6% față de valorile uzuale în ceea ce privește cantitaea de glucide, lipide și proteine injectate, hematii 4,62 mil. pe mm^3, leucocite 6250 pe mm^3, iar pe electrocardiograf pulsul era înregistrat la aceeași valoare ca și în zilele trecute : 65 bătăi pe minut. Traductorii, apreciind după ritmul în care lucra imprimanta, nu-i mai verifică, considerînd aceasta o pierdere inutilă de timp. Trecu în schimb, datele stocate în GATE. La comanda VERFY pe monitor defilară cu repeziciune datele inițiale — greutate, înălțime, pigment, cantitate de apă în corp, etc. — apoi instrucțiunile din program, ca în final, după un O.K. pulsînd chiar în mijlocul ecranului, matricea tridimensională cu elemente reprezentînd codul genetic al lui Val să reapară, continuîndu-și rotația în jurul elementului central.

Nici bine nu termină toate acestea, că imprimanta se opri și după încă un moment de liniște Robert catadicsi să vorbească :

— Cred că e gata.

Stirrson întoarse către electronist o figură mirată.

— Mai mult într-o doară, am încercat azi-noapte ideea ta. Vru să spună ceva dar nu apucă.

— Știu, tot eu am fost acela care am zis că e trăznită. Poate ești un geniu și eu încă nu mi-am dat seama. În orice caz a mers! Așa cum bine intuiai, proiectantul sistemului de alarmă e un flăcău de la ELCTRONIC SPECIAL EQUIPMENT. N-a fost prea greu să-l găsesc. Codul său genetic i l-am descoperit pornind de la datele furate de la biroul PERSONAL al întreprinderii. Pentru Val a fost o adevărată bagatelă să sustragă ceva din memoria acestuia.

— Mă întreb ce o fi visat în noaptea asta ?

— Treaba lui. Orice ar fi visat, a fost un vis, nu ?... Poate ar trebui să te felicit, mai ales dacă îți mai și mărturisesc că prin vechea metodă nu am fi obținut niciodată planurile sistemului de alarmă, dar n-o fac.

— Vai de mine, dar nici nu e nevoie !...

— Și acum să-l „trezim" pe Val. Cred că era și timpul.

Într-adevăr, era și timpul. De 26 de zile Val rătăcea în spațiul informațional. 26 de zile de tranzitare continuă. Nimeni nu ar fi crezut una ca asta.

Se așteptau la orice surpriză așa că lucrară cu grijă, adînc concentrați. După două ore, aparatura medicală era decuplată fără vreun incident. Restul era simplu. După ce lansară programul de revenire, respirară ușurați. Imprimanta își reluă țăcănitul, activată preventiv, astfel ca în cazul în care ar fi întîmpinat greutăți să poată compara mersul teoretic al programului cu cel practic, obținut la imprimantă. Orice greșeală ce s-ar fi putut strecura era, astfel, lesne de depistat.

— Ingenioasă treabă — reluă Robert. Sistemul de alarmă cuprinde cîte 20 de posturi pentru fiecare încăpere, cuplate nu în avalanșă, cum credeam ci, cumva, compensator, formînd un circuit închis, la prima vedere imposibil de penetrat. Un cerc. Astfel că la o eventuală decuplare ar trebui oprite toate odată. Nu știu cum o să reușim performanța, mai ales că pentru alimentarea cu energie folosesc prize separate, asigurate și ele.

— Mda !...

— Dar stai să auzi totul. Aceste posturi nu fac altceva decît să urmărească spațiul. Înțelegi ? Ei pornesc de la premisa că mobilierul Băncii Naționale este totdeauna același : aceleași unghiuri, aceleași muchii, aceleași coordonate relative...

Obișnuit ca în fiecare clipă ecranul fosforescent al unui monitor să-i bată în spate, Stirrson avu pentru o fracțiune de secundă senzația că monitorul cuplat pe GATE se stinse și se aprinse. Întoarse iute capul în acea direcție dar nu descoperi nimic nelalocul lui. Codul genetic al lui Val continua să se rotească în spațiu. Elementele a păreau aceleași și în plus imprimanta nu-și oprise tăcănitul. Fusese, poate doar o impresie.

— S-a întîmplat ceva ? — se alarmă dintr-o dată Robert.

— Nu, nimic. Cred că mi s-a părut.

Robert controlă la rîndul lui, însă toate păreau bune.

— Mă asculți ? — reveni.

— Dă-i drumul.

— Ca atare, atunci cînd sistemul de alarmă este cuplat, nu poți arunca un ac înăuntru. Ar modifica alura spațiului, iar spargerea s-ar încheia înainte de a începe.

Tiii, tip, tip, tip — se auzea, deja, dinspre display. Imprimanta bătea de la o vreme puncte, puncte.

Se apropiară de masa pe care stătea întins Val. Erau emotivi. Aveau și de ce. Val clipi, apoi îi privi cu ochi pierduți.

— Bun venit, călătorule printre stele ! — îi ură Stirrson, însă acesta nu se clinti.

* * *

„TRANZITAȚIA — UN NOU DROG ? ne-am gîndit să intitulăm emisiunea de la această oră. Ca invitați..."

Aruncă teancul de foi tipărit de imprimantă peste celelalte, adică tot în fotoliu, apoi mai mult din obișnuință, căci nu se aștepta să fi primit vreun apel, derulă caseta din videorecorder. Și totuși primise un apel. Era Yu Gin San.

„Uneori mă întreb de ce te mai sun. Mi-e și frică, zău așa. N-aș vrea să dau ochi cu una din pipițele pe care, nu mă îndoiesc, le aduci acasă. Ar fi o situație prea delicată căreia nu cred că i-aș face față. Nu aș fi îndrăznit, dacă Sonya nu ar fi vrut să vorbească cu tata. Vino, Sonya. Bună ta...! Dar nu e nimeni acasă ! Dar poți să lași un mesaj... Bună tată ! Tu ce mai faci ?...

Noi o să revenim... Nu, să n-o crezi. N-o să mai revenim... Sonya !... Acum văd în ce dezordine trăiești. Nu îmi imaginez cum poți s-o duci astfel." Clic !

Puse banda încă o dată.

„Uneori..."

„...Nimic de zis, se prea poate ca tranzitația să ajungă una din preocupările „la modă", dar de aici și pînă a dispune de ea pînă într-atît încît să fie folosită în scopuri negative e o distanță apreciabilă. Nu cred să se ajungă la o asemena anvergură încît, după cum susțineți, tranzitoarele să fie distribuite sau fabricate clandestin. Nu distribuirea sau fabricarea lor ar fi imposibilă, ci utilitatea faptului. Dumneavoastră, de fapt, cam ce credeți că i-ar tenta pe traficanți în mod special ?

— Să zicem, starea de tranzitație.

— Nu este o stare anume și chiar dacă ar fi așa nu poate fi comparabilă cu beția dopării, pentru că nu este nocivă. Un vis conștient, dacă îmi permiteți un joc de cuvinte.

— Atunci, privind problema din alt unghi, fascinația acestui vis. S-ar putea ca oamenii să se simtă atrași de acest mod de a visa pînă într-atît încît să refuze să întreprindă altceva. Nu cumva riscăm apariția unor grupări de „tranzitori", zeci de inși care să nu facă altceva decît să stea întinși, cu tranzitoarele veșnic pornite, într-o continuă stare latentă.

— Ei, nici chiar așa ! În primul rînd că „starea" e propice studiului. De ce nu încercați să vă închipuiți că astfel de inși ar avea posibilitatea să „prindă" materia dintr-o dată, folosind un procedeu similar implantării de cunoștințe..."

„...O să revenim... Nu, să n-o crezi. N-o să mai revenim..."

Asculta a treia oară convorbirea. Îi lipsea Yu Gin San. Cît despre Sonya ? !...

Soneria de apel a videotelefonului îl sperie.

— Da ! — răspunse inexplicabil grăbit.

Era Elia.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar Robert nu răspunde...

Femeia părea încurcată. Aștepta un ajutor din partea lui Stirrson, însă aceșta era prea încurcat în gînduri ca să-și dea seama.

— Este vorba de soțul meu. Nu știu ce-i cu Val...

— Nu ți-a explicat electronistul ? S-a speriat. Are nevoie de puțină odihnă. Atîta tot. O să-și revină.

— Eu nu îmi dau seama în ce fel de excursie ați plecat voi, dar dacă ai fost și tu...

Devenise răutăcioasă. Dacă ar fi bănuit doar că Val fusese tranzitat 26 de zile non-stop... ? !

— Concret. Despre ce este vorba ?

— Cum să-ți explic ?... Uite, acum e în bucătărie, studiază prospectele alimentelor concentrate.

— Poate i-o fi foame. Dă-i ceva să mănînce.

— I-am dat. La început s-a uitat cîș la mîncare, apoi a înfulecat tot.

— Poate că încă îi e foame.

— Crezi ?

— De ce să nu cred ?... Convinge-l să doarmă un pic. O să-i prindă bine.

— O să încerc, deși pare vioi. Mulțumesc, oricum... Ah ! Nu garantez că n-o să mai revin, dacă o să am totuși nevoie de ajutor.

Clic !

„Uneori mă întreb de ce te mai sun. Mi-e frică, zău așa. N-aș vrea să dau ochi cu una din pipițele..."

*
* *

„...ar putea folosi drept instrument spărgătorilor. Putem admite că nu ar fi în pericol Banca Națională însăși ?

— Nu e așa de simplu precum credeți..."

Trecuseră două săptămîni și emisiunile difuzate de televiziune pe canalul IV încă nu încetaseră să analizeze eventualele repercusiuni negative ale tranzitației. Două săptămîni pline pentru Stirrson. Îi furnizase lui Robert ideea de anihilare a sistemului de alarmă : dacă nu exista nici o șansă în a fi oprit, singura alternativă era să-i „țină de vorbă" pe acei invincibili paznici, prin intermediul unui program special ce urma să reproducă artificial spațiul înregistrat de aparatura de comandă. La momentul oportun aveau să „le pună în față" un spațiu creat numai și numai cu ajutorul unor curbe matematice, spațiu în care, bineînțeles, nimic nu avea să sufere vreo modificare. Electronistul, încîntat de soluție, se și apucase de treabă, nu înainte de a recunoaște în Stirrson un geniu, dar un geniu al răului. Preț de încă o săptămînă avea să fie plecat din localitate pentru a cumpăra „la negru" cîteva componente ce îi lipseau ca să pună la punct un adaptor, ce urma să realizeze conexiunea între computerul pe care Robert deja îl avea și aparatura sistemului de alarmă a Băncii Naționale. Datorită intervenției lui Val, din vremea cînd încă mai era tranzitat, asupra memoriei unuia dintre funcționarii unei agenții obscure de turism, Stirrson primise pe adresa lui pașapoartele vizate pentru ieșirea din țară.

„Ca atare Banca Națională e ferită de orice pericol.

— În mod cert.

— Să abordăm, atunci alte aspecte. Folosind tranzitația, nu ar fi posibilă o penetrare în conștiința altui individ ?

— Ar fi posibilă, numai că acelei persoane tarebuie să i se cunoască, evident, codul genetic.

— Destul de neplăcută această ipostază. Eu, unul, mărturisesc sus și tare că nu-mi convine ca soția mea să-și „bage nasul" cînd are chef în gîndurile mele.

— Să nu o luăm în tragic. În primul rînd că sînt puțini aceia care pot întocmi un cod genetic și mai puțini aceia ce au aparatura necesară pentru a se folosi în asemenea scopuri de el. Dar să presupunem, prin absurd, că și acest impediment este înlăturat. Știți cît îi trebuie unui tranzitat ca să recunoască în

imensitatea spațiului informațional o anume persoană ?... Cu care încă să mai ia și legătura la modul prezentat de dumneavoastră ? !...

— N-am nici cea mai mică idee.

— Circa 60 de ore pentru un individ care nu este obișnuit cu tranzitația, 40 de ore pentru un inițiat și zece ore pentru un expert. Din condiții de ordin medical, nici măcar experții nu sînt tranzitați mai mult de opt ore. Cam „costisitor" pentru soția dumneavoastră, o „investiție" prea mare ca să se justifice prin simplul moft de a afla dacă o înșelați sau nu..."

— Experți !... — exclamă plictisit Stirrson care, indiferent în ce treabă era angrenat, ca de obicei, era cu o ureche la televizor. Căuta ceaiul, de data aceasta. Apa fusese de mult pusă pe foc, iar de la o vreme fierbea în clocot, dar ceaiul se dovedea imposibil de găsit. Și nici nu-și amintea dacă îl ținea în vreo pungă sau într-unul din borcanele în care își tot vîra nasul.

Se gîndea la Val. Val, da, era un adevărat expert. După 26 de zile de tranzitație continuă ajunsese să se descurce uimitor de bine în spațiul informațional. Era capabil să transmită orice, își permisese chiar unele glume, avertizîndu-i că sala de așteptare a aerogării a fost vopsită proaspăt în roz, sau că numărul taximetriștilor s-a redus cu unul, că Orient Expres a întîrziat trei secunde, și cîte și mai cîte, iar în ceea ce privește identificarea unei anumite persoane, alcătuirea codului ei genetic, culminînd cu sustragerea unei informații din memorie, considera personal că cele patru ore ce îi erau necesare pentru aceasta erau totuși prea multe.

„— De ce atît de mult ? Parcă afirmați că tranzitația este instantanee.

— Așa și este, nu dezmint afirmația, dar numai în cazul în care cel tranzitat este lansat direct prin codul destinației. Aparatura medicală existentă la ora actuală, din păcate, însă, nu poate furniza informații suficient de multe pentru alcătuirea unui cod genetic, iar aceasta devine cu atît mai greu cînd persoana în cauză este aleasă condiționat de anumite interese personale și deci este preferabil ca ea să nu fie avertizată. Se procedează tot prin tatonări, pornind, evident, tot de la niște date de ordin personal. De aceea sînt necesare cele minimum 10 ore..."

Ceea ce le lipsea celor ce experimentau tranzitația, era curajul de a accepta ideea că poți rătăci în partea imaginară a spațiului zile în șir. Simpli funcționari — încercă Stirrson să le găsească o justificare — ce se pierdeau ca niște copii în fața riscului. Pentru ei riscul însemna principala piedică, pentru Robert, Val sau Stirrson nu însemna nimic. Riscul se subînțelegea. De aceea nu aveau remușcări pentru Val. Era puțin schimbat, adevărat, devenise stîngaci, uituc, dezinteresat, s-ar fi zis că o luase chiar razna. Singură Elia îi mai purta de grijă. Pe ea, da, o compătimea, căci ea era adevărata victimă.

Soneria videotelefonului sună preț de cîteva secunde declanșînd videorecorderul.

„E. G. Stirrson nu este momentan acasă. Reveniți mai tîrziu, sau lăsați un mesaj după al treilea bip".

„Te-am căutat de trei ori numai astăzi. N-ar trebui să insist, dar nu am cui să-i vorbesc... Am fost la doctor cu Val. Doctorul spune că e sănătos tun. Poate puțin strassat... Prostii! Eu știu că nu e așa... Uite... De fapt, nu mi-ești simpatic deloc, Stirrson. Vreau să-ți vorbesc din punctul de vedere al unei femei, dar ce știi tu despre femei?... Yu Gin San era... Adevărul e că nu mai pot. Îl iubesc pe Val. Am răbdare cu el, așa cum totdeauna am avut, deși de data asta mă îndoiesc să aibă vreun rost... Cred că nu mai ține nici un pic la mine. Trăim doar din respectul ce-l purtăm unul pentru celălalt, și nu e deloc ușor... Trebuie să-mi spui de ce anume s-a speriat în excursia aceea. Trebuie neapărat să-mi spui... Te rog... Uite, o să stau aici și o să aștept apelul tău, bine?... Acum închid... Închid, și nici măcar nu cred că te-am convins".

Se evaporase toată apa. Luă ibricul de pe foc și îl aruncă cît colo. Nu mai avea nici un chef de ceai. Își aprinse o țigară și trecu în camera de zi. Programul după care îl recuperaseră pe Val era pe masă. Îl verificase de zeci, poate de sute de ori. Nici cea mai mică greșeală. Instrucțiune cu instrucțiune, semn cu semn era identic cu cel proiectat dinainte. Îl foloseau și cei ce lucrau în cercetare. Îl folosise și Stirrson de nenumărate ori. Iar ea voia să-i spună de ce s-a speriat Val în excursie!...

Privi pierdut colile tipărite de imprimată trăgînd adînc fumul în piept. Nici nu încerca să se gîndească la ceva.

„Inaugurăm de la această oră, stimați telespectatori, o nouă emisiune: TRANZITAȚIA — METODĂ DE CERCETARE A VIITORULUI..."

Și totuși monitorul cuplat pe GATE se stinsese și se aprinsese preț de o fracțiune de secundă — îi veni, așa, într-o doară.

* * *

Avea să ningă cît de curînd. Plecase cu hainele pe care le avusese pe el, astfel că imediat ce ieși din vehicol simți pielea încreținduse-i sub răcoarea nopții. Norii cenușii ce acopereau cerul făceau întunericul de nepătruns. Cu greu găsi ușa magaziei de la vechea carieră și trebui să bîjbîie destul de mult pînă să potrivească cheia în broască. Aprinse lumina, se închise pe dinăuntru, apoi se repezi spre computer. Zadarnic studie capătul de hîrtie ce ieșea din imprimantă. Nimic. Nimic, altceva în afara punctelor. Potrivi listingul ce îl adusese cu el. Avea de a face cu aceeași ruptură. Scoase, atunci, banda cu tuș a mașinii. Era prea uzată pentru a se mai distinge ceva pe ea. Și totuși Val voise să-i comunice ceva în momentul revenirii. Își aducea perfect de bine aminte clipa în care i se păruse că imaginea de pe terminalul GATE pîlpîise abia sesizabil. Apoi mai era comportamentul lui Val din ultima vreme... Deja nu mai știa ce să

creadă... Un lucru, într-adevăr nu era în regulă, dar nu știa încotro s-o apuce pentru a-i da de capăt. Poate cineva își vîrise nasul și fuseseră descoperiți. Era important să afle, altfel munca lor avea toate șansele să se ducă de rîpă.

Se pregătea să se reîntoarcă acasă, însă un zgomot ușor al broaștei îl făcu să renunțe imediat la prima pornire. Nici nu știu cînd stinse lumina și se adăposti. Lă timp, pentru că ușa se deschise și lumina fu reaprinsă de cel ce intră. Era Val. Din locul în care sta ascuns îl urmări cum se întinde pe masa din mijloc și își fixează tranzitorul. După numai un minut programul de tranzitație fusese aplicat. Totul funcționa, mai puțin imprimanta.

Ieși tîrziu din ascunzătoare. Fără să știe de ce, îi era teamă. Dar era hotărît. Folosind tastatura ANULAT șterse un element din matricea ce reprezenta codul genetic al lui Val, însă nu înainte de a-l memora. Cubul știrb, reliefat de dispunerea cifrelor în spațiu, se rotea continuu pe ecran. Cuplă aparatura medicală, operația, fiind singur, răpindu-i tot restul nopții. Înainte de a ieși, privi încă o dată spre Val, neputîndu-și reține un zîmbet. Era, de acum, suspendat între cele două spații.

*

* *

Avusese de gînd să reasculte telefoanele Eliei, însă videorecorderul îi rezervase o surpriză : Yu Gin San.

„Mi-a trebuit mai mult curaj decît credeam pentru a forma numărul. Nu știu cum aș fi reacționat dacă ai fi răspuns, deși, îmi dau seama, există o probabilitate foarte mică pentru a se întîmpla una ca asta. Ești aproape tot timpul plecat... Încă nu am încetat să-mi fac gînduri în legătură cu motivul absențelor tale... E o prostie !... Mi se pare că mă cramponez de o întrebare al cărui răspuns nu-l voi găsi niciodată... În orice caz, am renunțat să mai cred că ar fi o altă femeie la mijloc... Unei femei sau îi oferi totul, și atunci nu văd de ce n-ai părăsit încă locuința, sau nimic și în acest caz legătura ar fi trebuit să se destrame încă înainte de a fi început cu adevărat... Poate te-am judecat greșit... Poate, în realitate, abia acum mă mint, orbită de amintirea zilelor de odinioară... Păstrez pentru tine încă suficient de multă dragoste pentru a mă reîntoarce acasă, dar nu pot accepta atmosfera de mister ce domnește între noi... Nu pot să trec peste ea. Tot ce-mi doresc este să lămurim, odată, lucrurile... Singură îmi este cu neputință. Măcar asta să înțelegi".

„Înseamnă că tot ce omenirea și-a imaginat în legătură cu teleportarea sînt simple vise.

— Nu, n-am spus asta. Personal nu am îndrăzneala să afirm că într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat nu vom efectua călătorii dematerializîndu-ne dintr-un spațiu pentru a ne rematerializa în alt spațiu. Putem încă de acum formula supoziții în legătură cu suportul teoretic ce va sta la baza acestui transfer : situîndu-ne într-un spațiu de factură complexă ne putem gîndi

la o transformată gen Fourier, mai bine zis la două transformate Fourier aplicate consecutiv... Mă rog, ceva analog, se înțelege...

— Așadar...

— Așadar nu este cazul să speculăm într-un domeniu în care dezvoltarea ulterioară a științei își va spune de drept cuvîntul..."

Tolănit peste listingurile aruncate în fotoliu, Stirrson uitase de ceașca cu cafea pe care continua să o țină în aer, sprijinită de podul palmei drepte. Era atît de vlăguit încît renunțase să pufăie din țigara ce ardea singură, scrumul căzînd direct pe covor. Se luminase de ziuă. Transperantele ce obturau ferestrele polarizau cenușiu razele unui soare abia răsărit. În semiîntunericul din încăpere succesiunea de cadre a televizorului juca mereu altfel umbrele obiectelor. Forfota străzii era acoperită la răstimpuri de vocea penetrantă a crainicului.

„...zic să ne gîndim la avantajele imediate. Deocamdată este de-a dreptul extraordinar faptul că prin tranzitație putem oglindi un anume spațiu, o anume fărîmă din Univers. Imaginați-vă că astfel putem afla în ce măsură există viață pe alte planete. Mai mult decît atît. Luînd contact chiar numai din punct de vedere informațional cu condițiile oferite de acele planete putem ști cu minimum de risc în ce măsură acestea permit accesul omului. Avînd în vedere tehnica spațială pe care o deținem, nimic nu ne poate împiedica să trimitem un echipaj de pionieri către acele meleaguri, în pofida faptului că ar trebui generații pînă distanțele ce ne despart să fie acoperite. Aveți dreptul să credeți că e o idee trăznită, eu însă susțin că ne aflăm în pragul Marii Expansiuni..."

Soneria videotelefonului îl smulse din starea de letargie și, înainte de a răspunde stinse țigara, apoi sorbi o gură de cafea. Apă chioară.

„Poate nu știi, Stirrson, dar Val a lipsit toată noaptea. Și din moment ce tu ești acasă, înseamnă că nu e vorba de nici o excursie. Nu mă mai..."

Știind aparatul scos din priză simți listingurile de pe fotoliu mult mai confortabile. Cafeaua mult mai bună. Ba chiar își aprinse o nouă țigară.

Avea un chef teribil de a lăsa totul baltă. Lucrurile se complicaseră într-atît, încît s-ar fi volatilizat dacă i-ar fi stat în putință. Subconștientul îi dicta să se ascundă, conștientul îi cerea să fie lucid: Yu Gin San aștepta un răspuns, Elia de asemeni. Robert lucra frenetic orbit de răsunetul Marii Lovituri — cum obișnuia să-i spună — care lui Stirrson i se părea mai șubredă ca oricînd, Val pregătea ceva în ascuns, sau ce să creadă despre purtarea lui? Oare ce găsise el atît de interesant în spațiul informațional încît să se tranziteze pe furiș? Ce fel de informații îi erau necesare? Și pentru ce?

„Atîta vreme cît presupunem existența unor alte inteligențe în univers, este foarte posibil. Tranzitația ne poate rezerva sur-

prize din cele mai neașteptate, de aceea nu putem exclude nici posibilitatea unei „șuete" cu un reprezentant al unei civilizații extraterestre.

— O astfel de inteligență extraterestră, ar putea pătrunde în codul genetic al unei persoane tranzitate ?..."

Contrar așteptărilor, nu scapă ceașca din mînă, ci o depuse cu grijă pe un colț al mesei. Conectă videotelefonul la rețea, apoi căută îndelung în listingurile șifonate o informație despre care era sigur că Val, frizînd un spirit de glumă, o strecurase printre celelalte transmise. Într-un tîrziu găsi. Își compuse o mină serioasă și formă, atent la fiecare cifră, numărul. După un apel scurt monitorul încadră figura unui bărbat între două vîrste.

— Mă numesc E. G. Stirrson — începu — și doresc să vorbesc cu președintele statului.

— Stirrson ?... — se auzi o voce din aceeași încăpere. Nu cunosc nici un Stirrson. Cum ați obținut acest număr ?

Veni Ghe-He. Cu un tăciune arzînd se cățără pe pereți și mai aprinse cîteva torțe, căci parcă totul se-ntunecase. Cînd ajunse la cea din dreptul ferestrei, se opri, gesturile încremenindu-i în aer.

— Arde !... — exclamă sugrumat, nemaifiind în stare să articuleze și altceva.

Sătenii țîșniră de la locul lor și se năpustiră la geam. Priviră odată cu ceilalți afară.

Orizontul era o limbă de foc, un cerc de văpăi încingînd zările.

— Vadaar... — șopti enigalul.

Satele dimprejur păreau toate mistuite. Nu mai rămăsese în picioare decît cel de lîngă han, și aceasta nu putea fi decît foarte rău. Parcă fusese păstrat pentru la urmă, ca pe o pradă prețioasă ce trebuia mai întîi oripilată. „Nu trebuia să-i omori orlocul" — răsunau în mintea sătenilor, repetate la infinit, vorbele enigalului. Cu un strigăt gutural, dispărură în noaptea aceea geroasă, luminată doar de candelele morții. Veniseră la han numai ca să afle o veste despre Vadaar și ai lui. Și o aflaseră. Și le-o duceau celorlalți, acum, cînd nu mai valora nimic.

Negustorii părăsiră fereastra mult mai tîrziu. Dezorientați, schimbau priviri speriate, căci cercul de foc părea să se închidă, nelăsînd nici o portiță de scăpare.

— Au plecat ? !... — chibzui cu voce tare Kemal, apărut dintr-o dată în pragul ușii ce dădea spre bucătărie.

Cuvintele sunară straniu de limpede, ca într-o încăpere goală.

— Au plecat ca proștii !... — adăugă, trimițîndu-l pe brenal să zăvorască poarta. Vadaar n-are cum să pătrundă aici. Nici Urdu n-a pătruns... Nici Hala... Nimeni n-o să pătrundă !

Negustorii simțiră un dram de adevăr în vorbele sale. Era posibil să se întîmple așa, căci hanul arăta chiar ca o fortăreață.

— Na ! — spuse Kemal, scoțînd la iveală o nouă butelcă. Luați și vedeți-vă de treabă. Mi-ați plătit ca să stați aici, să min-

caţi, să beţi, să vă adăpostiţi... Vă adăpostesc, mă !... Vă apăr de frig, de noapte, de colonazi... Vă adăpostesc, mă !... Asta e han în toată regula, nu rahat uscat !

Şi îi întinse butelca enigalului. Negustorul o privi crucis, neîncrezător în atitudinea schimbată a hangiului.

— Bea, mă !... — îl îndemnă Kemal, dar fără bunăvoinţă în glas, punctînd îndemnul cu lovituri uşoare, ritmice, în pieptul drumeţului.

— Bea, mă !

Enigalul bău.

O bună bucată de vreme se scurse în linişte, o linişte apăsătoare. Doar în răstimpuri cei patru îşi aruncau ocheade de o clipă. În rest, priveau pierduţi încăperea devenită deodată stingheră, în care doar amintirile mai bîntuiau fantomatice : cuţitul hangiului înfipt în uşă readucea imaginea orlocului, stona de pe masa din spatele negustorilor revigora imaginea călătorului venit din întuneric.

— Bea, mă ! — tuna din cînd în cînd glasul baritonal al lui Kemal.

În cele din urmă tăcu şi el.

Negustorii se ameţiseră. Hanul pornise să se clatine, aerul devenise lăptos, secundele tot mai grele. Şi atunci se făcu auzită tarascana lui Orficus.

CÎNTUL 6

N-A FOST NICI O DIMINEAŢĂ

de Arthur C. Clarke

— Dar asta e îngrozitor ! spuse omul de ştiinţă. Sigur că putem face ceva !

— Da, atotştiutorule, dar va fi extrem de dificil. Planeta este la mai mult de 550 de ani-lumină depărtare şi e foarte greu să menţinem legătura cu ea. Oricum credem că putem stabili o punte de legătură. Din păcate nu e singura problemă. Pînă acum nu am putut comunica acestor fiinţe. Puterea lor telepatică este foarte rudimentară, poate chiar inexistentă. Şi dacă nu putem vorbi cu ei, nu putem să-i ajutăm.

Un timp se lăsă o linişte adîncă şi omul de ştiinţă analiză situaţia, ajungînd, ca întotdeauna, la soluţia corectă.

— Orice rasă inteligentă trebuie să aibă cîţiva indivizi telepaţi, murmură el. Trebuie să trimitem sute de observatori care să intercepteze cea mai slabă frecvenţă telepatică. Atunci cînd veţi găsi măcar un singur creier cu care să puteţi comunica, concentraţi-vă toate eforturile asupra lui. Trebuie să le trimitem mesajul complet.

— Foarte bine, atotputernicule. Aşa vom face.

Dincolo de abis, dincolo de golful în care pînă şi luminii însăşi îi trebuiau 500 de ani ca să-l acopere în întregime, inteli-

gențele planetei Thaar își trimiteau gîndurile încercînd disperat să găsească o singură ființă umană care să le intercepteze. Și, norocoși, îl găsiră pe William Cross.

Cel puțin așa crezuseră atunci, că sînt norocoși, deși ceva mai tîrziu nu mai erau chiar așa de siguri de asta. În tot cazul, nu prea aveau de ales. Combinația care îi deschisese mintea lui Bill, făcînd-o să le perceapă prezența, nu durase decît cîteva secunde și nu ar mai fi putut fi reluată o eternitate.

În acest miracol acționaseră trei lucruri : e greu de spus dacă unul era mai important decît celălalt. Primul a fost poziția accidentală. O picătură de apă poate acționa ca o lentilă atunci cînd soarele cade pe ea, concentrînd lumina pe o arie restrînsă. Pe o scară infinit mai mare, miezul dens al Pămîntului convertea undele venite de pe Thaar. De obicei radiațiile produse de gînduri nu suferă schimbări din cauza materiei, trec prin ea la fel de ușor ca lumina prin sticlă. Dar o planetă are cantități enorme de materie și întregul Pămînt acționa ca o lentilă gigantică. Cînd s-a întors, Pămîntul îl avea în focar pe Bill și în acest focar slabele impulsuri ale gîndurilor de pe Thaar erau de 100 de ori mai mari.

Totuși milioane de oameni plasați în aceeași poziție n-au primit nici un mesaj. Dar ei nu erau ingineri care produceau rachete, nu-și petrecuseră ani de zile gîndind și visînd la spațiu pînă cînd acesta a devenit o parte din ei. Și nu erau beți-morți ca Bill, aproape inconștient, încercînd să scape de realitate în lumea viselor unde nu există deziluzii și bariere.

Desigur, putea să vadă prin prisma armatei : „Ești plătit, doctore Cross" — generalul Potter subliniase fără să fie nevoie — „ca să faci proiectile, nu nave spațiale. Ce faci în timpul tău liber te interesează, dar trebuie să-ți atrag atenția că n-ai voie să folosești clădirea pentru hobby-ul tău. De acum, toate proiectilele de la secția de computere vor trece prin mîna mea. Asta-i tot".

Nu-l putuseră da afară, era prea important pentru ei. Dar el nu voia să mai stea. Nu știa decît că slujba devenise un eșec și că Brenda plecase pînă la urmă cu Johnny Gardner.

Bălăngănindu-se, Bill își luă bărbia în mîini și privi zidul făcut din cărămizi albe, așezat de partea cealaltă a mesei. Singurul ornament era un calendar de la Lockheed și o poză de 6 pe 8 de la Aerojet arătîndu-l pe L'il Abner Mark I cum își lua zborul. Bill se uită ametit la un punct așezat exact la mijloc, între cele două fotografii, și nu se mai gîndi la nimic.

În acel moment intelectualii de pe Thaar scoaseră un sunet imperceptibil de triumf și zidul din fața lui Bill se dizolvă în ceață. I se părea că privea într-un tunel care se întindea la infinit. De fapt asta și făcea.

Bill studie fenomenul fără prea mult interes. Era desigur o noutate dar nu se ridica la nivelul halucinațiilor de pînă acum. Și cînd auzi în creierul său acea voce vorbindu-i, o lăsă în pace fără să-i pese. Chiar și cînd era beat avea o veche prejudecată împotriva conversațiilor cu el însuși.

Bill, începu vocea, *ascultă cu atenție. Te-am contactat cu greu și avem ceva foarte important de spus.* Bill se îndoi de acest lucru. Pentru el nimic nu mai era important. *Îți vorbim de pe o planetă foarte îndepărtată*, continuă vocea pe un ton devenit prietenesc. *Ești singura ființă umană pe care am reușit s-o contactăm, deci trebuie să înțelegi ce îți vom spune.*

Bill simți că se îngrijorează puțin, dar nu pentru el însuși — pentru acum nu se putea concentra asupra propriilor sale probleme. Cît de gravă era problema, se întreba el, dacă începuse să audă voci? Ei bine, cel mai bun lucru era să nu se îngrijoreze. Poți să-i dai atenție, doctore Cross, sau s-o lași baltă, își zise. Hai să-i dau atenție cît timp nu e plictisitoare.

— O.K., spuse plictisit și indiferent. Dă-i drumul și spune-mi. Nu mă supăr atîta timp cît e interesant.

Urmă o pauză. Apoi vocea continuă vădit îngrijorată:

Nu înțelegem. Mesajul nostru nu e doar interesant. E vital pentru toată rasa voastră și trebuie să iei imediat legătura cu guvernul.

— Aștept, zise Bill. Asta o să mă ajute să-mi mai treacă timpul.

La 500 de ani-lumină depărtare thaarnienii discutară repede între ei problema. Ceva nu era în regulă dar nu-și dădeau seama ce. Nu era nici o îndoială că stabiliseră o legătură, dar nu asta era reacția la care se așteptaseră. Ei bine, nu puteau face altceva decît să continue legătura și să spere că totul va fi cît mai bine.

Ascultă Bill, continuară ei. *Oamenii nostri de știință tocmai au descoperit că soarele vostru e pe cale să explodeze. Asta va avea loc peste trei zile, peste 74 de ore, ca să fiu exact. Nimic nu poate opri explozia asta. Nu aveți însă nici un motiv să vă alarmați. Noi vă putem salva dacă o să faceți ce vă spunem.*

— Dă-i drumul, zise Bill. Halucinația asta era deosebită.

Putem face un pod, un fel de tunel prin spațiu, ca acela prin care te uiți acum. Teoria e prea greu de explicat, chiar unuia dintre matematicienii voștri.

— Stai puțin, protestă Bill. Eu sînt matematician, și încă unul foarte bun, chiar și cînd sînt pilit. Și am citit despre chestia asta în revistele SF. Presupun că vorbești despre un fel de incizie în spațiu. Asta e vechitură dinaintea lui Einstein.

O senzație distinctă de uimire trecu prin mintea lui Bill.

N-am știut că sînteți atît de avansați științific, spuseră thaarinienii. *Dar n-avem timp să discutăm despre teorie. Ceea ce contează e faptul că dacă ai să păsești prin deschizătura din fața ta ai să te găsești deodată pe o altă planetă. E o incizie, așa cum ai spus, la dimensiunea 37.*

— Și dă spre lumea voastră?

Nu, n-ați putea trăi aici. Dar sînt o grămadă de planete ca Pămîntul în univers și am găsit una care ar fi bună pentru voi. O să facem punți ca aceasta pe tot Pămîntul, așa încît oamenii voștri nu vor trebui să facă altceva decît să le traverseze pentru a fi salvați. Desigur, vor trebui să construiască iar o civilizație

cînd vor ajunge la noile lor locuințe, dar asta e singura lor speranță. Va trebui să le transmiți acest mesaj și să le spui ce să facă.

— Vezi să nu mă asculte pe mine, zise Bill. De ce nu vorbești cu președintele ?

Pentru că n-am putut contacta decît creierul tău. Celelalte creiere nu pot percepe prezența noastră și nu înțelegem de ce.

— Aș putea să vă spun eu, zise Bill uitîndu-se la sticla aproape golită din fața lui. Acum era sigur că nu-și lua salariul de pomană. Ce lucru minunat era creierul uman ! Desigur, nu era nimic original în acest dialog, era ușor să-și dea seama de unde îi veniseră ideile astea. Doar săptămîna trecută citise o poveste despre sfîrșitul lumii, și toate ideile astea despre poduri și tunele prin spațiu erau desigur rezultatul la care ar fi ajuns oricine care și-a petrecut 5 ani printre recalcitrantele alea de rachete.

— Dacă soarele explodează, întrebă Bill deodată încercînd să-l ia pe neașteptate pe cel cu care i se părea că vorbește, ce se va întîmpla ?

Planeta ta se va topi imediat. De fapt, toate planetele pînă la Jupiter se vor topi.

Bill trebuia să recunoască faptul că ideea asta era colosală. Se jucă puțin cu gîndul ăsta și cu cît se gîndea mai mult la el cu atît îi plăcea mai mult.

— Draga mea halucinație, zise el cu milă, dacă te-aș crede, știi ce aș spune ?

Dar trebuie să ne crezi ! veni strigătul disperat de la ani-lumină depărtare.

Bill îi ignoră. Se concentrase asupra teoriei sale.

— Ți-aș spune așa : ar fi cel mai bun lucru care s-ar putea întîmpla. Da, ne-ar scuti de o grămadă de mizerii. Nimeni n-ar mai trebui să-și facă probleme din cauza rușilor, a bombei atomice și a faptului că viața costă atît de scump. Dar ar fi minunat ! E exact ceea ce ar vrea cu adevărat toți. Drăguț din partea voastră că ați venit să ne spuneți, dar mai bine întoarceți-vă acasă și luați și vechitura asta de pod cu voi.

Pe Thaar toți erau consternați. Creierul marelui om de știință, plutind ca o imensă masă de coral într-o soluție nutritivă, se îngălbeni la margini, lucru care nu se mai întîmplase de la invazia Xantilică, acum 5 000 de ani. Cel puțin 15 psihologi au avut tulburări nervoase și nu și-au mai revenit niciodată. Computerul principal de la colegiul de cosmofizică începu să împartă fiecare număr din memoria sa la zero și se dereglă.

Și pe Pămînt Bill Cross începuse să-și revină.

— Uită-te la mine, zise arătîndu-și pieptul cu un deget tremurînd. Am petrecut ani de zile încercînd să fac rachete, să fac ceva folositor, și ei mi-au spus că am dreptul să fac doar proiectile ca să ne putem arunca în aer unii pe alții. Soarele va face o treabă mai bună din chestia asta, și dacă ne dai o altă planetă n-o să facem altceva decît să o luăm de la capăt.

Se opri trist ordonîndu-și gîndurile morbide.

— Și-acum Brenda părăsește orașul fără să lase măcar o notiță. Așa că vă rog să-mi iertați lipsa de entuziasm pentru actul vostru de băieți de mingi.

Nu putuse spune *puternic* entuziasm — își dădu seama Bill. Dar încă mai simțea existența cuvîntului în gîndurile sale, ceea ce era o descoperire științifică interesantă. Cu cît se va îmbăta mai mult, cu atît starea sa de conștiență și sughițurile se vor reduce la o vorbire monosilabică ?

Într-o ultimă încercare disperată, thaarnienii își trimiseră gîndurile printre stele prin tunel.

Nu poți să vrei cu adevărat asta, Bill ! Nu toți oamenii sînt ca tine.

E, asta era o întrebare filozofică interesantă. Bill se gîndi bine la ea — sau cel puțin cît de bine putea, în ciuda amețelii care începuse să-l cuprindă. În definitiv lucrurile puteau fi și mai grave... Ar putea să-și găsească o altă meserie, chiar și numai pentru plăcerea de a-i spune generalului Porter ce ar putea face cu cele trei stele ale lui. Și în ceea ce o privește pe Brenda, ei bine, femeile erau ca mașinile pe o stradă, o să apară mereu alta la fiecare minut. Cel mai bun lucru era o a doua sticlă de whisky din biroul secret. O, ce zi extraordinară ! Se ridică nesigur pe picioarele lui și se trambală prin cameră. Pentru ultima oară Thaar vorbi cu Pămîntul.

Bill, repetă disperat, *sigur nu toate ființele omenești sînt ca tine.*

Bill se întoarse și se uită la tunelul care se rotea. Ciudat, părea luminat de licărirea stelelor și era chiar drăguț. Se simțea mîndru de el : nu oricine putea să-și închipuie așa ceva.

— Ca mine ? întrebă. Nu, nu sînt. Zîmbi, timp în care valul de euforie îl scotea din melancolie : Gîndește-te, adăugă, sînt o grămadă de oameni mult mai răi decît mine. Da, presupun că eu trebuie să fiu de fapt printre cei norocoși.

Clipi surprins cînd tunelul se prăbuși deodată și în fața lui zidul apăru din nou exact cum fusese întotdeauna. Thaar știu că a fost învinsă.

— Ce ți-e și cu halucinația asta, se gîndi Bill. Oricum începuse să mă plictisească. Să vedem cum o să fie următoarea.

Dar nu apăru o alta timp de cinci secunde și se duse să formeze cifrul ce deschidea biroul secret.

Următoarele două zile fu într-o stare de prostație și uită de dialogul pe care-l avusese.

Într-a treia zi îl tot sîcîia un gînd : se întreba dacă Brenda nu cumva se întorsese și își ceruse iertare.

Și apoi, desigur, n-a mai fost și o patra zi.

(În românește de Milena CHRISTACHE)

Cînd ultimele cuvinte fură rostite, bătăi puternice se auziră dinspre poarta cea mare a hanului. Cei patru se dezmeticiră subit din ardoarea băuturii și priviră spre Orficus care murmură :

— *S-au întors.*

Bătăile continuară, ba chiar se auzeau strigăte guturale. Și cum Kemal nu dădea semne că ar intenționa să răspundă, Cuvîntătorul sublinie :

— Da, da, s-au întors. Sînt sătenii.

Hangiul răsuflă din greu. Deschise ușa și strigă spre poarta cufundată în întunericul rece :

— Oricine ați fi, cărăbăniți-vă de aici !

— Deschide-ne, hangiule !... Vadaar a pustiit împrejurimile și acum se îndreaptă spre sat. N-avem unde să mergem...

Poarta continua să rămînă ferecată.

— Plătim !... — spuse un glas pițigăiat.

Abia atunci catadicsi să se urnească. Cu pașii săi anevoioși, păru că are nevoie de un veac ca să ajungă la poarta pe care, cu gesturi zgîrcite, doar o crăpă. O mînă vîri cadavrul unui prunc prin deschizătură.

Era înghețat tun. Precis îl țineau de cîteva zile bune în zăpadă. Dar nu puțea. Iar asta însemna că o zeamă, două, tot mai putea scoate din el.

I-l aruncă lui Ghe-He, ce se ținea în spatele lui, iar brenaiul de casă se și repezi spre ungherele îndepărtate ale beciurilor, acolo unde era mereu frig, mereu întuneric, acolo unde numai el și stăpînul intrau, unde numai el și stăpînul știau rostul fiecărei forme pe care, în treacăt, o atingeau.

Kemal, prudent, nu deschise de prima dată. Trecu în fața deschizăturii și își lipi fruntea de ea, scrutînd întunericul. Dar nu distinse mare lucru : cîteva trupuri ghemuite, mai în spate unul din sătenii de mai devreme, cu căpățîna descoperită, strîngînd lîngă el o ființă înfășurată în blănuri. În rest, nimic. Doar beznă, învăluind misterios totul.

— Plătim... — spuse același glas pițigăiat.

Hangiul adulmecă. Gerul cumplit îi înțepă cu mii de ace nările, iar în plămîni simți o ciudată apăsare. Ochii începuseră să-l doară, acoperiți de un văl din ce în ce mai puțin transparent.

Deschise. Douăzeci de mogildețe pătrunseră, una cîte una, în curtea hanului, prin fanta lăsată de hangiu, ca pentru a-i număra. Douăzeci de creaturi cu forme nedefinite, învăluite complet în trențe și petece de blănuri, ca niște saci. Orbecăiau nesigure, ascultînd docile de îndemnurile stăpînului casei :

— La dreapta !... La dreapta, mă !... Acolo ! În colț !...

Apoi, cînd procesiunea păru că se apropie de sfîrșit, faptele se precipitară, devenind aproape de neurmărit.

Poarta zbură în lături, cu Kemal cu tot, iar hangiul se trezi, grămadă, peste sătenii care porniră să țipe speriați. Se auzi un : I-iiii !... repetat continuu, ca o vijelie, și fornăit de gurlani nervoși, în timp ce înăuntru, ca o avalanșă, trei duzini de indivizi dădură buzna, răsfirîndu-se în curte și în încăpere. În mîini roteau săbii sau pumnale lungi și subțiri. Se auzea același : I-iiii !... paralizant, înfricoșător.

Pe hangiu îl imobilizară rapid. Negustorii, încă înainte să întreprindă ceva, fură înconjurați de cîteva namile. Orficus fu la rîndul lui împresurat. Doar Ghe-He scăpă. Se întorcea din beci și

o singură privire furișată dinspre bucătărie i-a fost de ajuns ca să-l facă să realizeze grozăvia. Cît de repede se întoarse, cît de repede se căţără, ori cît de repede se ascunse, n-ar fi putut-o spune nici el. Știu doar că inima îi bătea nebunește și că se afla într-o scobitură a zidului, la întîlnirea cu tavanul.

Curînd, hărmălaia încetă. Se așternu o tăcere apăsătoare și toți rămaseră așteptînd.

Ușa de la intrare era încă deschisă. Gerul nopții aceleia de prăpăd și jale pătrunse nestingherit înăuntru. Cei cîțiva tăciuni ce pîlpîiau anemic în vatră se stinseseră. Lumina torțelor scăzu în intensitate.

Cel așteptat își întîrzia sosirea.

Corconul tresări cînd, datorită înghețului rapid, băutura dinaintea sa sparse stona. Unul dintre colonazii din preajmă își întinse ochii rotindu-i cu impertinență, foarte aproape de chipul negustorului. Corconul se făcu și mai mic.

— Ne-au forțat... — îi șopti un sătean, cu glas gîtuit, hangiului.

Kemal se zbătu, dar fără sorți de scăpare.

Stona enigalului se sparse și ea. Și atunci, ca la un semn, cel așteptat sosi. Blana de garp alb, lungă pînă în pămînt, îi îmbrăca umerii ca o pelerină. La brîu purta o sabie cu mîner de os încrustat și un pumnal scurt, cu teacă din piele. Era încălțat cu cizme înalte, căptușite cu blănuri și avea o vestă de awa-ordee tivită cu șnur roșu ca sîngele. O cicatrice hidoasă îi brăzda, înlat, întreg obrazul drept.

Vadaar trînti ușa cu călcîiul. Parcurse apoi tăcut încăperea, urmărit atent de privirile iscoditoare ale camarazilor și nu se opri decît în capătul celălalt unde, de pe panoplia din perete, luă un cuțit lung, de retezat. Îl aprecie din ochi, îi verifică ascuțișul și îl repezi cu precizie, țintuindu-l pe Kemal de ușa de la intrare. Din gîtul hangiului țîșni un val de sînge care îi împroșcă pe colonazii ce îl imobilizaseră pînă atunci. Aceștia horcăiră, înnebuniți de extaz și de plăcere. Kemal se zbătu, articulînd sunete neinteligibile, iar corpul i se prelinse în jos, în timp ce lama îi despică în lung gîtul pînă sub bărbie, de unde ricoșă schimbîndu-și traiectoria. Ieși prin stînga, după ce despărți mandibula de restul corpului. Kemal se mai agită-o vreme pe pardosea, apoi încremeni în neființă, cu căpățîna sucită nefiresc într-o parte și orbitele ochilor înspre Vadaar.

— Iiii !... — strigară colonazii, tropăind satisfăcuți.

Cîțiva dădură iama în beciuri și se întoarseră încărcați cu băutură și mîncare. Din colțul lor, sătenii urmăriră îngroziții praznicul ce începu pe dată, pigmentat cu exclamații și rîsete grotești. Vadaar se așeză singur la o masă. Nu își luă nici de mîncare, nici de băut. Se mulțumi doar să-l privească pe Orficus, încruntat, dar nu cu furie, ci chinuit de gînduri pe care nu și le putea explica. Iar într-un tîrziu, cînd petrecerea părea în toi, ridică o mînă, ca la un salut, și gălăgia se topi pe dată.

Cuvîntătorul tuși sec, înțelegînd, și degetele îi alergară pe orificiile instrumentului.

O SPĂRTURĂ ÎN ZID

de Viorel Pîrligraș

Armand Leroi gemu sub greutatea costumului de misiune pe care-l purta pe umăr. Urîse dintotdeauna milităria, făcuse armata la limita demenței, abia lipsise să nu dezerteze, nici prin gînd nu-i trecuse că va avea de-a face vreodată cu jocul absurd numit război. Era un om pașnic, neobișnuit de liniștit și cuminte, motiv pentru care prietenii îl ironizaseră deseori numindu-l „rege peste pietre". Nu-l supărase porecla, știa că aceștia nu-l căpătuiseră cu ea din răutate, ci pentru contrastul ciudat pe care numele i-l făcea cu firea. În rest, era un om ca toți oamenii, cunoscuse mai toate bucuriile, necazurile și capcanele existenței : copilăria anostă, adolescența ce îi zăcea îngropată undeva, la marginea unei poteci de pădure fermecată, alături de singura mare iubire pe care o gustase, încercase beția succesului și gustul amar al înfrîngerii, aproape nimic din viață nu-i rămăsese necunoscut. Exceptînd poate războiul. Războiul.

Fugise toată viața de el și iată că acum îl simțea apăsîndu-i umerii o dată cu costumul stupid, ca un gîndac uriaș, cu brațele bălăbănindu-se, gata să-l cuprindă într-o lacomă îmbrățișare.

Rîsese cînd primise ordinul de chemare, nu-i venise să creadă, n-a crezut nici cînd s-a prezentat la recrutare, nici după ce-a fost trecut prin toate probele și testele posibile. Realul căzuse peste el brusc, ceva se deșteptase înlăuntrul lui într-o secundă și o panică groaznică îi invadase întreaga rețea de nervi. Costumul gri de misiune părea că-l înghiontește din spate la fiecare pas, își dobîndise acum un supraveghetor mai viu și mai de temut decît orice ființă : războiul.

— Ești trist, caporale ?

Izvora de undeva din eter vocea asta, își făcea loc cu greu printre gîndurile lui.

— Ești trist, caporale ?

Încețoșați, ochii îi materializau o siluetă mică, gheboșată, cu un costum pestriț și caraghios.

— Cine ești ? întrebă speriat.

Unde, unde mai văzuse încă un astfel de personaj ? La un bîlci ?

— Te-am văzut trist, caporale...

Da, cu siguranță la un bîlci. Un bufon. Fusese de cîteva ori cu Liv... Cu Liv...

— Ești cumva fiul comandantului ? Cel care a zăcut zece ore în aburii mlaștinii de pe Mirage ? Credeam că...

— Am fost reformat, caporale. Se pare că nu mai sînt apt pentru viața militară.

— Și totuși ai rămas aici...

— Am rămas. Războiul nu mai înseamnă nimic pentru mine. Nu mai înseamnă de mult nimic, de cînd am scăpat de pe Mirage...

Un nebun. Așa vorbeau ceilalți. Din cauza asta l-au reformat. Un nebun. Dar el, el nu era tot un nebun ? Liv, Liv...

— Nu trebuie să fii trist, caporale.

— E război...

— Asta n-are nici un fel de importanță. Totul rezidă în felul în care privești lucrurile. Totul e prilej de fericire. E război ? Ești pe front ? Nu încă. Ești fericit ! Ești pe front ? Ești rănit ? Nu încă. Ești fericit ! Ești rănit ? Ești mort ? Nu încă ! Ești fericit !

— Oamenii spun despre tine că...

— Oamenii sînt efemeri. Mai ales în război. Azi sînt, mîine... vin alții. Cunoști lume. Ești fericit !

De-ar fi reușit s-o uite ar fi fost fericit ? Liv...

— Ești fericit, bufonule ?

— ...trebuie decît să poți să te bucuri de fiecare moment, de fiecare detaliu al vieții. Asta m-au învățat aburii de pe Mirage.

— Ești fericit, bufonule ?

Bufonul rîse. Un rîs care n-avea nimic uman în el.

— Sînt ! E singurul drum al omenirii. A fi fericit. Eu sînt deja cu o treaptă mai sus decît toți. Cînd mă veți înțelege veți urca lîngă mine, altfel vă veți îneca în cloaca sentimentelor...

Un sergent sfrijit apăru lîngă ei și aruncă bufonului printre dinți :

— Șterge-o !

Bufonul plecă, cu un surîs victorios pe buze ; Armand nu-și aminti niciodată în ce direcție o luase.

— Caporal, mîrîi sergentul odată rămași singuri, ai 1'65" pentru a te încadra în program. E război, caporal.

— O întrebare, sergent.

— Da.

— Cine a fost ?

— Nimeni. Vîntul.

*
* *

Zbura la doi centimetri de sol. Era așa-numitul sistem „tîrîș". Înainta razant, costumul păstra aceeași distanță față de pămînt, urmărea denivelările întîlnite. Bineînțeles, COMP-ul autonom alegea diferența de nivel cea mai scăzută. Efectua de o oră jumătate un larg zig-zag, obligatoriu în misiunile obișnuite. Prin fața căștii se perindau în viteză fire de iarbă albastre ce dispăreau înghițite de baza de jos a ecranului transparent. Unele, la distanța aceea de doi centimetri, loveau ușor marginea ecranului, și lui Armand i-ar fi plăcut să le simtă mîngîierea pe obraji, portul căștii era însă obligatoriu și indispensabil. Reduse viteza căci, în fața lui, la cîteva sute de metri, se înălța un aglomerat pietros.

Acționă cu limba blocul de comenzi pe care-l ținea în gură, fixat ca o proteză extra-plată pe dinți, și pe retină i se proiectă planul electronic al terenului. Cea mai scăzută diferență de nivel se afla în partea cealaltă a podișului, la vreo 800 de metri spre stînga, și era necesar să efectueze o bună parte din traseu înapoi pentru o ajunge acolo. Oftă, dar n-avea ce face. Trebuia să se conformeze. Era singura modalitate de a nu fi localizat vizual. Într-un război, și 50 de centimetri de sol erau ideali pentru a fi ascuns aparatelor optice ale inamicului. Existau bineînțeles și detectoarele calorimetrice, în stare să repereze obiecte sau ființe și cu temperaturi de o zecime de grad mai ridicate decît cele ale reliefului, dar Armand nu se temea de asta. Costumul de misiune îndeplinea în același timp rolul de izolator și de cameleon din punct de vedere termic. Temperatura lui exterioară o adapta instantaneu pe cea a mediului înconjurător, fie ea și de sute de grade.

Acționă o întoarcere pe loc și refăcu traseul în sens invers. Sistemul bucal de comenzi oferea luptătorului mobilitate chiar și rănit, chiar și cu membrele amputate, anesteziante împrăștiate în toate punctele principale ale costumului anulau neplăcerile pierderii în luptă a vreunui organ. Ostașul putea în felul acesta să lupte pînă la distrugerea totală a ființei sale. COMP-ul efectuă cîteva viraje strînse și deasupra ecranului căștii se aprinse o lumină roșie, urmată de declanșarea unei numărători electronice. Armand înghiți în sec, privind secundele ce se succedau una după alta. Intrase în regiunea inamică și COMP-ul declanșase cronometrarea începerii acțiunii propriu-zise. Deasupra solului și a firelor de iarbă, în partea de sus a ecranului căștii, apăruse vîrful unui masiv stîncos. Se afla destul de departe, cam la un kilometru ,iar Armand bănuia, comparînd distanțele, că obiectivul inamic era situat la mică distanță de acest colos. Avea o misiune obișnuită, dar riscantă — cît de obișnuite deveniseră misiunile riscante! — aceea de a plasa o încărcătură „Omega" la poalele obiectivului și de a se depărta în viteză, lăsînd în urmă ciuperca neantizatoare. Devenise singura posibilitate de a elimina inamicul altfel decît prin distrugerea planetei, costisitoare și inutilă în fapt. Comenduirea armatei se convinsese de acest lucru după niște experiențe asemănătoare, care nu numai că nu îi aduseseră nici un beneficiu de pe urma nimicirii corpului ceresc, dar perturbaseră și echilibrul sitemului din care ele făceau parte. Așa că forma de război evoluase de la istoricele armade, cu zeci de nave și luptători, acționînd strîns legate și la o scară incredibilă, la acțiunile individuale. Ostașul reprezenta o armată în sine, devenea de sute de ori mai primejdios decît o gloată, fie ea cît de organizată, dar mult mai expusă detectării și resimțită în cazul unei pierderi. Un singur om era mai greu de depistat într-un teritoriu decît o armată foșnind în toate părțile. Trupa acționînd ca un robot sub ordinele unui ofițer cedase locul soldatului-gînditor, superior și subordonat în același timp.

Masivul stîncos se mărea mereu pe ecranul căștii, mutîndu-se, după cum Armand își schimba direcția, dintr-un colț într-altul al unghiului de vedere. Atît distingea peste pietrele, iarba albastră și pămîntul cenușiu ce goneau în jurul lui : masivul stîncos și cerul verzui. Dacă s-ar fi ridicat în picioare, mai mult ca sigur că ar fi zărit și obiectivul, dar gestul ar fi costat toată investiția umană și materială declanșată în această misiune. COMP-ul opri brusc înaintarea. În fața lui se ridica un nou obstacol. Planul electronic îi arătă că avea de-a face cu o centură pietroasă de același nivel pe toată lățimea văii. Cumpăni cîteva secunde. Era riscant să încerce o perforare a mineralului — inamicii ar fi detectat imediat căldura degajată de dematerializator. Harta îi arăta că în partea cealaltă solul revine la depresiunea obișnuită. Măsură din ochi și electronic aglomeratul. Peste cei 165 de centimetri se înălța maiestuos masivul. Foarte aproape. Ca și obiectivul de altfel. Și timpul care parcă îl presa : cronometrul arăta secunda 345. Va trebui să riște un salt. Secunda 346. Analiză acțiunea. Secunda 347. Va dura exact 2 secunde 31 sutimi. Secunda 348. Comandă linia sinusoidală a saltului. Secunda 349. Privi fix masivul. Secunda 350. Salt ! Timpul dispăru. Prin față îi trecură masivul și suprafața lucioasă a obiectivului, apoi solul veni în întîmpinarea sa și i se stabiliză la 2 centimetri de costum. Privi masivul. Secunda 353. Înaintea lui orizontul păru că se luminează, lumina crescu fulgerător și incandescența îl cuprinse din toate părțile. Secunda 354. Misiunea se termina așadar la această secundă. Proiectilul energetic al celorlalți îi acționă încărcătura „Omega" și soldat, masiv, sol, cer se contopiră într-o explozie de proporții. Secunda 354 !

Întuneric. Armand descoperea cu uimire realitatea, în sensul propriu al cuvîntului, realitatea morții. Dar era moartea ? Fără îndoială că da. Cine-ar fi putut supraviețui unei încărcături „Omega" ? Dar moartea era neantul, neființa, ori el gîndea, era conștient. Dacă se va putea mișca însemna că era viu. Dar oare putea mișca ? Nu. Era viu ?

— „Viața nu înseamnă numai mișcare...", răsună în adîncul lui. Și totuși era mort. Creierul îi lucra dezorganizat, gîndurile aveau probabil să i se învălmășească imediat și să dispară. „Acesta nu este gîndul tău" auzi iar. Sînt viu deci ? se întrebă. „Ești la hotarul neființei. Timpul s-a oprit. Ești în secunda 354 și jumătate. În secunda 355 vei dispare definitiv". Cine spune asta ? „Eu. Nu mă recunoști ?" Masivul. Îi venise fără voie în minte. „Da". Ești chiar masivul, sau creierul meu a luat-o razna ? se îndoi Armand. „Sînt Masivul, forma supremă de viață. Eu am oprit timpul". Viața e mișcare, nu poți exista. „Greșești, mișcarea e forma primitivă a vieții". Cum poate trăi o stîncă ? „Stînca e materialul cel mai durabil din univers. Stînca trăiește veșnic". Dar n-are un sistem de viață ! „Stînca e o organizare gînditoare a materiei. Stînca gîndește numai și există prin propria-i gîndire". Omul, reflectă Armand, e superior stîncii, omul există

materializîndu-și gîndirea. „Dar omul nu e veșnic, în urma omului nu rămîne nimic". Ba da, omul construiește lumi ! „Pe care le distruge apoi. E inevitabil; viața supremă se caracterizează prin obiectivitate. Ea nu construiește și nu distruge nimic. Ea dăinuie !" Dăinuie oare ca dragostea ? După moarte ? „Sentimentele sînt specifice omului". Nu ele caracterizează oare nivelul superior al vieții ? „Nu. Sentimentele dăinuie și în distrugere, în autodistrugere". Războiul ? „Războiul". Tăcere și întuneric. Liv... La ce-ți servește să trăiești singur ? Și veșnic ? „Trăiești prin și pentru cunoaștere. E rațiunea supremă !" Să cunoști totul și să existi în afara lui ? Să vezi floarea și să n-o poți mîngîia ? „Să poți orice, omule. Eu am oprit timpul. Pot să-ți redau viața dacă vrei". Da, vreau ! Sau poate nu... Liv... Poate e mai bine să mor, să fiu alături de dragostea pierdută... „Ești dominat de sentimente, omule. Trăiești și pieri numai pentru sentimentele tale. Fie, voi interveni în ordinea universului..." Liiiiiv !

Secunda 355. Colosala înflorescență ucigătoare pulverizează masivul stîncos în mii de particule.

*
* *

Smiți lichidul invadîndu-i gura, nasul, ochii și urechile. Se zbătu speriat și se deșteptă. O vastă întindere de apă îl înconjura, pierzîndu-se departe, la orizont. Armand schiță cîteva gesturi de înot. Brațele și picioarele îl dureau cumplit. Înotase orbește o zi întreagă. Nu putuse nici să doarmă și nici nu mai trebuia să încerce. Risca să se înece. Poate că pauze mai mari de odihnă îi vor suplini somnul. Făcu pluta și privi cerul, un cer noros, acoperit de saltele întunecate, fugare. Un univers mișcător și totuși mort. Unde se afla ? Scăpase de o moarte fulgerătoare ca să piară chinuindu-se, pe o planetă fără viață ? Simțea disperarea urcînd în el. Disperarea și singurătatea. Singur, în mijlocul unui abis inert. Mîngîia apa cu degetele, încercînd să-și sugereze atingerea unei mîini moi, catifelate, numai de el cunoscută. Visele îți mențin moralul ? Foarte bine, să visăm atunci, își spuse. Închise ochii și uită imediat paragrafele 86 și 87 din Codul militar, paragrafe care recomandau cu strictețe evitarea desprinderii de realitate pe timpul misiunilor. Era încă în misiune ? Cu siguranță că nu. Misiunea se terminase cu un eșec, se terminase însă, iar el ajunsese inexplicabil aici, în mijlocul oceanului mort. Avea dreptul să supraviețuiască, nu ? Indiferent de metodă. Nu-i așa, Liv ? Liv... Îi căută mîna și o mîngîie ușor, ca pe vremuri. Simți brațul ei cuprinzîndu-i mijlocul. Ce prost fusese ! Liv era dintotdeauna lîngă el. În el. Trebuia doar s-o cheme. Liv ! Strigase prea tare ? O să destrame vraja ? Îi strînse puțin mîna. Nu, era acolo. Îi simțea corpul tînăr fremătînd lîngă corpul lui. Trecuseră atîția ani de cînd se despărțiseră, dar parcă rămăseseră mereu împreună. Liv, pentru tine am să mă iau la trîntă cu universul ! Nu zîmbi, Liv... Sînt atît de obosit... Se cu-

fundă într-un somn adînc, ciudat. Visă îmbrățișările calde ale tinerei, îi simți buzele moi acoperindu-i fiecare parte a feței.

Se trezi tîrziu, după un timp incalculabil. Rămase surprins că nu se înecase. Un soare palid și foarte mic făcea parte din configurația cerului. Universul se schimbase total, deși oceanul rămăsese același. În aer, în el plutea o prezență străină. Liv ? Sfredeli cu ochii lichidul violaceu care-l înconjura. Era limpede și anost, ca de obicei. Și totuși îl simțea mai dens. Verifică înotînd cîțiva metri. Într-adevăr, opunea mai multă rezistență, dar totodată îl făcea să plutească mai ușor, dovadă că reușise să și doarmă. În plus, descoperi un fapt ce-l bucură : era purtat de un curent de suprafață cu o viteză deloc neglijabilă. Norocul era de partea lui căci în felul acesta economisea forțe și avea toate șansele să ajungă la un mal. Pentru prima oară după zeci de ore surîse.

Baliza apăru după două zile lungi cît doi ani, două zile pline de chinuri, îndoieli, foame, și mai ales, de prezența care-l îngrijora. Era o baliză terriană, de tip vechi, o formă conică ce ascundea o cabină de refugiu pentru două persoane. Dumnezeu știe de cînd se afla aici. Rugina îi mîncase mai toată vopseaua, albă la origine. Pe alocuri încă se mai citeau cîteva litere și cifre trasate cu roșu. În rest, algele o năpădiseră aproape în întregime. Ușa era întredeschisă și Armand ghici că nici interiorul nu trebuie să arate prea grozav. Slăbiciunea îl făcu să se chinuie puțin cu sistemul de glisare al ușii. Pătrunse înăuntru, în cabina invadată de alge și scoici, curățâ în fugă cușeta și se aruncă în ea, adormind pe loc.

Cînd, după ore întregi, redeschise ochii, rămase un timp buimăcit, încercînd să realizeze unde se află. Se dezmetici greu și privi îndelung împrejur, căutînd o corelație cu faptele anterioare. Îl deruta mai ales imaginea cabinei plină de alge pe care o văzuse cînd venise. Algele dispăruseră acum în mare majoritate. Cîteva lanțuri gălbui bine sudate pe pereți, altminteri cineva parcă făcuse curățenie. Liv, te ții de șotii, gîndi o clipă. Inspectă și inventarie atent fiecare colț al balizei, inclusiv ușa întredeschisă, pe care își amintea că o închisese la venire. Afară, oceanul părea o oglindă perfectă, reflectînd razele palide ale soarelui de dimineață. Armand găsi niște comprimate și le înghiți cu o lăcomie de care nu se credea în stare. Dormi apoi din nou. La trezire, oceanul se mai înviorase puțin, în schimb soarele arăta neschimbat. Mîncă din nou, se simți mai bine și începu să-și pună problema timpului. Astfel găsi în perete hîrbul holografic și de-abia atunci încercă să se gîndească la o salvare totală. N-avu noroc : umezeala și algele distruseseră partea electronică a aparatului, așa că lui Armand nu-i rămase decît să sucească neputincios butoanele și să fluiere a pagubă.

— Alo ! Alo ! strigă el fără tragere de inimă în fața obiectivului mort.

Îl abandonă și scotoci prin sertarele măsuței. Deși umede și mucegăite, hărțile găsite acolo îi fură de un real folos. Care va

să zică, se afla pe Aler, unul din primele avanposturi ale terrienilor în constelația Perseu. Pe vremea primului război intergalactic, Aler fusese un punct-cheie în victoria obținută. Dar asta era istorie... Îl nedumerea prezența lui aici, în celălalt capăt al universului față de locul unde misiunea lui eșuase. Să fie deci adevărat că masivul... Liv, Liv... Poate că totul nu era decît un vis urît, un coșmar, cu alte cuvinte. Armand ar fi vrut să fie astfel, să deschidă ochii și să se trezească adolescent, de mînă cu... Baliza, așa cum arăta harta, se afla cam la 100 de kilometri față de o flotă militară de lîngă mal. Dar n-avea nici o șansă fără barcă și fără să poată cere ajutor. Un mijloc trebuia totuși să existe. Orice fel de baliză, fie chiar și de tip vechi, poseda o ambarcațiune. Căută și găsi. Miniflotorul, ascuns sub podeaua cabinei, nu era însă montat și Armand își dădu seama că nu se va descurca prea ușor.

A doua zi spre seară, în timp ce se chinuia să curețe rotorul ruginit, holograful scoase cîțiva paraziți. Armand sări în picioare și urlă mînuindu-și butoanele :

— Alo ! Alo ! Alo !

Fusese doar o părere ? După un sfert de oră de încercări inutile, își spuse că da, fusese doar o părere. Continuă să curețe rotorul, aruncînd dese priviri spre aparatul-surpriză care se încăpățîna să tacă.

Noaptea îl trezi o serie de zgomote și văzu uimit cum în focalizatorul holografului se țes linii colorate.

— Alo ! Alo ! Alo ! urlă el din nou.

Zgomote, paraziți și fluierături îi răspunseră, apoi auzi deodată clar :

— ...lo ...ala ...alo ...Alo !

— Recepționat ! țipă Armand nebun de bucurie.

— Alo ! repetară liniile și punctele colorate.

— Recepționat ! spuse Armand răbdător. Răspunde !

— Cep . . . onat... Re . . . cepționat !

Armand chiui.

— Mă bucur, strigă în fața obiectivului. Sînt caporal Leroi Armand, războiul 6 — M.S.R. Transmit de pe baliza 4. Mă auziți ?

Acum se produse iar ceva ciudat. Aparatul amuți de tot. Părea că murise. Armand suci nedumerit butoanele, îl lovi cu palma, fără însă să obțină nici un rezultat. Înciudat, desfăcu holograful și îi cercetă pînă dimineața conținutul, fără să se descurce în harababura de alge, melci și circuite distruse. Lăsă totul baltă și se apucă de ambarcațiune.

După prînz, cînd se abandonase pentru o oră somnului, zări ca prin vis culori și forme. Întredeschise ochii. În focalizator se produceau din nou imagini ciudate. Ascultă atent și auzi și sunete șoptite :

— ...bucur. Sînt caporal Leroi Armand, războiul 6 — M.S.R. Transmit de pe baliza 4. Mă auziți ?... Alo ! Recepționat. Răspunde...

-YIGREL
1

Se ridică brusc și se îndreptă spre holograf cît putu de repede.

— Alo ! Sînt eu, caporal Leroi Armand. Vă ascult ! Alo ! Emisiunea se întrerupse. Armand se pierdu cu firea :

— Da, răspundeți odată ! Ce naiba se întîmplă ? Sînt pămîntean ! Nu vreau decît ajutor ! Ajutoooor !

Jocul continuă și în zilele următoare. Armand desfăcuse aparatul și înțelesese multe lucruri. Circuitele distruse erau refăcute printr-o ingenioasă ramificare a algelor pătrunse în rețea. Aceasta putea constitui o explicație a faptului că holograful funcționa anarhic, dar era intrigat că nu avea cum schimba fie măcar și două vorbe cu cel ce emitea. Se aștepta să fie recepționat în orice clipă, de aceea inițiase un dialog cu propria-i persoană, în speranța că va fi ascultat odată și-odată. Vorbea mult, își fonetiza gîndurile, temerile, problemele, planurile și se simțea el însuși mai bine. Și într-o zi minunea se produse.

Terminase de curățat întregul ansamblu al ambarcațiunii și tocmai se apucase să-l monteze, cînd holograful cuvîntă :

— Alo ! Caporal Leroi Armand, caporal Leroi Armand, răspunde !

— Te aud, și ce-i cu asta ? întrebă în zeflemea Armand, mai mult pentru sine, nedeplasîndu-se pînă la aparat.

— Recepționat ! spuse vocea. Mă bucur că mă auzi.

Armand sări în picioare. Aceleași forme neclare în focalizator.

— Mă auzi ? Adevărat ?

— Ești caporal Leroi Armand, războiul 6 — M.S.R., nu ? Ce cauți pe baliza 4 ?

— Cu cine vorbesc ? Sînteți de pe flota „Uranus" ?

— Da. Sîntem vasul-amiral „Santa-Lucia".

— Perfect. În acest caz, probabil că stau de vorbă cu contraamiralul Strauss, nu ?

Rostise aproape involuntar aceste cuvinte. Poate pentru faptul că vocea interlocutorului semăna grozav de bine cu vocea lui, ba chiar și inflexiunile îi copiau identic felul de a vorbi. Parcă întreg monologul lui de pînă acum ar fi fost înregistrat cuvînt cu cuvînt și reprodus în acel moment selectiv, în îmbinări de fraze noi. Și apoi mai era și prezența străină, mai puternică decît oricînd, amenințătoare și nepămînteană, atît de aproape de el încît simțea inima zvîcnindu-i.

— Ai ghicit, caporale. Sînt chiar contraamiralul Strauss. Cum ai ajuns pe baliza 4 ?

Își ascunse emoția și răspunse :

— Încă nu știu. Probabil am fost teleportat. Voi încerca să ajung la flotă și vă voi raporta pe larg faptele.

— Sînt nerăbdător să le aud, caporale. Din nefericire, nu te putem ajuta. Avem ordin să nu părăsim punctul cu nici un vas. Ce-ar fi să ne raportezi acum ?

Armand privi lung focalizatorul plin de puncte, pete, linii colorate care nu aveau de gînd să se contureze într-un chip și spuse :

— Îmi pare rău, contraamirale! Din considerente tactice prefer să vă raportez personal, între patru ochi. De altfel, tocmai montam ambarcațiunea de ajutor a balizei. Voi veni cu ea.

— Te așteptăm, caporale. Dar am prefera să ne povestești chiar...

— Perfect, contraamirale. Vă voi anunța cînd voi pleca. Încheiat.

Culorile se mai zbătură o vreme în focalizator, apoi dispărură. Armand reflectă îndelung înainte de a se apuca de lucru și mai citi o dată harta.

Ambarcațiunea era gata. Armand dădea semne de nervozitate. Părea că întîlnirea cu oamenii îl neliniștește. În sfîrșit, manevră butoanele holografului și focalizatorul se animă numaidecît în abstractele culori.

— Alo! Vasul-amiral „Santa-Lucia". Răspunde!

— Recepționat. Te aud foarte bine.

— Ești prompt, contraamirale, spuse nu fără o oarecare ironie. Pornesc spre flotă. Vă aflați la 102 kilometri *vest*, nu? Am combustibil numai pentru această distanță.

Pauză de cîteva clipe; culorile se animară, apoi răspunsul:

— Într-adevăr, caporale. Vest. Te așteptăm.

Se îndreptă alene spre miniflotorul plutind lîngă ușa balizei. Își frîngea mîinile, nervos. Liv... Liv... de ce nu ești cu mine acum? spuneau ochii lui. Juca o carte mare. Motorul porni. Miniflotorul se ridică douăzeci de centimetri și alunecă pe aripa ventrală spre vest. Mergea cu viteză mică, economisea combustibilul. Peste nici un sfert de oră intră într-o ceață nu prea groasă dar îndeajuns de opacă încît să piardă din vedere soarele. Simți din apa, din aburul ce-l înconjura prezența străină. Fu cuprins de neliniște și nu mai privi lichidul amenințător. Ceva părea că gonește o dată cu el. Apa, anormala apă violacee... Avea acum siguranța că temerile i se adeveresc. Liv... unde te afli? Ar trebui să mă vezi, gîndi.

Trecuse mai bine de o oră și ceața nu se împrăștiase. Privi kilometrajul. Acul se apropia de kilometrul 101. Acum avea să se convingă dacă avusese sau nu dreptate. Împinse acceleratorul la maximum și miniflotorul zbură de-a dreptul înainte. Vălul de ceață fu străpuns ca o părere efemeră și Armand zări nu departe flota. Privi soarele. Așa cum se așteptase, fusese deviat și plutise tot timpul spre est. Înapoia lui, în jurul bulgărului de ceață ce se deplasase permanent cu el, oceanul începuse să se frămînte.

Armand zîmbi. Oricine știa că moartea contraamiralului Strauss survenise încă de la primul război. Mizase pe bila asta și cîștigase. Flota se apropia vertiginos, iar Armand se simți fericit. Lăsase în urmă strania apăsare nepămînteană, apa era din nou curată sub vasul său, iar în mintea sa chipul Livei căpăta contururi precise.

* * *

Sirena vaporului țiui rar de cinci ori. Prin vegetația deasă de pe maluri își făcea loc — „port" ar fi prea mult spus — un chei de acostare. Armand își îndesă șapca pe cap și își aruncă pe umăr geanta. Pe chei se agita o mulțime pestriță și strigătele se împleteau cu bătăi de tobe și șuierături de fluiere fermecate. Oameni de toate felurile și îmbrăcați în cele mai surprinzătoare culori se amestecau într-o obositoare mișcare. Persista impresia că întreaga Lume își dăduse întîlnire aici, în acest Babilon uitat. Negrii în tuaburi roșii, desculți și agitînd în mîini sulițe primitive adăstau lîngă indieni înveșmîntați în lungi toge albe ce puneau în evidență armele cu forme ciudate, metalice. Alături, japonezi cu haine largi, negre sau albastre, împingeau cîte-o ricșă sau cîte-un cărucior plin vîrf cu exotice fructe. Măsliniii asiatici rostogoleau butoaie grele de plastic, pe care se înșirau literele stridente ale firmei producătoare. Blănuri colorate, coșuri împletite și vase ciudate se înșirau cuminți la capătul cheiului, așteptînd vasul care avea să le ia în primire. Rarii pescărușI poposeau îndelung pe țuguiatele case de lemn, în mare majoritate lacustre, dărăpănate și șubrede, cu scări improvizate și frînghii de rufe așezate din doi în doi metri. Ici, colo un colac de salvare atîrna de parii răsuciți și slinoși, sfidînd și batjocorind derizoriile construcții autohtone. Puști dezbrăcați se fugăreau prin labirintul învechit, aflat acolo parcă dintotdeauna, ducînd cu ei larma și neprețuita copilărie fără griji.

Armand se frecă la ochi. Gestul însă nu fu în măsură să-l ajute. Obișnuit de mic cu armoniile subtile și ordinea riguroasă a orașului, se simțea obosit de tumultul și haosul domnind aici.

— Prindeți parîmele ! tună vocea căpitanului, fapt care declanșă o întreagă avalanșă mișcătoare pe chei. Ancorarea decurse rapid și pasarela de coborîre se instală imediat. Armand schimbă cîteva vorbe cu căpitanul, apoi coborî pe mal, strecurîndu-se cu greu printre hamalii ocazionali care dădeau buzna pe punte să ajute la coborîrea mărfurilor. Un malaez mititel privea surîzînd balonțurile ce descindeau de pe vas și poposeau pe spatele măgărușilor lui. Armand îl întrebă ceva, malaezul clătină din cap orizontal, dînd din mîini și pufnind supărat. Același rezultat îl obținu și cu alții. Privi în dreapta și-n stînga, încercînd să deslușească ceva pe frontispiciile caselor pestrițe de lemn. Într-un tîrziu, descifră pe o firmă îngălbenită și prăfuită, mînjită cu murdării de păsări, scris strîmb „Port of Dalaka. Police — douane — public relations department". Își perie hainele cu dosul palmei și intră în dreptunghiul întunecat fără ușă, mascat vag de o perdea de mărgele. Duse mîna la cozoroc și își scoase șapca, privind nedumerit în jur. O cameră mai mult sărăcăcioasă decît goală, cu două scaune din alte timpuri, o masă cu trei pahare și o sticlă goală pe ea, un dulap încărcat cu hîrtoage și palele unui ventilator stricat atîrnînd din tavan. Pe pereții cu tencuiala crăpată și murdară spînzurau afișe publicitare și cu mutre de infractori căutați. Armand își șterse gîtul de transpirație cu o batistă mototolită și se îndreptă, călcînd pe mucuri de țigară

aruncate pe jos, spre cealaltă ieșire a camerei fără ferestre, care dădea undeva într-o curte interioară. Perdeaua de mărgele i se prelinse pe lîngă obraz cu clinchet de clopoțe. Cu șapca trasă peste ochi, un impozant personaj zăcea leneș într-un fotoliu de paie. Picioarele încălțate cu cizme uzate i se odihneau pe o masă împletită tot din paie. Părea că doarme, dar nu era vorba decît de o somnolență amăgitoare, căci mîna i se ridica uneori pentru a goni cîte-o muscă sau un țînțar care-i zăboveau prea mult pe pieptu-i păros, expus de cămașa descheiată pînă la pantaloni. Palmierul de deasupra arunca peste el umbre zdrențuite.

Armand tuși forțat. Încet, groaznic de încet, cel vizat își înălță mîna să-și ridice șapca. Cozorocul împins pe spate lăsă în locul său o față grasă și bărboasă de olandez. Niște ochi albaștri și înguști îl priviră lung, în tăcere.

— Armand Leroi, se prezentă el, stînjenit de privirea impertinent de iscoditoare.

Celălalt păru că nu înțelege.

— Acesta-i numele meu, explică.

Grasul se ridică leneș, se încheie la doi nasturi de la cămașă, își potrivi șapca pe cap și trase lîngă el un registru făcut ferfeniță. În mînă îi apăru un stilou antic, mofturos, cu care reuși să zgîrie cîteva litere pe foile îngălbenite.

— Pașaportul dumneavoastră ? glăsui răgușit și stîlcit bărbosul. Armand se grăbi să i-l înmîneze. Degetele groase ale celuilalt răsfoiră neîndemînatece carnețelul și mai zgîriară cîteva litere în registru. Din buzunarul de la piept scoase o ștampilă, o aburi în fața buzelor și o aplică apăsat pe una din file. În timp ce i-l înapoie, întrebă cu același accent ciudat :

— Cît rămîneți în Dalaka și ce căutați aici ?

Armand își îndesă pașaportul în buzunar și scoase o cutie de havane din care îl servi pe bărbos. Acesta luă două, le mirosi expert și le împinse într-o scobitură a cămășii.

— O zi, două, nu știu. Sînt în trecere...

— În trecere ? ! se miră bărbosul și se plezni peste ceafă, omorînd un țînțar. În trecere unde ? Dincolo de Dalaka nu mai e nimic.

Armand nu răspunse, ci îl privi lung și neîncrezător. Grăsanul dădu din umeri.

— Mă rog, poate nu-i treaba mea, dar dincolo de Dalaka nu e nimic de vizitat. Clac ! Mîna poposită peste ceafă se ridică purtîndu-i în fața ochilor imaginea unui țînțar strivit sîngeros de degetele butucănoase.

— Eu nu vizitez, mormăi nemulțumit Armand. Spuneți-mi, unde o pot găsi pe doctorița Haëlf ?

Un țînțar bîzîi pe la urechea lui și Armand îl alungă fluturînd din mînă.

— Doctorița Haëlf ? întrebă mirat bărbosul, tărăgănind cutele. Da... La stînga. Clac ! La vreo două sute de metri. O să recunoașteți casa. E una mare. Clac !, o haciendă, o casă veche, spaniolă.

Armand mormăi ceva de mulțumire, întoarse spatele și ieși, lăsînd personajul să se lupte cu țînțarii lui.

Strada îl întîmpină gălăgioasă și agitată. Urmări cu interes cîțiva copii murdari care se alergau, mișcîndu-se cu agilitate printre picioarele trecătorilor. Îi invidia într-un fel. Copilăria lui, într-una din sutele de mii de metropole existente pe tot continentul, nu fusese atît de liberă, de fericită. Raționalizarea alimentelor, a apei, a aerului, programul riguros de studiu, de joc în locuri suprasterilizate, îngrădirea și supravegherea efortului fizic, despărțirea timpurie de părinți pentru a crește în colonii special amenajate, toate acestea îl nemulțumiră, simțise întotdeauna că-i lipsea ceva. Afla abia acum : libertatea. După ea alergase toată viața fără să știe și o găsise acum prin ochii altor copii, ochi care-i reflectau și chipul trecut de prima tinerețe, puternic ancorat în legile severe ale civilizației.

Găsi repede casa. Îi văzuse modelul prin multe filme istorice : o construcție albă ca neaua, cu o sumedenie de bolți și arcade sprijinite pe stîlpi simpli. Podoabe ? Nimic în afara grădinii luxuriante ce o înconjura. Grădina era apărată de un zid scund dar gros, întrerupt de o portiță din fier forțat. În dreptul ei se opri Armand și sună prelung. O mulatră grasă, înotînd în oceanul de fuste viu colorate, veni în fugă să-i deschidă.

— Si, señor ? spuse apucînd în palmele-i nefiresc de roz metalul rece.

— O caut pe doctorița Haëlf, răspunse cu voce tremurîndă Armand.

— Intrați, señor. Veniți după mine, apoi, luînd-o din nou la fugă spre casă, strigă : Señora Haëlf ! Señora Haëlf ! Vă caută un señor !

Armand rămase singur cîteva clipe, încercînd să înțeleagă universul tulburător care-l înconjura, univers pe care nu-l avusese niciodată atît de aproape. I se părea chiar că visează. Realitatea Pămîntului era mai onirică decît planetele văzute în cursul misiunilor de luptă. Un vis cu verde, cu alb și... albastru. O rochie albastră așezată pe un înger.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule...

Simțiră amîndoi venele de la gît zbătîndu-li-se năvalnic, dar își înnăbușiră emoția.

— Armand ?

— Liv...

Se priviră tăcuți. O situație delicată în care ochii și mîinile nu-și găseau astîmpărul.

— Nu... vrei să intri ? întrebă jenată femeia.

Îl conduse într-o cameră încărcată cu mobilă veche, de cel puțin două sute de ani, cu picturi și fotografii pe pereți și cu o masă mare, sculptată, în mijloc. Se așezară stîngaci pe scaune.

— Cum... o mai duci... Liv ? îndrăzni, gîtuit de emoție, Armand.

— Mă descurc... Tu ?

— Am terminat războiul...

Tăcură. Liv își făcea de lucru cu șorțul albăstriu de pe ea, privindu-l cu coada ochiului. Armand își plimba privirea pe pereți, pe tablouri, pe fotografii.

— Liv... vreau să-ți spun că...

Ochii îi zăboviră pe o fotografie înfățișînd un chip luminos de copil. Tresări.

— El era... ?

Liv încuviință.

— Acela de alături a fost... soțul tău ?

— Da, a fost un om extraordinar. A acceptat fără discuții copilul.

Fața lui Armand se crispă.

— Nu era copilul lui ? Gîfîia acum.

— Nu, Armand. Vocea i se îneca. A fost... al tău.

Sări în picioare și o cuprinse de umeri.

— De ce nu mi-ai spus ? Liv... Liv ! Eu n-am încetat o clipă să te iubesc ! Te-am purtat în inimă mereu !

O cuprinse în brațe. Ea începu să plîngă.

— Nici eu n-am încetat, să te iubesc, Armand.

— Și el... el a știut asta ?

Dădu din cap repede.

— Da, Armand. Suferea enorm, dar n-o arăta niciodată.

— Doamne, ce proști am fost... Atîția ani departe unul de celălalt pentru o copilărie, pentru un orgoliu absurd...

— Spune, cum m-ai găsit ?

Se așezară din nou, ținîndu-se de mîini.

— Am răsfoit colecția de ziare pe ultimii zece ani. Mă interesau zonele de dispariții ciudate. Precum Triunghiul Bermudelor, de exemplu. Știi, Liv, de la o vreme încoace mă bate gîndul evadării, părăsirii universului ăsta. Mergem pe un drum îmbîcsit de războaie, de ură și, mai ales, de izolare. Omul devine mai singur pe zi ce trece. Nu s-a terminat bine războiul ăsta că, uite, se pregătește un altul. Nu-mi place asta, Liv. Poate că sînt un visător, dar vreau să cred că zonele de dispariții ciudate sînt porți spre alte lumi. Lumi virgine încă, curate, pe care se pot așeza bazele unui nou drum. Astfel că am început să caut prin ziare date despre porțile neștiute. Așa am aflat de accidentul soțului tău. Se pomenea acolo și numele tău, și „dispariția ciudată" a fiului tău... Făcu o pauză și continuă : ...Al nostru. Unde a dispărut, Liv ?

— În susul rîului. Se juca și... a pierit !

Izbucni în plîns. Armand o strînse la piept.

— Dar n-a pierit, Liv... E „dincolo", atîta tot.

— Toți spun că a pierit. Cine urcă rîul piere, așa spun toți. Nici indigenii nu se aventurează într-acolo.

— Fiindcă nimeni nu știe. Nimeni nu bănuie. E simplu.

— Tu... tu crezi într-adevăr ce spui ?

— Desigur. Cu solda de război mi-am cumpărat un vapor, vechi, ce-i drept, dar încă bun. Împreună cu alți cîțiva care gîndesc ca mine vrem să trecem cu el „dincolo".

— Și... dacă nu există un „dincolo" ?

— Important e să încercăm, Liv. Vii cu mine? Cu noi? Îl vom găsi poate și pe el.

— Nu vreau să te mai părăsesc niciodată, Armand.

Plecarea vaporului în amontele rîului se constitui în evenimentul numărul unu al micii comunități. Șeful districtului, olandezul cel bărbos, se împotrivi chiar și sugeră o aprobare de la foruri înalte, dar închise gura contra unei sume deloc neglijabile. „Veți pieri cu toții, nebunilor!" bombăni el băgînd banii într-o altă scobitură a cămășii. Armand îl instrui să cronometreze timpul de la plecare. Conveniră ca sirena vaporului să răsune de cinci ori, rar, din minut în minut. Ridicară ancora dimineața, cînd aburii rîului nu se împrăștiaseră încă. Mulțimea pestriță își făcuse apariția iute, în ciuda orei matinale, o grămadă de gură-cască ce măsurau atent ambarcațiunea cu privirea, ca și cum ar fi vrut să și-o întipărească bine în minte, odată pentru totdeauna. Strigătele, comentariile și zgomotele se opriră brusc cînd sirena răsună de cinci ori, în timp ce parîmele erau eliberate și vaporul se depărta de chei. Armand privea de pe punte, ținînd-o strîns de mînă pe Liv, cum se pierdea în ceață jungla aceea de oameni, case și vegetație, unul dintre ultimele locuri de pe Pămînt nestereotipizate de civilizație, o margine a lumii hrăpărețe, locul unde se refugiase și ea, cea care-l privește cu ochii aceștia minunați și de care nu se va mai despărți niciodată, chiar dacă „dincolo" avea să însemne neantul, trebuiau însă să încerce, cu orice preț, luptînd îți dobîndești fericîrea, *sirena răsună de cinci ori*. „E război? Ești pe front? Nu încă. Ești fericit!" nu, nu se poate, nu războiul va ferici omul, bufonule-aer, bufonule-vînt, căci glasul și ființa ta sînt inconsistente, asemeni Vîntului. „Ești rănit? Ești mort? Nu încă. Ești fericit!", de ce să luptăm pînă la distrugerea totală a ființei? ce sens are? cui folosesc încărcăturile „Omega"? răul trebuie distrus *din* noi, omul trebuie să stăpînească civilizația, nu să fie robul ei, dar lucrurile au mers prea departe, omul s-a depărtat de el însuși, s-a izolat, măsurile trebuiau luate demult, cînd încă nu era prea tîrziu, „Alo! Caporal Leroi Armand, răspunde!" apelul e zadarnic, nu vine din noi, e Apa, e Apa, nu se va mai răspunde niciodată acestor chemări, măcar de-acum încolo să se redea omenirii copilăria furată, privată de libertate și căldură, altfel se vor pierde oamenii de mai tîrziu, să se redea omului dreptul de a visa, să se distrugă paragrafele 86 și 87 laolaltă cu Codul militar, să visăm și, dacă visele mențin moralul, să le realizăm, așa e, omule de rînd, tu, mulatră, cu fuste multicolore și palme trandafirii? „Si, señor!" să visăm și să realizăm visele împreună, *sirena răsună de cinci ori*, victoria omului va fi în doi, vom reuși numai iubindu-ne și strîngîndu-ne laolaltă, dar obligatoriu să existe doi, reușim în viață chiar numai cu al doilea în gînd, el ne ține, ne hrănește visurile și speranțele, dar vom răsturna munții cu el alături, iubindu-ne, căci iubirea există, nu? „Nici eu n-am încetat să te iubesc, Armand!" și va dăinui mereu, atîta vreme cît există, și trebuie să existe!, oameni, *sirena răsună*

de cinci ori, oameni ca Armand și Liv, Adam și Eva, oameni care vor pune bazele unui univers nou, unei noi vieți, „Viața supremă se caracterizează prin obiectivitate. Ea dăinuie", mare greșeală, viața supremă e lîngă noi, zi de zi, oră de oră, nu putem sta pasivi în viață, viața nu dăinuie, ci clocotește, nici Stînca nu rezistă în fața ei, iar dacă ați umplut Stînca, Aerul și Apa cu ura voastră, dacă ați sădit elementelor primordiale agresivitatea voastră, atunci totul e pierdut, căci universul acesta ostil e un drum înfundat și nu vă mai rămîne decît să vă agățați de viață, căci viața modelează un univers nou, o piatră curată, o apă curată, un aer curat, trebuie doar găsite acolo unde viața le așteaptă „Clac! Dincolo de Dalaka nu e nimic de vizitat. Clac!", nu se poate, în spatele ființelor și lucrurilor e mereu ceva nou, trebuie să căutăm... *sirena răsună de două ori.*

Cîntul durase destul de mult, iar colonazii nu ocoliseră în tot acest timp băutura. Petrecerea continuă, dar mai puțin înflăcărată, mai puțin sălbatică. Bucatele dispăreau într-un ritm incredibil. S-ar fi spus că nu mîncaseră de zile întregi.

Parastasul acela neobișnuit ținu pînă înspre dimineață. Între timp, gromii ciopîrțiseră cadavrul lui Kemal și îl trăseseră, bucăți, în galerii, pentru provizii. Băutura se terminase.

Cei mai mulți colonazi ațipiseră, cu capetele pe mese, sătenii picoteau strînși unul într-altul, ferindu-se să nu adoarmă pentru totdeauna, negustorii încetaseră să se mai îngrozească. Singur Vadaar rămăsese lucid. Fixa cadranul icoanei din care Atoateștiutorul dispăruse.

Cît despre Orficus, cu blîndețe își apucă din nou tarascana și începu să înșire o nouă istorie.

CÎNTUL 8

NOEPTI-NOE

de Sydney Van Scyoc

ATERIZAREA — PRIMA PRIMĂVARĂ

Au ieșit din navetă aproape cu aversiune. Erau 150. Un soare necunoscut proiecta din zenit o lumină penibilă pentru ochii lor obișnuiți cu griurile mătăsoase ale cerului din America-City. Peisajul ce se întindea la picioarele lor nu era o preerie vălurită și smălțuită cu flori, nici o pășune moale. Aveau în față un teren prea puțin plăcut, tot numai mușuroaie și crăpături neregulate, presărat cu tufe de stuf și de ierburi aspre.

Acesta era locul pe care trebuiau să-l facă să rodească în 5 ani și 3 luni de colonizare dacă voiau ca el să devină patrie. În caz contrar vor fi duși înapoi pe Terra și așezați în coada unei liste de lungă așteptare a candidaților la o bună experiență de pionierat.

Doi dintre ei erau Cortlin și Valdez.

DESCOPERIREA — SFÎRȘITUL PRIMEI VERI : CORTLIN

Conservatorii păstrau repausul duminical, dar Cortlin, într-o marți, stînd tolănit în iarba crudă, observă ceea ce el numi „Cuib spital". Ascuns în mijlocul unei comunități indigene, el era obligat să tragă cu urechea pentru a prinde cele mai fine murmure ale locuitorilor săi. Comunitatea cuprinde în jur de 3 duzini de umanoizi ale căror „cuiburi" acoperite grosolan erau distanțate între ei. Cortlin auzi în sfîrșit mișcîndu-se ceva în cuib. Își afundă mai bine corpul în iarbă și își ridică puțin capul. Trestiile ascundeau — spera — faptul că era vorba de un cap. Un sfert de oră mai tîrziu Znne era transportat în cuib cu gamba stîngă răsucită într-un unghi anormal, cu fața palidă, crispată de suferință.

Acum ieșea din cuib urmînd-o pe femela N' Rila și gamba ruptă era din nou întreagă. Era vindecat !

Cortlin respiră adînc și își ascunse capul. Vindecat ! N' Rila era o tămăduitoare. I se părea că bătăile accelerate ale inimii sale îi vor atrage pe cei doi indigeni, dar ei se îndepărtară fără a se teme de nimic. Acești indigeni păreau foarte siguri de ei. Aveau aerul de a-i trata pe pionierii pămînteni cu o oarecare indiferență. Iată o rasă umanoidă care trăiește fără organizare tribală, fără pămînt și chiar fără reguli de proprietate, fără pasiune, fără tabu-uri — atît cît își dăduse seama Cortlin pînă acum.

Dar oamenii ăștia posedau în mod sigur ceva — o tămăduitoare. Primele ședințe de urmărire a „cuibului spital" efectuate de Cortlin nu fuseseră concludente. Două boli vindecate pe loc, dar acele cazuri ar fi putut fi tratate cu medicamente extrase din plante. Regulile paralizante din America-City în ceea ce privește viața particulară aveau o putere deosebită. Cortlin nu-și luase încă inima în dinți pentru a pătrunde și a examina interiorul cuibului.

Și totuși o gambă ruptă n-o poate vindeca nici o farmacopee primitivă. Cortlin privi în toate părțile, realiză că era singur și porni în fugă spre cuibul-spital. Se opri brusc, încremenit. În tufa de trestie din spatele cuibului, legănîndu-se pe o tijă dreaptă scurtă, cu ochiul de aur fixat asupra lui, cu penajul verde și bleu irizat, era cocoțat un noepti-noe.

Clipea din ochiul său tulbure, întindea aripile într-o impasibilă demonstrație de forță.

O pasăre. O pasăre verde-albastră cu cioc roșu, de mărimea unui pițigoi. Cortlin le văzuse de departe, le urmărise zborurile în aerul încins. Auzise indigenii povestind despre influența păsărilor asupra fertilității pămîntului. Și ăsta era un lucru important pe care-l posedau primitivii. O specie de zeu al fertilității, un noepti-noe.

Acolo s-o fi hotărît să-și facă cuibul — gîndi —, tufa de trestie îi întinde mlădițe încărcate de fructe roșii cu coaja groasă. Acestea se mănîncă sau se beau în funcție de stadiul de maturizare. Mlădițele se pot fierbe în apă și se mănîncă apoi. Ele constituie un aliment ale cărui virtuți nutritive nu pot fi bănuite sub aparența lor fibroasă.

Dacă pasărea se sperie și pleacă din cuibul său, sau moare de moarte naturală ori violentă, tufa de trestie se usucă și moare la rîndu-i. De ani de zile pămîntul era steril pe mari suprafețe. Nici chiar ierburile nu mai făceau semințe.

Iată deci frumoasa pasăre. Cortlin începu să se deplaseze încet. Pe măsură ce se apropia, pasărea înceta să mai clipească și să se întindă. Ochii îi clipeau aproape adormiți, apoi rămase perfect nemișcată, într-un singur picior, cu aripa stîngă pe jumătate întinsă. Suprafața voalată a ochiului său de aur se lumină și Cortlin se trezi alunecînd cu privirea în fundul pupilei dilatate, chiar în mijlocul a ceva vast și profund, roșu sîngeriu care palpita fără zgomot.

Cortlin abia realiză rigiditatea corpului său, faptul că era transpus tot, totalmente absorbit de ochiul păsării, de prezența aceea caldă, palpitîndă, care se afla acolo.

Ochiul începu brusc să se voaleze. Pasărea se sprijini lent pe ambele picioare și începu să bată din aripi către el. Corpul lui Cortlin se destinse. Hainele-i erau ude. Vîntul de amiază îl îngheță. Frisonînd se îndepărtă de pasăre privind înapoi.

O pasăre — nimic altceva decît o pasăre ce-și ciugulea penele pe un băț de trestie încărcat de fructe.

O pasăre, Cortlin se întoarse și se îndepărtă, poticnindu-se, înghețat și amețit. Atît de amețit că ajunse la marginea propriului său sat înainte de a-și aminti de N'Rila, Znne, gamba ruptă ce fusese vindecată atît de repede în cuibul-spital. Descoperice o tămăduitoare. Faptul trebuia comunicat lui Valdez. Era obligat să raporteze toate ședințele lui de spionaj. Dar incidentul cu pasărea eclipsase totul.

DISCUȚIE — PRIMA TOAMNĂ

Toți auziseră de descoperirea lui Cortlin, dar, din cauza protecției tenace a vieții particulare, nimeni nu-i puse întrebări directe. Sala de ședințe era plină în vinerea care a urmat după semănatul de toamnă, dată anunțată pentru declarația lui Cortlin. Cuvintele sale fură ascultate într-o tăcere deplină.

Discursul a fost urmat de discuții ale indivizilor care trăiseră cea mai mare parte a vieții lor în suprapopulatul America-City. Acolo, nevoia imperioasă de izolare provocase o repulsie aproape patologică față de exprimarea deschisă și dezvăluirea eu-lui propriu. Singura scăpare față de presiunea prezențelor fizice a celorlalți și față de privirile lor curioase era retragerea în sine. Discuția a urmat două linii generale. Racheta-mamă lăsase medicamente, alimente și antibiotice în cantități suficiente pentru a supraviețui oricărei crize medicale previzibile. Atît Valdez cît și Nims aveau studii medicale. Totuși, racheta-mamă nu lăsase nimic capabil să vindece instantaneu o rană. În lunile consacrate lucrării pămîntului și construirii satului, toți își dăduseră seama de vulnerabilitatea corpului uman.

Ilustrație de Constantin JURCUȚ Jr.

La sfîrșitul discuției, șeful de echipă, Valdez, a fost însărcinat să negocieze cu indigenii posibilitatea de a apela la tămăduitoarea lor în caz de nevoie.

NEGOCIERI — PRIMA TOAMNĂ : VALDEZ

Cînd ședea la biroul lui situat în domul rezervat șefului de echipă sau cînd prezida o adunare a comunității, Valdez uita că-și conducea grupul într-o lume străină ; dar cînd ieșea sub bolta cerului și mirosul tămîios al stufului ajungea pînă la el, devenea repede neliniștit. Astăzi îl trecu un fior. Negocierile anterioare arătaseră că indigenii nu aveau nici sfătuitor, nici conducător, pe nimeni desemnat de ei pentru luarea deciziilor și acordarea de concesiuni. Nu aveau decît o așezare din cîteva cuiburi cu acoperiș boltit, foarte depărtate unele de altele și locuite de egali. În consecință cel mai bun lucru pe care-l putea face Valdez era să intre într-un astfel de sat indigen și să vorbească cu primul ieșit în cale. Procedînd astfel, nu credea că ar fi putut primi ceea ce solicita. Presupune că va obține acceptarea cu indiferență a acțiunii sale, ca reprezentant al colonilor agrari. Oricum, tot l-ar fi lăsat cu senzația penibilă a unei chestiuni nesoluționate.

Avansînd timid pe cîmpul cu cuiburi la care arunca cîte o privire oblică, descoperi într-un tîrziu un bătrîn stînd la soare. Bătrînul era așezat, cu genunchii ridicați aproape de înălțimea urechilor. Pielea îi era ridată și cenușie, ochii îi erau mari, rotunzi și întunecați.

Valdez se opri în fața cuibului. Limbajul indigen nu-i oferea nici un salut mai convingător ca „B'nă ziua !".

— B'nă ziua — fu răspunsul aproape indiferent. Ochii rotunzi îl priveau fix, dar fără curiozitate.

Valdez oftă. Era inutil să folosească perifraze pentru a-și formula cererea.

— Ai mei m-au desemnat să cer permisiunea alor tăi să folosim și noi, la nevoie, tămăduitoarea voastră. Crezi că se poate ?

Ochii rotunzi se apriseră o clipă.

— Nu cred că se poate.

Valdez fu surprins.

— Nu crezi că se poate ? Încă nu primise un astfel de răspuns. De ce nu se poate ?

Ochii posomorîți clipiră.

— Sînge rău.

Valdez lăsă să treacă un interval considerabil.

— Ce-ai spus ?

— Sînge rău.

— Vrei să spui că ea, tămăduitoarea, acționează prin schimbarea de sînge cu persoana rănită ?

Bătrînul făcu un semn de negare cu capul.

— Nu asta voiam să spun.

— Nu ? Atunci cum vindecă ?

— Pune mîna deasupra..

Urmă o ușoară pauză.

— Ce face de vindecă cu mîna ?

Ochii rotunzi clipiră.

— Demult, străine, un ou vindecător a fost depus într-un cuib gol, în afara satului. Cineva care aduna semințe de ierburi a găsit oul. În ariul ăla oamenii aveau nevoie de o tămăduitoare. Au transportat oul aici și i-au construit un cuib. Toți am stropit oul cu spermă. A crescut și a devenit N' Rila. De aceea mîinile ei vindecă. Spermă bună — sînge rău.

Valdez se apleca înainte și înapoi sprijinit pe călcîie.

— Vrei să zici că tămăduitoarea voastră e pe jumătate indigenă, jumătate ca voi — jumătate ce ?

Indigenii, știa, erau mamifere.

— Oamenii au fertilizat oul.

Valdez își trecu degetele peste față. Un ou abandonat pe cîmp. Incredibil ! Dar cursurile pe care le urmase ca să ajungă la funcția actuală de conducător îl învățaseră că sînt multe lucruri incredibile în univers și că nimic nu poate fi desconsiderat înainte de a fi profund analizat.

— Deci dacă ar exista alt ou și ai mei l-ar fecunda, ar fi sîngele bun ?

Bătrînul ridică ușor capul, își frecă nasul de genunchi și spuse :

— Așa cred.

— Se găsesc des ouă din astea ?

— Există acum un ou vindecător.

— Da ? Unde ?

— În cuibul de colo. O să se strice.

— Da' de ce ?

— Ai mei nu au nevoie acu' de vindecătoare.

Ai lui nu, dar colonii da. Valdez fu surprins de un amestec bizar de emoții, excitație, grabă, repulsie. Faptul că bărbații trebuiau să fecundeze un ou îl revolta.

— Poate că-i deja stricat.

— Nu. E proaspăt.

— El... de unde vine ?

— Cine știe ? E acolo și e mare.

Bătrînul desenă un ovoid de mărimea unei mingi de fotbal.

Valdez ezita. Știa cum vor reacționa oamenii dacă le-ar cere să fecundeze un ou. Știa și cum au reacționat prima dată cînd cineva murise inutil.

— Tămăduitoarea voastră... poate să învie un mort ?

O umbră de emoție pluti în ochii rotunzi.

— Nu unul care a murit de curînd, nici un muribund. Niciodată.

— Deci dacă s-a instalat moartea în corp ea nu mai poate face nimic.

Bătrînul părea emoționat.

— Străine, dacă N' Rila pune mîinile și alungă moartea care se apropie, N' Rila nu mai e vindecătoare după aceea. Și oamenii nu mai au vindecătoare.

— Așa, deci ! Ea poate vindeca un muribund, dar își pierde puterea pe viitor. Dar dacă sînt cîte ouă vrei, e ăsta un preț prea mare ? Sînt multe ouă vindecătoare ?

— Acum este unul.

— Vreau să zic, găsiți des ouă din astea ? Cîte lăsați să se strice în fiecare an ?

Bătrînul se încăpățîna să răspundă la fel.

— Acum există un ou.

Valdez oftă.

— Știi cumva dacă mai sînt și altele ?

— Aș fi știut dacă ar mai fi fost și altele.

Deci erau totuși șanse să apară și altele. Riscurile erau mari dacă bărbații lor nu puteau fecunda oul. Ei nu puteau mînca alimente pe care le mîncau indigenii. Oricum, Valdez hotărî să încerce.

— Am dori să avem oul.

Din nou ochii bătrînului deveniră vii. Își frecă zgomotos fruntea de genunchi bătătoriți.

— Da-da ; da-da, mormăia. Apoi capul se opri din scărpinatul genunchilor.

— Străine, trebuie să dați o ofrandă.

Valdez făcu ochii mari.

— Cui ?

— Puterii ! Cînd este luat din cuib un ou vindecător se pune în cuibul gol o ofrandă din 75 noepti-noe ucise.

Valdez strînse din dinți privind fața lividă. Văzuse noepti-noele scăldîndu-se în soare deasupra trestiilor, strălucitoare, fantastice și libere.

— Oul nu se dezvoltă decît dacă facem o ofrandă ?

— Oul se dezvoltă întotdeauna. Nopeti-noele sînt aduse ofrandă Puterii.

Valdez făcea eforturi pentru ca să nu i se vadă indignarea.

— Ai mei nu vor face nicicînd o asemenea jertfă. Noi venim dintr-o lume unde toate păsările sălbatice au fost sacrificate pentru un lucru sau altul. Este o condiție pe care n-o acceptăm.

Bătrînului nu-i venea să creadă.

— Nu e o condiție, e o jertfă.

— E o jertfă pe care noi n-o vom face.

Bătrînul începu să clatine ușor din cap și să-l scarpine cu zgomot de genunchi.

— Ne ajută cineva să găsim oul dacă nu vrem să aducem ofranda ?

Capul se dădu pe spate, apoi se opri.

— C'narr'b.

— Ne explică cineva cum să fecundăm oul și să-l îngrijim ?

— Cred că da.

Valdez privi un timp la bătrîn.

— Bine. Unde-l găsesc pe C'narr'b ?

Știa sigur că nu le putea cere alor săi să fecundeze un ou și nici să sugrume păsări. Sarcina cădea deci pe umerii săi și ai

lui Cortlin. Cortlin îl vîrîse în încurcătura asta. Fața lui Valdez deveni dură. Cortlin va plăti tributul, dar nu va omorî păsărelele.

OUL ÎN CUIB — PRIMA IARNĂ : CORTLIN ȘI VALDEZ

Stăteau nemișcați, în liniște, în fața cuibului de cîtăva vreme. Oul era exact ca săptămîna precedentă și ca cea dinaintea ei — ceva mai mare și mai rotund decît o minge de fotbal, cu o coajă albă străbătută de vinișoare albastre și verzi.

— C'narr'b zice că se întîmplă cîteodată — începu Cortlin. Oul fecundat hibernează pînă primăvara apoi crește dintr-o dată și eclozează normal.

Normal ?

Pregătiseră cuibul cu propriile lor mîini, din trestii pe care le tăiaseră și le tasaseră. Puseseră pe fundul cuibului ierburi uscate. Era amplasat chiar lîngă cuibul lui C'narr'b în satul indigenilor. Transportaseră oul cu foarte multă grijă și Cortlin își făcuse datoria ieșind de acolo stacojiu și cu buzele strînse. Dar oul nu crescuse. În sufletul lui Valdez încolțise îndoiala asupra ofrandei.

— Cîte păsări sînt, după părerea ta ?

Cortlin strîngea convulsiv maxilarele.

— Nu pot spune precis, dar cred că putem ucide 75 de păsări în zona asta fără să-i înfometăm pe indigeni.

Valdez oftă.

— Tu chiar crezi că există o legătură între păsări și fertilitatea solului ?

— Sigur. Am descoperit 6 cuiburi de noe unde existau schelete de pasăre. La fiecare moartea părea naturală, dar terenul era sterp, trestiile uscate, nici chiar ierburile nu creșteau. Dacă prindem 75 de păsări transformăm în pustiu o întindere mare de pămînt.

Valdez ridică gînditor privirea.

— Trebuie să prindem păsări din stufărișurile ce se află între satele indigene. Și asta nu de frica represaliilor lor. Nu e bine să creăm probleme vecinilor.

Oul era tot acolo, dormind încăpățînat, cu dimensiunile neschimbate din momentul fertilizării care se petrecuse în urmă cu o lună.

— Dacă nu a fost fecundat, la cîtă vreme apar semnele de descompunere ?

Cortlin se strîmbă.

— Dacă n-a prins, e pe cale să se strice. N-are rost să omorîm păsările. N-avem decît să așteptăm un alt ou, poate la primăvară.

Ridică din umeri.

— Bine, spuse pe un ton decis și se sculă. Tot ce putem face acum e să studiem cum să prindem păsările în plasă în caz că vom avea nevoie.

Cortlin se uită cu coada ochiului la Valdez. Cu o lună în urmă ideea de a prinde păsări părea îngrozitoare șefului său. Dar de atunci în colonie se iviseră două cazuri de fracturi. Doi oameni inutilizabili pentru cine știe cîtă vreme, așteptînd ca oasele să se sudeze. Problema vindecării fusese din nou ridicată la ultima adunare a comunității.

— Am studiat metoda prin care le putem prinde în plase, spuse Cortlin.

Din fericire, metoda sa de fertilizare a oului nu fusese dată în vileag.

— Ce să-i faci !? Asta e !

Cortlin se posomorî, își trecu degetele prin părul aspru.

— De acord. Dacă vom fi nevoiți să facem ofranda, nu mă angajez să fac totul singur. O să le sucim gîtul împreună.

Ochii lui Valdez erau întunecați.

— Am să particip... dacă va fi nevoie.

— Bine.

Cortlin se ridică, mai aruncă o privire la ou. Nu credea că vreunul dintre ei va suci gîturile păsărilor, el încă nu se putuse apropia de un noepti-noe fără să cadă sub puterea care se găsea în adîncul ochilor, deobicei voalați, ai păsării. Și se îndoia că ar putea reuși asta vreodată. Apărarea naturală a acestei păsări era deosebit de eficientă.

ANIVERSARE — A DOUA PRIMĂVARĂ

Coloniștii nu au avut sărbătoare aniversară. Cîmpiile însămînțate cu culturi tîrzii nu dăduseră rod. Nu era nici un semn nici de la legumele și cerealele special adaptate la climă și sol.

Fără ceremonie, cu încăpățînare, semănară iar. Rezervele le permiteau să supraviețuiască încă 4 ani și 3 luni în lumea asta. Aveau și grîne pentru aceeași perioadă. Încercau să învețe din acest eșec, dar, cum nimeni nu își dădea seama care sînt cauzele, nu puteau profita de el. Unii aveau coșmaruri în care cerul gri din America-City era din nou deasupra lor și miliarde de corpuri în mișcare veneau tot mai aproape, să-i strivească.

NAȘTEREA — SFÎRȘITUL CELEI DE-A DOUA PRIMĂVERI : VALDEZ

Șeful ședea la birou, rigid, cu ochii în gol. Mesajul venise cu o oră înainte printr-un indigen necunoscut care-l transmisese unuia dintre lucrătorii de la marginea cîmpiilor coloniei.

— Ai noștri zic să vină străinii să-și ia sugarul vindecător.

Nimic în plus, nici o înflorire. Omul adusese mesajul lui Valdez și acesta fu aproape sufocat de panică. Eclozase ? El și Cortlin inspectaseră oul doar de o săptămînă și nu era nici un pic mai mare ca în toamna trecută. Și acum să meargă și să ia copilul ? Cortlin plecase spre cuib și Valdez stătea așezat la birou privind fix peretele din fața sa, urmărind o serie de monștri ce i se succedau în minte. El și Cortlin ar fi trebuit să le dezvăluie celorlalți mai multe detalii.

În timpul lungilor ore de veghe lîngă oul din cuib, între dorințe și îndoieli, el și Cortlin se pregătiseră sufletește să facă față oricărei situații. Dar celorlalți le spuseseră doar că Valdez și Cortlin au negociat cu indigenii problema unei vindecătoare.

Se auzi o discretă bătaie în ușă. Se ridică dintr-o săritură. Nu era Cortlin, ci Nims, comandantul tinerilor. Ea nu făcea altceva decît învăța pe cei mai mărișori copii ai coloniei și controla activitatea lui Patry care se ocupa ziua de doi sugari. Patry o urma ca un mic satelit. Nims spuse lucrurilor pe nume.

— Dacă am înțeles bine, comandante, așteptăm un copil. Cred că ar trebui să știu cum hotărîți să-l îngrijim.

Un atac frontal era ultimul lucru la care se așteptase Valdez.

— Eu... nimic.

Avusese la dispoziție o oră pentru a inventa ceva, orice, dar stătuse paralizat de o teamă superstițioasă, convins că dacă ar fi făcut pregătiri ca pentru venirea pe lume a unui copil obișnuit, Cortlin va aduce un monstru. Nims ridica din umeri și vorbea ca un soldat gata de luptă.

— Patry și cu mine vă rugăm să ne dați oficial permisiunea de a instala aici un leagăn și tot ce mai este necesar. Am vorbit deja cu Gomez. Mă înlocuiește el în timp ce voi crește copilul. Dacă va fi nevoie mă va ajuta și Patry.

Valdez începu să se destindă. Bine că erau cîteva care își închipuiau că micuțul ar putea avea nevoie de îngrijiri speciale. Era mai bine deci să-l separe de ceilalți copii ai coloniei.

— Te-ai gîndit bine, zise într-un tîrziu.

Faptul că nu avea decît un foarte subțire perete despărțitor între biroul său și camera copilului nu-i întunecă buna dispoziție.

Zece minute mai tîrziu fusese deja transformată o porțiune din domul șefului. După ușurința cu care acest avanpost al creșei a apărut, Valdez a dedus că Nims și Patry preasamblaseră elementele.

Cortlin intră neanunțat cu părul vîlvoi și fața congestionată, aducînd un pachet într-o sacoșă de papură.

— Asta-i ! Unde e cîntarul ?

Nims răspunse grăbită :

— Îl voi aduce imediat doar dacă micuțul este debil sau dacă are probleme cu burtica.

— Așa... !

Cortlin depuse cu greutate tot ambalajul în leagăn și îl deschise apoi.

— Pariez c'are pe puțin 15 livre ! Care ții pariu' ?

Contemplară apoi cu toții copilul dezvelit. Era o făptură umană perfect conformată, durduliu și roz, cu ochi strălucitori ațintiți pe pumnulețul strîns. Părul de pe cap era ca un puf. Avea carnația roză și tare și părea să fi trecut binișor de stadiul de nou-născut.

— Ehei, exclamă Nims cîntărind profesional copilul în mînă.

Fața lui Patry arăta emoționată.

— E o fetiță minunată!

— Absolut! confirmă Nims. Foarte bine hrănită. Explicați-mi dieta ei, domnule Cortlin.

— N'are regim. Adică... nu încă.

Ochii lui Cortlin se întoarseră rugători spre Valdez.

— C'narr'b a zis să nu-i dăm nimic pînă la 24 de ore... și o să ne anunțe el cînd o fi asta. Și să nu-i puneți susetă!

Patry mîngîia piciorușul gol al copilului.

— I-au pus un nume?

— Nilla Marie — răspunse Cortlin.

Privirea lui Valdez se opri pe surîsul tîmp, de proaspăt tătic, întipărit pe fața lui Cortlin. Ochii erau strălucitori și albaștri, exact ca ai lui Cortlin. Valdez nu-și putea smulge, dintre sentimentele umane cele mai înrădăcinate, prejudecata. Cum ar fi putut Cortlin să aibă de-a face cu un ou abandonat într-un cuib oarecare și, cîteva luni mai tîrziu, să iasă asta...

Nims puse copilul în leagăn.

— Și mama a renunțat oficial la orice drept asupra acestui copil?

— N-a fost nevoie, declară Cortlin euforic. N-are mamă.

Valdez începu să vorbească repede, acoperind tăcerea ce se lăsase brusc.

— Vindecătoarele sînt un fenomen specific locului... Imposibil de explicat în termeni de reproducere umană. N... nu există părinte de sex feminin care să ceară copilul. Asta înseamnă că, pentru moment, este în grija ta, Nims.

Nims ridică semeț bărbia primind coșul de răchită.

— N-o să lași pe nimeni, în afară de tine și Patry, să atingă copilul, pînă ce nu vom discuta implicațiile prezenței sale aici și restricțiile necesare în privința folosirii puterii ei... dacă posedă așa ceva, spuse Valdez.

— Nici nu am de gînd să expun micuțul întregii comunități, replică Nims. Acum, că am văzut-o, rog pe domnul Cortlin să mă ajute s-o mut în casa mea. Vreau să o izolez și să o studiez cîteva zile, poate chiar o săptămînă. După aceea o voi duce la creșă și mă voi ocupa personal de ea. Aș vrea s-o tratez ca pe un copil normal.

Valdez era fericit că responsabilitatea față de copil i-a fost luată de vajnica Nims.

După ce lucrurile copilului au fost mutate, cei doi bărbați avură un sentiment de abandon.

— Totdeauna-i la fel, comenta Cortlin. Proaspătul tată rămîne afară, în frig, nu-l felicită nimeni, nu-i dă nimeni nici o importanță.

— Credeam că asta și doreai.

Cortlin ridică enigmatic din umeri.

— În orice caz, trebuie să mă ajuți să pregătesc adunarea din seara asta. Trebuie să-i facem să înțeleagă că există limite în folosirea puterii fetiței, dacă admitem că posedă aceste puteri.

Cortlin surîse larg, puse arătătorul pe nasul lui Valdez și spuse mîndru :

— Are !

Ochii lui Valdez urmăreau mîna lui Cortlin, care se lăsa încet în jos.

— Ce zici ?

Mîna se ridică și se opri în fața lui Valdez, pentru examinare.

— Lovitura de la deget pe care mi-o făcusem la cîmp, săptămîna trecută.

Valdez făcu ochii mari. Văzuse rana de dimineață, profundă, carne vie acoperită de cruste și mustind de puroi. Acum dispăruse. Întrebările i se îngrămădeau în minte dar enormitatea faptului petrecut i le oprea pe buze. Aveau o vindecătoare !

— Cred că pot înceta supravegherea păsărilor de acum înainte. De acord ?

Valdez nu găsi nimic de comentat.

RECOLTA — A DOUA TOAMNĂ

Prima recoltă a fost derizorie. În primăvară semănaseră pe cîmpiile pe care le defrișaseră. Săptămîni mai tîrziu, cîteva paie răsăriseră pe cîmp ici colo, toate din soiul X 57 de dovleac cu coajă groasă. Foarte puțini au supraviețuit verii și au produs fructe bolnăvicioase. Toată recolta a fost pusă în 6 recipiente de lemn și lăsată în hambar pentru păstrare sau să putrezească — cum va vrea soarta. Coloniștii s-au retras fiecare la casa sa și imediat s-a instalat melancolia iernii.

TRANZIȚIA — A DOUA IARNĂ : CORTLIN

Cortlin nu se mai ocupa, oficial, de păsări. Neoficial, era toată ziua pe burtă, în noroi. Se consola cu gîndul că în această poziție îi veniseră cele mai bune idei. Și astăzi, se ridică din noroi pentru a se putea apropia de cuibul unei noe, instalat în mijlocul unui enorm boschet de trestie, și-i sări în ochi pur și simplu luxurianța vegetației provocată de prezența păsării noe. Care era motivul sterilității pămîntului lor ?

Primul lor gest după debarcare a fost defrișarea terenurilor atribuite lor de negocierile prealabile. Abia apoi au avut răgazul necesar pentru a se orienta și a învăța limba indigenilor.

Pur și simplu debarcaseră și începuseră să defrișeze !

Bineînțeles că au distrus și cuiburile de trestii care erau locurile de cuibărit firești ale noepti-noe. Distrugînd stufărișurile aduseseră blestemul asupra pămînturilor lor !

Dacă ar fi fost lucrător agricol, Cortlin poate ar fi remarcat fuga păsărilor de la cuiburile devastate și poate ar fi corelat lucrurile mai devreme. În acea perioadă însă, el se ocupa de supravegherea descărcării materialelor de construcție transportate de navete și puse pe locul viitoarei așezări.

Acum se punea întrebarea : ar putea redobîndi fertilitatea solului determinînd cumva păsările să se reîntoarcă ? Sau blestemul continua ? Cortlin gîndea : păsările astea sînt uimitoare.

Ilustrație de Constantin JURCUȚ Jr.

Încă nu văzuse interiorul unui cuib de noe. Dacă se apropia prea mult, imediat apărea un noe, sau din interiorul cuibului sau de undeva din cer. Oricum, dacă ajungea prea aproape de vietate, ochiul acesteia se deschidea, pupila i se dilata și Cortlin, fără să vrea și fără să poată opune, se trezea tîrît în fluviul roșu, palpitînd, care se afla în spatele ochilor și, astfel, se termina activitatea din ziua aceea. Acum se grăbea să plece. Fie că instalarea păsărilor pe cîmpiile coloniștilor ar fi sau nu de importanță crucială, el trebuia să-i comunice neapărat lui Valdez ideea sa. Acest fapt putea avea o foarte mare importanță și nu trebuia să-l păstreze doar pentru sine.

DISCUȚII — SFÎRȘITUL CELEI DE-A DOUA IERNI

Nici nu au fost discuții. Nimeni nu s-a arătat optimist. La sfîrșitul anotimpului ploios vor fi aduse din terenurile nelocuite situate departe de colonie și vor fi replantate în cîmpiile comunității. Cortlin va face și imposibilul pentru a descoperi mijlocul de atragere al păsărilor în tufele astfel plantate din terenurile oamenilor. Nimeni nu spera nimic.

— E inutil să încercăm cultivarea trestiilor, spunea Valdez. Primo — prin negocieri, noi nu dispunem decît de această arie restrînsă pentru culturi. Și secundo — transplantarea tufelor de trestie se face cu modificări de drenaj și ale solului, lucrări ce vor alunga păsările și din cuiburile pe care le locuiesc acum. Și, iată, vom ajunge tot de unde am plecat.

ȘOCUL — A TREIA PRIMĂVARĂ : VALDEZ

Valdez stătea la biroul său din domul șefului cînd Tagnari se năpusti pe ușă.

— Accident, zise cu o voce sugrumată.

Praful de pe cîmp se transformase în noroi pe salopeta sa transpirată. Valdez se ridică.

— Unde ?

— Sector A... Gillard, domnule, sub tractor.

— Ia scuterul. Eu mă duc să le caut pe Nilla și Nims.

Regulamentul interzicea folosirea vindecătoarei fără acordul lui Valdez și prezența lui Nims. Pînă acum, din fericire, nu fusese nici un caz grav. Unicul scuter al coloniei zbura peste cîmp făcînd ocoluri pentru a evita tufele de trestie abia plantate. Ochii lui Valdez se opriră asupra copilului pe care Nims îl ținea în brațe. Fetița creștea repede. În mai puțin de un an avea statura și inteligența unui copil de trei ani. În ciuda puterii pe care o avea, nu era decît un copil. Cînd ajunseră în sectorul A și văzu grupul tăcut strîns în jurul noilor silozuri, spuse :

— Țineți-o aici... și, dacă este nevoie, întoarceți-i capul, să nu vadă.

Pînă acum nu supuseseră copilul la încercări obositoare. Acum era altceva. Valdez înaintă pe cărarea ce i se deschidea printre oameni și îngenunche. În acel moment Gillard era în situația pe care indigenii o numeau „apropierea morții". Avea pieptul sfărîmat într-o parte. În plus avea ambele picioare zdrobite. Pămîntul era îmbibat de sînge de jur împrejurul său. Soția lui, plină de sînge, era alături. Ochii ei mari erau dilatați de groază. Se ridică strîngînd cu disperare și furie :

— Unde-i vindecătoarea ?

Valdez spuse :

— N-o putem folosi acum, Hil.

Hil Gillard nu se mai controlă. Țipă cu furie :

— Și atunci cînd o putem utiliza ? Ce face aici ?

— Hil, sîntem exact în situația pe care am discutat-o în adunare în ziua cînd a venit Nilla. Dacă o lăsăm să-l atingă pe Luis acum, își pierde toată puterea. După aceea n-ar mai fi decît un copil oarecare și nici noi nu vom mai avea vindecătoare. Doar am fost de acord cu toții că...

— Așteptăm să vă dați consimțămîntul, tu și Cort. Eu n-am hotărît nimic ! Și nici Luis !

Nims ajunsese lîngă rănit și îngenunchease. Îi pipăi pulsul la mînă apoi la gît.

— Șefule, omul ăsta e mort.

Hil Gillard tăcu o clipă apoi se aruncă asupra lui Valdez. Lupta fu scurtă. O traseră înapoi depărtînd-o de șef în timp ce ea arunca priviri furibunde. Avea mîinile și fața pline de sîngele soțului ei. Femeia se întoarse brusc și o luă peste cîmp, în direcția tufelor de trestie.

— Tagnari... vedeți ce face !

Valdez se întoarse spre Nims.

— Nilla ?

— I-am spus să aștepte lîngă scuter.

Valdez clătină din cap. Cercul din jurul lui Gillard se desfăcuse.

— Va trebui să-l ducem în sat.

— Cred că ar trebui să ai răbdare pînă moare, răspunse Nims cu jumătate de glas.

Valdez tresări.

— Credeam că ai spus că a murit, zise mirat.

— Mi s-a părut inutil s-o torturăm pe Hil, șefule. Vrei s-o chem pe Nilla pentru a-mi confirma diagnosticul ?

Valdez își trecu vîrful limbii peste buzele uscate.

— Eu... nu. Nu.

Chiar și el își dădea seama că moartea sosise printre ei. Se aplecă și luă mîna inertă a lui Gillard. Cîteva minute mai tîrziu pulsul neregulat se opri. Valdez se ridică.

— Acum putem să-l ducem.

Nimeni nu se mișca, nici chiar Valdez. Realizau că era timpul să-i încredințeze lui Cortlin sarcina de a obține un alt ou de vindecătoare.

Nu era sezonul pentru ouă de vindecătoare și nici Cortlin nu era liber. Se așezase în domul său, recent construit, de la liziera coloniei. Linia cîmpiei era întreruptă acum de boschete de trestii răsărite ici colo. Trestiile fuseseră un eșec. Păsările au refuzat să se lase atrase pe pămîntul oamenilor.

Trestiile — Cortlin transplantase boschete în care nu erau cuiburi de noe — nu supraviețuiseră transplantării decît cîteva zile, în pămînturile blestemate ale oamenilor, ocolite de noe.

Cu încăpățînare, oamenii transplantau zilnic o jumătate de duzină de tufe. Nici măcar tufele proaspete nu erau tentante pentru păsări.

Cortlin își trecu mîna prin părul roșu și aspru și aruncă o clipă ochii la domul pe care își construise colivia sa. Construcția îngloba trei tufe de trestie recent transplantate, o întindere considerabilă de teren arabil complet gol și acolo nu avea voie să intre nimeni în afara lui. În exterior borne de piatră marcau terenul interzis la o distanță considerabilă de domul propriu-zis. Auzi o chemare ce venea dinspre tufele de trestii. Apăru C'narr'b cu o plasă de prins păsări, un instrument alcătuit dintr-un mîner de trestie și un sac împletit din iarbă care se închidea printr-un nod mobil. În mîna cealaltă avea un alt sac dintr-o țesătură foarte deasă. Cortlin veni să-l întîmpine. Studiase dinainte plasa, dar acum, cînd era gata să treacă la acțiune, instrumentul i se părea teribil de fragil.

— Noe nu se apără deloc ?

— Niciodată.

C'narr'b era un bătrînel numai tendoane, cu mișcări rapide și avea o culoare gri pămîntie. Avea ochii mari, rotunzi și o gură tivită cu suprafețe masticatoare galbene, de culoarea cornului.

— Cred că n-o să-și schimbe părerea tocmai azi.

Pe pămînturile nelucrate nici de indigeni nici de pămînteni creșteau tufe bogate de trestii înconjurate de ierburi bine dezvoltate. În zonele deșertice erau foste cuiburi indigene părăsite, utilizate numai ca adăposturi cînd ploaia îi surprindea pe culegătorii de semințe.

— Ai mei nu prind noe decît în locurile unde sînt multe cuiburi, explica C'narr'b. Numai așa nu rămîne pămîntul deșert. Pentru că sînt destule noe ca să-l mențină roditor.

În mijlocul stufărișului Cortlin și indigenul și-au stabilit locul, o tufă mare și se îndreptară spre ea, călcînd peste iarba luxuriantă. Un noe speriat zbură din cuibul său spre mijlocul tufei. Se așeză pe un băț de trestie și începu să se legene nervos, clipind repede din ochiul său de aur brumat. C'narr'b își puse în cap sacul țesut din ierburi.

— De acum vom avea puterea !

Cortlin se lungi pe neașteptate. Indigenul avansa atent pipăind drumul cu degetele sale lungi de la picioare, cu plasa pregătită în aer.

— Mai la dreapta ! strigă Cortlin cînd indigenul făcu un pas lateral.

De pe trestia sa păsărea bătu din aripi și lansă un strigăt de alarmă.

— Plasa, înainte ! spuse Cortlin.

Firele de iarbă foșniră. Pasărea păru să vadă pentru prima dată. Unduia nervoasă, emise un ultim strigăt și rămase nemișcată.

— Ridică plasa cu dreapta !

Pasărea se ghemui. Una din aripi se retrase încet. Cortlin se ridică, dar cînd suprafața brumată a ochiului de aur se lumină, pupila se dilată, nu mai putu rezista și căzu pradă puterii paralizante a păsării. Plasa indigenului plana acum deasupra ei.

— Deschide plasa, strigă vocea lui Cortlin. Închide-o !

Pasărea era deja în sac. Nu se zbătea. Corpul ei se destinse în plasa închisă, ochii săi de aur s-au brumat și s-au colorat. Cortlin se apropie cu grijă.

— Am rănit-o ?

— Pasărea nu este rănită.

— Nu-și folosește iar puterea ? Nu-mi vine să cred că se prind așa ușor.

— Întotdeauna există o ultimă picătură de putere, apoi pasărea rămîne liniștită pentru că vede plasa și își dă seama că a fost prinsă spre a fi sacrificată.

Cortlin studie frumoasa zburătoare acum prizonieră. Îi făcea rău numai gîndul că o pasăre ar putea gîndi.

— N-ai încercat niciodată să păstrezi o pasăre ? Ca s-o studiezi ?

— Ce să studiez ? se miră indigenul făcînd ochii mari.

Cortlin dădu din umeri. Oamenii aștia nu aveau nici o legătură cu curiozitatea. Oare cît timp îi trebuia păsării ca să iasă din starea asta de prostrație ? Dacă rămînea pasivă se va hrăni, va bea apă ? Sau va muri de foame și deshidratare în colonia construită de Cortlin cu atîta grijă ? Îi va lăsa oare o mînă de pene și trei tufe de trestie uscată ?

Cît timp au stat în mijlocul tufelor de trestie s-a tot uitat la pasăre. Începea să regrete că explozia demografică din America City nu i-a dat voie să studieze. Avea o cultură superficială. Și cam ce specialitate i-ar fi folosit acum, aici ? Psihologia umană ?

OUL ÎN CUIB II — ÎNCEPUTUL CELEI DE-A TREIA TOAMNE : CORTLIN

Era dimineață. Cortlin străbătea cîmpul. Cît vedeai cu ochii, pe pămînturile coloniei răsăreau ici colo cîteva tije palide de pepene între tufe uscate de trestie. Rareori apărea cîte un fir de porumb, aruncînd pe sol o umbră palidă. Decît să se ocupe de recolta asta jalnică, oamenii coloniei ar face mai bine să caute oul de vindecătoare prin tufele de trestie.

Cortlin spera din tot sufletul ca noua idee a lui Valdez să-i scoată pe coloniști din apatia lor actuală. Cu cîteva săptămîni în

urmă, avînd aceeași idee, Valdez chemase Guvernul Terestru prin spațiofon și ceruse o nouă provizie de semințe. Răspunsul a venit repede și a fost categoric. Semințele îmbarcate odată cu coloniștii au fost verificate bine, erau foarte proaspete și selecționate cu grijă pentru condițiile de climă și sol. Grupului lor i se ofereau aceleași șanse ca oricărui alt grup patronat de Guvernul Terestru — să facă să rodească planeta sau să revină pe Terra.

Cortlin oftă privind tufele de trestie uscate.

În mijlocul verii lucrătorii agricoli au refuzat să mai transplanteze tufe de trestii. Duzinile de noe pe care le capturase împreună cu C'narr'b și ținute pe cîmpii pentru aclimatizare își luaseră demult zborul. Nu mai rămăseseră decît cele trei noepti-noe închise în domul lui Cortlin, dar ele nu se comportau deloc ca niște noepti-noe. Mîncau, beau, se legănau pe tijele de trestie și mișcau capetele strălucitoare într-o mișcare monotonă. Cortlin avea voie să le îngrijească, să pună mîna pe ele, să inspecteze cuiburile pe care și le construiseră cu materialele oferite de el. Niciodată de cînd le prinsese vreun noe nu și-a ridicat voalul de pe ochi pentru a-l paraliza cu enigmatica lui putere roșie. Și nici măcar nu încercau să evadeze.

Își așteptau sacrificarea ? se întreba Cortlin. Din punct de vedere al recoltei, limitele domeniului său suferiră o modificare radicală. A trebuit să taie și să îndoaie tije de trestie pentru a-și face o cărare pînă la ieșirea din dom. În interiorul domului situația era și mai și. Răsadurile de roșii prosperau. Fructele atîrnau ca niște globuri roșii, aproape bune de cules. Le examină fără bucurie, culese recolta zilei și o puse în sacul de pe umăr.

Păsările l-au primit ca de obicei, cu o rezervă absolută. Traversă pătratul cu cultura de roșii și luă recipientul pentru apă pe care îl umplu cu suc de trestii, singurul lichid pe care-l acceptau. În timp ce se ocupa de hrană se apropie de fiecare cuib, vorbi cu fiecare pasăre, dar ele îl priveau distant cu căutătura lor de aur. La al treilea cuib găsi un ou — un ou alb străbătut de vinișoare strălucitoare verzi și albastre. Era mai mic decît un ou de găină. Inima lui Cortlin încetă să bată un moment. Contemplă oul. În ciuda mărimii, aspectul îi era teribil de cunoscut. Cu degete tremurînde îl examină.

Oul pulsa.

Ridică ochii și observă că părintele oului îl privea. Buzele lui începură să formuleze o întrebare, dar, înainte de a o putea rosti, suprafața ochiului de aur se lumină, pupila neagră se dilată și Cortlin căzu într-un curent de forță roșie, clocotitor, sufocant. Apoi pasărea redeveni pasăre și Cortlin fu capabil să-și miște iar mușchii înțepeniți. Contemplă creatura de pe vîrful de trestie. Avea buzele împietrite.

— Cine ești ?

Pasărea nu răspundea. Cu un gest impulsiv Cortlin își introduse mîna în cuib și luă oul. Îl ținea în palmă și îi simțea pulsația caldă.

— Vreau să-ți iau oul.

Pasărea se cutremură scurt apoi începu să-şi aranjeze penele.
— Am să-ţi iau copilul şi am să ţi-l ascund.

Asta şi făcu. Descoperi un cuib indigen la marginea coloniei şi lăsă oul acolo. Cînd a părăsit locul mai simţea în palmă zvîcnirile oului şi avea o durere de cap îngrozitoare. Nu-şi dorea ca vreun noepti-noe să mai ouă în colivia sa.

Cînd se întoarse, a doua zi, la cuibul indigen, oul crescuse. Avea mărimea unui ou obişnuit. Două zile mai tîrziu o patrulă de cercetare l-a găsit şi au fost fericiţi să raporteze. În acel moment avea dimensiunea unei mingi de fotbal nu prea umflată.

ACTIVITATE — A TREIA IARNĂ

Cel mai important lucru din iarna precedentă era apatia.

Cel mai important lucru al iernii acesteia a fost activitatea. Se produseseră două evenimente în toamnă. La început o patrulă de cercetare găsise oul pe care l-au dus apoi şefului lor. Valdez, şi asistentului său special, Cortlin. Apoi, aproape în acelaşi timp, pepenii, dovleceii şi porumbul plantaţiei în jurul coliviei lui Cortlin au început brusc să crească. Recolta se întindea pînă la jaloanele de piatră ce delimitau domeniul exclusiv al lui Cortlin. Recolta nu a fost uimitoare dar a fost cea mai bună din recoltele obţinute pe această planetă. Acum, în frigul umed al iernii, echipe de oameni aduceau ierburi, trestii şi tije tăiate din tufişuri. Aceste materiale erau puse la uscat în toate locurile disponibile, chiar şi în locuinţe. Nu exista nici un colonist care să nu miroase a stuf umed. Nu aveau destul material artificial pentru construcţia domurilor care să ocupe toată suprafaţa coloniei. Le trebuiau materiale naturale din care să facă cuşti pentru cazarea de noepti-noe pe care le vor prinde primăvara următoare. Le trebuiau aproape 100 de cuşti. Acum erau ocupate.

ZIUA DE NAŞTERE — A PATRA PRIMĂVARĂ: CORTLIN

Ştiind ce ştia, Cortlin se aştepta ca micuţa vindecătoare să fie o fiinţă diferită de cealaltă.

Semăna cu orice altă fiinţă umană atunci cînd o găsi în oul spart din cuibul de la marginea satului. Avea părul mai închis decît al Nillei. Ochii îi erau mai întunecaţi, dar tot albaştri şi strălucitori. Era mai micuţă decît Nilla la aceeaşi vîrstă şi avea un trup mai puţin durduliu. Oricum nu exista nimic extraterestru nici în fizionomie, nici în mişcările mîinilor şi ale picioruşelor.

Pe cînd aducea copila spre satul coloniştilor fu cuprins de teamă. Ajunsese la marginea cîmpiilor lor unde erau deja peste 20 de tufe proaspete de trestie plantate şi acoperite de domuri făcute de mînă în interiorul cărora noepti-noe stăteau placide. Cortlin se simţea ameninţat de prezenţa penajului lor strălucitor. Îşi dădea seama că tot ce ştia despre aceste păsări era neimportant faţă de ceea ce începuse să înţeleagă acum.

GÎNDURI APĂSĂTOARE — A PATRA VARĂ : VALDEZ

Valdez clătina gînditor capul, fixîndu-l pe Cortlin. Și-l amintea de acum patru ani : spirit deschis, asculta plin de curiozitate, era colonistul cel mai puțin îngrădit de legile ce codificau viața privată. Pe măsură însă ce ceilalți se destindeau, Cortlin devenèa mai închis în sine, petrecea tot mai mult timp singur, preocupat de ceva dinăuntrul său. Și fața i se schimbase, reflectînd schimbarea.

— Nu, Cortlin, eu consider că ceea ce am făcut cu păsările astea seamănă cu domesticirea vitelor. Le-am folosit productivitatea pentru scopurile noastre, chiar dacă încă nu știm de unde vine ea.

Cîmpurile coloniei erau luxuriante, verzi, pline de vegetație. Cortlin trecu o mînă expresivă prin păr.

— Am încercat să te fac să înțelegi... Tu faci comparații care ar putea fi valabile doar dacă am fi pe Terra. Dar noi sîntem aici. Și păsările astea nu sînt boi. Ele sînt... știi de ce, după părerea mea, au rămas în cuști ? Pentru că sînt bucuroase că sînt prizoniere ?

Valdez clătină capul, negînd.

— Cred că așteptau să fie sacrificate, spuse Cortlin.

Valdez deschise ochii mari.

— Nu văd cum o pasăre poate pricepe un concept ca acesta, Cort.

— Nici eu. Uneori mă gîndesc că păsările astea sînt ființele cu adevărat inteligente de pe planeta asta. Și mă gîndesc că indigenii le sînt servitori într-un fel aparte, pe care noi nu-l putem înțelege, la fel cum nu putem înțelege păsările.

Valdez avu grijă să nu folosească cuvîntul lui Cortlin — *aparte*.

— Ai un fel ciudat de a vedea lucrurile. Dacă ar fi așa, de ce păsările — forma superioară de viață — s-ar lăsa capturate și strangulate de indigeni ?

— Pentru că au nevoie de indigeni. Sînt nevoite să-i țină într-o stare de randament mediu, cu ajutorul vindecătoarelor.

— Asta s-ar putea aranja și fără sacrificii. Noi am și demonstrat-o, după cum știi. Avem două vindecătoare care fac minuni... și nu am sacrificat nici o pasăre.

Cortlin dădu nervos din mînă.

— Lucrurile stau cam așa. Bucățelele stau răspîndite pe masă și nu le pot aranja să se potrivească.

— Dé ! S-ar putea ca tu să vrei să asamblezi piese de la jocuri diferite, aflate pe aceeași masă. Sau poate că sub masă există bucățelele-cheie.

Ochii lui Valdez se întîlniră cu cei ai lui Cortlin.

— Sau poate ești tipul ăla de om care nu se poate obișnui cu binele. Te aștepți mereu la rău și ești mai necăjit cînd nu apare decît atunci cînd apare.

Cortlin negă violent cu capul.

— Nu, vreau doar să înțeleg.

După plecarea lui Cortlin, Valdez rămase așezat. Era îngrijorat. Nilla a reușit să vindece schizofrenia și psihozele depresive. *Dar dacă acest sindrom emoțional expus de Cortlin nu era bine înrădăcinat în cauze fiziologice, l-ar putea vindeca?* Valdez nu putea rămîne multă vreme îngrijorat. El personal nu avea nici o reacție complicată în prezența norocului. Cîmpiile erau înfloritoare. Soția lui era frumoasă. Copilul lor, primul lor copil se va naște înainte de venirea verii. Nu-i fu greu să alunge presimțirile lui Cortlin.

RECOLTĂ MINUNATĂ — A PATRA TOAMNĂ : VALDEZ

Opt sau zece zile? Valdez examina cu atenție cîmpurile și se întreba de ce Cortlin afirmase cu insistență că recolta va fi coaptă atît de repede. Porumbul încă nu era copt. Pepenii erau mici și tari. În afară de roșii, toate celelalte culturi erau în aceeași stare. Cortlin fusese chiar foarte sigur pe sine cînd făcuse afirmația, dar era în același timp și nervos. Plantele, încă verzi, crescuseră luxuriant, de un verde închis și pline de vigoare.

Dacă previziunea lui Cortlin se împlinește, dacă aceste recolte vor fi la fel de bogate ca cele din toamna trecută din domul lui Cortlin și din jurul lui, puteau să se felicite că terminaseră construirea sistemului de irigație pentru că nu le mai rămăseseră decît cinci săptămîni. În picioare, în mijlocul lanului de porumb, cu un știulete în mînă, Valdez încerca unul din momentele de profundă satisfacție care se repetaseră din ce în ce mai des în ultimul timp. Încerca un sentiment de fraternitate cu plantațiile ce-l înconjurau.

Ieșiseră toți la inaugurarea sistemului de irigație. Nu rămăseseră acasă decît copiii foarte mici și cele care le purtau de grijă, Patry și Binds. Bucuria fără margini a întregii comunități se transmitea și aerului din jur. Se pregătea prima lor recoltă importantă. Dispoziția lui Valdez nu s-a schimbat nici cînd a fost chemat de urgență în sectorul 23.

— Vin, spuse lăsînd jos știuletele. Își șterse mîinile de salopetă și plecă spre sectorul 23 străbătînd cîmpul de suliță verzi.

Cînd ajunse în sectorul 23 înțelese că nenorocirea putea să apară chiar și într-o astfel de zi. Nims zăcea pe pămînt, fără cunoștință, la umbra unui boschet de trestii. Elevele ei mai mari făceau cerc în jurul său, neliniștite.

— Am adus-o aici după ce a căzut. Am crezut că are insolație.

Valdez examină corpul inert al șefei sectorului tineret. Ceea ce descoperi nu-l liniști deloc.

— Cum a căzut? întrebă scurt. Încet sau dintr-o dată?

Cea mai mare răspunse :

— Era în picioare, începuse să ne vorbească... vorbeam despre... apoi a căzut ca o greutate. A făcut zgomot.

Valdez privi în jur să găsească un instrument sau o piatră care ar fi putut-o lovi în cădere. Nu găsi nimic. Nu găsi nici o rană la cap.

— Să se ducă cineva după Nilla.

— Da, comandante.

Valdez își coborî capul, cu ochii fixați pe femeia nemișcată. Nu avea pe nimeni care să-i spulbere bănuiala îngrozitoare. Celălalt absolvent al cursurilor medicale era la picioarele sale. Elevele lui Nims voiau să-i dea ajutor.

— Downy crede că ar trebui s-o stropim cu apă rece.

Valdez ridică cu greutate capul.

— Nu cred s-o ajute cu ceva.

Apăru scuterul, aducîndu-i pe Cortlin, Patry, Nilla și pe cea mai tînără vindecătoare — Kinnie.

Nilla avea doi ani și jumătate dar avea statura și sîngele rece al unei fetițe de zece ani. Își păstră cumpătul cînd o văzu pe mama sa adoptivă întinsă pe pămînt, inertă.

— De ce s-ar comporta altfel ? gîndea Valdez. Pentru Nilla boala nu era o tragedie. Nu-i provoca nici cea mai mică îngrijorare. Boala era pentru ea ceva ce trebuia înlăturat.

— Cauza bolii este în cap, spuse ea.

Copilul puse dosul mîinii drepte pe capul mamei sale, o mîngîiere diagnostică. Închise repede ochii, apoi în loc să-și retragă mîna pentru a pune mîna cealaltă care avea puterea vindecătoare, se trase înapoi. Deschise ochii. În privire avea o strălucire stranie.

— Are un cheag care astupă un vas sanguin important în creier. Stă acolo de prea multă vreme.

Valdez tresări. Trecuseră doar cîteva minute dar procesul ireversibil al morții începuse.

— Vrei să-l dizolv ? întrebă Nilla cu speranță.

O privi intens. Bineînțeles... pentru ce aveau o a doua vindecătoare dacă nu pentru astfel de cazuri ? Se întreba dacă aceste fetițe cunoșteau teama de moarte sau o considerau liniștite o stare reversibilă.

— Putem s-o folosim pe Kinnie, dacă vrei.

Copila știa că-și va pierde puterea dacă ar aplica-o în astfel de cazuri.

— Nu. Mi-e totuna.

Valdez înțelese că fetița spune adevărul.

— Bine, Nilla, ocupă-te de ea, te rog.

Fața copilului deveni rigidă, își concentră toată atenția asupra mamei sale vitrege. Mîna sa se întinse din nou cu palma sub capul lui Nims. Valdez o privea intens. De obicei, cînd punea palma, fetița închidea ochii pentru o clipă. Acum n-o făcu. Valdez realiză ce se petrece doar în momentul în care faptul se și petrecuse, cînd pupilele ochilor Nillei se dilataseră, în interiorul lor era ceva roșu, puternic, ce palpita. Neputincios își simți trupul cuprins de contracții și coloana vertebrală trosnind în semn de protest...

...îl auzi pe Cortlin gemînd :

— Nu se poate !

Mai auzi și altceva după un timp care păru o eternitate. Erau strigătele stranii ce veneau de pretutindeni, din tot cîmpul din jur, strigăte de agonie atroce, răgușite, penetrante.

Nu-și putea da seama de cît timp era paralizat.

Încet, pupilele Nillei se micșorară și forța roșie se voală. Valdez se putu mișca din nou. Își dădea seama că Nims se mișcase dar în același timp auzea încă strigătele de moarte ce acopereau cîmpurile. Ochii săi îi căutară pe ai lui Cortlin unde descoperiră altă agonie.

— Noe ? șușoti el.

Și Cortlin era epuizat, avea mișcări lente.

— Au fost sacrificați, spuse în șoaptă. Asta și așteptau.

Cortlin se ridică și merse clătinîndu-se către cel mai apropiat cuib de stuf. Răscoli tufișul și scotoci în cuib. Pasărea pe care o scoase era inertă, penele ei colorate păliseră și ochii îi erau ieșiți din orbite. Cortlin o privi lung, apoi întrebă înnebunit :

— Cine ești ? Cine ești tu ?

Pasărea nu răspunse, era moartă, ca și majoritatea celorlalte ce-și făcuseră cuiburi în cîmpurile coloniștilor. Valdez fu cuprins de un tremur spasmotic, imposibil de controlat. Știa că avea auzul fin și acum auzea un alt zgomot urcînd din cîmpuri spre ei. Auzea cum toate plantele se întorceau în moarte, atrăgînd după ele și recoltele lor necoapte încă.

PLECAREA — A CINCEA VARĂ : VALDEZ

Naveta era plasată la marginea cîmpului. Nims se întoarse spre ei înainte de a intra și le făcu semn de adio, ridicînd mîna. Valdez răspunse la salut. Energica sa comandantă se opusese categoric ca Valdez să-și mai asume o altă decizie capitală. Cei 85 care plecau i se alăturaseră din diverse motive.

— Ne-am scăpat de ei, comentă Cortlin.

Valdez plecă ușor capul, un infinit regret.

După dezastrul cu recolta de toamnă comunitatea se scindase. Jumătate din ei se retrăseseră în case și încetaseră orice efort. Erau incapabili să suporte un așa dezastru sau gîndul că forțele ce se ascundeau de ei erau de neînțeles și atunci nu au făcut decît să supraviețuiască pînă la sosirea navetei care-i va duce înapoi.

Alții au fost stimulați de criză, au lucrat ca ocnașii, au făcut să dispară cele 75 de noe moarte, au replantat tufele de trestie, au fertilizat cîmpurile. Au adus alte noe în tufele replantate și au semănat cu încăpățînare o recoltă tîrzie. Recolta a fost pe măsura muncii lor. Aveau acum provizii care să le permită să supraviețuiască verii și toamnei — cei cîți mai rămăseseră. Au acceptat din toată inima această injustă marjă de supraviețuire.

Căpitanul navetei era un om conștiincios și judecat.

— Vreau să vă amintesc că timp de cinci ani nimeni nu va mai veni aici. Să știți că nici nu sînt autorizat să vă las provizii.

— Înțelegem. Am discutat asta în adunările noastre.

— Foarte bine. Semnați și descărcați.

Valdez semnă grav pentru turmele de oi și vite în stare embrionară, pentru materialul necesar embrionilor pînă la naștere și pentru hrana concentrată destinată supraviețuirii lor pînă la împlinirea vîrstei de un an, pînă cînd se presupunea că vor avea destule semințe și furaje. Au descărcat, apoi naveta și-a închis porțile și s-a ridicat spre cer, desenînd un punct strălucitor îndepărtat. După ce n-au mai putut-o vedea, Valdez trecu cu o privire tulburată peste lumea lor, peste cîmpiile verzi, peste domurile coloniei, peste tufișurile de trestii. Știa că sînt doar 60 de inși într-o lume pe care abia începuseră s-o cunoască, s-o înțeleagă. Simțea acut prezența păsărilor pe cîmpuri.

— Îți închipui ce-o să găsească aici cînd se vor întoarce ? întrebă Cortlin visător.

Valdez îl privi cu atenție. Specialistul său în păsări se schimbase.

— Mi se pare că de cînd a apărut nenorocirea, ți-ai intrat din nou în formă, Cortlin.

Cortlin surîse.

— Ce te face să crezi că a apărut nenorocirea ?

Valdez privi cîmpurile. Avea mereu în minte întrebarea pusă de Cortlin în ziua dezastrului :

— Cine ești ? Cine ești tu ?

Această întrebare revenea ori de cîte ori vedea ochii de aur ai păsărilor noapte-noe.

Și era o întrebare la care cu greu ar fi putut obține un răspuns.

— Sper că știu acum tot ce ne-ar putea face rău.

— Și eu sper că nu te bazezi prea mult pe Cel de sus.

— Nu mă bazez, spuse Valdez.

Singurul lucru pe care conta era faptul că va trăi sub cerul liber și nicicînd cerul gri din America-City nu-l va mai strivi sub apăsarea sa.

(În românește de Smaranda ZĂNESCU)

Cîntul se sfîrși într-o tăcere deplină, deși nu dormea nimeni. Pînă și cei mai leneși, și cei mai beți vi, se treziseră — cincizeci de ființe, sălbatice și tulburate încremeniseră ca după un adevărat sfîrșit de liturghie. Prin ferestrele înghețate, lumina dimineții străpungea interiorul cu jeturi albicioase de raze. Părea un moment sfînt. Însuși hanul acela vechi, tronînd peste nesfîrșita întindere albă, părea o catedrală a unei lumi de renegați.

Și atunci, pentru prima oară după atîția ani de disperare, se petrecu ceva cu adevărat sfînt : suprafața mată a icoanei fulgeră o fracțiune de secundă, orbindu-i pe cei prezenți cu o scînteiere divină.

Într-un murmur general, se ridicară cu toții în picioare. Minute lungi privirile lor zăboviră asupra ei, dar sticla rămase mată, ca întotdeauna.

Vadaar făcu un semn și colonazii, fără să comenteze, părăsiră încăperea. El ieși ultimul. Înainte de a dispare, îl mai privi o dată, lung, pe Cuvîntător.

Gurlanii fornăiră, se auzi zăpada scîrțîind, și același: Iiii!... venind de departe.

Sătenii priveau buimaci. Erau teferi, iar hanul era liber, liber și fără stăpîn. Mogîldețele acelea înfășurate în trențe și blănuri se bucurară, rîzînd o vreme, ca mai apoi să mîrîie furioși unul spre celălalt. Și negustorii pricepură ce însemna acel han fără stăpîn.

Așa a început măcelul.

După nici o oră, Ghe-He, care abia atunci părăsi ascunzătoarea, găsi încăperea înțesată de leșuri. Și pe Orficus, ghemuit într-un colț, strîngînd tarascana la piept. Îi zîmbi complice și chicoti. Acum el era stăpînul.

Cele două cuțite rămaseră pentru totdeauna înfipte în ușă.

Sfîrșitul Imnului întîi

Viorel PÎRLIGRAS
și Daniel Cristian DUMITRU

REVISTA PRESEI SF

• „HELION“ (nr. 1/1990) — *revistă de literatură științifico-fantastică*, 80 pag. format A 4 — 35 lei. Casa de editură OMNIS — Timișoara, Calea Aradului nr. 14 A. *Copertă color* de Traian Abruda. *Cuprinde texte* de Victor Rojancovschi, Mircea Pora, Ovidiu Bufnilă, Dănuț Ungureanu, Mihai Alexandru, Sorin Francisc, Traian Udrea, V. Mihalcea, Ovidiu și Alex. Pecican, Mandics György și Veres Zsuzsanna, Robert Meissner, Costel Baboș, Lucian Vasile Szabo, Crinu-Emilian Marinescu, Cornel Robu, Lucian Boia, Zenna Henderson, Stanislav Lem, Harlan Ellison, Lino Aldani, Luminița Cicortaș, Szász Géza, Ioana Robu, Doina Opriță, Pia Brînzeu, Mircea Opriță, Elena Ghiță, Adrian Bancu, Val Antim, Cotizo Draia, Gabriela Iovănescu. *Grafica :* Traian Abruda, Dan Ghendi, Nicolae Stanciu.

• „SF ALFA“ (nr. 3/1990) — 20 pag. format A 4 — 15 lei. *Adresa :* c.p. 137, Deva, 2700, jud. Hunedoara. *Proze și articole* de Mircea Buză, Robert Silverberg, Ionel M. Benţa, Radu Gârbacea, Richard Matheson, Barry N. Malzberg, George Langelaan, Philippe Curval. *Particularități :* nu lipsesc, bineînțeles, careurile rebusiste ale lui Sergiu Ioniță — Deva.

• „PRONITRON“ (nr. 1/1990) — revistă de literatură fantastică și SF a cenaclului „Argonaut“, editată de Casa de cultură a tineretului din Tîrgoviște. 16 pag. format A 4 — 15 lei. *Coperți bicolore* de C. Drăgan. *Articole și texte semnate* de Corneliu Drăgan, George Coandă (autorul editorialului), Adrian Ionescu, Alexandru Mircea Cotârță, Ray Bradbury, Dumitru Felecan, Lidia Cotârță, Elga Lyndina, Georgeta Macarie Negru, Valeri Drujbinski, C-tin Vanșenkin. *Grafica* de Vagrici Bahcianian, Corneliu Drăgan, Dan Iordache, Mihai Șerbănescu, Nicolai Koșkin. *Particularități :* felicităm colegiul de redacție pentru spațiul acordat minunatelor poezii SF. Este prima revistă care conține și pagini lirice.

• „SEGRA MAGAZIN“ — *science fiction*. 8 pag. format A 3 — 10 lei. Editura „Scribul“ — B-dul. A. I. Cuza, bl. D 17, sc. D, ap. 4, Slatina. *Cuprinde texte* de Horia Dulvac, Iulian Buică, Alina Durbaca, Scorbion, Marian Deaconu, Cassian Balabașciug, George Bush, Mary Wolfram, Dana Pogăcean, Dodo Niță, Brian W. Aldiss, Mihai Bădescu, Iulian Barbu. *Grafica :* M. Deaconu.

• „CLUBUL SF“ (nr. 6/1990) — Editura Labirint. 32 pag. format 13×20 — 10 lei. *Adresa:* București, str. Franzelari 25, P.O. Box 18—122. *Cuprinde* povestiri de Eugen Ștefan Lenghel. *Coperta color* de Victor Wegemann.

• „SF PHOENIX“ — *Istorii uluitoare.* 16 pag. format A 4 — 5 lei. *Conține texte* de Ray Bradbury, Wallace G. Vest, Leonid Panasenko. *Grafica:* Dan Ioanițescu.

• „RIGEL“ (nr. 1) 16 pag. format A 4 — 10 lei. Colecția „Tenebre“ a editurii Rigel, str. Calea lui Traian nr. 235, bl. 12, sc. D, ap. 12, Rm. Vîlcea. *Conține texte* de Roald Dahl, Martin Degas, John Davis, Ion Soare, Marian Mirescu, Darie Giurgiu, Leroy, Florin Mureșan, P. Lovecraft, E. A. Poe, Ion Vinea. *Grafica* de Marian Mirescu și Mircea Liviu Goga.

• „COLECȚIA POVESTIRI INSOLITE“ Editată de redacția „Solstițiu“, Satu Mare, str. Ștefan cel Mare 18. 32 pag. format 12×16 — 5 lei. *Coperți colorate* de Ion Sasu. Nr. 1/1990 *conține o povestire* de Constantin Cozmiuc. Nr. 2/1990 conține traduceri din A. E. Van Vogt și Hazel Heald *realizate* de Bogdan Ciurică.

• „SPIRITUALITATE/UMANITATE/MATERIE“ — almanah enciclopedic 1990—91 „Realitatea ilustrată“. 128 pag. — 30 lei. *Alături de un masiv grupaj de articole de știință popularizată, apare și o interesantă antologie SF care reunește texte* de W. Hilton-Young, Dorin Șterban Adrian, Chad Oliver, Viorel Pîrligras, Poul Andreson, Faur Agachi, Clifford D. Simak, Radu Gârbacea, Dimitrie Lupu, Stanislav Lem, Cristian Tudor Popescu, Ion Mînzatu, Robert A. Heinlein, Rodica Chiriacescu, Fredric Brown, Dan Merișca, Ion Lilă, Dănuț Ungureanu. Grafica SF este semnată de Emil Bogos, Dan Bureția, Valentin Iordache, Ionuț Bănuță, Laurențiu Trif, A. Sokola, Mihaela Mănăilă.

• „ANTICIPAȚIA“ — Colecția povestirilor științifico-fantastice. Serie nouă. Editată de revista Știință și tehnică. 32 pag. format 17×24. Nr. 471 (8 lei) *conține texte* de Isaac Asimov, Elena Pavelescu, Ovidiu Petcu, Tudor Negoiță, Adrian Rogoz (ah! Adrian Rogoz...), Arthur C. Clarke (continuarea romanului „Sfîrșitul copilăriei“ în traducerea lui Mihai Dan Pavelescu). *Coperta* de Valentin Tănase, *grafica* de Nicu Gecse, Dan Coroiu, Nic Nicolaev, Leonida Marian, Emil Bogos. Nr. 472 (10 lei) *conține texte* de George Ceaușu, Pierfrancesco Prosperi, Stela Petecel, Mircea Șerbănescu, Nic Nicolaev, Arthur C. Clarke (continuarea romanului). *Coperta* de Ioan Mihăescu, *grafica* de Mircea Iulian, Nicu Gecse, Hert, Dan Coroiu, Ioan Mihăescu, Gil Codobanea și o promițătoare bandă desenată de Victor Trifan și Adrian Iordache. Nr. 473 (10 lei) *conține texte* de Gheorghe Păun, Ovidiu Tinicu, Tudor Negoiță, Anca Mizumschi, Arthur C. Clarke (sfîrșitul romanului). *Coperta* de Călin Popovici, *grafica* de Emil Bogos, Marian Mirescu, Călin Popovici. Nr. 474 (10 lei) *conține texte* de Constantin Pavel, Cristian M. Teodorescu, George Ceaușu, Orson Scott Card, Mihai Dan Pavelescu. *Coperta* de Călin Popovici, *grafica* de Doru Pogoreanu, Gil Codobanea, Leonida Marian, Călin Popovici. Nr. 475 (10 lei) *conține texte* de Eduard Jurist, Iulia Teodorescu, Dan D.

Farcaș, Damiano Manabaila, Cristiana Smărăndescu, Ovidiu Harabulă, Aurel Cărășel, James McConnell, Iancu G. Bîrlădeanu. *Copertă* de Emil Bogos, *ilustrații* de Doru Podgoreanu, Lucian Pop. Nr. 476 (10 lei) *conține texte* de Liubomir Nikolov, Florin Mehedințeanu, Bob Shaw, Cristian Tudor Popescu, Mădălina Amarie, Lewis Padgett, Nina George Daian, Camil Baciu, Mihai Dan Pavelescu, Doru Tătar. *Coperta* de Mihai Raicu, *ilustrații* de Călin Popovici și Radu Canciovici.

• „CLUB FANTASTIC CLUB" (nr. 3) 32 pag. format A 5 — 15 lei. Editura Galaxia Sud, București. *Conține texte* de Karl Hans Strobl și Gustav Meyrink în traducerea lui Paul Zarifopol. *Coperta* de Mircea Mureșeanu, *ilustrații* de Ion Murea.

• „SPAȚII ENIGMATICE" (nr. 1/1990) 64 pag. format A 4 — 20 lei. Revistă editată de Casa de presă și editură „Cronica" în colaborare cu grupul „Quasar". *Adresa :* str. V. Alecsandri nr. 8, 660 Iași. George Ceaușu, Victor Săhleanu, Mikloș Jenó, M. D. Nicu, Adrian Pătruț *semnează ample articole C.N.I. Textele SF sînt semnate* de Sorin Simion, Mihail Grămescu, Victor Nănescu, Lucian Merișca, Dan Merișca, Arthur Mihăilă. *O remarcabilă performanță este publicarea integrală a nuvelei „Dușmanul"* de Barry B. Longyear *în traducerea lui* Mihai Dan Pavelescu. *Ilustrații* de Radu Gavrilescu, Dragoș Cojocaru, Mihai Țîbîrnă, Ghighi Bejan, Nik Lengher, *precum și o BD* de Marian Mirescu.

• „ALFA" (nr. 2/1990) e nevoită să-și schimbe formatul și forma de prezentare. Deci 16 pag. format A 4 — 6,50 lei. *Cuprinde texte* de Isaac Asimov, Sorin B., Eric Franc Russel, Ioan Resler, Radu Gârbacea care, la ora actuală, se arată, alături de Mihai Dan Pavelescu, cel mai prolific traducător SF publicat. Vînt bun la pupa, fraților ! Nr. 3/1990 *cuprinde texte* de Sorin Biolan, Catherine Lucile Moore & Henry Kuttner, Radu Gârbacea, Nelson S. Bond, Mircea Popa, Herbert W. Franke, Vasile Hotăran, Iacob M. Nr. 4/1990 (10 lei) *cuprinde texte* de Sorin Biolan, Robert Sheckley, Mircea Popa și Radu Gârbacea, Marcian Bota. *Conține și o BD* de Călin Stoicănescu. Se pare că întîlnirea cu Stoicănescu va deveni hotărîtoare în profilul grafic al publicațiilor „Alfa". Nr. 5/1991 își schimbă din nou formula, formatul și prețul. Deci 32 pag. format A 5 — 15 lei. *Conține texte* de Damon Knight, Iacob Mîrza, Herbert W. Franke, Mircea Pop și Radu Gârbacea, Nicolae C. Ariton, Anton Tănăsescu, precum și prima parte a romanului „Noaptea timpului" de Rene Barjavel. *Coperta și ilustrația* de Călin Stoicănescu. *Adresa :* Editura „Alfa", Codlea, P.O. Box 43, jud. Brașov.

• „AVENTURILE IMAGINAȚIEI/JOCURILE FANTEZIEI" — almanahul 1991 editat de România literară. 320 pag. — 35 lei. *Copertă color* de Tudor Jebeleanu. *Cuprinde texte, originale și traduceri,* de Mircea Horia Simionescu, Ioan Groșan, Dan C. Mihăilescu, Cornel Regman, Vladimir Rîbakov, Stephen Hawking, Francisco Alvares, Jorge Luis Borges, Julio Cortazar, George Muntean, Marcel Schwob, Luis Couperus, E. F. Benson, Ștefan Agopian, Ray Bradbury, J. G. Ballard, William Kotzwinkle, J. R. R. Tolkien, Gheorghe Păun, Dan Cojocaru, Henri Gougaud, Umberto Eco, Ileana Costea Schinagel, Andrei Niculescu, Cami,

Doina Levința, Jack Williamson, Phyllis MacLennan, Cristian Lăzărescu, Howard Schoenfeld, Zenna Henderson, Isaac Asimov, Cristian Mihail Teodorescu, Clifford Simak, Gary Jennings, Kate Chopin, R. A. Lafferty, Dana Dornescu, Andriana Fianu, Mihai Stoica, Tiberiu Oprea, Luminița Voina-Răuț, Mircea Barbu, Corina Jianu, Radu Andrei, Mircea Voipea, Liviu Marin, D. Hanu, H. Nichifor, Valentin Silvestru, Val Traian, Marinela Milescu, Valentin Mănoiu, Dorian Opincaru, Elena Mihailovici, Radu Săndulescu și Lucian Hanu *care, alături* de Doina Rodina, *formează colegiul redacțional al almanahului. Ilustrații cu excelente reproduceri ale artei moderne japoneze.*

• „SOLICON" — *science fiction, literatură și artă.* 32 pag. format 17×24 — 19 lei. Editată de Club D, București. *Coperte color* de Lucian Băbeanu. *Cuprinde o nuvelă* de Michael Moorcock, *in traducerea lui* Mihnea Columbeanu.

• „OMICRON" — *supliment de literatură SF al ziarului „Demnitatea".* 4 pag. format A 3 — 5 lei. *Adresa :* str. Olteț nr. 8, Craiova. *Proze și articole* de Aurel Cărășel, Bogdan Petrică, Cristian Negulescu, George Cucu, Mircea Stoian, Alina Popov, Jean Pierre Fontana. *Grafică* de Valentin Iordache, Mihai Ciorbanu.

• „MÎNCĂTORII DE ZIDURI" — *romanul lui Serge Brussolo pe care editura „Iris" îl publică în fascicole. Adresa :* c.p. 76—161, București. Format 14,5×20. Nr. 6 — 64 pag. — 25 lei ; nr. 7 — 32 pag. — 20 lei ; nr. 8 — 32 pag. 20 lei. *Coperți și ilustrații* de Valentin Tănase. *Mai conține texte* de William Fryer Harvey, Cornelia Alexoi-Columbeanu, Horia Aramă, Jon Bing, Cristian Tamaș, Mihnea Columbeanu. Nr. 9 își schimbă formula și standardul 128 pag. format 12×16,5 — 35 lei. *Copertă bicoloră* de Valentin Tănase. *Cuprinde texte* de Sorin Ștefănescu, Mihnea Columbeanu, David Brin, Richard D. Nolane, I. D. Jurcan, Donald A. Wollheim, Cristian Lăzărescu, Michael Moorcoock, Cornelia Alexoi, Robert Silverberg, Stelian Luca.

• „PARADOX" (nr. 2/1991) — 48 pag. format 23,5×16,5 — 25 lei. *Adresa :* căsuța poștală 707, of. poștal 8, Timișoara. *Copertă color* de Dorin Cerna. *Cuprinde texte* de Keith Laumer, Silviu Genescu, Nick D. Mureșan, Dușan Baiski, Adrian Chifu, Victor Zamca, Lucia Robitu, Adela Dorian Gheorghiu, Claudiu Alisavetei. *Ilustrații* de Petru Zmed, *caricaturi* de Radu Clețiu. *Particularități :* senzațională revenire. După o întîrziere nedorită, Paradoxul compensează prin calitate. Felicitări colegilor timișoreni !

Rugăm pe această cale ca autorii sau editurile de profil să ne trimită cărți/reviste-semnal pentru a le anunța în cadrul rubricilor de semnale.

DISPLAYUL CU CĂRȚI

• „TANAR“ — de Patrick Andrew. Editura „Moldova“, Iași. 120 pag. format 12×16 — 20 lei. *Copertă color* de Dorin Crengăniș. Povestiri SF în colecția de buzunar „Tahion“.

• „LUMEA LUI ROCANNON“ — de Ursula K. LeGuin. Editată de Grupul de presă „Orion“, Craiova, str. Panait Mosoiu 4. 160 pag. format 10×14,5 — 37 lei. *Traducerea aparține* lui Mihai Dan Pavelescu. *Copertă color* de Marian Mirescu.

• „DUȘMANUL“ — de Barry B. Longyear. Editată de Grupul de presă „Orion“, Craiova, str. Panait Mosoiu 4. 132 pag. format 10×14,5 — 36 lei. *Traducerea aparține* lui Mihai Dan Pavelescu. *Copertă color* de Marian Mirescu.

• „DRACULA“ — de Bram Stoker. Editura Univers, București, 1990. 132 pag. — 75 lei. *Copertă color (cartonată)* de Vasile Socoliuc. *Traducere și note* de Barbu Cioculescu și Ileana Verzea. *Prefață* de Barbu Cioculescu. Un eveniment editorial dezvăluind pentru prima dată cititorului român metamorfozele unui mit.

• „PRIORITATE ZERO“ — de Doru Tătar. Editura Porto-Franco, Galați, 1990, 168 pag. — 18,50 lei. *Copertă color* de Cornel Ionicelli.

• „FERMA OAMENILOR DE PIATRĂ“ — de George Anania & Romulus Bărbulescu. Colecția „Lumi galactice“ a editurii InterCONTEMPress, București, 1990. 240 pag. — 43,50 lei. *Copertă* de Marina Nicolaev. *Cuvînt înainte* de Alexandru Mironov. Salutară inițiativă editorială din două motive : 1) Necesitatea reeditării uneia din capodoperele SF-ului românesc ; 2) Încununarea scriitorilor cu Marele Premiu pentru întreaga activitate literară la EUROCON — Fayence 1990.

• „HIPERBOLOIDUL INGINERULUI GARIN“ — de A. N. Tolstoi. Editura Raduga, Moscova/Editura Albatros, București, 1990. 384 pag. format 11,5×16,5 — 79 lei. *Copertă color* de S. Bazilev. *În românește* de Iancu Linde și Igor Porubin.

• „1984“ — de George Orwell. Editura Hyperion, Chișinău, 1991. 240 pag. Col. „Mari prozatori ai secolului XX“. *În românește* de Igor Nagacevschi. *Prezentare grafică* de V. Melnik.

• „ETERNUL ADAM“ de Jules Verne. Nr. 1 din colecția „Cartea de aur a anticipației“ a editurii Libra, Cluj, 1991. 32 pag. format 15×20,5 — 20 lei. *Coperta* de Traian Maximin. *În românește* de Ion Hobana.

• „PROSCRISUL“ — de Cicerone Sbanțu. Editura Centaur, Iași, 1991. 160 pag. format 12×16 — 33 lei. *Coperta* de Louise Atudorei. *Adresa :* Iași, Șos. Națională 51, c.p. 785, of. p. 3.

• „ULTIMUL RĂSPUNS“ — antologie SF. Editura BIT, 1991. *Coperta color* de Szekely Istvan. *Conține texte* de Isaac Asimov, Lewis Shiner, Arthur C. Clarke, Walter Kubilius, James E. Gunn, Mark Reymonds, Bill Brown, Robert Sheckley, Frederic Brown, Herbert Franke. Textele sînt lipsite de traducători, făcîndu-ne să ne gîndim din nou la o ediție-pirat.

• „NEGUSTORII DE RĂZBOI“ — de Ioan Popa. Editura Aldomars, București, 1990. 96 pag. format 11×20 — 40 lei. *Coperta color* de Alidor Manolea.

• „ÎNTÎLNIRE DE GRADUL X“ — de Koster Del Rey. Editura Orion, București, 1991. 104 pag. format 12×16,5 — 38 lei. *Coperta* de Done Stan. *În românește* de Ecaterina Țarălungă. Poate că în viitor vom avea în fiecare oraș cîte o editură Orion specializată în SF de buzunar !

• „ÎNTRERUPĂTORUL“ — de H. Salem. Editura Eminescu, București, 1991. 224 pag. — 49 lei. *Coperta* de Anton Dragoș. Spumos pentru amatorii de satiră socială.

• „PHREERIA“ — de Mihail Grămascu. Editura Porto-Franco, Galați, 1991. 176 pag. format 14,5×20 — 44 lei. *Coperta color* de Radu Dorin Mihăescu.

• „PRIZONIERA OAMENILOR MISTREȚI“ — de J. H. Rosny Aîné. (Un microroman SF). Biblioteca Aventura. Supliment al revistei Magazin ilustrat. Casa de editură Mureș, Tîrgu Mureș, 1991. 36 pag. format 11,5×16 — 12 lei. *Coperta color. În românește* de Anton Cosma.

ÎN CURÎND

de Richard CANAL

SWAP-SWAP

Swapping : tehnică informatică ce permite transferul informațiilor cu mare viteză dintr-o memorie denumită principală spre o memorie periferică denumită secundară.

FAȚĂ SUMBRĂ

1

— Te simți bine ?

Aplecat la cîțiva centimetri de nasul meu, un Saint-Hubert mă asculta cu ochi plîngăreți. Răsuflarea sa puțea a lichior de *bissap*. Repetă cu o voce obosită :

— Te simți bine, tăticu ?

În clipa aceea strînsei din dinți și mă pusei pe urlat. Era groaznic.

În memoria mea nu se afla decît alb, alb, ALB și, pierdută într-un colț, sub milioane de pînze de păianjen, imaginea cînelui acela îngrijorat ce-mi voia binele. Îl asimilai într-o clipă, de la nasul de bețivan pînă la pata neagră ce-i încercuia ochiul stîng și îi dădea aerul unui boxer bătut înainte de a urca pe ring. Știam numărul de peri ce-i înțepau botul, tristețea urechilor întinse pînă la atîrnare și cea a corpului acela căruia nu-i mai trebuia mult ca să semene cu un cîrnat. Degeaba citeam și reciteam povestea bătăliilor pierdute pe pielea sa încrețită, mă reîntorceam mereu la acel alb ce mă făcea să urlu.

— Hai, bea asta.

Cu vîrful botului, îmi propunea un pahar umplut cu un sirop brun, fără să știe că filmul mutrei deplasînd cu stîngăcie paharul pe podea îmi producea o plăcere nebună pentru că îmi împingea nașterea cu cîteva secunde în trecut.

Orice altceva decît virginitatea curată ce făcea din mine un nou-născut. Eram flămînd. În timp ce-mi ardeam cerul gurii cu lichior, înmagazinam sarabanda percuțiilor și hora deșănțată a sclipirilor de oglindă, acolo sus peste lume. Și mina patibulară a barmanului îndărătul fumului țigării sale, și aurul și ambra bijuteriilor, noaptea sălbatică sfîșiată de fulgere, dum-dum-ul basului înfierbîntat ce zgîlțîia podeaua. Și semințele de rîs, dinții perlați între buzele de ciocolată ale fetelor.

Mi-era și teamă. Un uriaș frison a cărui rădăcină nici măcar n-o întrevedeam. Oricine, orice mă putea agresa, îmi putea face rău.

Eram un nimeni.

Deodată mă răsucii, speriat de aviditatea simțurilor mele. Începuseră să fure totul de teama vidului. Și mă vedeam studiind cîinele, deșelarea nightclubbers-ilor, dansul ventilatorului, fese rotunde, dornice de mișcări sub bazin și vaxul, sudoarea ce lustruia rigole de argint pe piei negre, du-te-vino-ul glotelor, cel al mîinilor bătînd ritmul pe tejghea. Fiecare secundă devenea cristal antrepozitat în hambarul meu. Se creau legături, utile la o adică, dar nu era decît un început. Asistam la geneza unui imperiu, imperiul *meu*.

O poveste, povești alternative începură să se nareze, scurte, efemere. Frînturi de rîs sau de plîns. Nu dispuneau decît de personaje fără profunzime și știui că trebuia să le dau un nume.

— Cum te cheamă ?

— Stanislas.

Saint-Hubert-ul luă un aer stingher ca și cum nu el și-ar fi ales numele. Acesta îmi plăcea totuși, poate pentru că trezea un ecou îndepărtat în inima banchizei.

— Ce faci în viață ?

— Aștept să-mi facă cineva cinste... În locul tău, m-aș așeza ; face impresie proastă, un *toubab* sub o bancă. Aștia te dau afară și pentru mai puțin de-atît.

Era obligat să-și forțeze vocea pentru a acoperi muzica, astfel încît devia uneori spre sonorități răcnite, arțăgoase și damfuri de vin acru mă îmbătau atunci cînd fălcile îi tremurau.

Ridicîndu-mă, îmi lovii capul de masă, înjurai. Îmi trecui o mînă prin păr, o adusei în fața ochilor. Mă așteptam s-o văd roșie de sînge, dar fu mai rău. Era de-o albeață maladivă, punctată de pistrui, cu peri roșcați și deși ce se terminau în dreptul unghiilor roase pînă la noițe. Nu vă puteți da seama de șocul pe care l-am resimțit văzîndu-mă alb, *toubab*. Prin osmoză, mă considerasem negru, după imaginea dansatorilor, a băutorilor din cabaret, a prostituatelor ce-și despuiau negreala magnifică sub violența neoanelor.

Și greșeala asta de apreciere, prima din noua mea viață, zdruncină eșafodajul ridicat cu disperare de ființa mea, pînă la a mă face să mă îndoiesc de propria mea existență.

— Ai putea să-mi găsești o oglindă, ceva ca să-mi văd figura ?

— În locul tău nu mi-aș face atîta sînge rău, fiecare are mutra pe care o merită.

— Dacă vrei să știi, nu-mi amintesc să mă fi privit vreodată într-o oglindă.

— Mie mi se întîmplă cînd depășesc doza prescrisă. Deh ! Profită de norocul tău, se întîmplă întotdeauna și nu te poți împiedica să fii dezamăgit. Îți spui că ești Bogard, îți ridici gulerul impermeabilului și aluneci pe o banană. Asta-i viața, amigo.

Nu purtam impermeabil, eram numai în cămașă, i-o spusei pe cînd el se cățăra pe scaun, lîngă mine. Așteaptă ca balonul de chewing-gum să i se spargă în bot pentru a ofta :

— Ești slab de poante, după cîte văd. Las-o moartă și stropește. Simt că mă ofilesc.

— Lămurește-mă mai întîi. Ce-i aici ?

— Domnul face mofturi ! Îți arde de glume ? Ți-ai pierdut busola ?

— Așa se pare.

— Respirația normală, pupila nu mai dilatată decît un cur de găină, ești departe de coma etilică sau de paradisul artificial, băiete. Și dacă te-ai prezenta ? Nu știu nici de unde ai venit, nici nu te cunosc.

— Nu-mi amintesc nimic, fir' ar să fie. Nimic, nici măcar cum mă cheamă. Nu știu cine sînt, nu știu unde mă aflu. Cînd m-am trezit, totul era alb. Un cîmp de zăpadă cît vedeai cu ochii.

— Pentru zăpadă, mai stai pe-aici. Dakar și Alpe d'Huez, sînt două.

Nu reacționai imediat. De cînd pusese bărbia pe masă, eram prea captivat de mișcarea capului său, animat în egală măsură de masticație și de dicție.

— Dakar ? Ai spus Dakar ? Dar ce naiba căutăm aici, cu culoarea asta ?

— În cazul meu, nimic mai simplu. Fiu de colonist, nepot de colonist, ad infinitum. Strămoșii mei au debarcat de pe *Marie-Rohan* în o mie șapte sute treizeci și doi pentru a servi cu glorie cauza franceză în Africa. Asta a fost bomba, n-au mai plecat niciodată. De atunci, oh, de atunci ! Acultați, ascultați, oameni buni, trista poveste a lui Stanislas nedoritul !

Amețeala mă cuprinse din nou. Încercai să mă stabilizez asupra gurii lui de crooner dezamăgit ce aspira fum de *yamba* prin toți porii, dar valuri toride mă străbăteau. Simțeam urcînd din adîncul ființei mele dorința de a mă atașa de Stanislas, cu limbarița lui, cu mutrele sale fără nici un Dumnezeu. Voiam să-și depene viața, voiam să-l prad, să-i fur anii de intimitate. În jurul cuplului nostru ciudat ,rîsetele zburau haotic, *djellabas*-ii își frecau pagne-urile, epidermele se ungeau tăcute, pluteau suspine

acum, odată ce cascada de tom-uri făcuse loc unei cîntăreţe de blues. Începeau să se contureze poveşti de dragoste, iar a noastră nu era chiar cea mai nasoală.

Niciodată nu mă voi putea despărţi de cîinele ăsta.

Şi totuşi, nu-mi făceam iluzii. Ca toţi fraţii săi canini, felini sau maimuţe de sorginte keĭno, avea drept de vot, ca şi acela de a-mi da papucii. Preocupaţi de identificare, din elitism, keĭnosii erau singuratici, gata să muşte dacă li se îngrădeau drepturile. Încercai atunci sentimentul bizar că era mai important să mă ataşez de acest fenomen decît să-mi regăsesc identitatea. Cel puţin, cele două obiective mi se păreau inseparabile.

— Ce-i cu mutra asta tîmpă ? Te interesează sau nu ce-ţi povestesc ?

— Scuză-mă, mă gîndeam.

— La ce, Einstein ?

— E ceva putred în toată povestea asta. Nu-mi aduc aminte de nimic, dar pot să-ţi spun că bei lichior de bissap şi că Dakarul este capitala Senegalului, sediul Comitetului central al Africii unite. Mda, ştiu toate astea. Dar nu mă întreba care-i locul meu în toată lumea asta afurisită ! E de ajuns să mă gîndesc la aşa ceva ca să mă dizolv ca o vulgară pastilă într-un pahar cu apă.

— N-ai impresia că informaţiile ce te privesc sînt la limita sferei tale de percepere ? Apoi, în faţa figurii mele uluite : Bun, văd că domnul e un cunoscător. S-o luăm altcumva. Concentrîndu-te puţin, ce crezi, poţi să-ţi rezolvi problema ?

— Nu. N-am nici o şansă. E ca şi cum mi s-ar fi şters trecutul, ca şi cum mi s-ar fi furat viaţa. Într-un mod iremediabil.

— N-aş vrea să te sperii, dar chestia asta a ta nu e o simplă amnezie.

— Zău ?

— Am cunoscut un setter ce avea nişte crize groaznice de amnezie. Spumega de furie nopţi întregi. Bietul de el ! Credea cu încăpăţînare că e suficient să aprofundeze chestia ca să iasă la liman, dar de fiecare dată era mai nasol. N-avu niciodată impresia asta de vid total de care-mi spui.

— Şi tu ce crezi că e ?

— Ştii bine ce cred eu că e.

— Nu prea. N-am vederea de ansamblu.

— Atunci ce ştii ?

— „Swapping"-ul e o porcărie. Nu se lipeşte de tipii de pe stradă. De diplomaţi, de cavalerii industriei, de ăştia da, dar nu de ţărănoii de felul meu.

— Ştii pe naiba ! insită el. Există alte puteri pe lumea asta, mai ascunse. În locul tău, mi-ar fi teamă.

— De cine ?

— De toată lumea.

— Mă duc să iau o gură de aer. Mă sperii.

Şi avea de ce. Staţi să vedeţi.

Născocit pe de-a-ntregul de Hans Henkel, un bioinformatician ce se considera descendent al celebrului constructor de bombardiere, virusul H-38 sau Swap-Swap poate goli memoria unei maimuțe resu în mai puțin de o nanosecundă. Cel puțin în prima sa variantă. Diversele birouri, agenturi sau celule de contraspionaj îl folosiră de îndată în așa hal încît armata umbrelor nu întîrzie să-și merite numele, adică să se umple de debili fără creier, bebeluși de vîrstă canonică incapabili să se exprime sau să mai facă față. Guvernele discută, se consultă, Swap-Swap-ul este condamnat.

Conștient de amenințare, îndopat cu radiații și reprogramat, virusul se mută sub botăul luminat al lui Marocain Bennani, succesorul spiritual al lui Henkel. Swap-Swap merge cu amabilitatea pînă la a deveni selectiv. Nu numai că prezervă facultățile motrice și intelectuale, ci alege din memorie informațiile zise active, cele în care subiectul joacă un rol, lăsînd intacte cunoștințele de ordin general. În sfîrșit, în loc să-și distrugă prada, Swap-Swap o canalizează și o încarcă într-un *buffer* exterior, la dispoziția operatorului. Un virus pe gustul tuturor.

Așadar, știam.

Îmi ignoram pînă și vîrsta și totuși, datorită ziarelor specializate ce se întinseseră în lung și-n lat pe tema swapingului, știam tot despre animalul care, dacă e să-l cred pe Stanislas, îmi golise hambarul. Principiul selectivității, virusul la lucru. Înspăimîntător, nu-i așa ? Îmi și imaginam dragul parazit, țopăind de la un neuron la altul, evaluînd potențialurile cu o mutră de mîncăcios, golindu-mi trecutul an de an, zi de zi, oră după oră. Și pe mine, ca un turn demontat piatră cu piatră. Să te arunci sub roțile trenului, nu alta !

La bar, cerui o oglindă. Aveam atît de puține idei în tărtăcuță încît mă agățam de orice scînteiere. Însărcinatul cu îmbătarea îmi arătă sticlele din spatele lui. Între Martini și Ngombe, deasupra unui șir de portrete de pocitănii colorate cu pîslă, sfîrșii prin a depista o figură de zăpăcit. A mea.

Dacă mi s-ar fi cerut părerea, cu siguranță că nu mi-aș fi luat mutra aia. Nimic nu cadra cu epava pe care mi-o imaginam. Ras proaspăt, relativ aranjat la păr, un moț blond-roșcat puțin ciufulit, ochi albaștri încadrați de o montură aurită, o față de tehnician superior irlandez stricată de un nătărău brutal pe care l-ar fi invidiat orice proconsul cu bun-simț. Necunoscutul perfect. Surpriza perfectă. Eu, în acest caz. Stanislav avea dreptate, numai realitatea îți poate destrăma speranțele.

Mă aștepta pe trotuar. Lampioanele lui *Savannah* se reflectau în violet pe umerii săi de cîine. Văzut din spate, părea că rîde.

Zorii nu erau departe. Mîngîiau linia zgîrie-norilor, Marea-Moschee înaltă de treizeci și opt de etaje, coloanele de sinteză de vanadium la capătul cărora luminile de semnalizare păleau văzînd cu ochii, morile comasate în turmă în jurul primelor avîntări ale megalopolei.

Strada cobora spre instalațiile portuare, spre bulevardul prezidențial, mărginită de dughenele cehilor și ungurilor cu vitrinele una mai mizerabilă decît alta.

Mirosuri de nisip, de colorant textil, de sudoare și arsuri se învălmășeau.

Rămăsei o clipă groggy, atît cît să mi se îmbibe memoria. Nici un ecou, numai chestii noi. Un străin pe pămînt străin. Voiam să plîng dar ochii îmi persistau uscați. Regatul meu nu-i pe lumea asta, cum spunea cineva.

Un gunoier automatic se apropie bîzîind. Aspira sacii-de-gunoi cu sughițuri respingătoare, iar deasupra motorului se auzea trosnetul surd al concasoarelor.

Frînturi de muzică răzbăteau dintr-o răsuflătoare, invitînd la dans. Un cerșetor cu profil scandinav dormea, în imediata apropiere. O lungă șuviță blondă, legănată de adiere, îi atingea ușor nasul.

Stanislas nu spunea nimic. Numai zgomotul formidabilei masticații creștea sub carcasa iluminată, la fel de implacibilă ca anunțul codificat al unui sfîrșit al lumii. Îl lăsai să se umfle în spatele meu, apoi mă cărăbănii, cuprins deodată de o spaimă nelămurită.

Mă oprii în capătul de jos al pantei, acolo unde frica mă părăsie, mă întorsei. Silueta Saint-Hubert-ului mergea cu pași mărunți din băltoacă în băltoacă, tîrîndu-și burta. Gîfîia cînd mă ajunse.

— Ce pff, pff, vrei să faci ? Pff ?

Adoram felul său de a ocoli certitudinile. Ca și cum n-aș fi dat bir cu fugiții.

— Eu bebe. Eu crește.

— Și după aia, pff ?

— Să regăsesc ce-mi aparține. Cumpănii figura lui de dezertor, de ștergător de ghete, în final îndrăznii. Știu că nu se cere o astfel de chestie unui keĭno, dar ce-ai zice dacă m-ai însoți ?

— N-am întîlnit decît doi tipi, pff, care alergau de pomană.

Primul era un rachetist afgan. Îi era teamă de comete ca de dracu. Numai să-l fi văzut cînd ieșea din submarinul lui. Tipul gonea ca să nu fie ajuns de umbra lor. Îți dai seama, umbra cometelor. Ai de ce fugi ! Întotdeauna am regretat că nu l-am urmat.

— Și al doilea ?

— Pe ăsta n-o să-l las să fugă.

Nimic nu se-arată atît de rău pe cît ai crede. Sub cerul acela tropical sub care tocmai mă născusem, îmi făcusem deja un prieten.

Un singur lucru mă necăjea, n-aveam încă un nume.

— Ce-ai zice dacă am ecluza un păhărel ca să serbăm asta ?

Avea o mină serioasă.
— De acord, dar cu o condiție.
— Care ?
— Lasă-mă să-ți spun Stany.

(continuarea în volumul SWAP-SWAP de Richard Canal)

Să te numești Nul Nemo. ce chestie ! Dar acest lucru devine normal atunci cînd te trezești într-o bombă de noapte din Dakar, după ce-ai fost „swappat", jefuit de identitate.

Nu-ți rămîne decît să pornești în căutarea memoriei. E ceea ce face Roman Leyter, însoțit de Stany, cîinele vorbitor specializat în pahar și filozofie. Întîlniri întîmplătoare ? Roman descoperă în căutările sale o lume uimitoare : Terra secolului XXII. Occidentul subdezvoltat, Africa mîndră de noua sa putere, orbita terestră pe care sînt satelizate capodoperele umanității !

Primejdios periplu orchestrat de mesajele misterioase ale Sensipacului !

Richard Canal este actualmente profesor de informatică în Yaounde, Camerun. Are la activ mai multe romane : Les ambulances du rêve, La légende étoilée, Les voix grises du monde gris, Le malédiction de l'éphémère, Villes-vertige. **In 1988 a primit Marele Premiu al SF-ului francez pentru nuvela** Etoile.

„Swap-Swap" face parte dintr-o serie de volume SF aflate în pregătire la editura SFVA. „Ti-Harnog" de Christian Léourier, „Semnul lunii albe" de Lino Aldani și Daniela Piegai, „A opta viață a pisicii" de Robert Belfiore sînt cîteva din aceste volume.

Pentru a putea avea siguranța procurării lor, editura SFVA vă propune să vă abonați. Prețul unui abonament pe 1991 (trei apariții) este de 300 lei, ce vor fi trimiși prin mandat poștal (nu telegrafic !) la următoarea adresă : Daniel Dumitru, str. Gheorghe Barițiu nr. 3, Craiova, cod. 100. Pe măsură ce vor apare, volumele vă vor fi trimise acasă prin poștă, pe sistem recomandat.

ABONAȚI-VĂ, ȘI EDITURA SFVA VĂ VA DEVENI UN PRIETEN NEDESPĂRȚIT !

Pentru revista „467" abonamentele se pot face trimițînd suma de 250 lei prin mandat poștal pe adresa : Daniel Dumitru, str. Gheorghe Barițiu nr. 3, Craiova, cod 1100.

revista 467

Colecția romanelor SF

TRIMIS EXTRAORDINAR

de mircea liviu goga

BAGAJ PENTRU DRUM

L-am cunoscut pe Mircea Liviu Goga în autobuz. Sînt cîțiva ani de atunci. Era iarnă și al dracului de frig și nu-mi amintesc prea multe lucruri din clipele acelea... Am coborît înaintea lui, asta e clar. Asta pot s-o afirm cu precizie... Mă rog... N-are, așa, o alură de filozof, cu toate că citind „Trimis extraordinar" vi l-ați putea imagina astfel. Și nici de psiholog, ori specialist în relații interumane... Sociolog, nu ? ...Mă rog... Ideea este că aș vrea ca înainte de a debuta în lectura romanului pe care intenționăm (eu și colegii mei) să vi-l prezentăm să stăm, stimați cititori, la o șuetă, amicală ca orice șuetă, în care eu să-mi propun să dezvălui un adevăr, un sentiment, sau poate doar o impresie în legătură cu MLG. Să v-o las, cumva, gaj pînă ce veți încheia cu aventura dintre Valentin și Adriana... Un bagaj pentru drum. O încărcătură emotivă, necesară, cred eu, tocmai pentru că ne aflăm înaintea unui teritoriu necunoscut, pe un fel de *no man's land* în care ne putem aștepta (mai ales vă puteți aștepta) la orice : poate fi un roman bun sau rău, tensionat sau plicticos, ermetic sau deschis, poate fi... orice. Și aș greși dacă, din dorința de a limpezi cît de cît lucrurile m-aș hazarda să afirm : e un roman de dragoste. Pentru că nu e. Sau : e un roman filosofic. Pentru că nu e. Sau, eu știu : e un roman parabolă. Pentrū că, evident, nu este un roman parabolă.

MIRCEA LIVIU GOGA

După cum vă spuneam, l-am cunoscut pe Mircea Liviu Goga în autobuz... Nu îmi dau seama de ce mă leg mereu de chestia asta... Îmi stăruie, desigur în minte întrebarea, și nu de acum, ci de cu mult timp înainte cînd, după ce am survolat cît de cît universul creativ al lui MLG, cutremurîndu-mă de umanismul mutanților din DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA TA, sau, dimpotrivă, minunîndu-mă de mașinismul unor oameni cărora cineva sau ceva, nu contează cine sau ce, a uitat să le implementeze în conștiință sistemul gîndirii analogice, ca în ÎNVĂȚĂTORUL, am găsit că, fără voia mea, mă întreb : cînd l-am cunoscut eu pe omul ăsta ? Nu în VÎNĂTORUL DE GRAURI, iscodind oglinzi ale personalităților umane, nu în REPARTIȚIA, TRIPTIC sau PEȘTELE DE TERACOTĂ și nici pe atît în proza sa fantastică : ȘOARECELE ÎN DULAP, GHERETA, pentru că nu caut o dimensiune a inteligenței sau ai maginației sale. Și nici un loc anume, ca acel amărît de autobuz, cu geamuri sparte și uși neînchise, frămîntat de curenții reci ai iernii și ai timpurilor, cu oameni zgribuliți, privind speriați anotimpul parcă fără de sfîrșit. Caut acea trăire, acel bagaj sentimental care sînt sigur că declanșează în mine, cu precizia unui mecanism ultraperfecționat, întrebarea deloc retorică : cînd l-am cunoscut... ?

Și aș vrea să vă mai spun cîte ceva despre Valentin și Adriana, fără să cad în păcatul de a dezvălui prematur acțiunea romanului... Nu știu de ce... Dar mă apasă amintirea unei jeluiri vrîncene : „Seara va-nsera / gazdă n-ai avea / și-ți va mai ieși / Vidra înainte..." ...Ca să mă înspăimînte ?... Mă gîndesc La „Zorile" pentru că *no man's land*-lul în care insinuam că ne-am afla este, de fapt, un loc al sfîrșitului și al începutului. Odată călătoria terminată, fantastica și cutremurătoarea călătorie parcursă cu Valentin și Adriana, veți reveni mai mult ca sigur aici, la început, și vom fi, pe lîngă cele două personaje, împreună cu MLG, cu gîndurile lui, cu gîndurile mele, cu gîndurile dumneavoastră și în acest „teritoriu" unic vom sporovăi amintindu-ne unul de altul despre cît sîntem de români, despre cît știm și cît nu știm în legătură cu mitologia noastră, de ce nu, cu spiritualitatea noastră, despre cît sîntem de pregătiți pentru a face față unui eventual șoc al viitorului, sau al trecutului, despre multe altele.

Ei bine, l-am cunoscut pe Mircea Liviu Goga* în autobuz. Sînt ani de atunci, însă și acum am impresia că se află în acel autobuz, rătăcind pe străzile orașului, căutînd poate ceva, poate pe sine însuși.

Daniel Cristian DUMITRU

*** Mircea Liviu Goga împlinește în decembrie curent vîrsta de 33 de ani. Artist cu multiple valențe — poet, prozator, folkist, ilustrator, ziarist —, a fost membru fondator al cenaclului SF „Victor Anestin" în 1982, apoi ani de zile președintele acestui cerc cultural.**

Romanul „Trimis extraordinar" este primul text care dă o interpretare științifică (-fantastică) Revoluției din decembrie '89.

TRIMIS EXTRAORDINAR

de Mircea Liviu Goga

motto :
„Un timp a privit — a așteptat — a plecat și
a rămas dus.
Ronga Riki și-a luat din nou numele de
Rangi Topa.
Un cer căzător care privește, așteaptă..."
(legendă din Rapa Nui)

CAPITOLUL ÎNTÎI

în care Valentin se ciocnește de Adriana și ce a rezultat din această ciocnire

Seara, simțurile îi amorțeau.

Nu pentru că n-ar fi fost în stare să și le mențină la un nivel cel puțin elementar — pentru el — de sensibilitate, ci pentru că asta și dorea : să-i amorțească, să i se pară că e om obișnuit, că e obosit și cu ochii înroșiți de praf și lumină, că pe pielea lui s-au adunat milimetri de mîzgă care-i obturează meridianele energetice — în sfîrșit, că lumea intră în el și iese în mod liber, nestăpînită decît de forțele obișnuite ale ființei. Dorea uneori să rămînă măcar o clipă orb, el cu el însuși în miezul beznei, sau surd, sau fără simțul mirosului.

La fel i se întîmpla și acum.

A tras de volan spre stînga și apoi spre dreapta, urmărind sinuozitățile drumului îngust. Singurătatea, e foarte greu de suportat ; în special singurătatea ce te mistuie în

mijlocul unei mari mulțimi care n-are nimic de împărțit cu tine. E cazul acestui șofer întîrziat ; nimic nu-l leagă, nimic nu-l obligă, nu are prieteni sau cunoștințe întîmplătoare. Închis în ghinda lui de metal ca într-o insulă, Robinson de nevoie sau voluntar, speră poate să întîlnească vreun Vineri modest și tăcut, cu care să-și împartă bătăile inimii.

Speră ?

A mai mișcat puțin volanul, ocolind o denivelare a terenului. Soarele se stinsese de mult printre brazii cenușiu-verzui din stînga drumului. Brazi și ferigi neguroase, apoi alți brazi și alte ferigi. Se aprinseseră chiar cîteva stele, omul le-a zărit punctele strălucitoare cînd s-a aplecat în față privind în sus prin parbriz. S-a întrebat zîmbind ce fel de lumi adăpostesc ele, lumi fantastice și de neatins și s-a simțit cuprins brusc de o nostalgie ciudată, imposibil de reprimat. Frînturi de imagini vechi i s-au rostogolit de-a valma prin minte, zborurile gîndului pe marginea unor hărți cerești — vede Casiopeea, Andromeda și strălucirea înfrigurată a stelei Altair, stea pe care, nu prea știe de ce, o consideră *a lui* —, frumusețea nopților pierdute în fața aștrilor și viselor cheltuite sub oceanul fluid de deasupra. Și-a aplecat privirea către bancheta de-alături și a zărit un bilețel alb. Pe el se afla scris numele său : Valentin Predescu. A zîmbit iar, gîndindu-se la existență și la lumile trecutului. Noaptea, între timp, se lăsase grea doldora de astre deasupra pădurii, luminițele verzi-albastre ale bordului ce pîlpîiau calm în întuneric și torsul monoton al motorului l-au făcut, în sfîrșit, să piardă legătura cu realitatea, în sfîrșit a sosit și mult așteptata clipă a reveriei și omul visează învîrtind din instinct volanul la dreapta sau la stînga deși ochiul obișnuit nu mai percepe nimic în întuneric, deși farurile au rămas stinse și drumul e abia cu cîteva palme mai lat decît mașina. Valentin nu se mai simțea singur ; era plin de alte făpturi. Și poate ar fi ajuns astfel pînă sus, la cabană, poate nici n-ar fi observat-o și ar fi depășit-o, lucru care l-ar fi silit să piardă minute bune, chiar ore, pentru a o regăsi prin negura și pustietatea muntelui. Și desigur, în acest caz

istoria de față ar fi început altundeva și ar fi sunat cu totul altfel...

Uneori, un singur amănunt e suficient pentru a modifica destinele unui om sau mai multora. Se poate întîmpla ca amănuntului respectiv să i se dea în primul moment prea puțină atenție ; tot atît de des pe cît altădată, amănuntului i se refuză sau nu i se înțelege valoarea reală și atunci el capătă o investitură care mai tîrziu se dovedește a fi complet eronată. În cazul de față — își va aminti Valentin mai tîrziu — amănuntul a constat într-o izbitură serioasă ce aproape că l-a făcut să scape volanul din mîini. E posibil ca izbitura să nu fi fost în realitate atît de puternică, dar starea de reverie să fi împiedicat analiza corectă a senzației produse. Reacționînd normal, Valentin a apăsat pedala frînei pînă la refuz și mașina s-a oprit. A aprins farurile, însă de-a lungul drumului ce se pierdea în întuneric nu se zărea nici un obstacol. Deci — s-a gîndit — a fost ceva chiar în mijlocul drumului, un obiect întunecat și care acum nu mai este. Am auzit oare un țipăt ? Sau l-am *simțit ?*

Concluzia se impunea : lovise fie un animal, fie un om. Valentin s-a cutremurat. Psihicul său era relativ fragil, iar ideea că a ucis ceva — om sau fiară — îl speria destul de tare. A coborît precaut din mașină privind în jur. Nimic. Cel puțin pe partea stîngă. Ocolind mașina, a remarcat însă la cîțiva metri, în șanț, o pată difuză. Ceva albastru — a gîndit Valentin —, o haină albastră. Doar albastrul deschis se vede așa de bine noaptea.

Nu voia, deși nu-și putea explica prea bine motivul, să-și utilizeze toate simțurile. O pudoare ce i se părea normală îi rămăsese înfiptă adînc în creier și acționa acolo. Așa că a preferat să se apropie cu pași mari de pata albicioasă încercînd să descopere cu mijloace obișnuite ce anume ar putea să reprezinte. Odată ajuns, a îngenuncheat și a întins mîinile, atingînd-o.

Cald.

Un trup cald. Și un lichid uleios se simțea prelingîndu-se. Valentin și-a stăpînit cu greu un frison. Palmele lui bîjbîiau de-a lungul corpului prăbușit. Umărul, e umărul stîng. Capul. Păr lung și foarte moale. E o fată. Da...

are doar o bluză, probabil o fostă cămașă militară tranformată și revopsită. Centura. O pereche de blugi. Mîna lui descoperi la cîteva palme distanță de corpul prăbușit un obiect învelit în pînză aspră. Rucsacul.

Valentin s-a hotărît brusc. A introdus un braț pe sub umerii fetei și altul sub genunchi, apoi a ridicat-o și a pornit spre mașină. Odată ajuns, a așezat corpul în plina bătaie a farurilor și l-a studiat cu atenție. Ia să vedem — și-a zis. Trăiește. Umărul stîng... clavicula... nici omoplatul nu e tocmai întreg. Genunchii... hm ! Fractură dublă...

A extras din negura portbagajului o pătură și a întins-o pe jos culcînd apoi fata pe ea. Craniul n-are nimic — a mai șoptit Valentin. Asta e bine. S-a așezat turcește pe pămînt, a închis ochii căutînd să se concentreze și s-a apucat de lucru...

Există o anumită categorie de filosofi care consideră că lumea ar trebui cercetată ca și cînd s-ar naște în clipa în care deschidem ochii. Pentru că — spun ei — nimic nu e independent de ființele noastre. Universul întreg ține de subiectiv. Unii cad în acest subiectivism idealist și rămîn acolo, alții își schimbă năravurile și încearcă prin tot felul de speculații și împrumuturi să salveze o doctrină care miroase de la o poștă a bolnav incurabil. Nimeni nu contestă faptul că în modul idealist de a vedea lucrurile există suficientă poezie, că apar adesea nebănuite adîncimi dar, cînd ici cînd colo, și cîte un mare adevăr. Ceea ce-l deranjează însă pe omul modern și materialist e premisa de la care se pleacă în explicația unor fenomene reale, deoarece a spune că legile Universului sînt inventate de spiritul nostru e tot una cu a spune că ele sînt perfect indiferente și pot fi modificate în orice sens am dori-o. Idealiștii pun accent pe fenomenele paranormale și încearcă să le ofere explicații în conformitate cu filosofia lor. Ne vorbesc de telepatie ca de o contrazicere a teoriei existenței unei viteze limită în cosmos, deși nimeni n-a reușit să măsoare viteza gîndului, să o găsească mai mare decît cea a luminii și să-l facă astfel praf pe Einstein. Ne mai vor-

besc de teleportanță ca de o contrazicere a legilor mecanicii sau a legii conservării energiei, ca și cînd o asemenea proprietate n-ar putea fi explicată pe baza teoriei cîmpurilor, de exemplu. În realitate, fenomenele paranormale nu fac decît să ofere noi terenuri de aplicare atît legilor fizicii, cît și dialecticii. A le privi ca pe intervenții divine sau ca modificări la dorința noastră a fizicii, chimiei sau matematicii e tot atît de grav ca și a le nega în mod absolut existente. În mai multe state, savanți cu părul alb le studiază și le cataloghează, iar savanții aceia nu sînt deloc nebuni. Ar rămîne de verificat doar integritatea mintală a celor care visează bombe cerebroghidate sau subjugarea și îndobitocirea unor popoare prin concentrări de forță psihică. Dar asta e o problemă prea complexă pentru a o dezbate acum și a o expedia în doar cîteva rînduri. Mult mai tîrziu, Adriana va cîntări cu atenție toate cele amintite mai sus și încă multe altele, dar nu va reuși să-și ducă raționamentele prea departe, căci a te gîndi la o problemă căreia nu-i cunoști decît în linii foarte mari premisele e tot una cu a te duce la magazinul alimentar fără să știi prea bine ce vrei să cumperi. De altfel, mai important i s-a părut faptul că s-a zbătut pentru viața ei cineva — mai întîi aici, iar apoi în peșteră — decît lanțul destul de bizar de întîmplări petrecute între cele două momente în care existența ei a fost primejduită. Această existență înseamna deci un lucru prețios pentru ceva ce se va petrece într-un viitor incert ; prin persoana ei se vor lega niște fire necesare supraviețuirii speciei și asta a măgulit-o, cu toate că păstra suficiente rezerve referitoare la rolul ei în evoluția societății omenești. În rest, semăna cu orice fată frumoasă de pe stradă : urmărea revistele de modă, adora tenisul, mergea la spectacolele de muzică rock și-și freca blugii cu cărămida, să pară învechiți. O mai diferența însă de alte fete de vîrsta ei gingășia cu totul aparte a trăsăturilor și ochii mari și deosebit de strălucitori a căror culoare albastră, limpede forma un cuplu perfect cu auriul părului lăsat, în ciuda modei, să atîrne în bucle bogate peste umeri. Să adăugăm la toate acestea și corpul, proporționat impecabil și vom obține portretul unei puș-

VIGREL

toaice după care orice bărbat cu puțin sînge în vine, întîlnind-o pe stradă, s-ar simți obligat să întoarcă, fie și o singură secundă, privirea.

Valentin a remarcat însă tîrziu amănuntele de acest gen, mai precis în clipa în care Adriana era deja în afară de orice pericol și dormea pe bancheta din spate, iar lumina lividă a zorilor începuse să se insinueze printre brazii aflați în dreapta drumeagului forestier. Valentin era de-a dreptul extenuat, își folosise energia la maxim și acum n-ar fi dorit decît să doarmă, să doarmă și iar să doarmă. Lucru deosebit de dificil pentru el, și veți vedea mai tîrziu de ce. Totuși, a pornit motorul mașinii și a apăsat pe accelerator gîndindu-se că între o piroteală în mașină și una în vreun pat al cabanei există, totuși, o mare diferență. Jumătatea de oră care a urmat a fost una dintre cele despre care nu-i prea convenea, în general, să-și aducă aminte. Își simțea organismul epuizat, circuitele bioenergetice funcționau mizerabil iar subconștientul refuza, pur și simplu, să-l mai asculte. A condus totuși mașina pînă la cîțiva zeci de metri de țintă și a mai găsit suficientă forță să scoată cheile din contact și să acționeze frîna de mînă. Apoi realitatea n-a mai existat pentru el ; n-a auzit nici vocile cabanierului și a încă doi excursioniști care se apropiau, n-a simțit nici atingerea mîinilor, iar despre modul în care a ajuns într-o cameră mobilată rustic și mirosind a levănțică și floare de tei i-ar fi probabil foarte dificil să povestească. A ținut minte doar senzația de plutire pe care i-a dat-o un obiect umed așezat pe frunte precum și mișcarea caldă a aerului ce-i tot poposea pe obrazul stîng repetîndu-se ca un laitmotiv. De altfel, în somnul său ciudat l-a urmărit multă vreme întrebarea : ce ar putea oare să însemne adierea aceea care-l făcea, periodic, să se înfioare ? Și negăsind nici un răspuns, după lungi ezitări între mișcarea browniană a lumii interioare și siguranța formelor exteriorului, a deschis ochii încercînd să-și adapteze cristalinul la distanța la care se afla o suprafață rozpalid care-i ocupa aproape două treimi din unghiul vizual. Cineva încerca în clipa aceea un lucru destul de asemănător, așa că, speriat, sărind în sus, Valentin n-a reușit decît să oblige persoana din fața lui să procedeze identic. Stă-

pînirea de sine educată la sînge și-a spus totuși cuvîntul ; Valentin s-a ridicat și s-a așezat pe un scaun, alături, în timp ce Adriana se învelea val-vîrtej înapoi în pătură. privindu-l cu ochi măriți de uimire amestecată cu spaimă. Totuși, n-a țipat, lucru care pe Valentin l-a surprins oarecum și, ca să pună capăt situației penibile, bărbatul a zîmbit încurajator și a început să încropească o explicație. Pe cînd vorbea, l-a mirat rapiditatea cu care ea a părut că se liniștește, însă peste cîteva clipe s-a lămurit că liniștea era mai degrabă formală.

— Perfect ! — a spus Adriana, după ce l-a ascultat mimînd o atenție încordată. Deci m-ai călcat cu mașina. Mi-ai dat primul ajutor... sau al doilea — zîmbi ea strîmb. Dar ai vrea să-mi explici — continuă pe un ton ce se dorea mai mult decît suav — de ce ne aflăm amîndoi în același pat ?

— Asta — a răspuns Valentin cît se poate de calm — aș vrea să aflu și eu. Probabil, cabanierul a crezut că sîntem soț și soție.

— Drăguț ! — a zîmbit ea din nou cît mai dulce și mai parșiv cu putință. Și probabil în spiritul aceleiași idei și ca să nu te mai ostenești tu, tot cabanierul mi-a sccos bluza și pantalonii...

Valentin a izbutit, cu mari eforturi, să-și înnăbușe hohotul de rîs care-i urca, impertinent, în gîtlej.

— Te mănîncă buzele ? — a întrebat Adriana, observîndu-i mișcarea.

— Să știi — a îngăimat Valentin — că de data asta vinovatul sînt eu. Hainele cred că au rămas în pădure. Înțelege că trebuia să-mi dau seama cît la sută din oasele tale au mai rămas întregi.

— Bine, să zicem că ai dreptate — l-a întrerupt fata. M-ai călcat cu mașina, m-ai îngrijit ca un bun... cum îi zice ? A, da, samaritean. Apoi m-ai adus la cabană și m-ai culcat alături de tine, pentru a nu cădea, probabil, în vreo recidivă. Aș mai vrea totuși să-mi explici cum voi putea părăsi această cabană doar în perechea aia de bocanci !

Valentin a privit în jur și a zărit, într-adevăr, lîngă pat o pereche de bocanci din piele întoarsă.

— Sînt bocancii tăi ? Frumos model !

— Te-am întrebat ceva...

Tonul și mai ales privirea străpungătoare a Adrianei nu prevesteau clipe fericite. Valentin și-a observat într-un colț al încăperii micul geamantan de voiaj și a pornit într-acolo cu aerul unui condamnat la moarte îndreptîndu-se către eșafod. L-a deschis și a zvîrlit spre pat fără să se uite o cămașă și o pereche de pantaloni din stofă englezească.

— Ține. Sînt cam strîmte, mai ales nădragii, dar altceva n-am.

Rămăsese cu ochii țintă la tapetul cu floricele maronii și asculta foșnetul hainelor ce alunecau pe corpul fetei.

— Să nu te uiți ! — a rostit ea pe un ton suveran. Apoi, după cîteva clipe : Acum poți s-o faci.

— Tot una — a răspuns Valentin urmărind o gîză roșie ce se îndărătnicea să se cațere pe perete.

— Unde mi-e rucsacul ?

Vocea Adrianei se mai înmuiase.

— Acolo, în pădure. Dacă vrei — a adăugat el plictisit — putem să mergem să-l luăm.

— Vrei să spui : *pot* să merg să-l iau — a accentuat Adriana.

— *Poți* să mergi să-i iei. Cum te cheamă ?

Un moment de tăcere.

— Adriana. Adriana și-atît.

— Iar pe mine, Velentin. Curios e că avem același nume de familie : și-atît.

— Merçi pentru botez...

— Te-ai botezat singură. Și să știi că nu e nevoie să-mi mulțumești pentru nimic.

— Ba bine că nu ! — a exclamat fata. M-ai călcat cu mașina, m-ai plimbat goală printr-o cabană și mi-ai lăsat rucsacul în pădure. Acum — a concluzionat ea pe un ton dulce-acrișor — se cheamă că ne cunoaștem destul de bine, nu ?

Ușa s-a deschis și aerul rece a mișcat ușor perdelele.

— Hainele ți le las în locul în care voi descoperi rucsacul. Cînd îți faci drum pe-acolo o să le poți recupera intacte, nu cred că se va atinge cineva de ele. Eu n-o fac decît pentru că n-am încotro !

Valentin a strîns dinții așteptînd zgomotul ușii trîntite, dar fata a simțit cumva asta și a închis-o cu infinite precauțiuni. Doar proprietățile tainice ale lui Valentin îl avertizară că se afla singur în încăpere. S-a întors și a început să aranjeze așternutul. Nu se simțea încă pe deplin refăcut, dar spera să recupereze undeva, departe de cabană și de eventualele ironii ale cabanierului. Și-a închis apoi geamantanul și a ieșit pe culoar. Cabanierul îl aștepta la recepție.

— Cît vă datorez ? — a întrebat Valentin.

— A, și dumneavoastră plecați ? — s-a prefăcut mirat omul. Doamna tocmai a ieșit !

— Domnișoara — l-a corectat Valentin.

— De fapt — recunoscu fals cabanierul — așa mi-a spus și dumneaei : „domnișoara"...

— Cît vă datorez ? — a repetat întrebarea Valentin.

— O sută cincizeci de lei. Semnați aici...

— O sută cincizeci ? Păi am stat trei ore. Și... Nu credeți că e cam mult pentru o singură persoană ?

— Două ! — a zîmbit cu candoare prefăcută cabanierul. Doamna... domnișoara a zis că plătiți dumneavoastră. Cică sînteți cavaler ! Semnați aici. Dar chiar vreți să plecați ! Nici măcar micul dejun nu l-ați servit ! Și nici doamna... hm, domnișoara...

— Nu, mulțumesc, am mîncare în mașină. Bună ziua.

— Mai poftiți pe la noi, Agenția noastră de Turism, Hoteluri și Restaurante e gata să vă satisfacă orice dorință ! — a citat din cine știe ce prospect cabanierul.

„Mai du-te dracu' cu ifosele tale cu tot" — își va amintit mult mai tîrziu Valentin că ar fi gîndit în momentele acelea cînd încerca să se descotorosească de roșeața ce-i urcase în obraji sub privirile ironice și pline de insinuări ale celuilalt. Ajuns la mașină, a introdus cheia în contact și a pornit motorul după care a accelerat brusc, forțele inerțiale făcîndu-l una cu fotoliul capitonat.

E destul de dificil să reconstituim azi ce a gîndit și făcut Valentin de-a lungul zilelor care au urmat. Vorbim, desigur, de faptele lui „interioare" de interacțiile sale cu biocîmpul planetar, căci Adriana a aflat despre ele mult

prea tîrziu, iar alte surse de informare, practic, nu există. În teorie, am mai putea descoperi cîte ceva dacă am cunoaște graiul animalelor sau plantelor pe lîngă care a trecut Valentin, căci s-ar părea că toate gîndurile noastre se reflectă și se depun în universul viu care ne înconjoară. Dar nu sîntem atît de utopici încît să ne propunem dialoguri cu veveriţele sau cu stejarii. În orice caz, e sigur că Valentin a întîlnit-o în aceeași dimineață pe Adriana și că și-ar fi vorbit — un schimb de cuvinte tăioase —, el stătea în mașină iar ea mergea alături pe jos, refuzînd bancheta oferită. Se îndreptau spre locul unde Valentin lăsase rucsacul fetei și au ajuns acolo împreună, cu toate că lui îi păsa prea puțin de hainele pe care i le împrumutase. Adriana rămăsese la fel de supărată și l-a prevenit că dacă va continua să o urmărească are de gînd să se adreseze organelor de miliție din primul orășel. Valentin a dat din umeri și a accelerat, în vreme ce ea azvîrlea din mers pe geamul deschis pantalonii și bluza. Mai tîrziu, el a recunoscut că atunci, abia, a început să-i pese de soarta ei și că i s-a părut nemaipomenit de frumoasă, așa, agitîndu-se sub soarele auriu ce i se juca prin plete și posedînd o doză substanțială de personalitate, ceea ce, ţinînd cont că în momentele acelea fata era un pachet de nervi, dovedea din partea lui atît spirit de observație cît și o oarecare aplecare către cinism. Din fericire, această latură nu făcea parte dintre cele mai importante pe care le poseda persoana sa. Plictisit și puțin jignit de reacția Adrianei, a pierdut-o curînd din cîmpul vizual, hotărînd să-și încerce norocul la o cabană relativ apropiată. Avea nevoie de un cabanier simpatic și onest care, contra unei sume acceptabile, să-i îngrijească mașina pînă în clipa cînd se va întoarce din excursie și spera ca la „Micșunica“ să descopere ceea ce căuta. Pentru aceasta, trebuia să parcurgă mai mulți kilometri în urmă și să cotească la stînga pe un drumeag încă și mai plin de gropi și băltoace decît cel pe care rula acum. Deoarece se afla singur în mijlocul pădurii, găsi răgazul necesar „reîncărcării bateriilor“, cum numea în glumă operația de transformare a unei porțiuni din biocîmpul planetar în cîmp asimilabil. Operația nu era tocmai simplă, deși aici,

în pădure, liniile de forță aveau o consistență aproape materială. Trebuiau însă evitate matrițele energetice fundamentale și căutate ramuri care contau mai puțin în cadrul bunei funcționări a diverselor structuri vii înconjurătoare. Descoperi pînă la urmă un halou izolat, apărut în urma morții și descompunerii cîtorva stejari uriași, iar operatorul, odată transbordat, adapta energia risipită de arbori mai întîi la specificul uman, concretizînd-o în simboluri arhaice fundamentale și apoi la cel individual realizînd o a doua cuplare a neocortexului și redistribuindu-și, cu acest prilej, sarcinile. Apoi, de aici energia trecea în întregul encefal, inundîndu-i zonele în ordinea inversă etapelor dezvoltării lor la embrion, ca, în final, să se răspîndească din epifiză și bulb către întregul organism, de-a lungul meridianelor acestuia. În clipa în care un meridian se închidea fără îngustări din creștet pînă pe suprafața tălpii și apoi, prin interior, străbătînd organele conexe, Valentin îi elimina reprezentarea conștientă și trecea la următorul. A avut astfel ocazia să-și verifice întregul organism și să repare micile defecțiuni ivite în intervalul scurs de la ultima revizie.

„Noi — îi va spune peste cîteva zile Adrianei — purtăm în sînge, printre mulți alți viruși, și virusul nemuririi. Nu, nu glumesc de loc. Nemurirea e o viroză, ca și bătrînețea. Sau, ca să fiu mai clar, ambele reprezintă efecte ce seamănă perfect cu cele produse de un virus care ne-ar ataca organismele. Nu, — va zîmbi Valentin nedumeririi ei — firește că n-ai văzut încă virusul nemuririi. Dar într-o zi, el va fi descoperit, și poate că vei apuca să-l vezi. Un mic virus care înlocuiește cu propria-i structură acea bucățică de ADN răspunzătoare de ceasornicul nostru biologic și care ne sortește dispariției. Și... ei bine, am să-ți spun ceva, dacă îmi promiți să nu ceri amănunte suplimentare: cel care posedă un operator mnezic adecvat, poate perpetua la nesfîrșit celulele sale; există, de altfel, în noi o categorie de celule nemuritoare. Aceste celule, contopindu-se, în urma contactului sexual, dau naștere unei noi ființe. Ele ne conțin în totalitate și nu se degradează, nu uită nimic din cele trebuincioase re-

nașterii. Posedăm o rază a nemuririi și n-avem decît să învățăm să o îndreptăm înspre noi înșine. Asta e tot."

Terminîndu-și încărcarea energetică, Valentin a pornit din nou motorul mașinii și și-a continuat drumul către cabana „Micșunica", unde a și ajuns, după numai un sfert de ceas. Cabana avea un statut aparte, era mai degrabă motel, dispunea și de un camping cam dărăpănat, plus barul ale cărui geamuri imense îți izbeau imediat privirea, neintegrîndu-se absolut de loc în peisajul, altfel pitoresc și plin de farmec. Valentin a intrat și, după ce a dat pe gît un pahar de apă minerală, a început să discute cu responsabilul care, mai apoi, l-a condus pînă în fața unei uși de stejar dincolo de care sforăia, deasupra cîtorva stive de hîrțoage azvîrlite pe birou, șeful complexului. Responsabilul l-a trezit fără tapaj, l-a prezentat pe Valentin și s-a retras tiptil din încăpere. Cei rămași, se pare că pînă la urmă s-au înțeles de minune. Peste o jumătate de oră, OLTCIT-ul albastru se afla depus în garajul șefului, iar Valentin sorbea o cafea mare și răsfoia ultimul număr al revistei „Cinema" într-un separeu al barului, separeu rezervat personalităților distinse, precum și amicilor responsabilului. Poate că se pregătea psihologic pentru întîlnirile viitorului sau poate că nu se gîndea la nimic, poate simțurile îi amorțiseră iar și regăsise starea cunoașteri față de care cunoașterea obișnuită e o umbră de calm nesfîrșit la care jinduia tot mai des. Simțurile suplimentare — zicea uneori — pe lîngă satisfacția unei cunoașteri față de care cunoașterea obișnuită e o umbră palidă, te obligă să nu uiți nici o clipă veghea. Există forțe care, scăpate de sub control, pot duce ființa la dezastru, căci multitudinea mesajelor îndreptate spre tine cere o ordine cu totul specială în receptare. Trebuie să fii maleabil și în același timp tenace, altfel vei fi sufocat, pur și simplu, și nimic nu te va mai putea salva. Știi, — îi va spune el Adrianei — auzul, văzul sau mirosul sînt simțuri pe care le-am căpătat cu zeci sau sute de milioane de ani în urmă, ele au o istorie și un loc sigur în noi și niciodată, sau aproape niciodată, nu ni se ridică împotrivă. Dar hai să presupunem că un om se trezește brusc că știe să citească gîndurile. Tema a fost destul de des tratată în literatură și cred că-ți dai seama și singură cum

se va simți omul în cauză dacă ar trăi, să zicem, într-un mare oraș. Eul lui se disociază și dispare sub influențele celorlalte euri ; va executa acțiuni inutile, va îmbrăca, spre exemplu, haine inexistente dacă vreunul din vecini se îmbracă să plece la servici, sau se va spăla cu o apă imaginară, imitînd mișcările vreunui individ care face asta la o țîșnitoare publică din apropiere. Acesta e riscul cel mai mare în cazul apariției spontane de simțuri noi. Din fericire, se întîmplă extrem de rar. Există însă posibilitatea de a cuceri treptat, controlat, un asemenea simț. Unul sau mai multe, de ce nu ? Noile simțuri există, nediferențiat, în fiecare. Oricine ar putea deveni teluric sau telepat dacă ar exersa ; creierul nostru e o mașină ca oricare alta, el funcționează pe baza unor matrițe neuronale și de cîmp care pot fi modificate în orice sens am dori-o."

Cu tot mijlocul de sezon, barul era relativ pustiu. Turiștii preferau probabil plimbările în aer liber sau își omorau săptămînile de concediu pe veranda uriașă a cabanei, făcută parcă special pe placul vorbăreților, șahiștilor și tablagiilor. Fie pentru că se gîndea la ceva anume, fie pentru că nu se gîndea la nimic, Valentin n-a zărit-o din primul moment pe Adriana, care intrase în bar și tocmai cerea omului de tejghea o citronadă. Abia cînd acesta a început să clănțăne cu linguriță prin paharul plin, pentru a grăbi dizolvarea zahărului, Valentin a ridicat ochii și un sfert de secundă s-au privit fix, el și Adriana, ca doi cocoși gata să sară la bătaie. Apoi fata și-a mușcat buza superioară și i-a întors ostentativ spatele, printr-o mișcare bruscă. Pe Valentin, ifosele acestea de puștoaică ofensată începuseră să-l sîcîie de-a binelea cu toate că, în general, nu prea punea mare preț pe atitudinea semenilor față de el. Lucrul care îl supăra însă cel mai tare era faptul că nu merita absolut deloc una ca asta ; făcuse pentru Adriana ceva pe care nimeni altul nu l-ar fi putut face și se aștepta măcar la un strop de recunoștință din partea ei. Își dădea, în același timp, seama că în chestiunea accidentului fusese și el destul de vinovat. „Oricum — gîndea — ar fi putut să se dea la o parte din calea automobilului, un pas era suficient. Nu l-a făcut însă, ceea ce

denotă fie că umblă cu lumînarea după teribilisme ieftine, fie a contat pe reacția șoferului iar cînd și-a dat seama că s-a înșelat a fost prea tîrziu. Mai apare și posibilitatea să nu fi observat, pur și simplu, mașina. Ipoteza capătă o oarecare greutate dacă mă gîndesc că atunci cînd s-a trezit nu părea să-și aducă aminte de cele întîmplate. Sau poate se prefăcea că nu-și aduce aminte ?"*

Ar fi putut să se lămurească ușor, dar n-a făcut-o. Aceeași pudoare care-l împiedicase în noaptea precedentă să pătrundă în universul ei spiritual acționa și acum ; era de fapt mai mult decît o simplă pudoare : ceva ce ținea de etica interioară a oricărui om adevărat, ce nu se înjosește să afle amănunte intime din sufletele semenilor săi. În plus, nici nu credea să aibă suficiente motive. Atitudinea Adrianei, cu toate că îi părea oarecum nedreaptă, nu conținea, propriu-zis, nici o amenințare la adresa lui. Așa că a împăturit revista, s-a ridicat de la masă și a ieșit trecînd pe lîngă fată fără să-i acorde nici o atenție. O clipă, totuși, a fost tentat să se întoarcă — și asta atunci cînd a simțit în spate privirea ei și i-a deslușit în aura energetică o oarecare undă de uimire. Probabil — s-a gîndit el — credea că am chef să continui dialogul stupid de-acum o oră și se întreba de ce părăsesc terenul încă înaintea începerii partidei. Creadă ce-o vrea !

A dat involuntar din umeri și și-a continuat drumul către garaj. Are o aură puternică, afurisita — a mormăit, în timp ce scotocea prin bagaje și calcula cît la sută din ele îi vor fi, într-adevăr, necesare. Nu-și făcea iluzii. Știa că proprietățile sale aparte îi conferă o imunitate aproape totală în fața oricărei agresiuni a exteriorului. N-avea nici o importanță dacă purta pufoaica sau doar o cămașă : frig, tot n-ar fi reușit să-i fie, iar în ceea ce privește trusa cu medicamente, aceasta părea față de metodele sale de vindecare o glumă proastă. Înțelegea însă că, pentru a nu da nimănui ocazia să-și pună întrebări, trebuia să trans-

---

* Deși gîndurile acestea au fost mărturisite mai tîrziu Adrianei, datorită ciudatului deznodămînt al aventurii povestite aici păstrăm suficiente îndoieli în legătură cu exactitatea lor. — n.a.

porte în spinare un rucsac și să ia cu el cel puțin două pulovere și o bluză de vînt. Pipăi cu mîna prin portbagaj și descoperi foaia de cort și sacul de dormit. Să nu exagerăm — gîndi, și le lăsă acolo. Azvîrli în rucsac cîteva conserve, biscuiți, un ibric, zahăr și cafea. Apoi, cu un zîmbet ironic, așeză deasupra trusa medicală. Își zise că s-ar putea întîlni cu vreun excursionist care să-i ceară o aspirină și n-ar fi de dorit să-i lase acestuia o proastă impresie. Parcă rucsacul pe bancheta din spate și merse la șeful complexului pentru a-și anunța plecarea. Avu surpriza să-l găsească discutînd cu Adriana, lucru care crezu că-l obligă să fie mai mult decît laconic. Își luă apoi rămas bun și de la responsabil și porni, fără prea mare entuziasm, spre munte.

Noica — îi va povesti el mai tîrziu Adrianei — a introdus în filosofie un ganglion noțional distinct, complex și care a cîștigat dimensiuni noi raportat la noțiunile care-l formează, luate separat. Acest ganglion se rezumă, de fapt, la doar trei cuvinte : „devenirea întru ființă" ; trei vectori care concentrează ei înșiși o imensă bogăție de sensuri și a căror rezultantă formează *spațiul rațional*. Așa cum trei dimensiuni — lungime, lățime și înălțime — formează un spațiu matematic ideal, necesar și suficient sieși. Ce este *spațiul rațional* ? Este spațiul pe care îl sesizăm de-a lungul existenței noastre. El e superconcentrat în *ființă* și din ce în ce mai rarefiat în *devenire*. Corpul uman e centrul acestui sistem. El nu înseamnă, cum cred unii, un creier plus restul organelor, ci *doar un creier*. Deoarece creier e și brațul meu, și măduva spinării, și degetele și rinichii. Totul e creier, e sensibilitate, e rațiune de-a fi. Numai că brațul sau stomacul meu sînt *ceva mai puțin creier* decît măduva spinării, iar măduva e *mai puțin creier* decît bulbul rahidian. Simțim cu fiecare parte a corpului, deci, logic, creierul nostru e pretutindeni. Urmează apoi suprafața de separație dintre noi și mediu... nu, nu e vorba de piele, căci și aceasta e tot o parte componentă a creierului. Mă refer la suprafața energetică de separație, care are o formă cu totul inedită, ceva între arici și burete marin. Mediul se interferează aproape pre-

tutindeni cu ființa, există în corp goluri energetice, locuri unde valoarea cîmpului este sensibil egală cu cea a exteriorului. Energia, circulînd, umple unele dintre goluri, crează altele... înțelegi ? Perfect. Mai departe, în jurul corpului, spațiul noesic se diluează : e *devenirea*. Ridicînd un obiect de pe jos, spre exemplu, acționînd deci asupra lui, îl cuprindem automat în spațiul noesic, îi împrumutăm un simbol, creem în subconștient o imagine-oglindă prin care obiectul e investit de către noi cu anumite proprietăți ce pot să concorde sau nu cu proprietățile lui reale. De-aici — și printr-o extrapolare dintr-un anumit punct de vedere justă — pornește ideea că în clipa în care te gîndești la ceva, acel ceva devine deodată existență. Sigur, existența obiectului imaginat e virtuală, e o simplă proiecție, dar asta nu o împiedică totuși, la nevoie, să se manifeste ca o componentă reală a exteriorului. Vreau să înțeleg prin asta fie că obiectul, odată imaginat, se transformă în obsesie și distruge echilibrul subiectului, interzicîndu-i acestuia capacitatea de a mai deosebi imaginarul de real, fie subiectul va trece la materializarea, uzuală, a obiectului respectiv, fie, în sfîrșit, obiectul rămîne la stadiul de umbră pe conștiință, de ființare prin intermediar și continuă să existe-nonexiste pînă cînd imaginea lui se va dizolva în subiect. Ar mai fi poate de adăugat și o a patra stare, cea mai interesantă, după părerea mea : aș putea-o numi stare semirațională a obiectului, stare ce presupune lipsa celor trei stări anterioare și care conține doar aspirația vagă către un obiect indefinibil sau insesizabil. Aceasta e de fapt starea normală a obiectului în conștiință : cîmpul de potențialități capabil să susțină o manifestare în clipa apariției inițiativei. Ca să înțelegi mai bine, poți face o paralelă între acest univers potențial și oceanul de particule nedevelopate care formează vidul. Ai învățat asta la fizică. E suficient ca într-un punct din spațiu să existe un plus de energie pentru ca în locul respectiv să se formeze o particulă.

Adrianei lucrurile nu i se păreau simple de loc, așa că, mai mult pentru a-și acorda un răgaz, a întrebat : și toate astea le-a spus Noica ?

Nu, — i-a răspuns, zîmbind, Valentin. Astea le spun eu. Noica a fundamentat conceptul devenirii întru ființă și l-a discutat mai ales proiectîndu-l interpretativ peste diferitele curente și sisteme filosofice existente. A pus, ca să zic așa, blatul, dar crema îmi aparține. Eu fac aplicarea teoriei în practică, deoarece altfel tortul nu e complet. Și eu ? — a zis Adriana. Eu ce rol am în povestea asta ?

Îți pot oferi un rol de moț — a zîmbit Valentin.

Și ea a crezut că glumește — și chiar glumea, dar mult mai puțin decît i s-a părut ei ; asta însă o va simți foarte tîrziu, după ce șase luni se vor fi scurs peste pădurea de stejari din spatele micii sale cabane iar frunzele toamnei vor fi alunecat deja odată cu apa transparentă a pîrîului din apropiere către cine știe ce meleaguri pentru a fi depuse în mîlul gros și negru din străfundurile răstoacelor..

CAPITOLUL DOI

în care autorul explică motivele pentru care după ploaie apare totdeauna Soarele...

Înainte de a continua descrierea evenimentelor, trebuie, credem, să facem cîteva observații referitoare la așa-zisele idei filosofice oferite de Valentin Adrianei. Cititorul avizat a sesizat, desigur, aerul ambiguu al explicațiilor cît și o oarecare doză de semidoctism care se degajă din ele. De fapt, nu teoretizările au constituit partea cea mai tare a lui Valentin. El s-a dovedit, însă, un practician de excepție, și e probabil că însăși misiunea lui îl cerea astfel. De asemeni, s-ar putea ca explicațiile să fi fost în mod special acordate cu nivelul de înțelegere al fetei. Pe de altă parte, voalarea treptată a memoriei Adrianei a avut și ea rolul ei. Din toate aceste motive, nu putem accepta în întregul lor speculațiile făcute de Valentin pe marginea propriilor sale proprietăți, cu atît mai mult cu cît interpretarea teoretică a unui fenomen poate fi eronată fără ca

asta să impienteze asupra fenomenului în cauză. Faptul că un om reușește, de pildă, să citească gîndurile, nu ne spune absolut nimic despre modul în care va fi privit acest lucru de către contemporanii săi sau chiar de către el însuși ; ca acțiune magică (apelînd deci la supranatural), ca simplă șarlatanie sau ca un act implicînd realizări științifice și tehnice de ultimă oră. Un eveniment nu induce automat explicația lui corectă în receptor ; dacă ar fi așa, probabil omenirea ar fi renunțat demult să-și mai pună întrebări.

Ca atare, nu vom lua drept bune toate explicațiile lui Valentin : fiind oameni, avem și dreptul și obligația de a ne îndoi. Dar vom continua și pe mai departe să le consemnăm, în virtutea rolului nostru de prezentatori imparțiali ai faptelor (a nu se citi „imparțiali" în sensul de „obiectivi", căci obiectivitatea nu va avea niciodată gradul de puritate 100% ; vom descrie însă ideile lui Valentin fără a le mai comenta — sau, altfel spus, lăsînd comentariul în grija cititorului — și încercînd să evităm cenzurarea, fie și instinctivă, a acestora).

Spuneam tocmai că Valentin a pornit fără prea mare entuziasm spre munte, lăsînd în urmă „Micșunica" pe care un limb al pădurii i-a ascuns-o relativ repede. Mergea către „Pietrele arse", locuri prea puțin corculate, unde spera să descopere liniștea și sălbăticia pe care o căuta, sau dădea impresia că o caută. Adriana a mai rămas la cabană încă un sfert de ceas, după care a părăsit-o și s-a îndreptat cu pași foarte hotărîți către... „Pietrele arse". Desigur, habar n-avea că Valentin urmase aceeași cale, altfel precis ar fi pornit în direcție opusă. Mai tîrziu va recunoaște însă că, deși orgoliul o împinsese să-l ocolească mereu, există totuși ceva în ființa ei care o îndruma către el ; poate curiozitatea, poate un strop de recunoștință, poate pur și simplu faptul că el nu era bărbat, iar ea femeie. Cine știe ?

Fusese surprinsă de gestul lui de-a părăsi barul fără să-i adreseze nici un cuvînt de reproș ; chiar în drum către „Micșunica" se gîndise că a fost oarecum nedreaptă și ar fi preferat din partea lui o remarcă încărcată de sarcasm sau chiar de ură, pe care se pregătea s-o înghită

în tăcere, plătind prin tăcerea aceasta datoria pe care o simțea atîrnînd deasupra capului. În același timp, începuse s-o macine sentimentul abia înfiripat al interesului pentru persoana lui Valentin ; renunțase la întrebarea „de ce ?“ în favoarea întrebării „cum ?“. „De ce ?“ însemna suspiciune. „Cum ?“ — implicare. Mutația produsă în conștiință se amplificase datorită întîlnirii de la cabană și, în urma plecării lui Valentin din bar, Adriana aproape că răsuflase ușurată la ideea că problemele ivite între ei încă nu fuseseră în mod definitiv tranșate.

Desigur în clipele acelea n-ar fi recunoscut asta nici măcar bătută. Orgoliul continua să-și ceară drepturile și, repetăm, dacă ar fi știut direcția aleasă de Valentin s-ar fi grăbit s-o pornească în cea opusă. Întîmplarea își are însă și ea mobilurile ei obscure* așa că Adriana, cu un rucsac, mult mai impunător decît cel cărat de Valentin, în spinare, și-a făcut socoteala că ar putea, mergînd repede, să ajungă la „Pietrele arse“ cam pe la orele șaisprezece, iar seara să-și ridice cortul la cota 1200, într-o poiană înmiresmată prin care mai hoinărise și cu alte ocazii, petrecînd clipe de o delicioasă serenitate. Singurul obiect ce nu stătea cuminte în rucsac, ci se bălăbănea atîrnat de umăr, era aparatul de fotografiat — unealtă indispensabilă unei ființe ca Adriana, mare amatoare de frumuseți montane. În paranteză, trebuie amintit aici că fata avea un adevărat cult pentru culoare. Trăia din plin, toate bucuriile pe care i le ofereau ierburile, copacii, florile sau norii albi, scămoși, ce ocoleau piscurile stîncoase. Adora răsăriturile de Soare și mai ales anumite momente ale zilei în care universul părea că se încarcă de sensuri stranii, producîndu-i senzații răscolitoare de *déjà vu*, de amintiri ale unor lucruri nicicînd trăite. I se părea în acele clipe unice că o tainică poartă se întredeschide în existența ei ; alerga din tot sufletul către ea, dar niciodată nu reușea s-o atingă. Rămînea cu sentimentul neîmplinirii și cu speranța sosirii unei alte clipe aidoma, în care poarta misterioasă va rezista suficient de mult pentru a fi ajunsă și blocată în poziția deschis. Și atunci — gîndea — timpul

---

* Se va vedea mai tîrziu că n-a fost poate chiar o simplă întîmplare — n.a.

se va opri și va putea să trăiască orice și oricît în lumea aceea amintită sau presimțită. Dar asta nu se întîmplase, spuneam, niciodată, probabil pentru că asemenea momente în care ți se pare că o lume se așterne la picioarele tale sînt mult prea rare și la fel de scurte. O singură clipă de neatenție, de pierdere a controlului viziunii și iată că Soarele se și mișca o secundă de arc pe bolta cerului ; lumina cădea deja dezamăgitor de *altfel*, iar atmosfera fantastică se destrăma ca un vis pe care-l uiți dimineața, cînd te freci la ochi și privești spre fereastră. Singura urmă a trecerii ei e conștiința că în străfundul spiritului există o lume necunoscută spre care nimeni, niciodată, nu-ți va putea oferi vreo scară. Și în încăpățînarea izvorîtă de speranța găsirii unei astfel de scări, Adriana purta întotdeauna, atîrnat de umăr, aparatul de fotografiat încărcat cu film color și alte cîteva filme în buzunare sau în rucsac. Din zi în zi înțelegea însă că ochiul omenesc este mult prea diferit de un obiectiv și retina însăși mult prea diferită de emulsia peliculei. Scăpau atîtea nuanțe, atît de mult se denatura înțelepciunea culorii, încît, treptat, gestul de a lua aparatul în excursii a căpătat un caracter pur formal. Pozele pe care fata le mai executa căutau deja să evite momentele și subiectele care îndemnau la reverie și a avut surpriza să constate că mai degrabă în asemenea fotografii se releva (e drept, mult redusă) capacitatea unui subiect de a emoționa privitorul. În mod sigur — își dădea ea prea bine seama — nu stăpînea anumite secrete ale acestei nobile arte și nici nu prea avea de unde să le învețe, dacă ținem cont că nici una dintre prietenele ei nu excela în domeniu, iar prieteni avea prea puțini și toți înclinați mai degrabă către experiențe erotice decît estetice. Așa încît între a-și plesni din două-n două minute amicii, cărora le arăta diapozitivele și le cerea sfaturi, peste mîinile așezate aparent întîmplător pe genunchii ei și a se descurca singură prefera cea de-a doua alternativă.

În timp ce amintirile se învălmășeau în mintea Adrianei, Soarele trecuse dincolo de jumătatea călătoriei sale diurne. Umbrele începuseră de-acum să se lungească, dar fata n-a remarcat acest lucru, în primul rînd pentru că nu era de loc atentă la cele ce se întîmplau în jur și în

al doilea rînd pentru că prea puține raze de Soare străbăteau frunzișul des de deasupra. Totuși pînă la urmă a sesizat ora înaintată, cît și oboseala ce se acumulase treptat. Ritmul alert al gîndurilor o făcuse să grăbească, inconștient, pașii. S-a surprins simțind furnicături dureroase în mușchii umerilor, și a regretat imediat că uitase cu totul de cele două pernițe de pluș pe care le luase pentru capitonarea curelelor rucsacului. Pielea din jurul gîtului o ustura puternic. A scăpat, enervată, printre dinți o înjurătură care, auzită de la altcineva și în alte împrejurări ar fi făcut-o să roșească și în albul ochilor și, zărind undeva în față un petec mai larg de Soare, s-a repezit într-acolo, descătărămîndu-și rucsacul din mers. A ajuns astfel într-o poieniță cu iarbă înaltă și plină de păpădii ce-și dăruiau cu o încredere înduioșătoare efemerele mingi de puf mîngîierii vîntului și razelor aurii coborîte pieziș și acolo fata a avut neplăcuta surpriză să descopere că în următoarele două zile va avea în mod sigur mari necazuri în legătură cu căratul uriașului rucsac. Întîmplarea a indispus-o teribil iar indispoziția ei s-a dublat în clipa în care a aplicat alcool peste zona afectată de calamitate. Apoi, azvîrlind bucata de pansament, tocmai încerca să-și închidă bluza cînd ochii i-au căzut pe două cicatrice subțiri, roșietice, aflate imediat sub claviculă.

Surpriza a făcut-o să emită un fluierat ușor.

Și-a dezvelit încet umărul stîng și acolo a mai descoperit încă două. Într-o singură secundă întreaga scenă a dezvinovățirii lui Valentin — explicația modului în care se treziseră în acea dimineață precum și a faptului că nu mai ținea minte nimic din cele petrecute noaptea trecută — i s-a derulat prin fața ochilor. Atunci cînd se îmbrăcase nu stătuse nici un moment să se analizeze ; considerase explicațiile lui simple glume nesărate. Mai tîrziu crezuse că vede în Valentin un individ care a încercat pur și simplu să profite de starea ei de epuizare fizică. Își închipuia că adormise undeva în pădure iar el o găsise și o transportase la

cabană din considerente la care preferase să nu se mai gîndească, considerîndu-le dezolant de josnice. Și, mai tîrziu, stimulată de atitudinea lui cavalerească, avusese impresia că Valentin e mai degrabă un fel de Don Quijote și că gestul transportării ei la cabană fusese făcut din altruism și nu în ideea profitului, cu atît mai mult cu cît, cîntărind situația, fata înțelesese că dacă el ar fi avut anumite gînduri și le-ar fi putut înfăptui mult mai ușor în pădure. De aici rezultase și sentimentul de vinovăție pe care în cele din urmă îl resimțise. Dar nici o clipă n-a crezut că povestea accidentului ar fi mai mult decît o simplă poveste. Și nici acum nu credea, nu putea să creadă, deși dovezile erau acolo, le atingea cu vîrfurile degetelor mîinii drepte, deși ele nu avuseseră cum să apară altfel decît în urma unor răni care s-au vindecat — iar acele răni lipseau din memoria ei, nu știa să le fi avut vreodată.

Plină de tulburare a ridicat privirea și a tras aer adînc în piept. Și-a încheiat, tremurînd, bluza și, apucîndu-și rucsacul, împiedicîndu-se în curelele prea lungi, a pornit la drum. Soarele înaintase considerabil și Adriana a înțeles că nici nu mai poate fi vorba de înnoptarea la cota 1200 și că nici măcar atingerea punctului „Pietrele arse" nu era sigură. Greutatea rucsacului o dezechilibra mereu. Se vedea nevoită ca din cinci în cinci minute să facă o pauză destul de mare pentru odihnă.

A parcurs astfel aproape un kilometru, după care a simțit un văl întunecat acoperindu-i privirea. În primul moment, a crezut că oboseala e de vină dar, oprindu-se, a constatat surprinsă că lumina se împuținase. Apoi a deslușit aburii groși care înconjuraseră munții. În aer, o boare călduță aducea parfum dulceag de frunze umede, amestecat cu efluviile subtile generate de flori și pe care apropierea ploii le intensificase deodată. Adrianei îi rămîneau doar cîteva minute pentru a descoperi un adăpost. Și în vreme ce privea dezorientată în jur, a auzit uimită o voce care-i rostea numele.

Mai tîrziu, Adriana va recunoaște că s-a purtat oarecum stupid și că Valentin a dat dovadă de o răbdare ieșită din comun. Există — va filosofa ea pe marginea propriei atitudini — momente în care sîntem răi doar pentru că nu dorim să apărem fără mască în fața semenilor noștri, cu sentimentele adevărate scoase la iveală ca niște ramificații nervoase înfricoșate de orice atingere posibilă.

Sentimentele sînt, fără îndoială, lucruri delicate ; oricare dintre noi a fost surprins măcar odată cu ele la aer și în acel moment o undă de brutalitate e în stare să producă uriașe ravagii interiorului crud și șovăielnic. Melcul căruia i s-au atins cornițele e o reprezentare pe undeva sinonimă, dar caracterul imperfect al acestei analogii se relevă cînd înțelegem că, dacă melcul, la cîteva secunde după ce îl sîcîim, va scoate din nou afară cornițele, în schimb lezarea înrouratei mimoze a sufletului duce în cele mai multe cazuri la cangrenări și coji groase sub care partea încă vie tresare speriată și caută să se ascundă cît mai bine. Există mulți, prea mulți oameni care par întregi pe dinafară dar în realitate sînt numai jăratic și răni. O lume întreagă de măști, o lume caraghioasă, își mușcă propria coadă pentru a-și face cît mai rezistent corpul în fața propriei danturi otrăvite.

Adriana a procedat deci cum ar fi procedat oricare fată cu arborele orgoliului bine dezvoltat : a „uitat" gîndurile de bine și Valentin s-a trezit în fața unei pisici gata să zgîrie la cea mai mică provocare.

A zîmbit, încercînd s-o liniștească :

— Nu mă așteptam să te revăd așa curînd.

— Eu nu mă așteptam să te revăd de loc ! — a replicat fata.

— Ghinion — a îngînat el.

— Ghinion premeditat. Pun pariu că m-ai urmărit și aș vrea să aflu de ce. Dacă e ceea ce cred, ar fi mai bine

să te lași păgubaș. Sînt înarmată ! Să nu-ți închipui că-ți va fi ușor !

Atitudinea lui Valentin s-a schimbat brusc.

— Ești nebună ! Mai degrabă eu aș fi cel în drept să-ți reproșez că mă urmărești. Mă aflam aici cu mult înaintea ta. Iar în ceea ce privește faptul că ești înarmată... hm ! Păstrează-ți A.K.M.-ul și să fii sănătoasă !

I-a întors spatele ca și cînd ar fi vrut să plece. Era aproape sigur că nu va face mai mult de trei pași și se va auzi strigat. Aproape, dar nu complet.

— Hei, stai puțin ! La ce A.K.M. te referi ?

Orgoliul Adrianei pierduse partida. Valentin a rostit cu glas răgușit :

— Àla din rucsac. Bănuiesc că de-asta e atît de...

Ultimul cuvînt i-a fost spulberat pe nepusă masă de tunetul care tocmai se dezlănțuise din înalt. Fata a încercat să răspundă ceva, dar și vocea ei s-a pierdut în noianul sonor. Imediat, a început ploaia. Ramurile copacilor, aplecate de bruschețea valurilor de apă, nu ofereau aproape nici un adăpost.

— Ai cort ?!! — a urlat Valentin, încercînd să acopere zgomotele furtunii. Apoi și-a dat seama de ridicolul întrebării. Știu un loc bun pe-aproape ! Vino !

Au zbughit-o împreună spre un stejar gors, aflat la aproximativ cincizeci de metri depărtare. În trunchi se căsca o scorbură în care un om ar fi putut sta așezat destul de comod.

— N-avem loc amîndoi ! — a strigat fata.

— Ba da ! Te țin în brațe !

Un fel de cui înroșit a trecut prin sufletul Adrianei.

— Nu ! Nu vin !

— Ești nebună ? Ai să te îmbolnăvești !

— Nu vin ! Nu intru acolo ! Mai bine caut un alt adăpost !

— Nu există alt adăpost pe o rază de cel puțin 300 de metri !

— Ei bine ! — a răsuflat Adriana. Asta ar fi ca și cînd ți-aș cădea în brațe din primul foc ! Mai bine stau aici și fac pneumonie.

— Ai merita cîteva la fund — a apreciat Valentin.

— Poate — a căzut de acord Adriana. Dar nu vin acolo. Rămîn aici, clar ?

„O mînă... mîna lui.

Caldă.

E singurul lucru cald în acest univers ostil, morocănos și neînchegat. Formele sînt cețoase, complet aiurite, și trunchiul negru și iarba culcată de ploaie. Mîna. Are contur precis, real, normal. Îi simt pînă și liniile, striațiile acelea firești ce compun, zice-se, o carte a vieții celui care le poartă. Caraghios : de fapt, n-o văd. Dar umărul meu îmi spune despre ea totul. Cînd tresare un mușchi, cînd se strînge să mă cuprindă, culorile, aromele... Arome ? Chiar o aud. Acum a trosnit ușor o articulație și eu am auzit-o. Ciudat.

Și ce caldă, ce cald... și din ce în ce mai grea. Acum ea e totul, e... ambiguu, miez... de întuneric..."

Adriana a încetat curînd să mai judece coerent. Dormea cu capul sprijinit de umărul lui Valentin, învelită în pătura groasă sub care o scuturau încă, uneori, fiori reci. Valentin îi înconjurase proteguitor umerii cu mîna stîngă. Stăteau așa parcă de-o veșnicie, ea în brațele lui, el rezemat cu spatele de lemnul uscat din interiorul scorburii și privind cum cade ploaia peste pădurea colorată de o lumină cețoasă, ireală. Cînd și cînd, fulgerele conturau dureros crengile negre și la lumina orbitoare se puteau distinge pînă și nervurile frunzelor aflate în apropiere. Jos, iarba înghițea apa ca o pîlnie verde. Fiecare por al pereților acestei încăperi cîștigase proprietăți higroscopice ; întreaga casă a pădurii, cu acoperișul spart, cu ferestrele vraiște, își urgisea locatarii ei veșnici sau ocazionali, îi azvîrlea în brațele mizeriei cenușii din înalt, îi părăsea și chicotea cu glas de creangă frîngîndu-se. Apoi iar se potoleau fulgerele, cîteva secunde calme păreau o bucată de prelată ce absorbea în sine dezlănțuirea nătîngă. Revenea un străveziu diafan ca miezul trandafirului să lege între ele frunze, și trunchiuri și setea de neostoit a ierbii. Prin alte locuri, se-mpleticeau ferigi și tufișuri de zmeură ; ele își îmbrățișau unicul lor pas făcut în clipa ieșirii din să-

mîntă și succedîndu-se, deveneau mers, mișcare, meleag. În toate obiectele se clătina apa, ca în niște ulcioare. Ploaia, dusă la gura pămîntului, își răsfira degetele din ce în ce mai adînc printre măruntaiele lui.

Lui Valentin nu-i era teamă că stejarul în care se aflau ascunși ar fi putut fi lovit de trăznet. În jur se înălțau sute de alți stejari la fel de uriași iar ca o măsură suplimentară de siguranță anulase potențialul electric către vîrful copacului. Singurul lucru care-l neliniștea era posibilitatea ca Adriana să se îmbolnăvească din cauza tendinței idioate de contrazicere care o făcuse să stea zece minute în bătaia directă a ploii.

Cum se va vedea însă mai tîrziu, dușul inopinat nu i-a cauzat Adrianei nici o neplăcere. Cît despre Valentin, acesta ar fi putut, desigur, să stea în ploaie fără nici o grijă. Se pare însă că au existat mai multe motive care l-au determinat să renunțe la o asemenea alternativă ; poate nu dorea încă să-și dovedească adevăratele calități, sau posibilitatea nu intra în scenariu sau, cine știe, i s-a părut, pur și simplu, mai comod (plăcut ?) s-o țină pe Adriana în brațe decît să admire, ud pînă la piele, un peisaj la fel de murat.

În plus, simțea nevoia să reflecteze. Prezența fetei introducea un element suplimentar neașteptat, element frumos, pur, dar incontrolabil, ori pentru liniștea sa interioară, ar fi fost de preferat să dispară cît mai curînd (toate aceste gînduri, precizăm, sînt cele declarate mai tîrziu Adrianei și ca atare nu ne putem asigura de autenticitatea lor ; totuși, le vom aminti aici considerînd că sensurile și ideile ce le compun ar putea contribui la înțelegerea lumii adevărate a lui Valentin). Cu singurătatea se obișnuise, o integrase de-a binelea în ființă, iar a o izgoni însemna să modifice fundamental parametrii ce caracterizau întregul său mecanism gnoseologic. Încă nu putea să descopere exteriorul altfel decît prin mijlocirea propriului interior. Ori, știa perfect de bine că a trăi cu cineva era tot una cu a trăi *prin* cineva. Însemna nu doar că nu mai e singur, ci și că nu mai e liber, iar o asemenea dependență putea fi dureroasă prin calitatea sau defectul său de a nu se lăsa nici o clipă uitată. Existența lui în

Univers, urma să se modifice substanțial; raporturile dintre particular și general luau o nouă turnură apărînd necesitatea deformării concavității oglinzii interioare și translatării centrului optic către înafara ființei. Va trebui să gîndească și să ia hotărîri pentru doi, să țină seama de cel de-alături ca de el însuși, să-l apere cum s-ar apăra pe sine, iar această aproape-dedublare îl sperie și-l făcea să se întrebe dacă lumea lui se prezintă suficient de maleabilă pentru o asemea experiență...

Era această tendință de a despica firul în patru o constantă a personalității lui Valentin. Nu putea concepe ca simbioza dintre el și Adriana să stea sub semnul unei simple operații de adunare. Oamenii obișnuiți procedează uneori și așa. Din acest motiv apar atîtea certuri, atîtea divergențe de opinii. Unor oameni simpli le sînt necesari ani îndelungați pentru a se cunoaște și înțelege, dar Valentin nu avea atîta timp și nici nu putea risca să se azvîrle într-o aventură fără să-i bănuiască oarecum evoluția, fără a dirija cît de cît lucrurile. Anarhia în dragoste poate însemna ceva doar din punctul de vedere al insului comun, lipsit de luciditate, căruia viața i se pare fie fum, fie o simplă mizā. Dar pentru Valentin, viața însemna cu totul altceva. Cînd încerca să și-o imagineze, o compara cu un arbore plin de ramuri mai mult sau mai puțin roditoare.

„Un trunchi gigantic — continua el către Adriana —, de exemplu, un brad din care ar pleca „n" ramuri virtuale plus una reală, cea pe care ne situăm noi în acest moment. Anticii îl numeau „Arborele Lumii". Eu am să-l numesc, poate puțin mai pretențios, „Arborele Ființei Integrale", și denumirea aceasta nu este dată la întîmplare. Căci ne putem pune problema: are vreun sens titlul de arbore al lumii, gîndind lumea ca fiind universul luat în totalitate ? Fără îndoială, nu. Lumea nevie nu se prezintă nici măcar ideatic sub forma unui arbore. Elementele chimice se definesc printr-un tabel, nu printr-o coloană — și la fel compușii lor. Și tot ce ține de cinematica unei materii care își este suficientă sieși se descrie prin ecuații, formule, modele aspațiale și atemporale. Funcția arborelui se relevă abia în momentul în care discutăm nașterea și dezvoltarea

substanței vii pînă pe treapta apariției conștiinței și dincolo de ea. Cu cît capacitatea de cunoaștere și autocunoaștere e mai ridicată, cu atît ramurile se diversifică și-și complică structura. Dacă pentru început avem în vedere arborele evoluției lumii vii, existent în orice manual de biologie, în clipa în care trecem la om, constatăm cu atît mai mult neputința tabelului de a-și păstra atributul de unealtă de organizare ontologică ideală. Și aici, la granița dintre rațiunea existenței și existența rațiunii s-a consumat și se mai consumă încă ceea ce savanții numesc drama religioasă a omului.

Doar n-ai să spui — i-a replicat Adriana — că religia înseamnă un lucru important pentru noi !

Valentin a zîmbit cu subînțeles : pentru noi poate că nu. Dar altfel stă situația cu Arborele Ființei Integrale. Acesta s-a născut și a crescut ca arbore mitic, ridicîndu-se, ce-i drept, pretutindeni *deasupra* pleiadelor unor zei schimbați prea des, impuși, căzuți în dizgrație sau adorați la extrem. Pentru că noțiunea de arbore-univers ținea și continuă să țină de un nivel psihic cu mult mai profund decît nivelul pe care au fost sau sînt așezați zeii. Existența lui nu depinde de aceștia, deși uneori le-a fost aservită în mod forțat. Totuși, religia, conservînd o parte din simbolistica arhaică a lumii, a contribuit mult și la menținerea imaginii arborelui care, mai apoi, a executat o tranziție remarcabilă din sfera universului nediferențiat către sfera umanului. Așa încît, treptat, axis mundi a devenit axis homini, trecînd sub aripa protectoare a filosofiei idealiste. Pe axis mundi se fundamentau majoritatea cosmogoniilor păgîne. Tot arborele guverna legile vieții și ale morții, sub diversele sale reprezentări : brad, stîlp, coloană, toiag. Feciorul mort avea nevoie de un brad ridicat peste mormînt, altfel ființa sa nu prezenta garanția necesară recunoașterii drepturilor sale pe lumea cealaltă. Mireasa avea nevoie tot de un brad, ca de un alter-ego ce-i simboliza tinerețea și dragostea și care, substituindu-i-se, ideatic, suporta în locul ei vicisitudinile vremii, aidoma unui paratrăznet. Bătrînul poartă baston nu doar ca să se sprijine, ci pentru că bastonul în mîinile bătrînului simbolizează axa lumii în mîinile bărbosului demiurg.

Stîlpii casei ce despart acoperișul de podea sînt copiii coloanei care a despărțit la începutul Universului cerul de pămînt. Și perspectiva reprezentărilor se poate adînci, pornind de la cultul neolitic al arborilor pînă la mitul Crengii de Aur. Ori, atîta timp cît mii de obiceiuri, legende și cosmogonii se sprijină pe ideea existenței arborelui lumii, este evident că primul punct pe ordinea de zi a combaterii lor de către materialism trebuie să fie discreditarea fundamentului însuși. Nimeni însă n-a căutat motivația rezonanței acestui simbol în psihicul nostru, motivație care ar fi explicat și răspîndirea lui pe o arie geografică și culturală atît de întinsă. Poate, poate, Freud — dar încă unilateral și, privindu-i în amănunt doar semnificația erotică, falică.

Ce crezi însă tu despre semnificația arborelui ? — l-a întrebat Adriana.

Cred — a răspuns Valentin — că imaginea copacului, ca și imaginea muntelui, a oceanului, a păsării în zbor, ca și multe alte asemenea reprezentări și (uneori) obsesii nu sînt altceva decît reflexia în conștient a matrițelor și operatorilor pe baza cărora creierul alege senzațiile, percepțiile și reprezentările prin care se definește și se autoorganizează. Le vei găsi aproape dezbrăcate de haine în vise, în halucinații, în obsesii. Le vei găsi prelucrate superior în pictură, în literatură, în muzică. Ele îngustează hotarul dintre conștient și subconștient, sînt cărăușii care transportă de colo-colo gîndurile și sentimentele noastre sau, altfel spus, matrițele și ierarhiile formează tot ceea ce numin *personalitate*. Tot astfel un calculator alege dintr-un noian de informații pe cele utile bazîndu-se doar pe cîteva instrucțiuni anterioare. Superioritatea creierului rezidă în complexitatea uimitoare a instrucțiunilor pe care le posedă, căci aceste imagini oferă, evident, un cîmp mult mai vast de soluționări. În plus ele pot interfera, nu sînt delimitate impecabil ca instrucțiunile calculatoarelor, și datorită acestui fapt noi evoluăm și creem, putînd lucra chiar cu idei vagi, slab diferențiate. În concluzie : creierul funcționează pe baza unor matrițe pe ale căror echivalent în conștient le voi numi simboluri sau imagini-etalon. Axix mundi este o asemenea imagine-etalon. Religiile au fo-

VIOREL

losit-o pentru a-și mări impactul psihic asupra maselor, psihologia o studiază și nu prea iar eu am preluat-o redîndu-i valențele strict umane, retrasformînd-o în pol esențial sau, dacă vrei, existențial. Apoi am suprapus acest nivel peste propria mea persoană și am început să privesc viața din punctul de vedere al centrului în jurul căruia rulează tot ceea ce există altfel decît prin acesta. De atunci, sînt fericit. Sau așa credeam pînă te-am cunoscut pe tine..."

În zilele ce vor urma, Adriana va fi interesată de rolul și poziția ei față de acest original sistem de referință și, cu toate că va afla foarte multe, mai tîrziu — prea tîrziu — va înțelege că Valentin a evitat metodic să o informeze despre un anumit lucru, cel într-adevăr important, și care, odată cunoscut, ar fi schimbat, poate, ordinea evenimentelor viitoare...

Deocamdată însă Valentin căuta posibile formule de conviețuire cu fata adormită în brațele sale, iar afară ploaia continua să cadă monoton, antrenînd cu picăturile-i fine o altfel de negură, mai puțin metaforică dar la fel de grea și de consistentă. Curînd a ațipit și el — s-a silit să amorțească, să viseze, deși știa că nu mai e capabil de vise incoerente din clipa în care cucerise și ultima fărîmă a subconștientului și, dîndu-i un nume, o pusese să trudească în folosul său. Pînă spre dimineață s-a trezit de două ori, întîi pentru a contracara tendința de alunecare a Adrianei de pe brațul lui stîng iar mai apoi pentru a o reînveli în pătura ce se răsfrînsese lăsîndu-i descoperită partea superioară a corpului. A cercetat cu această ultimă ocazie vreme îndelungată tenul ei delicat și nu s-a putut opri să nu se întrebe iarăși în ce măsură va fi în stare să cuprindă și să mențină această ființă în ființa lui. O vedea foarte bine, deși întunericul era total. Ochii săi puteau recepționa o bandă din spectrul electromagnetic mult mai largă decît ochii unui om obișnuit. Vedea atît ultravioletul cît și infraroșul, iar dacă forța puțin nota percepea chiar și razele roëntgen. În cele din urmă s-a zmuls din contemplație și a reușit să reintre în starea semiconștientă pe care, în lipsă de alt termen, o numea somn.

Tîrziu, lumina lividă a zorilor l-a chemat din hățișurile umede. Ploaia încetase iar cerul se însenina tot mai mult. A deschis ochii și a răsuflat adînc, lăsînd aerul pur și răcoarea să-i învioreze sîngele. Încă mai cădeau, ici și colo, picături mari de apă de pe frunze, și peste liniștea de început de lume, răpăiturile lor ușoare sunau ca torsul unei pisici leneșe și mari. Cînd a privit spre Adriana, a avut surpriza să constate că fata se trezise și-l studia cu o mină meditativă. Nici unul dintre ei nu s-a grăbit, totuși să spargă tăcerea. Își simțeau inimile bătînd alături și s-au lăsat furați de această senzație nouă, uitîndu-se unul în celălalt, potrivindu-și cadența gîndurilor.

Trecură astfel secunde, apoi minute.

După cine știe cîtă vreme, o rază roșietică de lumină s-a strecurat ca o perdea fluidă între ei și, ca la un semn, amîndoi și-au întors capetele în direcția din care venea felia subțire de strălucire. Raza se lățea, le cuprindea fețele. Din părul Adrianei s-a zmuls deodată culoarea ce zăcuse ținută-n frîu de oceanul lăptos și nedefinit al zorilor, apoi apa dimineții s-a desprins ca o coajă tulbure de pe umărul ei, iar suprafața rotundă a oferit deodată imaginea unui mic incendiu în jurul căruia încă mai levitau, protejîndu-l parcă, aburi subțiri emanați din bluza umedă. Afară, alte raze străpungeau cețurile calde ale pădurii, colorînd frunze, înviind misterioasele adîncuri vegetale. Adriana a zîmbit plină de candoare și s-a dezlipit cu mișcări ușoare din brațele lui Valentin. Pleca să întîmpine Soarele, așa avea să afirme mai tîrziu, și să-și ghicească norocul în lumina dogorîtoare a astrului. Dar chiar în clipa cînd a ieșit în poiană, lumina s-a stins, frîntă de marginea unui norișor și, cu toate că zece minute mai tîrziu Soarele s-a ivit din nou și a strălucit tot restul zilei pe bolta de un albastru perfect, fata nu i-a putut ierta faptul că a trădat-o exact atunci cînd simțea copilărească nevoie a confirmării norocului ei în fața întregului Univers.

Valentin, văzînd-o tristă, a lăsat-o mai întîi în pace și a pregătit de unul singur cafeaua. A îndesat apoi toate obiectele din rucsacul său în celălalt rucsac, coco-

ținându-și-l cu oarecare greutate pe umeri, după care, ca s-o înveselească puțin, a chemat prin biounde două privighetori și, așezîndu-i-le în palmă, le-a făcut să cînte. Adriana a rămas, bineînțeles, cu gura căscată și el a trebuit să-i explice în detaliu că omul, ca ființă rațională, are posibilitatea să acționeze asupra oricărui alt sistem viu, cu condiția să știe cîteva mici secrete relativ la psihologia animalelor și la modul în care se emit și se recepționează biundele. Fata nu mai reușea să-și revină din uimire. Au pornit la drum prin pădurea aceea de basm încununată cu milioanele de diamante lichide, urme încă neevaporate ale ploii din noaptea care trecuse. Adriana izbutise între timp să-și schimbe bluza udă, înlocuind-o cu o haină din piele ce amintea, pe undeva, costumele vînătorești purtate de indieni în vestul sălbatic și aștepta acum un cuvînt admirativ. Cuvîntul a sosit cu întîrziere, căci lui Valentin i-a trebuit destul timp pînă să înțeleagă motivul undei de nemulțumire pe care-l sesizase în aura ei. După ce i l-a plasat fericind-o, nu s-a putut abține să nu constate cu voce tare că doza de cochetărie pe care o remarca la ea nu e de loc de lepădat, lucru pentru care Adriana, i-a plătit-o imediat constatînd la rîndul ei că doza de răutate cu care l-a înzestrat natura e de-a dreptul doză de șoc. Apoi au rîs, iar Valentin a întrebat-o care e, de fapt, punctul terminus al călătoriei lor prin munți.

— Ai să vezi ! — i-a zîmbit enigmatic Adriana. Există undeva un loc al meu și numai al meu. Tu vei fi primul străin și poate singurul pe care-l voi primi acolo. Și primul vrăjitor !

Poate — își va aduce mai tîrziu aminte că ar fi gîndit atunci — vraja ta va deschide și ușa tainică a universului meu. Ne vom refugia acolo și tot ce ne va înconjura va rămîne cu noi pentru totdeauna. Acolo o să scriem o poveste lungă ca o toamnă. Ba nu ! Căci, desigur, în lumea mea nu vine niciodată toamna. Niciodată nu știu să se fi prăbușit vreo frunză. E doar vară, amintire a unui lucru știut dar netrăit încă. Amintirea, potecă albă...

CAPITOLUL TREI

în care, pentru o clipă, Valentin reuşeşte să se simtă de prisos

În mod sigur, odată ajuns aici, pe cititor va începe să-l mistuie o întrebare : cum se face că, în ciuda firii sale orgolioase, Adriana a renunţat relativ repede la atitudinea ei de pînă atunci faţă de Valentin ? Pe de altă parte, un cititor şi mai pretenţios, ar adăuga : ce motiv are povestitorul să schimbe de la un capitol la altul stilul în care narează evenimentele care s-au petrecut atunci ? Doar nimic nu pare să-l oblige la aceasta.

Desigur, răspundem noi cititorului pretenţios, schimbarea nu pare a fi necesară ; cu toate astea, nu trebuie uitat că tonul paragrafelor şi capitolelor este dat nu de către autor, ci de către singura lui sursă de informare : Adriana. Într-adevăr, noi am intenţionat să privim totul din strictul punct de vedere al martorului — martor plin de subiectivism, din păcate. Nedispunînd de alte surse, sîntem nevoiţi să acceptăm efuziunile fetei, să ne lăsăm purtaţi de meandrele sufletului acesteia. Judecînd astfel se poate deja intui răspunsul la întrebarea cititorului mai puţin pretenţios : e adevărat, lucrurile au mers foarte repede, dar nu trebuie să uităm că Adriana, în momentul reîntîlnirii cu Valentin, era deja pregătită să sufere această schimbare. Descoperirea cicatricelor a dărîmat în sufletul ei un întreg eşafodaj de idei şi înţelesuri şi fata a avut nevoie urgentă de un constructor care să-i reaşeze, cărămidă cu cărămidă, înţelesurile prăbuşite, formînd din nou structuri mozaicate coerent. Complexitatea sufletească a Adrianei (căci nu era, totuşi, nici proastă şi nici ignorantă) o făcea să nu poată suporta ideea permanentizării unei datorii atît de importante şi surprinzătoare faţă de cineva. Iar faptul că acel cineva era un băiat drăguţ ca Valentin şi pe deasupra înzestrat cu talente mai mult decît ciudate, adăuga sentimentului datoriei un interes profund, o curiozitate perfect explicabilă.

Cert este că Valentin, prin felul său de-a fi, a reuşit s-o schimbe pe Adriana fără să folosească (credem) nici una dintre metodele neobişnuite care-i stăteau la înde-

mînă. În tot cursul zilei au purtat discuții banale, dialogurile derulîndu-se fără prețiozități și întorsături savante. În fond, erau doi oameni care încercau să se cunoască și nimic nu leagă mai mult ca banalitățile drăguțe ce dau senzația că împarți cu cel de alături viața întreagă pe toate planurile ei, pînă la cele mai insignifiante.

Parcă nu i-ar fi interesat să știe nimic esențial unul despre celălalt. Se hîrjoneau tăvălindu-se prin iarbă, alergau printre copaci, apoi se opreau iar și discutau despre filme sau cărți sau despre muzică, ciorovăindu-se pe marginea calității diferitelor formații la modă. În realitate, după cîteva ceasuri de discuții împletite cu hohote de rîs, Valentin a aflat în linii mari modul de gîndire al Adrianei, nivelul de cunoaștere la care ajunsese precum și cîteva prețioase date biografice. Căldura începuse deja să se domolească, razele soarelui băteau din ce în ce mai pieziș, cînd deodată fata i-a atras atenția asupra unui colț de stîncă avîntat din imensitatea verde către cerul senin.

— Îl vezi ? — a zis. De-acolo începe tărîmul meu. Cînd voi lua la facultate o să stau aici luni de zile ca să învăț...

— Dai la „fără frecvență“ ? — a întrebat Valentin.

— La „zi“ am încercat acum o lună și... — Adriana a lăsat fraza în aer, schițînd un gest nedefinit.

În dialogurile de pînă atunci Valentin aflase despre ea că terminase liceul și că visează să lucreze în domeniul electronicii.

— Bine, — a zis el — dar nu cred să existe secție de „fără frecvență“ în cadrul Facultății de electronică.

— N-am spus că vreau cu orice preț electronica. Găsesc eu pînă la urmă o facultate care să-mi placă și să aibă și secție de „f.f.“ !

— O ! — a exclamat Valentin, un pic amuzat. Ești multilaterală !

— Mai puțin decît tine — i-a întors-o fata. Nu simt nici curenții ce trec prin firele de iarbă și nici nu chem animalele cu gîndul. Iar teorii filosofice n-am făcut niciodată. Și nici nu cred să mi se-ntîmple una ca asta.

— Foarte rău. Eu în locul tău nu m-aș mîndri cu incapacitățile mele !

— Eu o fac — a rîs Adriana, evitînd să-l privească. Mama spunea : prost trebuie să mai fie ăla care s-o uita la tine !

— Bine că ești sinceră — a îngînat Valentin. Data viitoare voi întoarce capul !

Adriana a dat din umeri, ostentativ.

— Asta a vrut să fie o glumă, nu ?

— A vrut. Ai niște părinți chiar atît de grozavi ?

— Ca zmeii zmeilor. Ascultă, Valentin ! Tu ai fugit vreodată de-acasă ?

— Eu ? Nuuu ! Eu am fost băiat cuminte.

— Atunci ești fericit. Asta e.

— Explică-mi.

— Ce ?

— De ce mi-ai pus o asemenea întrebare.

— Am vrut să văd cît de tare semănăm.

— Și ?

— Nu semănăm. Eu n-am fost o fetiță cuminte.

— Și-ți pare rău ?

— Pe naiba ! Nici pomeneală. Dar...

— Hai, dă-i drumul ! — a îndemnat-o Valentin văzînd că ezită.

— Nu suport să mă oblige cineva să fac un anumit lucru. Tu ai urmat vreo facultate ?

— Da.

— Și părinții tăi te-au amenințat că dacă nu iei examenul nu mai au ce discuta cu tine ?

— O, asta nu. Dar cred că i-aș fi dezamăgit foarte tare.

— Păi vezi ? Eu i-am cam dezamăgit. Cred însă că dacă m-ar fi lăsat în pace aș fi intrat, totuși, la facultate. Și mai cred că aș fi putut face lucruri grozave, dar...

— Dar nu te-au lăsat în pace. Hai să fim serioși ! Un om adevărat, cînd își propune să realizeze ceva trece peste orice piedică.

— Poate că nu sînt un om adevărat — a oftat Adriana. Sau te înșeli tu și există și piedici de netrecut.

— Nu există. Pentru un țel merită chiar să mori... hm, deși depinde de țel. În fond, de ce n-ai considera că și moartea are un scop prin ea însăși ?

— Nu fac filosofie. Și nu mă interesează moartea.

— Atunci ?

— Atunci, ce ?

— Atunci care e pragul de care te izbești ?

— Ți-am spus, habar n-am. Chestie de educație, poftim.

— Hm ! — a zîmbit strîmb Valentin. Ai grijă : lumea asta a ta seamănă foarte bine cu una din minciunile pe care le spune seara bunicul nepotului, ca să-l facă să se culce după programul de desene animate.

Adriana l-a privit mirată.

— Așa crezi ?

— Așa mi se pare. Orice insulă își conține, în definitiv, antiinsula. Dar pînă s-o descoperi, rămîi închisă într-un surogat de realitate, într-o minimizare a existenței. În general, ți-aș sugera să te ferești de insule. Toate lucrurile închise pot fi distruse foarte ușor, pentru că închiderea te face vulnerabil. Doar spațiul neîngrădit, mult mai greu de condus, e drept, și mai imprevizibil îți va oferi măsura capacității de a te descurca, adică de a conduce și a prevede. Infinitul e indestructibil, întrucît noninfinitul nu este decît o simplă variantă a sa. Nu o imagine în oglindă, ci o variantă.

— Nu prea văd... — a rostit, nesigură, fata.

— Sintetizez : nu există în afara lui, pentru a se putea raporta la el și a se anula. Ai înțeles ?

— O să mă gîndesc la chestia asta — a ocolit Adriana întrebarea. Ia-o la stînga ; pe-acolo pe unde mergi, nimerești în mărăcini !

— Cît crezi că mai avem ? — s-a interesat Valentin.

— Să tot fie, că mai mult n-are cum — a răspuns ea în doi peri.

— Pari cam supărată. Prea supărată.

— Pari cam deștept. Prea deștept — a schițat fata iar un zîmbet.

— Prea deștept pentru tine, poate. Dar nu mă supraestima. Să nu-ți închipui că mă consider un superman.

— Dar ești. Nu, stai, nu mă deranjează. Însă aș vrea ca, în momentul în care-mi explici vreo chestie, să o faci în așa fel încît să înțeleg și eu ceva.

— Bine, promit. Dar ceva eforturi tot o să-ți ceară. Asta dacă nu cumva preferi să ne despărțim și să-mi impui să renunț la deliciile oferite de lumea aia a ta din munți aflată, oricum, la o distanță pe care tu însăți n-ai reușit s-o precizezi.

— Nu era nevoie. Poți deja s-o admiri, dacă întorci capul spre stînga.

Valentin s-a răsucit în direcția indicată de fată. O mică vale își descheiase pe nesimțite haina protectoare de vegetație. Ochii lui Valentin au alunecat mai întîi peste pînza de apă din centru ce aburea ușor sub soarele încă fierbinte. Malurile, năpădite de ierburi înalte, amestecate cu flori colorate bogat, se decupau spre nord în limburi mlăștinoase pe deasupra cărora fulgerau pleiadele gîzelor. Către est, o poiană își desfășura covorul pestriț pînă lîngă pădure, acolo unde o cabană minusculă își găsise refugiu sub crengile arborilor seculari. Dincolo de lac, un perete aproape vertical de stîncă maroniu-roșcată, a cărui culoare vorbea de la sine despre minereurile bogate în compuși feroși închidea perspectiva. Vegetația crescută anarhic împrumuta locului ceva din atmosfera unor ere calde și umede a căror amintire aproape că pierise din memoria pămîntului.

— Ei, da ! — a exclamat el după cîteva minute de contemplare. Iată, întradevăr un loc grozav.

— Chiar așa și este.

Adriana îl privea triumfătoare.

— Mi se pare mie, — a continuat — sau ai rămas ca la dentist ?

Valentin simțea armonia văii mult mai adînc decît însăși Adriana. Tot felul de sunete, cîmpuri, culori și mirosuri pe care nimeni în afară de el nu le-ar fi putut percepe soseau creindu-i o senzație neobișnuită de împlinire și satisfacție.

— E un spațiu deosebit — a mai zis, gînditor, dar nu trebuie să ți-o iei în cap, tu n-ai nici o contribuție. Stai, nu te supăra. Asta deocamdată. Vom vedea însă în curînd de ce ești în stare !

Adriana a încercat să spună ceva, dar s-a răzgîndit în ultimul moment și i-a făcut semn lui Valentin s-o urmeze.

— Uite, — i-a arătat fata, în seara aceleiași zile, lui Valentin — tu o să dormi acolo !

Valentin a privit de-a lungul liniei imaginare dusă în prelungirea mîinii întinse a fetei și a zărit un fel de pătul cocoțat pe piloni de stejar.

— Hm, — s-a strîmbat el — s-ar putea să-mi fie frig !

— O să-ți dau cîteva pături !

Adriana a pătruns în cabană, trîntind ușa de perete. Valentin n-avea, desigur, nevoie de pături, dar prefera să se poarte cu fata ca și cînd persoana lui ar fi fost una obișnuită. Mai tîrziu au făcut chiar un pact în acest sens.

— N-ai pleoșnițe ? — a zîmbit el în prag, admirînd camera mobilată stil (adică stil „strictul necesar"...).

— Vrei ? — a întrebat Adriana.

— A, nu ! — și-a lățit zîmbetul Valentin. Detest paraziții.

— Paraziți nu există în valea noastră — a mormăit fata, și Valentin a tresărit auzind cuvîntul „noastră". Ține ! Și noapte bună !

Ușa s-a trîntit cu zgomot sec.

— Noapte bună ! — aproape că a țipat Valentin, de pe verandă. Odată ajuns lîngă pătul, s-a suit pe scara cam șubredă și a azvîrlit păturile peste fînul uscat ce se tasase formînd o saltea destul de confortabilă. Prin gaura lăsată de o șindrilă căzută a zărit două stele. Cerul devenise aproape indigo. Valentin a coborît din nou ca să-și aducă sus și rucsacul. L-a deschis, a scos o cămașă curată, un pulover și cealaltă pereche de blugi. S-a îmbrăcat tacticos, apoi, fără să se uite în vreo oglindă (în primul rînd pentru că nu avea, iar în al doilea rînd pentru că-și conștientiza în fiecare moment pînă și poziția firelor rebele de păr din creștet) a coborît a treia oară scara și s-a îndreptat către cabană.

— Cine e ? — a strigat, cam neinspirată, Adriana auzind zgomotul pașilor lui pe scîndurile micii verande.

— Ursul grizzly... — a dat din umeri, Valentin oarecum nerăbdător. Am venit să-ți propun să luăm masa împreună. Sau nu ești de acord ?

— Cum ? — a pufnit Adriana, întredeschizînd ușa.

— Masa...

— ...Am auzit. Dar eu știu dacă se cuvine ?

Privirea fetei dădea de gîndit.

— Ce mai e ? — a oftat Valentin.

— Hm, nimic...

— Hai, spune !

— Bine... uite, aș vrea tare mult să aflu dacă interesul pe care mi-l porți e un sentiment sau o datorie.

Valentin a strîns ochii și i-a deschis apoi larg.

— Datorie ? ! Ia ascultă, ești în toate mințile ? *Eu* să-ți datorez ceva ?

— Da — a rostit cu toată seriozitatea Adriana. Pentru că eu îți sînt datoare. Iar cînd cineva îi este dator cuiva, creditorul va simți față de datornic tot ceva asemănător datoriei...

— Asta de unde ai mai scos-o ? — s-a mirat Valentin.

— M-am gîndit. E vorba de... o rușine instinctivă a celui care oferă. Cel care are se simte obligat față de cel ce nu are. Să nu-mi spui că n-ai remarcat chestia.

Valentin și-a mîngîiat gînditor obrazul drept.

— E puțin adevărat în ceea ce spui. Dar... hai să nu exagerăm. Cel care are capătă mai degrabă un sentiment de superioritate față de semenii lui mai săraci.

— De acord — a admis fata. Asta însă doar atunci cînd avuția sa e moștenită sau dobîndită fără efort. Ori, sentimentul tău de superioritate față de semeni e aproape nul.

— Observ că m-ai studiat bine — a rîs în silă Valentin. Da, ai dreptate, nu sînt orgolios și nici invidios față de cei mai inteligenți și mai buni decît mine. Și iarăși ai dreptate cînd afirmi că există și o datorie a datoriilor. Dar nu cred să mă fi simțit dator față de tine, cel puțin pînă în clipa în care ne-am reîntîlnit în pădure. Atunci, da, a apărut și asta.

— Dar cînd m-ai călcat cu mașina ?

— Datoria aia — și-a mușcat buzele Valentin — a fost plătită. Sau... așa sper.

— Deci nu e vorba de sentimentul datoriei — a zis Adriana. Atunci de, care ?

— Nu știu — a rostit Valentin dezarmat. Dar oferă-mi cel puțin un răgaz pînă reușesc să-l descopăr.

Adriana s-a mai gîndit cîteva clipe, apoi a deschis ușa.

— Intră — a murmurat. Poate că asta... asta te va ajuta!

Pletele ei blonde unduiau animate parcă de o viață proprie.

— Spune-mi — a mai zis pe cînd aranja pe masa scundă, cu trei picioare, tacîmurile de aluminiu — există indivizi mai inteligenți sau mai... hm, talentați... ca tine?

— Mă surprinzi — a rostit, ușor amuzat, Valentin. Nimeni nu are dreptul să se considere cel mai inteligent sau cel mai talentat. Doar nu-ți imaginezi că sînt dumnezeu! Însăși sensul cuvîntului „bun" sau al cuvîntului „inteligent"... ei bine, sensurile sînt relative, înțelegi? A fi, de exemplu, bun cu cineva înseamnă automat a fi rău cu dușmanii acestuia. Singura soluție rămîne indiferența — o soluție inacceptabilă pentru ființa umană. În plus, indiferența duce la crime mult mai îngrozitoare decît răutatea. Și atunci e chiar mai cuminte să iei atitudine. Iar în ceea ce privește inteligența, tu o confuzi cu știința, ceea ce e o eroare.

— Deci nu e bine să umbli mereu după fapte bune? — s-a mirat fata.

— Ba da, însă nu e corect să faci binele cu de-a sila. Mulți au convingerea că știu ce e bine pentru semenii lor și se căznesc să-și impună adevărurile în fața celorlalți.

— Și n-au dreptate?

— Nu există un bine suprem cum nu există nici adevăruri supreme, — a clătinat din cap Valentin. Există doar adevăruri ce se înscriu în curentul firesc al istoriei și altele care i se opun... Nu așa, lasă-mă pe mine, că te tai! — îi luă el din mînă cutia cu pateu. Înfigi cuțitul și îl proptești în partea de jos a cutiei. Acum ai un sprijin și acționezi cuțitul ca pe o pîrghie... Ai văzut?

— Ești meseriaș! Deci, fiecare are adevărul lui.

— Cam așa, chiar dacă nu în mod exclusiv. Parcă aveai și niște roșii.

— Ah, cum am uitat! — s-a plesnit fata cu palma peste frunte. Îndată! Ia ascultă — a rostit pe cînd dezlega rucsacul. Cum se împacă pofta ta de mîncare cu tehnicile yoga?

Valentin s-a oprit o clipă din mestecat, apoi a dat din umeri înveselit.

— Păi, eu nu fac yoga, Adriana! Nu zic, yoga are destule merite, dar, vezi, ea e o tehnică fără obiect, fără menire. A avut-o, probabil, cîndva, dar a uitat-o. Prin ea poți căpăta anumite proprietăți. De acord. Dar tot yoga îți cere ca la sfîrșit să renunți la ele și să-ți pierzi individualitatea, amintirile, tot ce te formează. Atunci, la ce bun obții proprietățile respective? Nimic nu e lipsit de utilitate în univers. De ce ar trebui să ne uităm utilitatea? Drumul a fost pierdut de-a lungul vremii, tao (sau „cărarea") nu mai duce nicăieri. Au rămas tehnici fantastice grefate pe noțiuni religioase submediocre.

— Cum adică, a fost uitat? Vrei să spui că pe vremuri oamenii erau mai deștepți?

— Adică... „mai inteligenți?" Cu siguranță. Capacitatea creierului uman a fost maximă în urmă cu aproximativ cincizeci de mii de ani. De atunci, ea scade mereu. Toate proprietățile parapsihice sînt atavisme. Ele formau un al treilea sistem de semnalizare, care însă a trebuit să involueze pentru a se putea dezvolta limbajul articulat și toată civilizația pe care a adus-o cu sine acesta. Mai desfaci o cutie?

— Poftim?

— Mai desfaci o cutie de pateu? Sau stai, lasă-mă pe mine.

— Și postul? Ce părere ai despre el?

— Oh, postul și abstinența sexuală sînt simple aiureli. E adevărat că anumite regimuri alimentare favorizează metabolismul, dar să nu crezi că dacă te hrănești cu o mînă de orez pe zi vei începe să citești gîndurile. Postul e mai degrabă echivalentul unui regim dietetic — fără îndoială, util ca orice asemenea regim, dar atît. Cît despre abstinența sexuală... hm, aici e o întreagă poveste. Se știe că înfrînarea libidoului favorizează creația artistică și produce mutații în psihic. De la Freud se mai știe că actul sexual înseamnă mult mai mult decît oricare alt fenomen fiziologic, atît pe plan conștient cît mai ales pe planul inconștientului. Freud a transformat erosul în bază a unui întreg sistem filosofic, a fost primul care a explicat realist natura nevrozelor, a actelor ratate, a obsesiilor și perver-

siunilor. Dar lucrul pe care Freud și adepții lui nu l-au înțeles pînă la capăt a fost esența imaginilor etalon generate de inconștient ; el le-a presupus simboluri sexuale primitive (sau, dacă vrei, primare) pentru că, apărînd amalgamate cu imaginile neetalon oferite de conștient, se brodau adesea pe motive reductibile, dintr-un anumit punct de vedere, la fenomenul erotic. Știi, inconștientul omului e uriaș, căci el tinde, datorită influențelor subtile oferite de biocîmpuri, să cuprindă și informații pe care ființa nu le-a trăit efectiv. Hegel ajunsese, din raționament în raționament, chiar la ideea unui inconștient colectiv... și n-a fost singurul ! Din păcate, mulți filosofi au pus egal între noțiunea de inconștient colectiv și noțiunea de principiu ultim, sau motor a tot ce există, sau, ca să fiu mai clar, de dumnezeu. Ori, nu e tot una. Biocîmpurile nu sînt un dat transcendent. Ele au apărut și s-au dezvoltat ca un efect al apariției și dezvoltării lumii vii. Și, revenind la idee, în subconștientul uman, grație influențelor exterioare sau interioare nefiltrate, imaginile-etalon se află foarte rar în stare pură. Cel mai adesea, ele îmbracă haina eroticului, și fac asta silite de împrejurarea că sentimentul erotic slujește speciei, nu individului, și deci rezonanța sa în subconștient va fi mai puternică decît a oricărui altuia.

— A propos, — a zis Adriana — care e diferența dintre inconștient și subconștient ?

— Subconștientul — a răspuns Valentin — e un nivel. Inconștientul e stare.

— Stare a cui ?

— A rațiunii. Cînd dormi ești inconștientă, nu ? Ba uneori și cînd ești trează...

— Inconștient ești tu ! — s-a strîmbat la el fata.

Valentin a pufnit în rîs.

— Inconștientul nu e tocmai lipsit de rațiune, Adriana ! Rațiunea lui e însă tainică. Iar dacă am folosit adineaori în același context ambii termeni, am făcut-o vizînd ceea ce au în comun, adică am aplicat așa numita „sinonimie pînă la un punct".

— Numită de cine ? — nu s-a putut abține Adriana.

— De mine, firește !

— Firește ! — l-a îngînat fata. Ai dat nume chiar tuturor fenomenelor din univers ?

— Depinde — a răspuns foarte serios de data asta Valentin. Te consideri un fenomen ?

— Eu aveam nume dinainte de a te întîlni.

— La cabană spuneai că-mi mulțumești pentru botez. „Și-atît". Ții minte ? Vezi, — a șoptit Valentin, — avem același nume de familie. Mi-am pus un nume, iar tu — atinse el cu vîrful degetului arătător al mîinii drepte pieptul fetei — a trebuit să apari.

— Deci, eu exist pentru că exiști tu ?

— Evident ! N-ai citit „Adam și Eva" de Rebreanu ?

Adriana a clătinat cu milă din cap.

— Ai febră ! Îți trebuie un ceai cald.

— Ei bine, — a răsuflat Valentin — dacă tot am început să vorbim prostii, cel puțin s-o facem în fața cănilor pline.

— Ah, — a sărit în sus fata — asta era ! Ai chef de ceai și te-a apucat un pui de lene ! Ia fi drăguț și pune ibricul pe foc...

— Eu ? Dar nici n-am terminat de mîncat !

Valentin a privit spre farfuria din care nu apucase să lichideze decît două sandviciuri.

— Nici roșii nu mai sînt — a continuat el.

— Realitatea e dură — a admis Adriana. Kafkiană.

— Replici furate din cartea lui Cornel Udrea ! — a oftat Valentin. Așa că drept pedeapsă pentru plagiat vei face, totuși, un ceai. Cu mentă și cîteva fărîme de scorțișoară.

Adriana l-a cîntărit amuzată.

— Așteaptă puțin, să aprind și lampa de rezervă.

A scormonit apoi într-un mic dulăpior prins în cuie de perete și a scos la iveală un opaiț.

— Știi, a zis ea — lumina unei singure lămpi de gaz e cam puțină pentru masa asta sărbătorească.

— Nu știam că sărbătorim ceva !

— E prima noastră noapte aici. Prima noapte e totdeauna o sărbătoare...

La lumina intensificată brusc, Valentin și-a rotit privirea prin încăpere. Măsuța, scaunele, pereții de lemn afumat, patul. Într-un colț, pe laviță, își amestecau contururile cîteva boarfe îngălbenite de umezeală. Perdele brodate, amintind, datorită vechimii ce le subțiase urzeala, cu pînzele păienjenilor, atîrnau în fața geamului mic și murdar. Lîngă pat, trona o noptieră ciuruită de carii, iar pe dulapul cu tăbliile tapetate cu hîrtie de culoarea vișinii putrede, un ceas enorm, o relicvă a secolului optsprezece, își înțepenise unica limbă în dreptul cifrei doi. Peste întreaga odaie stăruia un parfum straniu de existență rămasă suspendată undeva, în afara timpului, iar Valentin l-a receptat din plin, transfigurîndu-se.

— Cine a trăit aici înaintea ta? — a întrebat el, mișcat.

— Străbunica — a murmurat Adriana, privind în jur. Aici a trăit o viață întreagă, alături de bărbatul ei. De altfel, aici a și murit. În patul de colo. Mîine, dacă vrei, putem merge să-i vedem mormîntul.

— Și străbunicul tău?

— Și el. Alături. O să-i vezi... mîine...

— Și nu ți-e teamă?

Și-a dat imediat seama de stupiditatea întrebării, totuși nu izbutise să se împiedice s-o rostească.

— De ce să-mi fie teamă?

Vocea Adrianei era moale, învăluitoare și Valentin s-a gîndit că a mai descoperit un element important din compoziția psihicului ființei din fața lui.

Trecutul.

Fata avea în spate o istorie și el observa uimit cum această istorie se revarsă brusc peste trăsăturile ei spiritualizîndu-i-le, transformîndu-i deodată gesturile în ritual, existența în mit, cuvintele în oracol. Și s-a simțit deodată intrus, ca și cînd ar fi pătruns într-un univers în care nu se putea solubiliza.

El, superiorul.

El, nechematul.

Au băut ceaiul fără să mai încerce să schițeze un dialog. Apoi Adriana a extras un pachet de țigări dintr-un bu-

zunar al rucsacului. Au luat amîndoi cîte-o țigară, iar sfîrîitul chibritului a răsunat așa de puternic în liniștea care coborîse pretutindeni, încît camera păru că se cutremură. Desigur, liniștea nu era tocmai pură. Se amestecau în ea cînd și cînd ba țîrîitul unui greier, ba un orăcăit depărtat de brotac, ba sunetul ușor scos de cariile ce sfredeleau grinzile cabanei. Dar toate aceste zgomote nu reușeau decît să sublinieze liniștea, necum s-o sfărîme.

Cînd a terminat de fumat, Valentin s-a ridicat de pe scaun, a respirat adînc și a pornit cu pași mari către ușă. Înainte de a o deschide, s-a întors și, ridicînd parcă sfios din umeri, a îngînat :

— Aerisește, și... noapte bună.

Adriana s-a ridicat și ea.

— E prima noapte — a zis. Nu fii trist. Prima noapte trebuie să fie o sărbătoare.

Apoi s-a lipit de el și l-a sărutat. O clipă răsuflările li se amestecară, ca în dimineața în care se treziseră așezați în același pat de către un cabanier șugubăț. Și înainte ca Valentin, încremenit, să-și revină și să-i întoarcă sărutul, fata s-a tras înapoi și l-a cîntărit, amuzată.

— Emisiunea noastră s-a încheiat — a spus ea. Vă dorim noapte bună. Chestia — reveni pe alt ton — e valabilă și pentru supermani.

— Nu sînt superman — a îngînat el. Doar cam neajutorat, vreo zece secunde la douăzeci și patru de ore...

— Nimeni nu-i perfect. Totuși, e bine că-ți recunoști defectele. Ai șanse să ți le corectezi !

Valentin a clătinat din cap simulînd o jale adîncă.

— Nu mai sper de mult ! Noapte bună.

Afară, noaptea era fierbinte și fantastică. Ochii lui Valentin au trecut automat în spectrul infraroșu, iar întunericul n-a mai fost pentru el întuneric. A privit spre cabană, cu un zîmbet cald rămas în colțul gurii și a pornit către adăpostul lui improvizat, sperînd că va reuși chiar să aținească puțin.

CAPITOLUL PATRU

în care Adriana cere un lucru neobișnuit iar Valentin i-l promite fără vreun motiv aparent

— Spune-mi — l-a întrebat în dimineața zilei următoare Adriana — e chiar adevărat că nu poți să dormi ?

— Da — i-a răspuns Valentin. E adevărat. Uneori îmi pare rău, dar nu se poate schimba nimic. Somnul e subconștient care se mișcă, însă subconștientul meu nu mai poate circula altfel decît sub control. Pot să-mi coordonez toate actele fiziologice, chiar și pe cele aparent necontrolabile, pot să-mi odihnesc creierul și altfel decît dormind, pot să...

— Poți să... poți să... — l-a maimuțărit Adriana. Ia spune, astea nu se pot totuși obține și prin yoga ?

— Prin yoga poți să-ți coordonezi anumite funcții. Să ai acces la anumiți mușchi, spre exemplu. Hatha yoga se poate practica oricînd, nu e cine știe ce scofală. Cumpără-ți niște cărți și studiaz-o, dacă ai chef.

— Și celelalte ? — a întrebat nerăbdătoare fata.

— Celelalte ? Valentin a zîmbit oarecum visător. Cu celelalte e altă poveste. Îți spuneam că yoga psihică, practicată ad literam, duce omul către nivele care mie mi se par complet inacceptabile. În cărți stă scris : „despărțiți-vă de propriile simțuri"". Dar eu consider că e mai important să trăiești în mod deplin prin simțuri — cele cinci, normale, dar și altele, dobîndite — decît să te refugiezi în cuibușorul călduț al meditației. Nu-i neg acesteia capacitatea de a te ajuta să treci anumite momente de criză, dar mi se pare inutil să te gîndești la dumnezei cu care, chipurile, ar trebui să te confunzi. Nu cred în transcendent : nimic din ceea ce văd, nimic din ceea ce simt sau intuiesc nu are nevoie de explicații mistice. Omul e materie și energie. E cerc închis, dar și cerc deschis. El primește lumea și oferă lumii lumea lui. Elucubrațiile yoghinilor despre reîncarnări și suflete desprinse de corp nu mă interesează, nu mă privesc. Se reflectă în ele doar incapacitatea maeștrilor sistemului de a explica anumite manifestări bioenergetice în alt mod decît apelînd la su-

pranatural. Iar credința că altfel decît confundîndu-te cu zeul nu poți atinge trepte superioare, e doar autosugestie — și încă una din cele mai banale.

— Dar — a zis Adriana — știu că există oameni care pot ieși din corpurile lor, pot avea adică viziuni extracorporale sau extrasenzoriale...

— Nu face confuzii ! — a întrerupt-o Valentin. Extracorporalul nu e tot una cu extrasenzorialul. Ultimul termen e de-a dreptul absurd ; cum ai putea să percepi un fenomen fără să ai un organ oarecare de simț care să ți-l evidențieze ? Crezi că informația despre lumină ar putea să pătrundă în creierul unui orb din naștere în mod direct, așa, pur și simplu ? Orice informație venită din exterior e prelucrată conform capacității de a înțelege și interpreta a creierului. Dă-mi tu măcar un singur exemplu de individ care, căpătînd iluzia complexă și completă a ieșirii din corp a văzut obiectele înconjurătoare sau pe sine însuși altfel decît le știa pînă atunci ! Percepția așazis extracorporală e doar o proiecție a percepției corporale. Nimic în plus. O deplasare pe liniile de forță ale biocîmpului.

— Deci — a concluzionat Adriana — yoga nu face doi bani.

— Ba face — a răsuflat Valentin. Dar cu o condiție : s-o înțelegem altfel decît yoghinii. Să lăsăm la o parte zeii ; ei nu ne aduc fericirea...

— Observ că ești pornit împotriva zeilor — a constatat Adriana, oarecum mirată de pasiunea pe care o descoperea în cuvintele lui Valentin.

— Da — a zis el — sînt pornit și am toate motivele. Din cauza acestor zei afurisiți omul modern refuză o multitudine de adevăruri ascunse în tehnicile yoga, în acupunctură sau în alchimie. Știința alungă zeii, dar vai ! Și ideile, adesea meritorii, pe care aceștia le maschează. Firește, nu e ea de vină. Mai tîrziu, oricum, aceste idei revin în atenția cercetătorilor care pun lucrurile la punct cu maximă obiectivitate. Dar cîte eforturi în plus, și cîți bani ! Vezi, mistica e cel mai de seamă impas al cunoașterii, căci ea raportează nu la obiectul cercetat, ci la metodă. Toate ființele slabe cred în dumnezei, pentru că sînt

prea slabe ca să se susțină singure. Religia, ca și arta, apare în condițiile în care relațiile dintre indivizi sînt alterate. Ambele, vin să suplinească comunicarea deficientă sau deficitară ; fără existența lor, viața plină de privațiuni, neînțelegeri și refulări a omului ar fi insuportabilă. Lucru ciudat, războiul însuși e la origine tot o defulare, o tendință de a normaliza relații. Războiul — și celelalte forme aberante de comportament social. Totdeauna absurdul are o motivație logică...

— Deci arta e o aberație !

— Una motivată și necesară, da ! Artistul sintetizează ceea ce epoca lui a analizat. Este un ins definitoriu prin excelență. Arta lui îi ajută pe ceilalți să se înțeleagă, să-și conștientizeze pozițiile față de sistemele de referință umane existente. Acționează ca un tratament freudian, căci elimină obsesiile și aberațiile mai grave decît ea, care ar putea duce civilizația la autodistrugere. Principalul sentiment pe care arta îl vindecă este frica...

— Frica ? — a căscat Adriana gura, uimită.

— Sigur că da. Frica de constrîngeri exterioare. Aceste constrîngeri nu sînt periculoase prin ele însele (omul e o ființă foarte adaptabilă) dar devin astfel în clipa cînd sînt dublate de temerile și constrîngerile interioare. Ca o paranteză, Heidegger și-a fundamentat întreaga sa filosofie pe acest element. El a înțeles că frica e sentiment predominant în om și a teoretizat-o ca atare. Și-a făcut-o foarte frumos, Adriana ! Frica, închiderea care se deschide, motor al acțiunii. Frica de a fi în lume. E atît de adevărat uneori ! Și pe de altă parte, atît de periculos să spui una ca asta în gura mare !

— Periculos ?

— Vezi bine. Ideea de bază care se poate desprinde de aici e că liberul arbitru nu există. Omul n-are posibilitatea să-și aleagă destinul, el doar circulă printr-un uriaș tunel ai cărui pereți sînt confecționați din constrîngeri. Și la fel pun problema și alte sisteme : cel al lui Freud, bazat pe eros, sau cele ale antichității, în care factorul motor se considera a fi moartea. Toate sînt, în ultimă instanță, filosofii ale deznădejdii, în ele omul nu devine, ci derivă. A spune că moartea, frica sau erosul ne

coordonează existențele, e tot una cu a spune că ființa umană e sclavul ființei umane și că nu mai există bărci de salvare pe planeta Pămînt. Ei, iată, cu fatalisme de acest gen nu mă pot împăca. Și știi de ce, Adriana ? Cred în omul de mîine. Asta-i tot. În omul conștient, puternic și inteligent. El nu va avea nevoie de dogme, căci doar bolnavii poartă cîrje ; dar va avea nevoie de știința devenirii sale, de o știință a eului care să-i umple în mod real existența. Visez uneori la ziua în care această latură a Filosofiei Omului va fi în sfîrșit scrisă. La ziua în care despre individ se ca ști tot atît de mult cît se știe azi despre relațiile dintre indivizi.

— De ce n-o faci tu ? — a întrebat Adriana.

Valentin a dat din umeri.

— Poate am s-o fac, cine știe ? Dar va fi teribil de complicat. Am nevoie de cuvinte pe care nici o limbă din lume nu le conține. Și nici nu cred că aș avea talent pentru așa ceva, sînt de formație inginer (am terminat automatica, nu ți-am spus ?) și nu lingvist. Pentru mine totul e clar — a rîs el rotindu-și palmele către linia orizontului — aura ierburilor și copacilor se arată în toată splendoarea, magnetismul terestru înviorează culoarea cerului iar noaptea radiația infraroșie împrăștie orice întuneric. Hm, singura soluție ar fi să descriu metodele prin care am învățat să percep toate astea și să-i invit și pe alții să le urmeze. Pe urmă, ne-am înțelege imediat...

Adriana a rîs și ea, s-a ridicat cu grația care îi caracteriza toate mișcările și a luat-o la fugă spre lac. După ce a parcurs treizeci de metri, s-a răsucit către Valentin :

— Știi — i-a strigat — că proprietățile tale ar putea fi interpretate de fanatici ca experiențe mistice ?

— Știu ! — a strigat Valentin. Dar nu e drept. Un fizician nu e revendicat de nici o sectă cînd „simte" radioactivitatea prin intermediul contorului Geiger. De ce n-aș avea și eu voie să simt radioactivitatea ca un contor interior ? E oare atît de absurd să simți ceea ce alții nu simt ? Pentru că există orbi ar trebui cumva să scoatem ochii tuturor ? N-ar fi mai rațional să-i ajuți și pe orbi să vadă ? Construim tot felul de aparate, numai pe noi refuzăm să ne construim...

— Lasă ! — a zis Adriana. Hai să facem plajă. Vrei o citronadă ? Am un termos plin.

— Da — a surîs Valentin — cred că o citronadă e tot ce-mi mai pot dori...

Ești modest, văd eu ! — a mai strigat fata și din cîteva salturi a ajuns pe marginea lacului și s-a azvîrlit fără să șovăie în culoarea lichidă a cerului răsfrînt.

Curînd înotau amîndoi prin iezer și se stropeau unul pe celălalt, cu palmele făcute căuș. În răstimpuri, ieșeau pe mal și se întindeau la soare. Adriana vorbea într-una, făcînd pauze doar ca să respire sau să tușească atunci cînd înghițea fără voie o porție de apă. Povestea întîmplări din relativ scurta ei existență, banalități care nu merită nici măcar menționate, necum comentate. La un moment dat, studiindu-și cicatricele de pe umăr, a zis :

— Ascultă, Valentin ! Tu, care poți mai multe ca oricine, vrei să-mi faci o favoare ?

— Spune !

Valentin n-o privea. Se întinsese pe țărm și aproape ațipise în nisipul fierbinte și auriu.

— Ai fi în stare să mă scapi de urmele astea oribile ?

Accentuase cuvîntul „oribile". Valentin s-a răsucit și a privit-o atent.

— Dar abia se văd ! — a zis. Ce naiba găsești oribil la ele ?

— Faptul că există ! — și-a ridicat năsucul obraznic Adriana.

— Ah, asta era ? — a mormăit el. Din păcate, deocamdată nu pot să ți le șterg.

— De ce ?

— Pentru că încă nu ți-am studiat codul genetic, iar refacerea perfectă a țesuturilor nu se poate realiza decît pe baza acestui cod. Matrițele energetice te-au vindecat, adică ți-au grăbit, de fapt, vindecarea, dar urmele nu le puteau îndepărta, pentru că sînt un rezultat firesc al regenerării uzuale. Pentru o vindecare așa cum vrei tu nu dispuneam atunci de timp suficient.

— Dar acum ? — l-a zgîndărit Adriana.

Valentin a coborît pleoapele, privind-o printre genele-i negre.

— Înțelegi ce-mi ceri ? — a întrebat-o cu glas prevenitor.

— E greu ceea ce-ți cer ? — a făcut ea pe inocenta, înviorată brusc de ideea unei asemenea experiențe.

— E totul — a spus Valentin. Țelul suprem al oricărui nivel noesic e cunoașterea perfectă a nivelelor inferioare lui. La cele superioare nu are acces decît dacă el însuși devine un nivel de acest gen. Nivelul meu noesic își cunoaște perfect nivelele sale înferioare, însă nu și pe cele ale altor nivele aidoma lui. A pătrunde în codul tău genetic înseamnă să te cuprind în existența mea, să fim unul și același individ. E totul, înțelegi ? E mai mult decît atingere, mai mult decît dragoste, mai mult decît simbioză, în înțelesul său obișnuit. Mai mult chiar decît amestecul a două substanțe miscibile. E totul, e identitatea, egal pus nu între noi, ci în noi. Trage o linie pe hîrtie iar apoi mai trage una care să i se suprapună exact și încă n-ai realizat contopirea de care vorbesc. Sau mai bine trage o linie și închipuiește-ți că peste ea s-a mai suprapus una. Abia acum începi să te apropii de adevăr...

— Deci, nu se poate ! — a oftat cu îndoială Adriana.

— Cine a spus că nu se poate ? — s-a mirat Valentin. Dar înainte de a încerca una ca asta, socotesc că e cazul să te previn. Dacă mi-ai cere să prăbușesc, spre exemplu, Luna peste Pămînt, ei bine...

— Ai putea s-o faci și pe-asta ? — s-a minunat fata.

— ...Ei bine, — n-a luat-o Valentin în seamă, — ar fi o operație de zeci de ori mai simplă. A pătrunde însă într-un cod genetic uman e ca și cînd ai învăța pe de rost pozițiile stelelor din toate galaxiile Universului. Se poate — a clătinat el din cap — dar e o nebunie !

— Și nu vrei să fii un pic nebun ? — l-a întrebat Adriana.

Valentin a început să rîdă.

— Chiar ții atît de mult la chestia asta ?

— Ideea mi se pare formidabilă...

— Nu va fi pentru tine absolut de loc așa !

— De ce ?

— Pentru că vei dormi buștean. În codul tău genetic voi intra abia după ce te voi cufunda într-un... binemeritat somn hipnotic.

— Vrei să intri singur ? — a exclamat Adriana. Și eu ce să fac ? Să te aștept la ieșirea din cod cu flori și cu o lacrimă alunecînd pe obraz ?

— Ai imaginație... nu, nicidecum. Doar tu nu vei ști nimic, nu vei simți nimic care...

— Dar vreau să simt ! — a sărit în picioare furioasă Adriana. Vreau să văd !

Valentin a ridicat din umeri.

— De ce să nu se poată ? — a continuat fata. Tu poți să intri acolo și eu n-am dreptul ?

— Nu e vorba de asta. Dar un astfel de drum nu e tot una cu a călători cu trenul pînă la Constanța și înapoi...

— Ești un nesuferit ! — a suspinat Adriana. Și un răutăcios. Și... și...

— Și un tîmpit, pentru că încerc în zadar să te fac să pricepi niște chestiuni elementare — a completat, furios, Valentin. Tu știi ce se află de fapt în tine, sau bănuiești măcar ? Crezi că vei suporta o astfel de experiență ? Mori de curiozitate, văd eu, dar îți imaginezi ce ar însemna ca în drum să te sperii la un moment dat și să rupi legătura cu conștiința mea ? Nu, n-ai muri ! Ar fi prea simplu ! Dar te-ai dizolva imediat în propriile tale nivele inferioare și nimic și nimeni n-ar mai putea să te recompună. Ai pierde totul — și în primul rînd accesul la nivelul obișnuit al conștientului. Sau dacă totuși voința ta ar reuși să împiedice dizolvarea, ai rătăci printre celule ca o prizonieră veșnică... Spun veșnică, pentru că pe asemenea nivele timpul nu contează, e înlocuit de alte norme, de alte categorii. S-ar întîmpla cu tine, la scara microcosmosului ceea ce se întîmplă în stelele aflate în colaps gravitațional la scara macrocosmosului. Ai fii începutul și sfîrșitul existenței, timpul tău subiectiv s-ar dilata pe măsura ce, obiectiv, ar tinde către o valoare instantanee, lucru care, oricum, tot te-ar disocia, căci te-ai afla în aceeași secundă obiectivă în întregul tău corp și ți-ai parcurge totodată întreg segmentul de timp subiectiv oferit

de potențialul tău genetic pentru a-l trăi. Ca un black-hole, o stea stinsă și eliminată din universul celorlalte stele. Corpul tău va continua să trăiască, deși tu, privită dintr-un punct de vedere exterior ființei tale, ai murit de mult !

Adriana îl privea mută, cu ochi uimiți și larg deschiși. Albastrul lor adînc părea că se revarsă dincolo de pleoape, dînd feței rumenite de soare o strălucire bizară. Valentin, care între timp se ridicase în picioare, s-a așezat din nou, răsfirînd printre degete nisipul cald.

— Asta e — a mai adăugat. Înțelege odată că nu-ți vreau răul. Nu-mi place să văd lacrimi... hm ! Dar conștiința omului plutește peste lucruri tare afurisite și care, spre norocul lui, reușesc prea rar să zboare pînă la el. Conștiința e ca un nor ce trece peste un cîmp de bătălie : aude vag de jos sunetele luptei, mai zărește uneori o săgeată sau un glonț apropiindu-se periculos, dar nu simte nici sîngele vărsat, nici durerea cărnurilor sfîrtecate. Habar n-are de micii eroi ce se jertfesc cu nemiluita pentru ca ea să poată pluti liniștită peste noianurile sinelui. Dar dacă încearcă să coboare fără a fi suficient de pregătită să înțeleagă... Nebunia e una din primejdiile cele mai la îndemînă, însă pentru nivele și mai profunde ar părea deja o dereglare benignă ! Cu ce e acolo, nu-i de glumit. Există, sigur, și momente de acalmie și poieni înflorite, altfel drumul nici nu s-ar putea străbate. Sîntem un amestec curios de pervers și sublim. Și la fel de adevărat e că atunci cînd ajungi la capăt, senzația pe care ți-o dă actul de a fi stăpîn peste întreaga ta lume compensează de departe tot ce-ai îndurat. Dar drumul e mai dificil decît îți închipui, iar singură nu l-ai putea străbate niciodată. Aceasta e adevărata cărare de care vorbesc cărțile străvechi. Drumul pierdut... Yoghinii cunosc abia o frîntură, iar filosofii moderni abia redescoperă intrarea în labirint.

— Vreau să merg cu tine — a rostit hotărîtă Adriana. Lîngă tine nu mă tem de nimic.

— Adi, sînt lucruri cu atît mai înspăimîntătoare cu cît îți aparțin ! — a vorbit Valentin rugător. Eu... uite, eu nu vreu să te pierd !...

— Trebuie să știu ! — a zis ea. Nu vrei să... atunci, atunci poate mă... mă iubești ? Ah, taci, lasă-mă să-mi adun gîndurile. Nu, trebuie să aflu. Ai zis că se poate. Există, deci, o posibilitate. Dacă există, înseamnă că eu... că poarta se deschide, nu ? Și pentru mine, nu ? Nu ? N-o să mă tem, totul e să fii cu mine. Te rog ! Îți promit ! Îți jur că...

Valentin a cercetat-o gînditor. Dar cine ar putea să spună la ce anume se gîndea în clipa aceea ? Gîndurile nu i se lățiseră pe buze, nu deveniseră nici adevăr nici minciună. Ceea ce a spus în cele din urmă a fost doar o simplă concluzie ; poate i se făcuse milă de fată, sau își urma calea teribilei sale rațiuni.

— Te iau !

Adriana a țîșnit peste el, l-a îmbrățișat și s-au rostogolit astfel pînă pe țărm și de-acolo în apă, stîrnind un val care a străbătut lacul de la un capăt la celălalt. Au ieșit la suprafață pufnind și împroșcînd stropi în toate părțile.

— Ești prea expansivă ! — a caracterizat-o Valentin. Te manifești, nu glumă !

— Și ce dacă ? — a strigat, veselă, Adriana. Acolo îți promit că voi fi cuminte ! A propos, — și-a dat ea la o parte șuvițele ude ce-i alunecaseră pe ochi — cînd plecăm ?

— Cînd o să-mi termin de făcut valiza — a mormăit el. Hei ! Astăzi nu mai mîncăm ?

— Da, e trecut de ora patru ! — i-a susținut fata ideea.

Au ieșit din apă, s-au șters cît de cît folosind păturile drept prosoape, apoi s-au îmbrăcat.

— Te-ai bronzat — a constatat Valentin, privind brațele Adrianei.

— Roșiile s-au terminat. Va trebui să facem aprovizionarea. E o stînă la vreo doi kilometri.

— O, nu e nevoie ! În Coran scrie : dacă nu vine Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed !

— Crezi că alimentele vor forma o caravană și o vor lua prin pădure înspre noi ?

— Vulgarizezi învățăturile sfinte — s-a hlizit Valentin. Ești o păcătoasă !

— Iartă-l, doamne, pe robul tău ! — s-a prefăcut speriată Adriana.

— Amin ! — a concluzionat Valentin și a deschis ușa cabanei. După dumneavoastră, prințesă !

Adriana a făcut o reverență și a intrat. Valentin a urmat-o închizînd ușa în urma lui. Fata și-a scuturat părul ud, l-a înfășurat într-un prosop extras din rucsac și a început să pregătească masa. Au mîncat, apoi au fumat cîte-o țigară.

— Vrei să dau drumul la radio ? — l-a întrebat Adriana.

Fata avea un mic aparat ce funcționa pe două benzi de frecvență.

— Nu — a spus Valentin. Ce-ai zice de-o plimbare ?

— De acord — a convenit Adriana. Stai să spăl farfuriile...

Le-a azvîrlit de-a valma în găleată, le-a frecat puțin, le-a clătit și le-a așezat în dulap.

— Gata. Mergem ?

Valentin a pornit spre ușă și din prag și-a rotit privirea peste vale.

— Frumos amurg — a zis. Toată estetica și psihologia omenirii n-a reușit să lămurească motivul pentru care îmi place acest apus de Soare.

— Las-o baltă. Ne plimbăm, da ? — a întrebat Adriana. Am luat și țigările. Hai, vino...

— Ce-ai în mînă ?

Valentin zărise micul buchet de flori sălbatice și pusese întrebarea mai mult ca o formalitate. Era sigur că fata nu-i va răspunde și chiar așa s-a întîmplat. Merseră o vreme umăr lîngă umăr ; pașii lor amestecau frunzele diferiților ani și iarba moale izbucnită în smocuri printre ele. Cînd s-au oprit, începuse deja să se întunece. Valentin a zărit pe pămînt două movilițe. Adriana a împărțit buchetul de flori în două mănunchiuri egale și a așezat pe fiecare movilă cîte unul. Apoi s-a trîntit pe spate în iarbă. Valentin înțelesese deja se reprezentau movilițele. Ceea ce-l mira însă era lipsa crucilor. S-a întins și el pe iarbă lîngă fată. Minutele se scurgeau alungîndu-se unul pe altul. Adriana privea printre crengile steparilor cerul violet pe care mai multe stele începuseră deja să clipească. De-acolo se revărsa liniștea. Ca un clopot din care muzica

se retrăsese în ea însăși, cerul vibra ușor sau oferea această iluzie din cauza frunzelor clătinate fin de aerul cald de sub copaci. Acest aer tindea să se contopească, să se pătrundă cu celălalt aer, mai rece, pe care întunericul îl împingea de pe piscuri înspre văile și defileele ce se desenau ici și colo ca niște rune ale unei cărți titanice și de neînțeles. Fata nu mișca. Stătea întinsă pe spate fără să se gîndească la nimic precis. Părul ei umed se răsfirase în jurul capului, amestecîndu-se cu frunzele și cu bulgării întunecați de pămînt.

Pe Valentin îl treceau fiorii privind-o. Ea e vie — gîndea. Sub fruntea ei se ascunde un univers întreg care poate peste numai cincizeci de ani nu va mai exista. Pielea frumoasă care simte azi orice atingere, cît de ușoară, va descoperi oasele însensibile și reci. Toată căldura vieții, toată dragostea, toate amintirile, vor părăsi corpul care nu va mai avea suficientă putere pentru a le reține. E groaznic, e cutremurător ! Oare frumusețea merită să moară ? Ce statuie — grotească și jignitoare imitație a formelor umane, plămadă amorfă de piatră sau bronz — ar putea rivaliza cu gîngășia alcătuirii acestei ființe vii care gîndește, suferă, se zbuciumă sau visează ? Nu există dreptate în acest Univers — își zicea Valentin plin de tristețe — căci nici o instanță nu are dreptul să ne condamne la irosire și la insensibil. Putrezirea structurilor noastre biologice e o monstruozitate ce nu se poate compara cu nici un alt act asemănător al naturii. Să nu mai fi ! Cîți își imaginează ce înseamnă în realitate asta ? Moartea nu e odihnă, ci anulare. Să existi pentru a muri. Cît de amar sună ! Cît de stupid ! Poate bunica ei a fost la fel de frumoasă dar, iată, azi e tot una cu piatra sau bulgării de pămînt.

O, dar dacă oamenii ar lupta ! Rațiunea lor e făcută să învingă, nu să piară ! Viermele nu ne merită, orice-ar zice Poe ! Triumful lui se bizuie doar pe amăgirile, pe delăsările noastre. Religiile promit o viață nouă după moarte pentru a face lumii moartea mai ușoară. Acționează însă ca un anestezic și în ceea ce privește voința noastră de a înfrînge moartea. Yoga — calea morții voite... Ce stupid, ce groaznic de anormal !

— Adriana ! — a spart Valentin tăcerea serii aceleia curate de vară. Doreai să facem împreună o călătorie deosebită. Spune-mi, mai vrei încă asta ?

Fata a întors către el o privire voalată.

— Crezi că mă răzgîndesc așa ușor ? Dacă îți închipui că scapi pînă la urmă de mine, atunci află că te înșeli !

— Îmi dai voie să te sărut ?

Adriana, fără să se mire, a scuturat din cap în semn că da. Fata avea buze fierbinți și umede și gustul lor i-a amintit lui de un alt eveniment, întîmplat de mult...

— Ai încredere în mine ? — a șoptit.

— Mai multă, oricum, decît în mine — a răspuns Adriana tot în șoaptă.

— Atunci — a zis el — ridică-te și urmează-mă. Te voi conduce pe drumuri care pentru oamenii obișnuiți nu au niciodată întoarcere. Dar tu vei fi tot timpul cu mine. Să nu uiți asta, căci dacă te va cuprinde cumva uitarea sau îndoiala, ești pierdută.

Și Valentin o purtă ușor pe sub stele pînă la marginea lacului din mijlocul văii. Aici s-au oprit și s-au așezat în nisipul care încă mai păstra ceva din căldura ce trecuse.

— Ca să pătrunzi în tine — a început el — trebuie să încerci să-ți reamintești lucruri pe care oamenii, în general, nu le țin minte. Mă refer atît la momentul nașterii cît și la cele ce i-au premers. Trebuie să te pătrunzi de timp, să-l simți cum trece și să-l obligi să-și schimbe cursul. Dorește-ți deci copilăria, visează-o și iubește-o. Aceasta e miraculoasa cheie ce deschide prima poartă a lumii tale. Ești prea tînără și copilăria ți-e încă la îndemînă, de aceea poate nu ai pentru ea sentimente puternice. Omul nu iubește lucrurile decît atunci cînd e pe cale de a le pierde. Dar încearcă să te visezi copil, iar amintirea mea îți va înzeci setea de copilărie. Cu această dorință începe cărarea tainică și fantastică a lumii interiorului ființei. Pășește deci pe prima treaptă și culege-i rodul de zîmbet și făgăduință...

A doua poartă e poarta nașterii tale, e poarta iubirii, a miezului mlăștinos și inefabil. Să nu alergi căutînd cu de-a sila reprezentări. Lasă-te condusă de vîrtejul inexorabil ce te împresoară ; eu sînt cel care te va purta în

rotundul lui pretutindeni. Transformă-ți instinctul în toiag sigur, în amplificator al iubirii, căci trebuie să iubești din adînc, nu, nu pe mine, nu un obiect sau un subiect anume, ci viața însăși, concretizată în toate formele de manifestare ce te compun... Iubește-ți ideea de chip răsfrînt în apă, dă la o parte mlaștina și hățișurile zilelor, răscolește memoria și lasă-ți intuiția să-ți spună ce să cauți. Inconștientul are și el o rațiune a lui, ți-am mai explicat asta. Te vei afla îngropată în mlaștina amintirii, vei fi potopită de senzații și viziuni — multe dintre ele erotice, altele absurde, fără noimă. Prin ele începe să se trezească tărîmul originii speciei. Încep să se reverse imaginile-etalon, relevîndu-și deodată valențe pînă atunci încă nebănuite. Fiecare imagine va căpăta un sens profund care te zguduie, te fascinează.

Pășește deci și pe această poartă și culege rodul ei tenebros și morbid. Vor predomina aici imagini nocturne, unele dezgustătoare și excitante în aceeași măsură, pline de o neliniște tulbure, fără margini... Neliniștea, iat-o, a apărut, caut-o, cîștig-o de partea ta. Neliniștea creatoare e stăpîna Vidrosului* ființei. E neliniștea ce sintetizează, ce domină... seamănă încă la chip cu sunetul mlaștinii putrede în care Luna și Soarele unor alte ere se-neacă, dar e cu totul altceva ; o vibrație surdă, o mișcare browniană ce se refuză delimitării. Aceasta e cea de-a treia poartă sau treaptă ; la deschiderea (coborîrea) ei vei părăsi conștiința că aparții unui timp sau spațiu anume. Vei pătrunde în neliniștea de prim ordin a viului. În mod normal, ea te-ar copleși, forța ei e de-a dreptul fantastică ; va tinde să te-mprăștie-n murmur, să te înspăimînte cu imaginea terifiantă a unui tulbure meleag. Cine poate stăpîni neliniștea, e deja puternic. Psihicul lui capătă proprietăți ciudate ; materia i se va supune la toate nivelele existenței sale vii. Prin neliniște se închide cercul cel mare al rațiunii, se completează în mod real ceea ce subconștientul a completat încă de mult la nivel virtual. Ea este forța care curbează în sine devenirea fizică a omului întru ființă. E

---

* — Vidros — misterios tărîm al apelor, unul din polii universului, conform unor legende românești — n.a.

o vibrație neagră, arzătoare — căci tot ce se mișcă e arzător — dar și rece, pentru că aparține de-acum unui conștient comparativ tot atît de fierbinte ca și ea. Este o negură fluidă, o flacără privită de sus care se tot apropie de tine și se tot depărtează. Ea va căuta să te facă să uiți tot ce se află în afara ei și a ta, dar să nu cazi în greșeala de-ai depune voința la picioare...

Neliniștea e fluviul pe a cărui albie pornim de-acum către izvor. Fluviu imens și negru, flacără și apă în același timp, plin de pești uriași. Și fiecare pește e un gînd ce n-a fost mărturisit, e un fapt ce n-a fost încă dus la-ndeplinire. Mocirla nașterii se află-n urma noastră. Acum sîntem plini de tot felul de făpturi care nu ne aparțin în totalitate, căci la acest nivel matrițele energetice aflate în stare liberă de jur împrejur ne influențează încă. Gîndurile, existențele noastre netrăite ce ne compun existența reală izbucnesc pretutindeni și poate ar reuși să ne tulbure echilibrul dacă n-ar fi absorbite cu aviditate de setea neostoită a flăcării de apă. Iată însă că ne-am apropiat de cea de-a patra poartă, de ultima și cea mai profundă imagine-etalon : aceea a oceanului. Capătul primei părți a drumului se află în fața noastră. Asta înseamnă că am parcurs în sens invers toate nivelele conștiinței noastre, de la cea mai înaltă, adevărata conștiință, la cea mai primitivă, adică la baza procesului gîndirii. Aici întîlnim un tărîm de pace, căci patru miliarde de ani s-au scurs înapoia noastră și ne aflăm, ideatic, la începuturile vieții pe Pămînt. Sîntem celule fecunde ce tind orbește să se dezvolte pînă la om ; în curînd, luînd-o în sens direct, am putea deveni morule, blastule, apoi prefigurări de organe. O vreme am avea branhii, o altă perioadă am fi reptile, ființele noastre vor aparține pe rînd triasicului, jurasicului și cretacicului, apoi vom trece în era vieții noi și evoluția ne va purta către primate. Pe noi ne interesează însă celălalt sens. Oceanul pare a fi punct terminus, căci urmînd în continuare această linie te reîntorci acolo de unde ai pornit : vei fi ființa care a fecundat ovulul, vei porni apoi pe linia vieții sale pînă la izvoare și din nou vei fi adultul care, prin actul sexual, dezlănțuie miracolul vieții. Dar există undeva în adîncurile acestui ocean o fisură, o falie prin care se

poate ajunge mult mai departe... Pînă aici ai fost din ce în ce mai puțin om, dar ai rămas om ; și pînă cînd vom ajunge în acest punct vom putea comunica mereu unul cu celălalt. De aici înainte însă nu vom mai fi oameni și toate cuvintele noastre își vor pierde puterea. Vom coborî într-o lume lipsită de reprezentări, o lume în care nu vezi, nu simți, nu auzi, o lume despre care nu pot să-ți povestesc nimic și nici tu nu vei putea povesti mare lucru, un spațiu oribil, copleșitor și straniu. E lumea compușilor organici, spațiul în care se rotesc spiralele ADN-urilor și ARN-urilor, spațiul proteinelor și aminoacizilor, a mitocondriilor și a tuturor structurilor celulare ce acționează în spiritul viului de la etajul imediat superior. E un tărîm cumplit, căci în el n-ai nici o senzație obișnuită. Nu poți spune dacă e întuneric sau lumină, căci nu numai că n-ai ochi, dar dispare și ideea de ochi. Nu poți spune dacă se aude ceva, dacă poate fi ceva pipăit, căci nu mai există organele care să audă sau să pipăie. Drumul, nu uita, e o continuă identificare. Nu treci pe lîngă existențe, ci *prin* ele. Ajungi la un Univers de goluri și plinuri, fără hotare sensibile, fără timp și aproape fără memorie. Pînă acolo te voi duce, Adriana, și dacă vrei, chiar și mai departe. Ne vom strecura în miezurile atomice deschizînd ultima poartă accesibilă conștiinței umane : lumea particulelor elementare și a forțelor subcuantice. O lume sumbră în care ne sîntem nouă înșine străini, un nivel pe care nu putem rămîne decît o fracțiune infinitezimală de timp : cel mult cît i-ar trebui unei unde electronice să înconjoare de patru-cinci ori nucleul. Pare extrem de puțin, dar în realitate e foarte mult, căci acolo timpul nu există sau, cel puțin, nu sub forma în care îl înțelegem noi în mod normal. La un asemenea grad de concentrare al sinelui, timpul subiectiv se dilată nemăsurat, milisecundele părîndu-ți veacuri și secundele veșnicii... Apoi ne vom întoarce pe același drum, vom străbate în sens invers vremurile, întreaga evoluție a materiei vii, și vom ajunge din nou în acest an de grație, mirîndu-ne cît sîntem de plini și cît sîntem de goi. Și mai mult ca sigur că tot ceea ce ești acum, Adriana, se va risipi în pulberea amintirii și toată viața gîndurile tale vor rămîne sub semnul experienței fantastice pe care o vei trăi

în această noapte și pe care nu vei mai putea nici măcar o singură clipă s-o uiți. Iată, — a încheiat Valentin — Luna plutește deja peste apele negre ale lacului și, dacă vrei în continuare ceea ce ai vrut pînă-n urmă cu un sfert de ceas și dacă crezi și pe mai departe în mine cum ai pretins, înseamnă că a venit vremea să începem călătoria propusă.

— Nu, — a rostit cu hotărîre fata — nu mă voi răzgîndi.

— Atunci — a zis Valentin — strînge-mi mîinile, privește-mă în ochi și nu te gîndi la nimic, lasă-ți mintea golită de gînduri să se umple cu gîndurile mele. Ascultă-mă...

Un fel de vuiet subțire a pătruns fără veste în urechile Adrianei, s-a răsucit acolo amețind-o și s-a ridicat încet către înălțimile cerului. Fata a privit în direcția în care pierise țiuitul și s-a văzut pe sine plutind între Lună și pămînt.

— Nu te speria — a răsunat vocea lui Valentin. E doar o proiecție, o iluzie. De-acum — a adăugat el — călătoria noastră poate începe...

CAPITOLUL CINCI

în care se povestește cum a umplut Adriana fisura memoriei sale

...treceau printre zile ca niște ciudați Exploratori ai Timpului, se strecurau printre limbile unor pendule fantastice, printre firele de iarbă crescute în cine știe ce an de mult amintire, străbăteau peisaje pe care Adriana le recunoștea cu un sentiment sfîșietor de solitudine, apoi erau ei înșiși obiecte, șindrila veche și mîncată de ploi a unei case de țară, veranda cu scînduri de lemn alb, nopți pierdute, pline de stele, nopți de iarnă și un mic năsuc lipindu-se mereu de fereastră în ajunul anilor noi, apoi veneau din nou verile și apărea un port la Marea Neagră, macarale gigantice cufundate în pulberea aurie a dimineții de august, apoi de iulie, de iunie, și o călă-

torie în munți și crengi de măr ce înfloreau ca un zîmbet încrezător oferindu-se Soarelui de amiază. O sărbătoare, o zi fericită și iarăși iarnă și viscol și sania trasă de tata pe albeața imaculată a zăpezii proaspăt căzută pe stradă. Erau și amintiri care i se păreau Adrianei altfel decît credea că le știe : banca de la marginea Snagovului, deși ea nu ținea minte să fi fost vreodată la Snagov, cîteva jucării ciudate, imagini din filme văzute atunci cu alți ochi, și i-a trebuit o bună bucată de vreme ca să realizeze că amintirea reală e altceva decît amintirea pe care o regăsești în tine conștient ; dar treceau mereu zile și nopți și ea nu prea avea răgazul să le urmărească pe toate, se oprea ici-colo la cîte-o imagine sau senzație deosebită ca de pildă apa aceea calmă în care tremura pluta unei undițe și totul respira liniște și fericire de-a fi pur și simplu, ori nopțile petrecute la bunicii tatălui ei, cu cărți citite la lumina lămpii de gaz și cu tresăriri înfiorate la auzul vreunui cîine ce urla, undeva, pe dealuri, către Luna uriașă și smălțuită de cețuri viorii. Și pe măsură ce-și amintea toate astea, pe Adriana o cuprindea un dor nesfîrșit de a le retrăi, contopit cu bucuria regăsirii lor fie și în virtualitatea unor biete proiecții. Viața merge înainte — s-a gîndit ea — dar peste cîte lucruri minunate și misterioase calcă uneori cu nepăsare ! Ar fi vrut să stăruie mai mult asupra anumitor imagini, dar vocea lui Valentin, puterea sa legată de a ei, o îmboldeau să se grăbească. Și fata l-a urmat de-a lungul zilelor sale moarte și cărările labirintului cu pereți acoperiți de frescele lucrurilor trăite se despărțeau și se recompuneau mereu în urma lor. Și ajunseră în cele din urmă și la fîșia aceea de cer senin printre norii lăptoși ai primei ierni de care fata putuse vreodată să-și aducă aminte, la senzația de ger sticlos pe care i-o dăduse vederea ochiului albastru întredeschis în cețuri. Apoi imaginea s-a fărîmițat și a pierit. Acum Adriana vedea deja lucruri pe care cu greu le recunoștea, aparițiile unor oameni fantomatici, aproape fără chip, mîna cuiva, haina maronie și uzată, butoanele colorate ale unui aparat, imagini și sunete așa cum le percepuse atunci, cu privirea ei de copil ce abia învăța să discearnă contururile ființelor și

obiectelor. Apoi a tresărit, căci printre ele zărise ceva ce nu știa să fi aparținut vreodată amintirii ei : o pată stacojie ce izvora de sub ușa unei cămări și pata se lățea, creștea, iar pe canaturile ușii apăruse o substanță verde ce amintea lichenii sau mătasea-broaștei. Să nu te sperii, — a auzit ea vocea lui Valentin — de-acum trecem peste poarta cea mare a nașterii, în universul memoriei speciei. Adriana a văzut apartamentul din oraș, apartamentul ei cu mobilă stil, umplîndu-se deodată de apa care țîșnea pe țevi pornite din adîncurile fundației, din străfundurile pămîntului gras și negru. Și apa creștea și fata s-a zărit pe ea însăși umblînd prin apă și zidurile de beton prinzînd zdrențe de mușchi și începînd să semene cu stîncile aflate pe malurile rîurilor. Și a zărit dincolo de fereastră un amurg întunecat și sumbru. Apa ajunsese la marginea pervazului și începuse să se reverse afară. Blocurile vecine vărsau la rîndul lor peste balcoane tone de apă, iar pămîntul dintre ele deveni o mlaștină în care prinseră să se topească toate. Atunci răsări din negură Luna ca un gigantic creier de piatră, iar Adriana se descoperi la marginea unui lac negru îngropată în mîl pînă în dreptul buzelor. Se intuia goală, viermii din mocirlă îi atingeau, colcăitori trupul, Luna încrucișa mai departe țara aceea nesfîrșită de mlaștini și ierburi fremătînd, iar fata simțea că iubește și e iubită și carnea ei putrezea încet, moartă de vie, cu sîngele izvorînd din zeci de răni ce acopereau pielea lividă — sînge cald și dens care se amesteca pe tăcute cu apa caldă și densă a mlaștinii. Te afli — a străpuns atunci vocea lui Valentin viziunea — la nivelul de existență al primilor oameni, nivel sinonim cu ultima perioadă a vieții foetusului. Tărîmul acesta e imens. În el se ascund mai cu seamă nopțile neozoicului, dar tot pe acest tărîm primii batracieni au ieșit la iveală din undele tulburelor ape carbonifere. E un tărîm monstruos, plin de imagini arhaice trunchiate, plin de căldură și moleșitoare pofte carnale. În zona lui de existență se manifestă o sete arzătoare de viață, de procreere... De aici vin anumite simboluri utilizate în basme, aici e împărăția subterană a zmeilor, a piticilor și a tot felul de alte făpturi generate de inconștientul colectiv. Dar tot

aici se află izvorul inefabil al marilor creații, al spațiilor mitice. E lumea stăpînită în viziunea poporului de Vidră, e Vidrosul — pol de univers din cosmogoniile străvechilor popoare aflate la nord de Danubiu. Din Vidros te naști, în Vidros te-ntorci după moarte... „Seara va-nsera, / gazdă n-ai avea / și-ți va mai ieși / Vidra înainte / ca să te spăimînte / să nu te spăimînți / de soră s-o prinzi /...". „Zorile", cel mai frumos poem despre cel dus din cîte s-au născut în spațiul carpatic... Iată locul unde se consumă drame tainice și iubirea se-mpreună cu moartea...".

Adriana își simțea deja corpul despărțit în miile de filamente verzi ale algelor. Animale moarte pluteau pe apa puturoasă, dar fata nu se mai temea deja de atingerea lor, trecea prin ele, *era* ele, carnea suferea dar durerea se confunda cu o plăcere stranie și perversă. Vedea uimită cum se înalță trestii străpungîndu-i ca niște sulițe sînii gelatinoși, cum oasele ei încep să apese din spatele pielii devenită de sticlă. Pe buze apa strălucea senzual ca o rouă bolnavă, iar fata simțea fiare cu colți și clești cum se apropie din negură pe nesimțite să sfîșie ceea ce mai rămăsese viu în ea, să mestece și să digere. Să nu te spăimînți! — auzi gîndul lui Valentin. De soră s-o prinzi! Și chiar alături apele se despărțiră deodată în două și un cap monstruos s-a ridicat din adîncurile tenebroase. Adriana ar fi fugit, ar fi urlat, dar o voință mult mai puternică decît a ei o țintuia locului și-i înăbușea strigătul. „Că Vidra mai știe / seama apelor / și-a vadurilor" ...Valentin! — a gîndit ea cu toată intensitatea de care se simțea capabilă. Ajută-mă! Viața. Nu trebuia să și-o piardă, viața, trupul, carnea, existența. Era deja o făptură de apă, o exponentă a mîlului, un înger căzut. Viața! Se agăța de ea cu o forță anormală, înțelegea asta, și mai înțelegea că nu în Adriana se găsește această forță, ci în făptura ciudată prin care trăia, în erele ce luptaseră orb să-i dea ființă și pentru care fata din secolul douăzeci era doar un țel îndepărtat și suprem. „Că Vidra mai știe /..." Nu te speria, e doar o proiecție psihică, Adriana, nu uita niciodată asta! Vidra ești tu. „Și ea mi te-a trece / și mi te-o purta / la izvoare reci / să te răcorești /..." Vocea lui Valentin îi părea acum fetei un mur-

mur diform, neomenesc. Pe deasupra apelor auzi țipete, o pasăre trecea în zbor și umbra ei a acoperit o clipă capul Vidrei. Adriana se zbătu să-și înfrîngă teama, să iubească chiar făptura aceea fantastică a memoriei sale. Și observă uluită că, pe măsură ce teama pierea, între ochii ei și ochii Vidrei se țesea o lumină plină de înțelesuri intraductibile în vreo limbă de pe pămînt. Și din capul făpturii prinseră să crească fire aurii, lungi, și corpul păros se îmbrăca într-o piele albă. Vidra ești tu — a auzit, din umbră, vocea lui Valentin. „Și ea mi te-a trece / și mi te-o purta / la izvoare reci / să te răcorești /...“

Adriana trecuse complet în Vidră. Înainta acum fără frică prin apele negre ce licăreau cînd și cînd bătute de Lună. Înota către un țel despre care nu știa nimic, dar lăsa voința lui Valentin să conducă lucrurile și treptat, a observat cum malurile dispar în întuneric, cum apele se curăță de noroi și devin limpezi și luminate parcă din interior. „La izvoare reci — a auzit ea din nou vocea lui Valentin — să te răcorești / pe mîini și coate / de fiori de moarte /...“

Ultimul vers căzu risipindu-se în cercuri amăgitoare peste noian.

Mai tîrziu, Adriana s-a simțit destul de încurcată căutînd să-și aducă aminte cîtă vreme a alunecat astfel prin apă. Poate un minut, poate o veșnicie, căci timpul firesc fusese înlocuit treptat în conștiința ei de timpul mitic. O clipă conținea milioane de clipe subînțelese ; o viață prefigura milioane de vieți și totul se repeta ciclic și ciclul definea eternitatea. Ai atins — auzi ea vocea lui Valentin — în-cercarea ființei, devenirea circulară a omului—OM. Cunoașterea e ca o roată ce-l înconjoară, tinzînd să se confunde cu roata vremii lui. Omul împreunat cu Timpul dă Ființa. E una din învățăturile lui Zalmoxis, să știi ! De aceea, în antichitate se vorbea despre daci ca despre cei ce te pot face nemuritor. În misterele lui Zamolxis nu se foloseau halucinogene sau șarlatanii cu lanterne magice. La glasul călătorului prin nouri, oamenii coborau către Vidros, către universul embrionului...

De la o vreme, Adrianei i se părea că aude o pulsație gravă și ritmică, un zgomot uriaș ce se apropia din ce în ce. Inima — i-a lămurit Valentin. Îți auzi propria inimă. De fapt, ceea ce pulsează acum în jur e un cumul de bioritmuri, dar unda fundamentală e dată de inimă. Spune-mi — a gîndit Adriana — a mai asistat oare cineva la aceste fenomene, sau le-a intuit măcar ? Au fost descrise undeva, încercîndu-se explicarea lor științifică ? Da — a răsunat peste ape vocea lui Valentin. Unele au fost descrise de psihologi, sau de esteți. Și, bineînțeles, de scriitorii de literatură științifico-fantastică. Îmi amintesc chiar de o astfel de povestire (autorul e rus sau bulgar) în care era vorba de un doctor ce pătrundea cu gîndul în propriul său corp. Dar nu m-a entuziasmat de loc. Personajul principal vedea, spre exemplu, celulele de parcă s-ar fi uitat la ele prin microscop. Ori, asta e fals, căci lucrurile privite din interiorul lor arată altfel decît privite din exterior. Dar — a spus Adriana — noi cum vedem acum totul ? Prin intermediul imaginilor-etalon — i-a răspuns Valentin. Creierul nu-și poate reprezenta direct influxurile nervoase, pentru că nici un emițător nu poate, în același timp, să-și fie și propriul său receptor. Își poate însă traduce tot timpul influxurile în senzații, percepții și reprezentări ; conștiința doar cu ele e capabilă să lucreze. Îți apare în față, spre exemplu, un animal, iar în realitate e vorba de un cheag infim format de-a lungul unuia dintre vasele capilare ale ficatului. Sau vezi un rîu și de fapt e circulația unui impuls prin nervii mîinii drepte. Tot secretul constă în capacitatea de a interpreta fenomenele. Mie, de pildă, mi-a luat foarte mult timp pînă am înțeles că viziunea oceanului spre care ne îndreptăm acum corespunde unei emisii maxim posibile de unde alfa. Deci — a spus Adriana — totul e o iluzie ! Firește — a zis Valentin — dar una care se află în relație strictă cu fenomene reale. De altfel, chiar străbaterea de către noi a erelor geologice e, propriu-zis, tot o iluzie. Dar una foarte sofisticată și asemănătoare cumva cu parcurgerea acestor epoci, în sens direct, de către embrionul uman în cele nouă luni de sarcină. El nu se va naște reptilă, batra-

cian sau maimuță, dar în același timp se va naște și reptilă, și batracian și maimuță El a fost deja toate acestea, deși, în realitate, n-a fost nimic...

Adriana plutea acum înconjurată de o substanță întunecată. Luna dispăruse Ceva începuse să ardă parcă în jur, însă fără flacără, fără combustie vizibilă. Privește, Adriana ! — a reluat Valentin. Aceasta e neliniștea ființei tale. Te apropii de focul ei negru. Te înconjori cu ea. Presiunea e insuportabilă pentru un om obișnuit, dar acum tu te bucuri de protecția conștiinței mele...

Vibrația aceea semăna cu mișcarea browniană a particulelor materiale. Adriana tremura împreună cu ea, incapabilă să i se opună. E neliniștea, dar nu cea obișnuită — a mai rostit Valentin — ci una ridicată la puterea tuturor ființelor ce trăiesc prin tine. Te protejez cît pot, suficient cît s-o vezi, s-o simți, dar să nu-ți provoace nici un rău...

Viziunea era magnifică și înspăimîntătoare. De fapt, viziunea e impropriu spus, căci fata nu vedea, în realitate, nimic. Se simțea cufundată într-un cuib fierbite și fremătător. Și totuși, mult mai mult decît vibrație : Adrianei i s-a părut deodată că totul în jur se disipă, dar altfel decît la modul firesc. Împrăștierea se făcea de astă dată în sine. Fiecare granulă a incandescenței negre tindea să se desprindă de celelalte, rezultatul fiind exact contrariu. Zbaterea nu urmărea nici o logică, nici o gradare. Ea *era*, pur și simplu, se făcea simțită pe toată întinderea, un haos a cărui forță căuta să sfîrtece orice corp străin ce ar fi pătruns în interiorul său. Fata tremura, dar nu groaza își punea pecetea pe ființa ei, ci un sentiment mult mai penetrant și mai fără obiect, sentiment generat de difuzul fără hotare pe care nu reușea să-l domine sub nici o formă de reprezentare conștientă. Ești aici ! — striga parcă Valentin, încercînd să acopere bubuiturile ritmice ale inimii. Nu altundeva, ci aici ! Nu ești nicăieri altundeva !

Fata înțelesese însă că se pierde. Nu mai avea putere să reziste presiunii uriașului sentiment. În spasme se chircea și se îndoia și logica lucrurilor începea să se destrame. Și deodată, năucită, s-a trezit trasă înapoi din vîrtejul întunecat. Oprim experiența — spunea Valentin. Rămîi aici. Voi merge singur mai departe. Nu se poate ! —

a strigat ea. Valentin, trebuie să existe o cale ! Tu cum poți să suporți ASTA ? Dă-mi o imagine de care să mă leg, dă-mi un alt sentiment, o altă iluzie ! Dac-aș putea ! — a oftat Valentin. Dar imaginea neliniștii pe care o atașez eu hăului negru nu-ți va folosi la nimic, căci reprezentările diferă de la individ la individ. Cel puțin știu acum categoria din care face parte — a replicat fata. Trebuie să caut, trebuie să găsesc ! În primul rînd —a sfătuit-o el — nu te mai feri ca o disperată de sentimentul dominant. E zbatere inutilă, căci nimic nu i se poate, într-adevăr, opune. Există însă imagini comparative, prin care viziunea poate fi oarecum dirijată. Tu ai intrat în ea fără să ți-o reprezinți. Caută s-o conștientizezi, s-o coerentizezi. Ea ți se pare haos, și chiar este haos, atîta timp cît nu reușești să-i propui nici o organizare. Nu poți să te plimbi prin tine și să contempli, căci tot ceea ce vezi te compune. Trebuie să fii tot timpul un factor activ. Dar cum să fac ? — s-a mirat Adriana. E prea puternic totul. Lava din interiorul pămîntului — a replicat Valentin — e puternică, dar nu erupe decît cînd scoarța care o ține în frîu s-a fisurat. Vibrația neagră e tendința de-a umple fisura memoriei tale. Încearcă să-ți aduci aminte de ea, fă din ea pod între maluri, vindecă-te cu ea...

Dor ! — se trezi deodată în Adriana cuvîntul căutat. Românescul, intraductibilul dor ! Totdeauna mi-am închipuit dorul ca pe ceva tulbure și fără margini, ca pe o magmă vie și năvalnică. Dor ! — a repetat ea, uluită de sensurile formidabile care i se relevau la nivelul logosului. Dor, Valentin ! Nedefinire, gol în care s-a pierdut pînă și ideea de umplere ! Acest întuneric e dorul, e mînuitorul soartei noastre. Vrei dureros un lucru și te zbați dureros să ți-l închipui. Și nu poți, pentru că zbaterea e cea care contează... Și aștepți, ți-e frică și ești fericit ! Cînd spun neliniștit, ca tine, nu simt nimic, nu-mi reprezint nimic. Dar cînd spun dor... O ! Simt totul, totul ! Despre dor s-a vorbit atîta și nu s-a spus nimic !

Și Adriana s-a concentrat singură înspre taina întunericului vibrator și s-a lăsat încet pătrunsă de sentimentul descoperit și care avea o rezonanță autentică în conștiința ei. Valentin a urmat-o, fără să adauge nimic. Pluteau acum

împreună și fata nu mai simțea arșița cumplită care o speriase. Conștiința ei căpătase temperatura mediului ambiant — firește, ambiant e un fel de-a spune. Oglinda ideatică o proteja perfect, flăcările negre o străbăteau fără să-i provoace nici cel mai mic rău ; pentru că ea însăși era o astfel de flacără. Se confundase cu imensitatea vibratoare, dar nu disociindu-se, ci unind particulele în ființa ei, înconjurîndu-le, existînd cu fiecare în parte și cu toate laolaltă. Neliniștea — i-a spus mai tîrziu Valentin — e reprezentată în universul chtonic românesc prin lup. Într-adevăr, acest animal e parcă fără odihnă, puterea lui e dată nu de individ ci de haită, iar urletul său lugubru înspăimîntă și atrage în același timp, părînd că umple întreaga atmosferă a nopții. El e cel de-al doilea animal cu care, în cîntecul „Zorile", se întîlnește cel dus.

Apoi Valentin a tăcut iarăși pentru mai multă vreme. Într-un tîrziu, Adrianei i s-a părut că pulsul fantastic al inimii ei începe să se piardă, că spațiul flăcării negre prinde să se transforme în altceva. Din vibrația încă grosieră, uluitor de puternică dar nediferențiată, se desprindea un murmur subtil, cuprinzînd tonuri mult mai înalte. Un fel de vibrație a vibrației, o esență a acesteia care descompunea bezna și o preschimba în particule, infinit mai mărunte, de lumină. Ne apropiem — a înștiințat-o Valentin — de ultima imagine-etalon, aceea a mării interoare a ființei. Ea cuprinde toate elementele cunoscute pînă aici, e o esență a lor dar, în același timp, mai mult decît ele. Vei regăsi tărîmul acvatic al Vidrosului, dar va lipsi mocirla și carnalul fățiș ; vei regăsi neliniștea, dar ea se va ascunde sub carapacea liniștii. Tot aici îți vei regăsi și copilăria ; la malul formei, pe prundul existenței potențiale. E unul din tărîmurile pe care ne putem odihni o vreme, căci vom fi eliberați de memoria labirintică de specie. Fericirea simțită aici e inefabilă, e o reprezentare a fericirii în genere, fără amestecul particularului. Ideatic, e „senzația" ovulului fecundat, de aspirație liniștită și supremă. Spune-mi, — a vorbit atunci Adriana — ziceai că, odată ajuns pe această treaptă poți să faci tot felul de lucruri deosebite... Da, eu pot — a răspuns Valentin —

dar tu, nu. Ai fi putut doar dacă veneai aici singură. Dar asta presupune mutații formidabile la nivelul conștiinței, mutații care n-au avut loc pentru că formarea lor durează, iar timpul nostru e limitat. Am să mă-ntorc aici și singură — s-a sumețit fata. Nu vei reuși — a auzit ea glasul lui — sau, oricum, ți-ar trebui ani îndelungați de exerciții. Cu mult mai mulți decît cei cuprinși într-o biată viață de om... asta dacă nu cumva vei avea lîngă tine un profesor care să te îndrume și, mai ales, să nu-ți permită să-ți pierzi personalitatea... Dar tu vei rămîne cu mine, Valentin ! — a spus Adriana, contrariată oarecum. Dacă vei dori să rămîn cu tine — a murmurat, tainic, Valentin— poate că voi rămîne. Dacă vreau să rămîi cu mine ? Ești nebun, cum să nu vreau ? Sssst ! — a oprit-o el. Privește !

Lumina albastră se transformase într-o pînză subțire și uniformă. Părea o apă fantastic de calmă, o oglindă gigantică întinzîndu-se pînă la orizont. Marea — a rostit Valentin, meditativ. Originea omului. Marea caldă, marea verii eterne, locul unde toți oamenii au fost unul și același. Patru miliarde de ani ! — s-a minunat Adriana. O clipă... o clipă, desigur — a încuviințat el. Dar marea pe care o vedem e de fapt sprapunerea a două mări, distincte la origine, dar astăzi imposibil de separat. Da, nu te mira. Una e marea primitivă, străvechea supă organică în care primele celule au învățat să existe. Este marea din venele noastre, căci sîngele o amintește prin concentrația sa de săruri minerale. Din acest punct de vedere, ființele vii reprezintă ultimele picături ale mării algonkinului, adevărate fosile lichide... Și marea a doua ? — a întrebat, nerăbdătoare, Adriana. Cea de-a doua mare aparține omului și numai lui — a rostit Valentin. Este o mare de specie. În evluția sa, ființa umană a avut, se pare, o perioadă acvatică, perioadă căreia îi datorăm în primul rînd apariția și dezvoltarea conștiinței. Această perioadă a fost utilă și pentru acordarea unui sprijin solid imaginii oceanului primordial care, în decursul vremii, se alterase considerabil. De ce se alterase ? Pentru că mecanismul genetic păstrează doar imaginile-etalon utile speciei. Dacă simbolul acvatic devine inoperant, el este, treptat, înlocuit cu altul. Sînt convins, spre exemplu, că pisicile nu visează

rîuri sau oceane ; în subconștientul pisicii, apa nu joacă nici un rol, căci modul de viață al acestui animal exclude îmbăiatul. Dar — a zis Adriana — poate că pisica visează o mulțime de lucruri pe care noi nu le visăm ! Asta e sigur — a răspuns Valentin. Freud interpretează visul unui om, în care acesta alunecă pe gheață și-și frînge mîna, drept un vis sexual, generat de obsesia castrării. Nu s-a gîndit însă că e firesc să visezi că te prăbușești atîta timp cît ești ființă bipedă, înzestrată cu un simț al echilibrului destul de precar. O pisică ar putea visa, să zicem că se prăbușește de pe gard și cade în picioare fără să-și frîngă nimic. Oare adepții freudismului ar accepta în acest caz ideea de firesc al acestui vis născut în creierul unui animal cu un simț al echilibrului de invidiat, sau l-ar socoti drept o dovadă certă a faptului că pisica nu cunoaște noțiunea de castrare ? Adriana a pufnit în rîs : deci, Freud n-are dreptate ! Oricum, — a rostit Valentin — nu în mod absolut. Și acum, cred că e cazul ca înainte de a ne continua călătoria să te previn asupra celor ce vor urma. De-acum, legătura dintre noi se va rupe. Nu voi putea să-ți comunic absolut nimic. Vom fi doi atomi lipiți unul de celălalt și circulația noastră prin materie se va face după sistemul locomotivelor ce înaintează una în spatele celeilalte. Asta teoretic, căci practic vom forma împreună o entitate unică, una și aceeași existență. Altfel, forțele intraatomice ne-ar despărți instantaneu. Și încă un lucru foarte important : să nu te sperii. Nu uita că totul e o simplă proiecție și că nu ești singură. Dacă vei încerca să te separi de mine, nu ne vom mai putea reîntîlni. Deci, atenție. Ți-am explicat care e marele pericol. Pe de altă parte, nu căuta să-ți reprezinți absolut nimic, căci orice reprezentare de-a ta contravine nivelelor spre care pornim și ne va îngreuna drumul. Nu căuta să vezi, căci nu vei putea să vezi ; nici să auzi, nici să guști sau să pipăi. Ceea ce vei simți acolo va fi altceva decît toate acestea. Elementul esențial, definitoriu, al lumii moleculare e combinarea ; pătrunși în atom ne vom supune ondulatoriului, iar în lumea particulelor subelementare vom fi tranziții

de stări. Ne vom afla pe marginea prăpastiei inexistentului. Vom rămîne acolo un timp mai scurt decît cel mai scurt timp măsurabil cu metode obișnuite, apoi ne vom întoarce. Dacă la un moment dat vei simți că-ți pierzi cunoștința, e mai bine să nu te opui. Pierderea cunoștinței nu-i tot una cu dizolvarea : e o reacție care caută să o împiedice. Chiar în inconștiență, vei rămîne lipită de mine și te voi putea aduce înapoi. Nu voi uita — i-a răspuns Adriana.

În fața lor apele păreau că se tulbură. Apoi, deodată, se creară valuri care prinseră să decupeze o potecă din ce în ce mai adîncă exact pe mijlocul mării. Îți amintește de ceva ? — a strigat Valentin, acoperind pentru o clipă vuietul furios ce spărsese în mii de cioburi transparente liniștea pură. Un tablou de Dali ! — a exclamat Adriana. Cîinele care doarme în umbra mării. Sau traversarea Mării Roșii de către poporul evreu — a completat Valentin. O ultimă — cu adevărat ultimă — imagine-etalon.

Viziunea se despicase ca sub imperiul loviturii unei securi invizibile. De-o parte și de alta, apele străjuiau cu pereții lor lichizi falia întunecată ce împărțise marea în două jumătăți pînă la orizont. Împreună cu Valentin, fata a alunecat încet în fantastica fisură și, pe cînd coborau, ea a mai apucat să observe cum apele se împreună în urma lor și cum totul se întunecă și se dilată, sau poate ei erau aceia care se micșorau treptat.

Apoi, cu un declic ca al unui comutator gigantic, totul se stinse.

Din acel moment, Adriana nu mai văzu nimic și nu mai simți nimic asemănător cu cele ce-și aducea aminte să fi văzut sau simțit vreodată. Pierdu noțiunea însăși a amintirii și se surprinse golită de toate cîte o formaseră și se întrebă, altfel decît cu ajutorul cuvintelor deja uitate, care ar putea să-i fie forma, dacă s-ar privi din exterior, deși înțelegea dincolo de înțeles că forma înseamnă o definire, iar privirea, o încercare de a converti spre interior definirea — dar toate astea fără cuvinte, sau mai bine spus fără ceea ce oamenii obișnuiesc să înțeleagă prin cuvînt. Apoi percepu spaima de nefiind, deși însăși spaima nu era nici sentiment nici senzație dar nici altceva în afara lor. Un necunoscut mort care totuși trăia, sosind dintr-un

spațiu insondabil și dintr-un timp de nereprezentat ce păreau că aleargă în jurul ei materializîndu-se în gigantice plinuri și goluri pe lîngă care ea trecea cu iuțeala unui fulger neîntrerupt în nici un punct al traiectoriei. Ființa Adrianei devenise vector și ea era pretutindeni de-a lungul săgeții acestuia și deși i se părea că zboară surprinzător de repede, nimic în jur nu se schimba, totul încremenise într-o mișcare-nemișcare ce tindea să se autodepășească, aidoma unei palme ce presează asupra unui perete, deși cu toată forța musculară depusă, nu produce lucru mecanic, fetei i se mai părea că în jurul ei se strecoară fascicule incerte de raze, vedea scări și planuri ce se contopeau, dar n-avea nici o certitudine că vedea într-adevăr, că auzea vreun sunet, atîta timp cît nedefinirea aceea înăbușea orice început de rațiune, orice tentativă de structuralizare. Exista, fără îndoială, o oglindire a spațiului și timpului în ființă, dar nu mai era de mult oglinda ce separă în mod firesc conștiința existenței de existența efectivă. Simțurile Adrianei se diluaseră la infinit ; cu toate astea, presimțea oarecum posibilitatea existenței unor simțuri tainice, capabile să producă altfel de senzații, răspunsuri coerente adaptate la noii stimuli. Desigur, fata a făcut aceste aprecieri mult mai tîrziu ; pe moment, abia dacă putea să supraviețuiască. Uneori, avea impresia că interacționează într-un mod cu totul inedit, dar în același timp, sfîșietor de comun, cu golurile și plinurile prin care se strecura. Percepea vag o oarecare structurare, dar una oarbă — sau poate ea era evenimentul orb, sosit din cosmos, corpul străin și nepoftit care căuta să se impună silnic în lumea plină de sensuri a existențelor moleculare. Și uita că nu trebuie, că de fapt nici nu poate să-și reprezinte ceva, și se forța mereu să scape de teroarea absenței din ea însăși, fără, totuși, să reușească. Încercînd să se concentreze, simțea parcă zmucituri care o destabilizau o vreme ; corpurile întunecate prin sau pe lîngă care trecea își căutau în ea imagini, simboluri. Adriana descoperea treptat termeni subtili, generatori de noi ierarhii, dar recunoașterile erau mereu altele și nu avea destul timp să le memoreze ; în spatele ei, o suprafață pe care iarăși nu reușea să și-o reprezinte o împingea mai departe,

mereu mai departe, și un sentiment (?) plenar de siguranță, de binegăsit, pornea dinspre suprafața aceea — singura care i se părea a fi deosebită de universul înconjurător. La un moment dat, Adrianei i s-a părut, pentru o fracțiune infimă de vreme, că suprafața de care se închipuia legată intim dispare și a simțit ceva ce corespunde, oarecum, în lumea Soarelui, cu teroarea indescriptibilă care precede adesea nebunia. Dar suprafața a reapărut brusc în spate și fata s-a liniștit.

Timpul, ca un fön de munte, păru apoi să-și schimbe subtil direcția. De fapt, nici nu i se mai putea intui, propriu-zis, o direcție, căci o mînă nevăzută îl semăna, parcă, de pretutindeni. Dar și spațiul era acum altceva. Adriana nu mai știu să-i găsească echivalența nici măcar la modul provizoriu. Două zile mai tîrziu, îi va declara lui Valentin că, la acest nivel, impresia — dacă poate fi vorba de o impresie — semăna, forțînd puțin nota, cu aceea produsă de „contemplarea" în întuneric a unui munte de fier, sau de închiderea într-o cameră cu pereți de fier, masivi și reci, fără nici o fereastră. Totul era apăsător, sumbru, monstruos în esență, fără ca toate aceste adjective să însemne de fapt ceva pe lîngă strivitorul adjectiv ce exista acolo deasupra rostirii oricui ; el nu va avea în veci un corespondent în logos, căci nu poți compara decît dacă există cel puțin un punct comun care să permită aceasta*. Universul întreg era acum greu de sine, strivitor, ostil. Din acest moment, fata a simțit că nu mai poate înțelege nimic și că nimic nu o mai poate interesa. Spațiul din jur refuza curiozitatea, refuza orice formă de oglindire. Adriana exista în el fără să existe, căci i se respingea în-

---

* — În legătură cu spațiul straniu pe care-l străbătuse împreună cu fata, Valentin a definit mai clar sentimentul rezultant comparîndu-l cu senzația prezenței unui picior imens, gata să te strivească, dar nu un picior de carne, sînge și oase ce, oricum, te-ar trimite la un biologic familiar dinspre care pînă și moartea vine parcă mai umanizată, ci la un picior mecanic și arațional (nu irațional, care e starea încă nestructurată a rațiunii, ci arațional, ca antipod feroce al acesteia). Un sentiment asemănător aveau, probabil, condamnații la moarte prin mijlocirea unui automat, cum e de pildă macabra pedeapsă a călcării cu tractorul pe șenilă sau cu trenul, practicată de bandele de mafioți în cazurile de înaltă trădare — n.a.

săşi motivaţia existenţei ; ceva dureros şi întunecat, fără a putea fi perceput ca atare, dezlega firele nevăzute ale cunoaşterii şi fata a *uitat, deodată, că este* şi n-a mai ştiut nimic, absolut nimic, căci nimeni şi nimic nu i-a mai putut destăinui ceva despre starea în care se află şi dacă se află, într-adevăr, într-o stare anume. Nu era moarte, nu era viaţă ; sau poate a fost tot un fel de moarte, o pată de negură neînnegrită, un gol împreunat cu stricarea de gol. Cu toate eforturile făcute, Adriana n-a mai putut să-şi amintească nimic în clipa în care a revenit din adîncurile tulburi ale materiei, căci nici nu avea, propriu-zis, ce să-şi amintească. Probabil şi-a pierdut cunoştinţa, dar e la fel de posibil să nu şi-o fi pierdut, ci să fi căpătat doar ideea pierderii ei, nemaiposedînd nici un sistem de referinţă faţă de care să se autodovedească. Poate — se va gîndi ea mai tîrziu — aşa e şi moartea : o distrugere a tuturor etaloanelor, o anihilare nu a fiinţei, ci a sistemelor faţă de care se determină ea...

Fata nu a mai ţinut minte, deci, nimic din drumul de înapoiere. Nu ştie azi nici dacă a străbătut în sens invers aceleaşi etape prin care a trecut la ducere, sau revenirea la realitate s-a făcut în mod direct. În orice caz, cînd a deschis ochii, stelele păleau şi spre răsărit se prefigura o geană roşie ca suprafaţa unei piersici coapte. Valentin se trezise mult mai devreme, dar avusese nevoie de o perioadă de adaptare psihică, adaptare dureroasă şi de care fata fusese oarecum scutită datorită somnului prelungit în care el o cufundase.

— Ce vis îngrozitor ! — a îngînat Adriana. Apoi a strîns ochii şi i-a deschis larg. L-a observat pe Valentin alături, a pipăit cu mîinile nisipul rece şi s-a ridicat brusc, înspăimîntată sau poate doar contrariată. Valentin ! — a gemut. Valentin ! Nu-i aşa că am visat ?

Acesta o studia atent, masîndu-şi încetişor tîmplele. Într-un tîrziu s-a hotărît să vorbească :

— Nu, n-ai visat. Totul a fost... aşa cum îţi aduci aminte. Fata a simţit un frison şi, fără să-şi dea seama, s-a trîntit în genunchi.

— Mi-e frig ! — a scîncit. Mi-e rău... spune-mi, ce se întîmplă aici ? Trăiesc ? Chiar trăiesc ? Oh...

Valentin i-a zărit lacrimile alunecînd pe obrajii catifelați și a realizat brusc că experiența pe care fata o trăise fusese îngrozitor de traumatică. Reacția ei tîrzie, din fericire, (*) — era firească, iar faptul că descărcarea se produsese abia acum, l-a făcut să simtă o ciudată admirație pentru ființa fragilă din fața lui ce reușise să străbată alături de el și încă într-un mod foarte inteligent, întreg drumul — iluzoriu sau nu — al cunoașterii interioare.

— Nu e nimic sigur, totul se mișcă — a mai îngăimat ea. Iubire, frumusețe... Toate sînt o spoială, chestii fără adîncime. Mă simt foarte rău, Valentin. Tu știi ce rău mă simt ?

Își îngropase fața în palme. Valentin a îmbrățișat-o și a ridicat-o strîngînd-o la piept.

— Aceasta — a murmurat el — e realitatea. S-a surupat ? Nu-i nimic. Lumea e făcută să se dărîme și să renască de mii de ori la picioarele omului. Și tu ești om, Adriana ! Totul e mișcător ? Desigur. Dar nu mișcarea e aceea care determină în ultimă instanță și timpul și spațiul ? Mișcarea, Adriana ! Iubește mișcarea, căci ei i se datorează toate. Nu există frumos fără urît. Totul e contrast, e nuanță, e implicare. Plîngi ? Da, cunoașterea doare, căci ea mai întîi ucide, pentru a face loc noilor săi copii. Nu te întreba dacă exiști, căci răspunsul nu-i decît unul. Exiști, firește. Și tot ce te compune există, și tot ce compune acest univers și poate multe altele aidoma lui există împreună cu tine.

— Vorbe mari ! Adriana și-a suflat năsucul în batista oferită de Valentin. Vorbe celebre ! Dar realitatea, ce s-a ales din ea ?

— Realitatea a rămas aceeași, Adriana ! S-a schimbat ceva în pădurea asta ? S-au întors cumva copacii cu vîrfurile-n jos ? A devenit cerul violet ?

— Cerul e violet ! — a constatat cu un aer naiv fata.

— Asta — a surîs Valentin — pentru că în curînd va răsări Soarele.

---

* — Dacă reacția ar fi apărut în timpul călătoriei, poate că Adriana n-ar mai fi văzut niciodată lumina Soarelui... — n.a.

Adriana privea gînditoare peste umăr. El continua s-o înlănțuie cu brațele, să-i țină lipit corpul de corpul lui. Încet, simțea cum răceala nefirească și frisoanele o părăseau. După un minut de tăcere, îi deschise primii doi nasturi ai bluzei și-i răsfrînse gulerul peste umărul stîng.

— Uite, — a zis el — chestiile alea... nu mai există. Ții minte, o clipă ai avut senzația că lipsesc de lîngă tine. Chiar am lipsit. M-am dus să repar ceea ce trebuia reparat.

— N-avea prea mare importanță — a clipit fata.

— Poate că nu. Dar îmi place să-mi respect promisiunile.

Lacrimile Adrianei se uscaseră.

— Soarele ! — a anunțat ea.

— Da. Valentin zîmbea puțin visător. Viața — a adăugat el — se reîntoarce pe Pămînt...

CAPITOLUL ȘASE

în care apar trei ciobani și se teoretizează enorm

Cînd au apărut ciobanii, Adriana și Valentin făceau plajă pe malul lacului și se distrau rememorîndu-și peripețiile zilei precedente. Se treziseră tîrziu — de fapt, fata fusese aceea care se trezise tîrziu. Sosirea ciobanilor nu i-a găsit însă nepregătiți. Valentin știuse de acest lucru încă de cu două zile în urmă ; de altfel, din acest motiv — va mărturisi el Adrianei — afirmase că o deplasare la stînă pentru cumpărarea altor alimente nu este imperios necesară.

În aer au răsunat în acea clipă talăngi și un răget speriat de măgar. Fata a sărit în picioare, năucă.

— Îmbracă-te — i-a zis Valentin. Sînt ciobanii, nu-i nici o problemă.

Adriana și-a introdus brațele în mînecile bluzei și și-a tras, împiedicîndu-se, blugii de-a lungul coapselor aurii.

— Hai, vino odată ! — a grăbit-o Valentin care se îmbrăcase la rîndul său.

Turma aluneca pe malul sudic al lacului, înghesuindu-se către pîrîu. Ciobanul cel bătrîn a apărut deodată

din spatele unui dîmb de pămînt. Mai avea cu el două ajutoare. Valentin s-a îndreptat într-acolo, făcîndu-i semn Adrianei să se repeadă pînă la cabană. Peste umăr, i-a strigat :

— Vezi în buzunarul din stînga al celorlalți blugi, am acolo cinci sute de lei !

Fata a dat din cap în semn că a înțeles. Valentin s-a întors spre cioban.

— Ziua bună ! — a rostit acesta cu o voce cam arsă de tutun.

— Bună ziua, bace. Veniți de departe ?

— Ei, departe ! — a dat baciul din umeri cu oarecare importanță. Ce, șase kilometri e departe ?

Valentin știa că pînă la stînă nu sînt decît doi kilometri, dar l-a lăsat pe om să se încînte de propria-i exagerare.

— Dar e drum greu. N-ai cumva niște brînză de vînzare ?

— Ba am, — s-a însuflețit omul — da' trebuie s-o dau jos de pe măgar. Stai s-ajungă turma lîngă apă. Sînt cîini pe-acia, domnișorule ?

— Nu — a clătinat Valentin din cap. Îți trebuiau cîini ?

— Păi, nu mie — l-a lămurit ciobanul. Ziceam numai că dacă-i ai, să-i legi de ceva sau să-i închizi să nu se sperie oile. Hai, bre ! — a strigat el către ajutoare. Hai, că nu stăm mult.

Adriana se întorcea de la cabană alergînd, cu pletele aurii fluturînd în urma umerilor.

— Uite ! — a oferit ea, odată ajunsă lîngă Valentin, un mic portmoneu acestuia. Bună ziua ! — a adăugat către cioban.

— Bună ziua, măi fato. Nu ești tu a lui Iorgu și-a Luizei ? Phii, că mare te-ai mai făcut ! Și mai ești și frumoasă foc... Ia dă-te-aproape, să te văd mai bine. Leit maică-ta, că frumoasă a mai fost și Luiza cînd era ca tine !

Adriana s-a roșit și și-a pironit pentru o clipă privirile în pămînt. Apoi s-a uitat la Valentin care mustăcea un fir de zîmbet și a zîmbit și ea.

— Uf ! — a răsuflat, parcă dezvinovățindu-se, peste cîteva clipe, cînd ciobanul se îndepărtase deja suficient, mînat de grija oilor. Mă dezobișnuisem de complimente.

— Iau asta ca pe o mustrare ! — a răspuns Valentin. Dar promit să mă revanșez cu proxima ocazie.

— Ce-ai aranjat ? — a căutat fata să schimbe vorba.

— O să ne vîndă cîte ceva. — a zis Valentin. Și-apoi, observînd gesturile ciobanului : Hai, că ne cheamă.

— Ia uitați-vă ! — i-a îmbiat acesta. V-ajunge ?

Două burdufuri mari fuseseră coborîte de pe măgar și se lăfăiau în iarbă.

— Firește ! — a exclamat Valentin. Altceva decît brînză mai e de vînzare ?

— Păi, să vă mai las niște slană. Am cumpărat de la oraș și ceva mușchi țigănesc, că-i place lu' fiu-meu ăl mare, da' pot să vă las din el jumate.

— Mulțumim, nene ! — a zis Valentin. Cît ne costă ?

Ciobanul a calculat la repezeală.

— Patru sute zece lei — a zis. Las la patru sute, să iasă suma rotundă.

Valentin i-a înmînat banii.

— Hai, — i-a spus el Adrianei — pune și tu mîna să ducem toate astea înăuntru.

— Stai, fato, ce treabă-i asta ? — s-a rățoit ciobanul. Hei, Vasile, Pavele ! — s-a întors el către ajutoare. Nu vi-i rușine să vă uitați și să nu dați o mînă de ajutor ?

Flăcăii ciobanului, doi băieți andri vînjoși și care pînă atunci stătuseră cu ochii țintă la Adriana (aveau, în mod sigur ce să vadă !) răsăriră ca din somn și se repeziră, încurcîndu-se unul pe celălalt, să îndeplinească voia baciului. Într-o clipă, tot materialul se afla încărcat în brațele lor și ale lui Valentin, așa că Adrianei nu i-a mai rămas de făcut decît să alerge înainte și să țină deschisă ușa de la intrare.

— Domnișorule ! — i-a zis baciul lui Valentin cîteva minute mai tîrziu. Nu-i a bună. Vine ploaie mare, furtună de să dărîme pădurea.

— Ai putea rămîne măcar să mănînci la noi — l-a invitat Valentin.

Ciobanul a scuturat din cap cu putere.

— Trebuie să duc la adăpost oile pînă nu se-ncheie ziua. Iacă, mai stau cît să trag o țigară, că-mi place să mă uit la voi ; matale oi fi avînd cam vîrsta lu' fiu-meu ăl mare, de-i dus cu facultatea la București...

— Oi fi avînd — a zîmbit Valentin.

Adriana se sprijinise de umărul lui și admira turma care păștea lîngă lac.

— Sînteți însurăței ? — a întrebat ciobanul.

— Nu — i-a răspuns Valentin.

— Da' de luat, văd eu c-o să vă luați ! — a dat din cap ciobanul. Să fie-ntr-un ceas bun și cu sănătate...

— Mulțumim frumos, bace — a reușit să-ngaime Adriana, roșie ca focul.

— Ei, iacă m-am dus. Poate mai trec, că mi-e mai la-ndemînă decît pe la Moara Streinului. Nu-i supărare ?

— Drumul e al tuturor — a răspuns, cu un gest larg, Valentin.

Mai făcură o dată schimb de amabilități, apoi ciobanul porni zorit să-și mute turma de la locul cu iarbă. Flăcăușii strigau de zor și agitau în aer ciomege. Pînă la urmă, cu chiu cu vai, oile se hotărîră s-o pornească în direcția dictată de oameni.

— De ce naiba nu și-o fi luat vreo doi-trei cîini ? — s-a mirat Adriana.

— Avea cinci, dar a dat ursul pe la stînă și i-a omorît doi. Pe ceilalți, i-a lăsat să păzească restul turmei.

— A zis el asta ? — a făcut fata ochii mari. N-am auzit !

Valentin a tresărit violent.

— Iartă-mă. De fapt... m-a împins diavolul să privesc în sufletul acestui om.

— Și ce-ai văzut acolo ? — și-a dovedit Adriana curiozitatea.

— Nu e bine ce-am făcut — i-a ignorat el întrebarea. Departe de oameni, pudoarea firească față de sufletul omenesc începe să piardă teren. Urîtă poveste... hm !

Fata și-a mușcat buzele, neștiind ce să răspundă. Pe cer începuseră să se adune nori albi și pufoși purtați de vîntul moale ce adia dinspre sud-vest.

Ierburile se nelinișteau sub palele de vînt, din ce în ce mai puternice. În pădure, departe, șuierau și se mișcau brazi. Soarele dispăruse undeva, în spatele unei pulberi translucide ce unise cerul cu pămîntul.

— Ce frumos ! — a murmurat Adriana. Valentin, te implor, lasă asta. Mai bine, uită-te !

— Vine ploaia — a zis Valentin îmbrățișînd-o și aspirînd mirosul dulceag al părului ei.

— Da — l-a aprobat, gravă. Privea în jos, cu fruntea rezemată de umărul lui. Ce-o să se întîmple oare cu noi, Valentin ?

Acesta a tresărit.

— Ce vrei să spui ?

— Mă gîndeam... De fapt, eu nu știu despre tine absolut nimic. Nu știu nici cine ești, nici de unde vii, nici...

S-a oprit, șovăind.

— Nici ce urmăresc. Așa-i ? — a completat-o el.

— Valentin ! Iar îmi citești gîndurile ? !

— De data asta, nu. Se putea deduce. Hm, de unde vin... o să-ți spun, odată... Cine sînt ? Urmărind... hm !...

— Nici un om nu face lucruri fără scop — a zis Adriana și s-a oprit iar :

— Ei ? — a îndemnat-o el.

— Voiam să spun că nici tu nu faci lucruri fără scop, așa-i ?

— Cam așa — a admis Valentin.

— Tocmai ! Mă întrebam...

— Hai, spune odată ce ai de spus.

— Ce ai urmărit de fapt învățînd să faci lucrurile pe care le faci ? — a rostit fata dintr-o suflare.

Valentin a privit-o pieziș.

— Dar, bine, Adriana, nu cumva îți închipui că vreau să ajung stăpînul lumii ?

— Stop ! — s-a grăbit ea să-l întrerupă. Ai putea s-o faci ?

— Nu, hotărît nu !

— Nuuu ? — a îngînat fata, neîncrezătoare. Cum așa ?

— A stăpîni lumea, în accepțiunea obișnuită a cuvîntului, înseamnă a stăpîni oamenii. Ori, așa ceva nu pot face, Adriana ! Tot ceea ce realizez, e la scară re-

dusă. Nimeni nu poate dirija milioane sau miliarde de oameni, altfel decît pe calea raţiunii. Cei ce încearcă altfel, se prăbuşesc. Exemplul cel mai la-ndemînă e Hitler. Aş putea, desigur, să schimb anumite raporturi de forţe lucrînd pe nivele şi cu posibilităţi reduse, astfel încît, introducînd coeficienţi adecvaţi, faptele mele să ofere din aproape în aproape anilor ce vin cu totul alte turnuri decît cele firești. Dar gradul de nedeterminare este uriaş. Poţi provoca intenţionat un conflict fără ca asta să aibă pînă la urmă vreo consecinţă importantă în evoluţia umanităţii, sau poţi să înjuri întîmplător un şofer de taxi, iar gestul tău aparent fără însemnătate să se dovedească esenţial în lansarea unui lung şirag de evenimente, care în final va produce mutaţii colosale la nivel planetar. Aşa că, vezi, n-am cum să devin stăpînul lumii. De altfel, la ce mi-ar folosi ? Aş fi mai frumos sau mai inteligent dacă aş face-o ? Aş însemna mai mult în proprii mei ochi ? Şi pe urmă, Adriana, nu crezi că am şi eu o conştiinţă ?

— Dar — a ripostat fata — ai putea să faci şi lucruri bune ! Să împiedici anumite conflicte, spre exemplu...

— Nu, nu pot. Nici nu pot, nici n-am dreptul, înţelegi ? Numai popoarele pot semna tratate de pace, prin împuterniciţii lor. Ori, eu nu sînt împuternicit de nimeni să fac pace, nici să declanşez războaie.

— Deci omenirea nu poate evolua mai repede prin mijlocirea ta — îşi va aminti Adriana mult mai tîrziu că ar fi rostit în clipele acelea. Şi îşi va aminti şi de răspunsul lui Valentin, sosit cu o mică întîrziere care pe moment i-a scăpat :

— Mă tem că nu...

— Şi atunci de ce ai învăţat toate astea ?

— Tu de ce ai învăţat să scrii sau să citeşti ?

— Ei ! — a replicat fata. Pe mine m-au învăţat alţii !

— Bine, atunci s-o luăm altfel ? De ce caută savanţii să afle tainele materiei ? De ce a inventat Edison becul electric ? De ce a inventat Coandă avionul cu reacţie ? De ce privesc astronomii către stele cu telescoape tot mai perfecţionate ? Cunoaşterea, Adriana ! E fruct jinduit, iar cînd ne căznim să-l culegem, natura ne vîră mereu beţe-n

roate. Cu cît e fructul mai bine ascuns, cu atît prețul ruperii lui din pom e mai mare. Normal, nu ? Omul vrea să afle...

— Da, înțeleg — a murmurat fata, cu ochii la cer. Să cauți... Să cunoști... Omul, mașina ideală a cunoașterii...

— Am impresia că te sîcîie ceva și nu-mi dau seama ce — a clătinat Valentin din cap.

— Lasă... Vine ploaia.

Într-adevăr, vîrful peretelui de stîncă roșie de peste lac se topise în ceață ; aceasta cobora și urca, pe măsură ce aerul devenea din ce în ce mai rece și mai umed. Undeva, în dreapta, ceața formase un perete nou, prelungind cu structura ei amorfă, lichidă, culoarea minerală a stîncii. Peste apă își încrucișau zborul mici păsărele speriate.

— Hai în cabană — a zis Valentin. S-a făcut frig.

În părul Adrianei și pe gene apăruseră picături fine, străvezii.

— Mai aveam ceva pe-afară ? — a întrebat ea.

— Nu, totul e pus la adăpost. Va trebui să facem focul. Pregătim și niște mîncare ?

— Nu mai e pîine, am terminat-o — l-a prevenit fata.

— O înlocuim cu felii de brînză.

— Ce idee ! Ai putea să înghiți o asemenea combinație ?

— Nu e o combinație rea — a explicat Valentin. Te obișnuiești.

A deschis ușa cabanei și i-a făcut semn fetei să intre. Tăcerea se instăpînise peste întreaga vale, o tăcere aidoma aceleia care se lasă la circ înaintea executării saltului mortal. Valentin și-a mai rotit o dată privirea peste peisajul fantomatic, apoi a intrat și el în casă. Fata se căznea să aprindă focul.

— Atenție ! — i-a spus Valentin. Nu arunca chibritele arse aiurea, lemnul casei e foarte vechi și uscat !

— Voi avea grijă — l-a liniștit Adriana. Pune cîteva felii de slănină în tigaie, să facem ulei. Așa... Acum așaz-o pe plită. Vrei să te uiți tu la ea, sau mă lași pe mine ?

— Hm, eu nu mă pricep — a dat din umeri Valentin trîntindu-se pe un scaun, din cele două existente. Ești drăguță să-mi oferi unul din merele alea de pe poliță ?

— Uf, ia-ți singur, nu vezi că am mîinile ocupate ? Sau mai bine așteaptă să vină vremea desertului...

— Observ că am început să vorbesc ca tine — a zis Valentin. Același stil...

— Dă-mi mușchiul ăla țigănesc — l-a întrerupt fata.

— Tine. Știi să-l tai ?

— Închipuiește-ți !

Valentin o privea cum se agită în jurul tigăii.

— Mi se pare ciudat — a îngînat el. Mi se pare foarte ciudat. Te văd, și parcă n-ai fi aici, sau parcă între noi ar exista ceva nou, ceva pe care nu l-am mai trăit. Totul e simplu lîngă tine. Tu simplifici radical anumite lucruri, mă faci și pe mine să le simt astfel. Cred că ești foarte puternică, mult mai mult decît lași să se întrevadă. Și mă întreb, ce anume îți lipsește să fii fericită ?

Fata s-a răsucit către el studiindu-l cu uimire.

— Nefericită ? Eu ? De ce ? Ți se pare...

— Nu, nu mi se pare. Dincolo de zîmbet, dincolo de ochii tăi, dincolo de nepăsarea și blazarea pe care le afișezi uneori. Dincolo e altfel. Și tare-aș vrea să nu mai fie. Și tare mă tem că nu voi reuși decît să adîncesc sentimentul pe care l-aș dori smuls din tine. Nu știu dacă eu...

— Vorbești prostii. Ia și mănîncă.

— Mănînc, da. Dar asta nu schimbă nimic.

— Ba da — a zîmbit fata. Dacă mănînci, nu-ți mai e foame.

— Nu la schimbări de acest gen m-am referit.

— Lasă. Ai promis ceva — a schimbat ea sensul discuției. Lămuriri referitoare la drumul pe care l-am străbătut împreună în noaptea aceea.

— Bine, îți voi explica...

— Plouă — a zis Adriana.

Valentin a încuviințat dînd din cap, căci gura îi era deja ocupată. Îl amuza modul în care fata sărea cu nonșalanță de la un subiect la altul. Uneori se întreba dacă nu era cu mult mai copil chiar decît i se păruse lui, cînd

o întîlnise prima dată. Nu aflase încă în ce măsură vor reuși să-și armonizeze existențele, căci dacă el făcea eforturi să se coboare către nivelul ei de înțelegere, în schimb, Adriana nu părea a fi dispusă la eforturi identice în tentativa de a-l înțelege pe el. Probabil considera, ca orice persoană de sex feminin care se respectă, că bărbatul este acela care face, în dragoste, concesiile. Valentin era destul de indispus din acest considerent ; e adevărat, fata îi punea o multitudine de întrebări, însă nu excela în a căuta esențele. În fond, tinerețea avea un cuvînt greu : optsprezece ani e poate vîrsta întrebărilor, însă rareori și cea a răspunsurilor. Adriana îl asculta pe Valentin, îi urma îndemnurile, dar o făcea mai degrabă din obișnuința de a asculta și urma poveţele adulţilor, iar de acest lucru tot vîrsta era, desigur, răspunzătoare.

După ce au terminat masa, Valentin a scos o ţigară din pachetul fetei.

— Deci — a zis el — vrei să afli ce a urmat după apariția fracturii. Am să-ți explic. Am trecut dincolo de celulă — știi asta — și am pătruns în interiorul acesteia. Am străbătut împreună nucleul strecurîndu-ne printre lanţurile moleculare. Am parcurs astfel — iar eu am și memorat — întregul tău cod genetic, după care tu ai binevoit să leșini fapt care m-a obligat să mă întorc înapoi.

— Și dacă n-aș fi leșinat ? — s-a interesat Adriana.

— Dacă n-ai fi leșinat, am fi intrat într-un atom. Acolo ne-am fi supus ondulatoriului ; am fi căpătat o lungime de undă și ne-am fi învîrtit poate puțin pe un orbital periferic. Senzația, dacă se poate numi senzație... adică nu, n-are rost să ți-o descriu, tot n-ai înțelege. Și de fapt, cred că nici eu nu ți-aș putea-o, propriu-zis, descrie. Pe urmă am fi pătruns într-o particulă elementară. Aș fi ales probabil protonul și ți-aș fi „arătat“ — cred că ghilimelele sînt evidente — cum forțele electrice, nucleare tari, nucleare slabe, gravitaționale și semislabe se formează, se completează și interferează acolo. Ți-aș fi arătat quarcii, cum se aranjează în particule și cum toate forțele pe care le-am amintit sînt condiții de limită ale unei singure forțe fundamentale care operează dincolo de acest nivel profund. Și te-aș fi purtat chiar și dincolo de

quarci, spre acei ipotetici rishoni despre care o anumită teorie pretinde că sînt doi...

— Ciudat — a rostit gînditoare fata. Știi, îmi pare îngrozitor de rău că mi-am pierdut cunoștința.

— Mie, nu — i-a replicat Valentin. N-am coborît pînă la aceste niveluri decît silit de împrejurări, căci șocul e teribil și trebuie să recunosc că mi-e cam frică de el.

— Dar tahionii ? — a prelungit Adriana ideea în sensul dorit de ea.

— Poate că există — s-a strîmbat Valentin — dar ei nu aparțin acestui Univers. Ar putea să-l străbată fără să apară efectiv în el. Și, oricum, nu-i vom putea pune niciodată în evidență, fie și pentru simplul motiv că timpul lor de viață curge în sens contrar timpului nostru, adică dinspre viitor spre trecut. Din punctul nostru de vedere, un aparat de detectare devine cel mult... un emițător de tahioni. Aceștia s-ar rupe din senzor și ar porni pe o linie „inversă" de Univers...

Fata a dat din umeri.

— Cît e ceasul ? Mi se pare deja foarte tîrziu.

— *Este* foarte tîrziu.

— Și plouă — a adăugat Adriana. Uf, iartă-mă. Ce-o să te faci în hambarul ăla ?

— Pătul. Mă descurc.

— E, totuși, frig.

— Da, e frig — a admis el.

O jumătate de minut s-au privit tăcuți. Apoi Adriana și-a luat inima în dinți.

— Dacă... dacă vrei...

Fata se roșise. Încerca să ocolească privirea lui Valentin.

— Ai putea să dormi aici...

— Păi... — a tușit Valentin — nu e decît un pat.

— Știu.

Cuvîntul fusese rostit aproape fără voie. Valentin a cercetat-o un timp, apoi a îngînat :

— Adriana, ești... ești o fetiță proastă... mîine ai regreta tot, sînt sigur. Și pe urmă — a vorbit pe un ton voit indiferent — ce rost ar avea ?

— Cum adică ? — l-a privit ea interzisă. Faptul că te iubesc n-are nici un rost ?

Căpătase curaj.

— Cine știe ? Nici n-am reușit să ne cunoaștem — îngînă tărăgănat Valentin.

— Dar te cunosc !

— Nu mă cunoști — a contrazis-o el. Eu te cunosc, dar tu nu mă cunoști. Iar ceea ce vrei în clipa asta, nu se numește decît... curiozitatea, vezi...

Adriana s-a încordat ca pălmuită, gata să sară de pe scaun, apoi s-a relaxat brusc.

— Da — a zis cu o voce monocoloră. Tu ai întotdeauna dreptate. Aș fi vrut să fii doar al meu. E absurd, nu-i așa ? Eu, o fată oarecare, ca multe altele, ca atîtea altele. Iar tu, omul care poate orice, care știe orice...

— Nu pot și nu știu chiar orice — a încercat Valentin.

— Nu-mi pasă — a fluturat mîna Adriana. Față de mine, știi orice, asta-i important. Ai dreptate. Cine sînt eu, să te pot face să mă iubești ? Dar fluturii nopții vin la flacăra lumînării și nu prea le pasă că-și ard aripile. E un obicei trist... dar atît de frumos...

— Adriana !

— Nu, lasă-mă !

Și simțind că e gata să izbucnească în lacrimi, fata s-a ridicat de pe scaun, a ieșit afară și a trîntit ușa în urma ei.

A descoperit-o după cîteva minute întinsă în iarba înaltă de lîngă pîrîul subțire care se vărsa în lac. A apucat-o de umeri și a încercat s-o ridice, dar ea s-a zmucit căzînd înapoi. Atunci Valentin s-a ridicat din nou în picioare și a deschis palmele către cer. Din șiroaiele tremurătoare ale ploii, din plantele ude și din animalele munților, din pietre, lacuri și rîuri se înălțară luminițe firave care crescură însă repede în intensitate. Razele lor se uneau și se despărțeau iarăși, fiecare păstrîndu-și culoarea sa, propria sa identitate. Efluviile alcătuiră un mănunchi viu, unitar, apoi mănunchiul luminos a pornit către cer pentru a se sparge parcă în acesta împrăștiind în cîteva zeci de secunde norii. Aproape imediat ploaia s-a

oprit brusc, parcă retezată cu cuțitul acolo, sus. Urmară minute lungi de liniște. Adriana se calmase și ea într-o oarecare măsură.

— Adriana...

Deasupra se întîmpla ceva, dar fata nu vedea nimic; se simțea ca drogată și doar degetele lui Valentin, strecurate printre șuvițele blonde, păreau entități, ființe separate, independente care-și urmăreau propriile țeluri, singurele țeluri neprovizorii din acest univers plin de spaime și de imprecizii.

Peste cîteva luni, cînd uimirea pricinuită de acea noapte își va pierde culoarea ei stranie, Adriana își va repeta în cu totul alte împrejurări fraze întregi din monologul ce i se închegase în minte în clipa în care Valentin despărțise cu un gest norii și lăsase stelele să privească spre pămînt. „Cine ești tu ?“ gîndise atunci. „Dacă știi atît de bine lumea stelelor, ai putea fi chiar stea. Desprins din noaptea tăcerii, navigînd pe vastele cîmpii ale timpului și spațiului, sosești aici pentru a mă ajuta să visez. Substanța ta arzătoare și rece îmi umple sufletul de o fericire dureroasă. Mă mîngîi și mă trăiești, mă înveți să zbor fără aripi, să cînt fără glas, să cred în veri nesfîrșite, în taine care nu au contur... Dac-am sta împreună multe mii de ani, poate că fiecare mie de ani ar fi o noapte ca asta. Ca un Luceafăr pe care niciodată Cătălina nu-l va trăda. Coboară și visează-mă, să te pot închide în mine și tu la rîndul tău să mă-nchizi ; să mă faci stăpîna mării și Soarelui. Și poate vom uita pămîntul cu suferințele și fericirile sale și vom căuta în cer alte suferințe și fericiri. Vom clădi lumi noi, pline de vrajă și văpaie, doar ale noastre — ce stranie și egoistă pornire a sufletului uman aceea de a dori lumi speciale, făcute doar pentru el ! Ba nu ! E o pornire firească. Pentru că fiecare dintre noi e o lume și caută o reprezentare aparte, unică, în afara sa. O reprezentare care s-o completeze. Fii vizibil, Valentin, lasă-mă să văd prin tine, să simt prin tine... eu însumi nu-mi mai ajung, sînt prea singură, prea limitată... într-o zi, chiar voi muri. Cineva mă va jertfi, mă va vinde... mă vinde chiar de pe-acum, mă vinde înainte de a mă naște... Ce-i drept, nici nu-mi pare prea rău, m-am obișnuit cu

gîndul morții. Dar mi-e frică și doar lîngă tine teama asta mă părăsește. Valentin... cine ești, Valentin? Tu, omule vizibil..."

Replici din acest solilocviu interior, dezlipite însă de starea specială care le generase, vor fi rememorate de Adriana peste exact șase luni, într-un bar din Constanța. Afară nu va ninge, în ciuda sfîrșitului de decembrie, ci va fi cald și în țară se vor produce întîmplări, pînă în clipa aceea, de necrezut. Asta, repet, se va întîmpla peste șase luni, iar pînă atunci cuvintele zămislite cîndva în mintea Adrianei își vor pierde puterea magică. Fata se va trezi despuiată violent de copilărie și va învăța s-o regrete iar Valentin va fi deja aproape un vis, căci totdeauna prima iubire, cînd nu e împlinită, se transformă în vis. Atîta doar că este unul dintre puținele vise care nu se poate uita niciodată.

Adriana nu avea cum să știe ce se va întîmpla. Și va crede mult timp că, desigur, nici Valentin, în ciuda proprietăților lui stranii. „Întîmplarea — îi spusese odată — nu există decît matematic, în cadrul calculului probabilității. Din punct de vedere fizic, orice fenomen pare a fi cauza altul fenomen. Am putea defini întîmplarea ca fiind cauzalitate aflată sub un prag perceptibil. La anumite scări ale materiei diferă însă tipul de cauzalitate. Imprecizia locului unui electron luată în paralel cu energia sa are loc doar din punctul nostru de vedere. Problema e foarte complicată. Trebuie să știi însă asta: întîmplarea nu există; ea e generată de imposibilitatea de a cunoaște datorită faptului că instrumentele noastre de analiză se supun doar unui anumit tip de cauzalitate".

Oare Valentin avea capacitatea de a stăpîni mai multe tipuri de cauzalități? Adriana nu putea să știe asta, dar avea să se întrebe în vreme ce cafeaua se răcea pe măsuța micului bar din Constanța. În orice caz, în acea noapte nici unul dintre ei nu dădea semne că ar bănui ce se va întîmpla a doua zi. Ceea ce s-a întîmplat atunci n-a fost declarat de față nimănui — nici măcar unchiului ei — dar a afirmat că totuși n-au făcut dragoste, ceea ce, ținînd cont de cele ce se întîmplaseră și de cele ce aveau să se întîmple, e absolut posibil. Întrebarea pe care ne-o pu-

tem pune azi este de ce Valentin a refuzat să facă dragoste ? În fond, Adriana dorea asta și chiar el părea că în cele din urmă destul de tentat de idilă. Noi credem că Valentin — sau cel ce se ascundea sub acest nume — a dorit în felul acesta s-o prevină : atenție, ceea ce se va întîmpla mai apoi nu va fi un fapt obișnuit. Sau poate, așa cum a crezut unchiul fetei, Valentin ajunsese s-o iubească într-adevăr — ceea ce tot nu explică dispariția lui. În sfîrșit, ipotezele rămîn, din păcate, simple ipoteze, iar despre acea ființă ciudată al cărui scurt popas printre muritori părea să caute să schimbe destinul planetei nu putem deocamdată afirma nimic — originea sa, intențiile sale, totul rămîne impenetrabil. Vom merge deci mai departe și nu vom oferi nimic mai mult decît firavele explicații pe care însuși unchiul fetei va încerca să le ofere acesteia — dar asta mult mai tîrziu, într-unul dintre capitolele viitoare ; să consemnăm doar faptul că Valentin n-a făcut dragoste cu Adriana, ca un element foarte important al povestirii noastre.

CAPITOLUL ȘAPTE

în care se încheie povestea lui Valentin, dar nu și povestea Adrianei

În ciuda obiceiului ei de a dormi pînă către mijlocul zilei, Adriana a deschis de data asta ochii foarte devreme. Valentin se afla alături culcat în iarbă. Dormea sau părea că doarme. Fata s-a ridicat ușor, fără zgomot și s-a îndreptat către pîrîu. S-a spălat pe față și pe brațe, apoi a dat să se întoarcă să caute un prosop, dar s-a gîndit că n-are nici un rost să-l trezească și pe Valentin. Așa că a pornit încet pe malul stîng al pîrîului către izvor. A ajuns după cîteva minute la o cascadă pe care o știa destul de bine. Razele soarelui proaspăt răsărit se strecurau printre picăturile de apă descompunîndu-se în curcubee multiple și fără stabilitate. Adriana a privit o vreme aproape hipnotizată granița nestatornică dintre spațiul aerian și cel acvatic, pînă cînd ochii i-au fost atrași de o

pată întunecată ce se profila dincolo de firava țesătură lichidă. „Peștera" — a gîndit. „N-am mai fost prin ea de aproape trei ani!" Fata s-a mișcat sfărîmînd vraja contemplării pure și a înaintat către gura peșterii. A străbătut cutremurîndu-se șuvoaiele reci ale cascadei și s-a aflat peste cîteva clipe sub o boltă de piatră cenușie. Aici a șovăit puțin amintindu-și că n-are la ea nici măcar un chibrit, dar curiozitatea a învins prudența — și și-a continuat drumul. Pe măsură ce se depărta de ieșire, întunericul sporea. Adriana știa că peștera e lungă de cîteva sute de metri. „Încă puțin" — și-a zis. „Încă zece pași". Atunci a auzit un scrîșnet bizar, asemănător cu cel produs prin frecarea a două bucăți masive de metal. A ridicat capul. De la ultima ei vizită se petrecuseră, probabil, anumite fenomene geologice, întrucît tavanul era acum brăzdat de crăpături adînci. Apa pîrîului care curgea deasupra peșterii găsise probabil o cale de a se strecura prin interstițiile rocilor, lărgindu-le. „Pericol!" — a explodat imediat în conștiința fetei cuvîntul ce descria exact situația în care se afla. A făcut cu prudență doi pași înapoi, după care a tresărit violent auzind repetîndu-se sunetul de adineaori. S-a răsucit imediat și a țîșnit către gura peșterii. Degetele piciorului drept s-au izbit puternic de o piatră și fata a zărit solul apropiindu-se vertiginos de ea. O nouă răsucire, încă una, un zgomot puternic. Apoi țipătul ei, repede înăbușit. O clipă înspăimîntătoare în care Adriana n-a înțeles cum se face că deși se afla întinsă pe jos, solul continua să se năpustească spre ea cu viteza unui tren expres. În imediat următoarea fracțiune de secundă adevărul a apucat să i se dezvăluie în toată grozăvia lui: „Tavanul! Cade tavanul!" A urmat impactul, un fel de fulger oribil care i-a străbătut corpul învingînd aproape durerea la fel de fulgerătoare a membrelor zmulse din articulații, a oaselor transformate în așchii, după care n-a mai rămas nici gîndul, nici privirea, nimic, absolut nimic, nici chiar nimicul...

În aceeași secundă, Valentin a ridicat capul și a privit mirat în jur.

— Adriana?!

Dar fata nu mai era lîngă el. Valentin a sărit în picioare speriat. Simțurile sale tainice i-au șoptit că se întîmplase o nenorocire.

— Adriana !

Nu știm dacă lucrurile s-au petrecut chiar așa ; despre ceea ce a făcut Valentin în acele momente nu putem decît să ne dăm cu presupusul încercînd să oferim poveștii continuitatea pe care o dorește, credem, orice cititor. Poate a strigat-o, deci ; poate a căutat-o de-a lungul pîrîului, pe urmele unor semne numai de el știute. Sau a fost cel care a pus la cale întîmplarea — dar despre această ipoteză vom mai avea ocazia să vorbim...

Cînd Adriana s-a trezit, soarele aflat către apus își azvîrlea razele portocalii pînă lîngă ea, prin perdeaua subțire a cascadei. A încercat să se ridice imediat, dar s-a prăbușit înapoi parcă nereușind să-și coordoneze mișcările. Apoi a privit uimită în jur și într-o singură clipă și-a amintit totul. „Trebuie să ies de-aici“ — și-a zis. „Unde naiba o fi Valentin ?“ Mîna ei dreaptă, căutînd în jur un punct de sprijin, a dat deodată peste un obiect umed și flasc. Tremurînd de scîrbă, fata s-a răsucit brusc. Alături zăcea un fel de burduf putrezit din care degetele ei storseseră cîteva picături de zeamă negricioasă. Adriana a eliberat un țipăt răgușit și s-a tras într-o parte. În acel moment în nări i-a poposit duhoarea nebună emanată de obiect. Hoiturile a douăzeci de șobolani n-ar fi fost capabile să emită un asemenea miros. Îmboldită de groaza de a mai sta fie și cîteva secunde alături de un asemenea înspăimîntător străjer al morții, fata a descoperit în ea forțe nebănuite. S-a ridicat și a luat-o la goană spre ieșire. A trecut ca fulgerul prin pînza cascadei și s-a prăbușit în ierburile de pe mal trăgînd în piept cu nesaț aerul răcoros și pur al serii. A rămas acolo cîteva minute bune, cu ochii lăcrimînd fără motiv. Cînd s-a mai liniștit, s-a ridicat ușor și, clătinîndu-se, a pornit către cabană. Odată ajunsă, s-a sprijinit de unul din stîlpii verandei și iar s-a odihnit o vreme.

— Valentin ! — a strigat.

Aștepta să se deschidă ușa, să zărească figura speriată a acestuia, se pregătea să suporte șuvoiul de cuvinte mustrătoare sau poate îngrijorate, dar ușa a rămas mai departe închisă și nici un răspuns n-a sosit din cabană sau dinspre pădurea ce foșnea ușor sub adierea blîndă.

— Valentin ! ! !

Sunetele s-au răspîndit în aer pînă hăt, departe. „Oare nu cumva a plecat ?“ — s-a întrebat înspăimîntată Adriana. „Oare nu cumva... ?“

— Hei ! Valentin ! ! !

„Nu, nu putea să plece“ — și-a zis. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît înțelegea că Valentin n-ar fi părăsit-o așa, pur și simplu, profitînd de absența ei. „Și-ar fi luat cel puțin rămas bun“. Pe de altă parte, sigur că dispariția l-ar fi alarmat, ar fi căutat-o pretutindeni. Și ar fi găsit-o, fără îndoială, el putea să facă atît de multe lucruri ! Dar dacă *a găsit-o ?* Un fel de șarpe negru s-a strecurat deodată în inima ei. Peștera... prăbușirea... dar dacă a găsit-o ? Și-a reamintit brusc cu o ciudată claritate burduful monstruos lîngă care se trezise. Speriată, s-a dezlipt de stîlpul verandei și, fără să țină seama de răcoarea ce începuse să cuprindă aerul, a pornit în căutarea lui Valentin. A pornit-o metodic, dintr-o margine de vale în cealaltă, cercetînd tufișurile și copacii. În răstimpuri, striga încercînd să ucidă gîndul îngrozitor ce-i stăruia cu încăpățînare în minte. A căutat astfel pînă cînd soarele s-a pierdut în norii vineți ai orizontului. Tîrziu, cînd valea s-a învăluit definitiv în negură, fata s-a oprit înțelegînd inutilitatea cercetărilor sale. S-a așezat lîngă un copac și acolo și-a dat brusc seama cît e de singură — sentiment pe care nu-l mai încercase niciodată în aceste locuri în timpul vacanțelor trecute. A început să plîngă încet, nemaisimțind nici frigul și nici usturimea pulpelor zgîriate de mărăcini. Concluzia se impunea : Valentin murise. Murise, iar Adriana se trezea încet din visul copilăros al iubirii ei.

Au trecut astfel ore lungi de zbucium, timp în care Adriana, înnebunită, a luat două mari hotărîri. Hotărîri specifice finalului primei iubiri a oricărei fete sau, oricum, a multora, și pe care n-are rost să le comentăm.

Prima, realistă doar pînă la un punct, prevedea aducerea din peșteră a cadavrului lui Valentin și îngroparea lui undeva. A doua începea în clipa în care avea să se încheie ducerea la îndeplinire a primeia și consta în sinucidere. Scurt, cuprinzător și, am zice, patetic, dar repet, hai să nu comitem greșeala de a ne erija în judecători. Milioane de inși se dau în vînt după filmele lacrimogene chiar dacă în fața celorlalți se prefac că le disprețuiesc. Cît despre hotărîri capitale, iarăși nu e cazul să discutăm : cîți dintre noi nu ne-am gîndit s-o facem măcar odată ? Important este că Adriana, luînd aceste două mari hotărîri, a pornit ceva mai ușurată către cabană (în fond, nimic nu ne ușurează sufletele ca luarea unor hotărîri) stăpînită încă de un continuu tremur nervos. Cînd a ajuns, a aprins lampa și la lumina acesteia a început să încropească o făclie dintr-o bucată de pînză făcută ghem pe care a reușit s-o lege cu sfoară de o creangă uscată. Mîinile parcă abia o ascultau. În cele din urmă a turnat pe făclia improvizată puțin gaz, atît cît mai rămăsese în lampă, a luat din spatele grinzii cutia de chibrituri și a ieșit afară. Lîngă lac s-a împiedicat de termosul pe care îl îngropase în nisip cu două zile în urmă pentru a se păstra limonada rece. A frisonat amintindu-și clipele petrecute atunci împreună cu Valentin. A pornit mai departe, a străbătut în fugă cascada pentru ca apa să nu facă inutilizabile făclia și chibriturile, apoi s-a oprit sub bolta de piatră de la intrare. Mirosul îngrozitor i-a izbit nările dar, învingîndu-și senzația puternică de greață, a înaintat pas cu pas pînă cînd a zărit cadavrul. S-a aplecat peste el încercînd să recunoască membrele, capul, dar toate se contopiseră. Fata a întors privirea înspăimîntată și a observat licărind vag pe peretele peșterii o inscripție zgîriată cu o unealtă rudimentară. „Adriana, — a descrifrat ea — îți transmit toată energia. E singura soluție. Trăiește ! Tu conții testamentul meu viu și trebuie să trăiești pentru el".

— Să trăiesc — a murmurat fata. Îți dai seama ce-mi ceri, Valentin ?

Apoi s-a întors spre burduful putred și a încercat să-l urnească, dar tegumentele se sfîșiau la cea mai mică atin-

gere iar lichidul negru, unsuros și fetid din interior țîșnea împroșcîndu-i pieptul și fața. S-a chinuit astfel minute în șir fără să izbutească. Pînă la urmă a înțeles că nici nu va izbuti vreodată, că Valentin nici măcar mormînt nu va putea să aibă, că soarta acestui sărman cadavru este să se dezintegreze încet în peșteră amestecîndu-și moleculele cu noroiul de pe jos. Fata s-a dat atunci înapoi și a ieșit clătinîndu-se din grotă. Apa cascadei a stins într-o clipă făclia din care gazul se consumase aproape în întregime. Drumul pînă la cabană a durat peste o jumătate de oră, iar odată ajunsă, Adriana s-a trîntit cu fața în jos pe salteaua patului și a izbucnit într-un hohot sufocant, de origine în bună măsură nervoasă. Așa au descoperit-o mai apoi zorii, cu ochii dilatați de lacrimi, cu chipul palid și umflat, cu buze pe care se imprimaseră urmele dinților. „Ce tentație idioată aceea de a-ți mușca buzele!“ — o luase odată la rost Valentin. Da, Valentin, care pe atunci trăia, zîmbea, își strecura degetele prin părul ei. De i-ar mai putea zări măcar odată chipul viu, de i-ar mai putea auzi măcar o clipă vocea. Dar Valentin era mort iar Adriana, furioasă pe primele raze de soare ce căutau cu veselia lor să-i abată gîndurile, s-a ridicat și a astupat fereastra.

Două zile a zăcut astfel fără să mănînce nimic, tîrîndu-se doar cînd și cînd către găleata de apă. Dorea să moară, deși în minte îi reveneau mereu cuvintele scrise pe peretele de piatră. „Tu contii testamentul meu viu și trebuie să trăiești pentru el.“ „Oare ce-o fi vrînd să spună Valentin cu asta?“ — se întreba fata. „Poate că se referea la faptul că mi-a redat viața“.

În dimineața zilei a treia, Adriana s-a ridicat hotărîtă din pat. „El m-a salvat“ — și-a zis. „Iar eu vreau să mor. Sînt o ticăloasă. Dacă mor, nu înseamnă oare că sacrificiul lui a fost inutil?“ Apoi, cu mișcări sigure, a desfăcut rucsacul și a început să arunce în el lucrurile cu care venise. La sfîrșit, a ales la întîmplare o bluză și o pereche de blue-jeans. Într-un colț, a observat rucsacul lui Valentin. L-a cîntărit o vreme, nehotărîtă, apoi l-a luat și a ieșit cu el afară. În spatele cabanei știa că există, azvîrlite prin iarbă, o cazma și două lopeți. Le-a căutat și, luînd

cazmaua pe umră, a pornit către locul în care își dormeau somnul de veci străbunicii ei. Odată ajunsă lîngă movilițe, Adriana a început să sape. Cînd a considerat că groapa e suficient de adîncă, fata a azvîrlit acolo rucsacul, după care a acoperit totul cu pămînt. „Așa !“ — a gîndit privind movila proaspătă. „Acum și Valentin are mormînt și o să-i pun flori și o să trec pe aici în fiecare an să-i vorbesc. Nu-i nevoie de cruce. N-are rost să știe nimeni taina asta. Iar cînd voi muri, odată cu mine va pieri și amintirea acestor trei morminte, iar ploaia și vîntul vor avea grijă să netezească locul. Ploaia și vîntul...“

Adriana a mai rămas o vreme, mirîndu-se că nu poate să mai stoarcă nici măcar o lacrimă din pleoapele arse, apoi s-a răsucit pe călcîie și, apucînd din mers cel de-al doilea rucsac pe care-l părăsise la cîțiva pași, a pornit plină de tristețe la drum către lumea civilizată.

După două zile intra în cabana „Micșunica“ și comanda barmanului o citronadă și o cafea. Acesta, impasibil, a strecurat banii în buzunar și i-a oferit cu gesturi rutinate băuturile cerute. Cînd s-a așezat în separeu, fata a zărit pe fereastră în garajul uitat deschis al cabanierului un OLT-CIT albastru, binecunoscut. Prin fața ochilor i-au trecut într-o fracțiune de secundă : întîlnirea de la cealălaltă cabană, apoi a doua ceartă, cea din pădure, apoi reîntîlnirea de aici, cînd el era cel care stătea în separeu, iar ea...

Adriana a oftat și s-a scuturat brusc încercînd să scape de amintiri ca de niște frunze veștede ce i s-ar fi așezat în păr.

— Nu vă simțiți bine, domnișoară ? — a auzit ea vocea barmanului.

A întors capul și s-a străduit să zîmbească.

— Ba, da, nu vă faceți griji...

Dar omul avea, pesemne, chef de vorbă, căci a continuat :

— Mi-am adus aminte... Mă miram eu de unde vă știu ! Ați trecut pe aici acum vreo două săptămîni. Am memorie bună ! Și, fără să mai aștepte răspunsul : sînt niște locuri foarte frumoase !

— Da, desigur — a îngînat fata.

— Ați reușit să scăpați de individul ăla ?

Adriana a tresărit puternic.

— Un tip înalt, bine făcut... — a crezut chelnerul de cuviință să insiste.

Își mai amintea cineva de Valentin ! În ultima vreme, în mintea fetei începuse să prindă contur ideea că, de fapt, tot ceea ce se întîmplase nu fusese decît un vis.

— Da — a strecurat ea printre dinți, încercînd să-și ascundă emoția. Am... scăpat...

„Blestemată fie această minciună ! — urla sufletul ei. Blestemate toate convenienţele, blestemat nemernicul ăsta de barman care n-are altă treabă decît să mă chinuie prin curiozitatea lui stupidă !“

Probabil că se albise la față, căci omul de la tejghea s-a apropiat și a prins-o de umeri.

— Vă simțiți rău... trebuie să vă odihniți. În munte se poate muri din epuizare.

— O stare trecătoare — a încercat să se eschiveze Adriana. Cred că de la stomac...

Și-a adunat toate puterile și a izbutit să se ridice.

— Unde vreți să vă duceți în halul ăsta ? — a exclamat omul.

— Aproape... aici... — a bîiguit ea. Puțin aer...

S-a repezit afară, a inspirat adînc de cîteva ori apoi, revenindu-și într-o oarecare măsură, a privit peste umăr înapoi la omul ce se oprise dezorientat în prag.

— Nu vă faceți probleme — și-a fluturat ea mîna către el. Nu s-a întîmplat nimic, credeți-mă ! Vreți să mă ajutați să-mi pun rucsacul ?

Barmanul s-a repezit imediat, iar fata a observat că propriile mîini tremurau puternic.

— Mulțumesc... asta-i tot, mulțumesc !...

A aruncat o ultimă privire către mașina lui Valentin după care a pornit către vale făcînd eforturi să-și regăsească echilibrul sufletesc. Peste cîteva ore, în micul orășel de la poalele muntelui, fata va constata, consultînd „mersul trenurilor“ afișat în gară că, dacă se grăbea să cumpere bilet, putea prinde acceleratul de 14,18 cu care, în cel mult șase ore, ar fi ajuns la București. Iar acolo...

Nu, Adriana nu voia să se gîndească la lucrurile care s-ar mai putea întîmpla de aici înainte. Nu s-a gîndit la nimic nici cînd a urcat în tren și nici în timpul călătoriei. A privit pe fereastra vagonului străduindu-se *să vadă* și atît, să nu piardă nici un amănunt al peisajului, iar cînd acesta devenea anost, să numere stîlpii de înaltă tensiune ai liniei electrice într-o încercare metodică de a nu rămîne singură în fața propriilor idei și amintiri. Doi navetiști au încercat să intre în vorbă cu ea, dar fata nu avea nevoie nici de interlocutori, așa că i-a ignorat grosolan făcîndu-i să se lase repede păgubași.

Cînd trenul a intrat în Gara de Nord, a răsuflat ușurată. Puhoiul de călători, strigătele mulțimii amorfe, culorile pestrițe, toate o trezeau parcă la viață, o scoteau din perimetrul meditațiilor sumbre. Și-a potrivit pe umeri rucsacul, apoi a coborît din tren și s-a repezit spre ieșire către stația lui 178. A avut noroc, așa că peste cîteva minute se agățase deja de una din barele de susținere fără să ia în seamă vociferările unor călători care-i propuneau ba să-și dea jos rucsacul, că e în București, nu pe vîrful Omul, ba să-și cumpere mașină mică dacă are pretenția să umble cu așa ceva în spinare. Propunerile erau condimentate cu epitele și comparații pitorești, dar Adriana se simțea nemaipomenit în mijlocul acestui vacarm familiar. A compostat biletul, apoi s-a retras lîngă un geam și, în timp ce conducătorul executa tot felul de frînări și accelerări pentru ca măcar inerția să creeze loc liber celor de pe scară permițînd astfel închiderea ușilor, s-a gîndit că oamenii merită să fie iubiți, dacă nu pentru calitățile lor, cel puțin pentru defecte. „Iubește tot ce există pentru că există" — îi spusese într-un rînd Valentin și fata s-a surprins deodată gîndindu-se la el altfel decît pînă acum. Ca și cînd Valentin n-ar fi fost, de fapt, mort, ci plecat departe, sau lăsat undeva, în urmă, pe potecile sinuoase ale vieții. Adriana s-a întrebat dacă nu cumva merită chiar să-l aștepte. În vreme ce cugeta astfel, autobuzul a traversat podul Dîmboviței iar fata și-a amnitit că trebuie să coboare la „Lujerului". S-a strecurat către ieșire stîrnind alte vociferări, dar a izbutit ca, în clipa în care mașina s-a oprit în stație, să se afle foarte aproape de ușă. A sărit jos, apoi a luat-o la fugă spre celălalt trotuar ig-

norînd automobilele ce claxonau nebunește. Pînă la blocul în care locuia, avea de parcurs aproximativ două sute de metri. De-acum, nu se mai grăbea, nu mai avea de ce să se grăbească. Soarele apunea risipindu-și aurul în pletele ei blonde, iar băieții care treceau pe stradă se uitau la ea fluierînd încîntați. A ajuns în fața blocului, a intrat, apoi a eliberat ușa lăsînd sistemul automat de închidere să-și facă datoria. S-a uitat din obișnuință în cutia de scrisori, dar acolo nu se afla nimic. Desigur că părinții ei ridicaseră deja corespondența. Fata s-a grăbit pe scări și, tot din obișnuință, le-a numărat în timp ce urca. Erau exact atîtea cîte trebuiau să fie, iar Adriana s-a simțit, paradoxal, satisfăcută de această constatare. A ridicat mîna și a apăsat pe butonul soneriei. Imediat, din interiorul apartamentului s-au auzit foșnete, iar cheia s-a răsucit în broască.

— Mamă — a vorbit fata către femeia cu părul cărunt care apăruse în prag — am venit. Săru' mîna !

Femeia a privit-o surprinsă, apoi trăsăturile feței i s-au destins.

— Uf, slavă domnului ! Începusem să-mi fac griji. Bietu' taică-tu' are hipertensiune, i-au găsit optsprezece cu doi'șpe acu' trei zile... hai, intră, ce stai în ușă ?

Adriana a pătruns în hol și și-a rotit privirea de jur împrejur căutînd parcă ceva. „Toate au rămas neschimbate“ — i-a trecut prin minte în timp ce umbla la rucsac încercînd să deschidă cataramele.

— Stai să te ajut — a zis femeia. Sfinte Iisuse, ia să te văd ! Te-ai făcut neagră ca o harăpoaică !

În realitate, soarele nu reușise să adauge pe tenul de blondă al fetei decît o ușoară nuanță aurie, dar în ochii mamei sale evenimentul lua proporții miraculoase.

— Pe unde-ai fost ? Unde-ai umblat ? Taică-tu mi-a făcut capul calendar că ți-am dat voie să pleci singură brambura prin țară...

— Ce face unchiul Darie ? — a evitat să răspundă Adriana trîntind pe podea rucsacul.

— Cu cercetările lui — a dat din umeri femeia. Hai să te speli. Ai picat la țanc, tocmai pregăteam masa.

— Și Cezar ?

Cezar era un motan siamez, favoritul fetei.

— Pe Cezar o să-l dau afară — a bombănit maică-sa. E țicnit de-a binelea. A spart două pahare, nici o săptămînă nu-i de-atunci... Iorgule ! Hai la masă ! — a ridicat ea vocea.

— Sărut-mîna, tată — a zis fata către figura palidă și obosită ce răsărise din spatele ușii sufrageriei.

— A, a venit acasă fiica rătăcitoare ! Ce mai e, dom'le, prin provincie ?

— Provinciali — a pufnit Adriana. Apoi, trecînd grăbită pe lîngă Iorgu : eu mă duc să mă spăl pe mîini.

— Precum Pilat — a ajuns-o din urmă vocea tatălui care avea obiceiul, de altfel nevinovat, al exemplelor istorice. Asta-i dezertare. Las', că ne socotim noi la masă !

Fata a închis binișor ușa de la baie, apoi s-a privit în oglinda instalată deasupra chiuvetei albe.

„Tata crede că sînt încă un copil" — și-a zis. „Doar eu știu că mi-am îngropat copilăria în munți, laolaltă cu un rucsac străin." I se părea ciudat faptul că nimic nu se schimbase aici. „Nimic, cu excepția mea". Și totuși, aventura prin care trecuse nu-i lăsase pe față nici un semn. Nici măcar cearcănele din jurul ochilor ei mari și albaștri nu arătau mai adînci decît ar fi arătat după o banală noapte nedormită.

— Hei ! — a răsunat din hol glasul mamei. Ai de gînd să te speli, sau nu ?

Adriana a tresărit și s-a grăbit să răsucească robinetul. Jetul de apă rece a țîșnit împroșcîndu-i hainele.

— Vezi, că i-am pus garnitură nouă — s-a auzit iarăși prin ușă.

— Văd... — a mormăit fata și a redus la minim debitul. S-a spălat pe mîini, apoi, gîndindu-se mai bine, și-a dezbrăcat bluza și a împins limita zonei săpunite undeva, dincolo de umeri. Cînd a ieșit în cele din urmă din baie, a auzit venind din bucătărie clinchete de tacîmuri.

— Stați puțin, că vin și eu !

— Păi, da — a vorbit maică-sa. Trebuie să stăm după fiecare...

— Luiza, ia mai las-o în pace ! — a răsunat vocea ironică a lui Iorgu. Nu vezi că fata are probleme cu garderoba ?

— Mă bucur că vă distrați bine ! — a zis Adriana intrînd în încăpere.

— Hai, hai, nu fi obraznică !

Mama Adrianei făcea pe autoritara. După ce a turnat supa în farfurii, a fixat-o pe fată și a mormăit pe un ton reprobator :

— Doar la vacanțe și la plimbări ți-e gîndul ! Nu știu, zău, cine-o să se uite la tine...

Pe Adriana a străbătut-o un tremur ușor, dar rana începuse deja să se închidă.

— Poate se va uita odată cineva...

— Te-a căutat Ionel, de vreo cîteva ori. E aiurit de-a binelea băiatul ăsta...

Ionel și Adriana fuseseră colegi de liceu și într-o oarecare măsură chiar prieteni pînă cînd, în primăvară, individul se apucase să-i facă o curte jenantă. Mai precis din ziua în care își luase carnet de conducere și a sosit la școală la volanul mașinii lui taică-su.

— Ei ! — a zis Iorgu, mestecînd pe îndelete o coajă de pîine. Fata a crescut, mîine-poimîine o vedem că ne arată certificatul fără ca măcar să ne-anunțe, dar-mi-te să ne ceară părerea !

— Mai tacă-ți gura ! — s-a repezit Luiza. Să intre întîi la o facultate și pe urmă. Ei, comedie !

— Bine, bine... ce naiba ! — a revenit Iorgu, încercînd s-o calmeze.

— Nu pricep de ce vă certați — s-a strîmbat Adriana. Ionel e o *făptură* a cărei soartă nu mă interesează...

— Ia, la ea, prințesa ! — a schimbat Luiza cîntecul. Ba, ar cam trebui să te intereseze, don'șoară ! Că, vorba lui taică-tu, acum ești fată mare !

— Ei, și ? De șaptesprezece ani sînt fată mare..

În fața replicii cu dublu sens, femeia a rămas cîteva momente stană de piatră.

— Nerușinato... — abia putu să îngaime.

— Dar terminați odată ! — a explodat vocea lui Iorgu. Abia ai venit și ai și început să faci scene ? — s-a răstit

el la Adriana. Și tu — a continuat către nevastă-sa — își pui mintea cu ea ? Dacă nu vă potoliți, plec să mănînc la un restaurant ! Nici în casa mea nu pot să am liniște ?

Fata a băgat nasul în farfurie și a tăcut mîlc iar Luiza, încă fierbînd, și-a mai turnat o porție de supă. În orice caz, Adriana obținuse ceea ce dorise : era sigură că de-aici înainte nimeni n-o va mai întreba cum și-a petrecut vremea în excursie...

Peste două zile a avut surpriza să constate, developînd filmul din aparat, un fapt la care nu se așteptase absolut de loc, și cu totul neobișnuit. A fluierat a mirare, apoi a început să mediteze. Din păcate, meditația nu i-a slujit la nimic : filmul o arăta pe ea, în diverse poziții, prezenta, excelent expus, peisajul cu toate nuanțele lui ; dar nicăieri — absolut niciunde ! — nu apărea în cadru Valentin. Să fi greșit ea în asemenea hal cadrarea ? Și totuși, nu ! Iată acest copac — stejar, de altfel — de care Valentin se rezemase (își amintea absolut clar !) și, în timp ce ea regla distanța, îi făcea cu mîna. Stejarul apărea. Întreg. Dar nimeni în preajma lui, nimeni rezemat de trunchi. Dar iată și alte dovezi. Adriana, cu lupa în mînă, studia fiecare cadru. Iată această poză, făcută cu ajutorul temporizatorului, în care ea se lăsase către stînga sprijinită de umărul lui Valentin și își ducea palmele spre tîmple să-și adune șuvițele blonde răvășite de vînt.

— Iată această poză — murmură fata, repetînd cu voce tare cuvintele pe care le gîndise — făcută cu temporizatorul și în care eu ar trebui să mă sprijin de Valentin ; înclinarea mea e de aproape treizeci de grade față de verticală și alături nu apare nimeni. Dar *poți să stai înclinat spre stînga în unghi de treizeci de grade și să nu te prăbușești ?*

Nu, imposibil. Dar atît de inexplicabil, încît fata n-a mai încercat să descifreze această taină. O vreme și-a pus doar problema dacă merită sau nu să păstreze filmul. Pînă la urmă, neavînd curaj să-l arunce, l-a învelit în poleială strecurîndu-l în cutia în care-și ținea peliculele nu prea izbutite. Au trecut apoi săptămînile, lunile, iar fata a uitat de film, a uitat sau a părut să uite chiar și de Va-

lentin și de zilele acelei veri. Septembrie se apropia de sfîrșit cînd Adriana a avut pentru prima dată sentimentul că nu mai e singură, că în interiorul corpului său palpită o inimă străină...

— Sînteți căsătorită ?

Medicul o privea sever pe deasupra ochelarilor. De cîteva săptămîni fata se simțea slăbită, surescitată. Mai întîi crezuse că e vorba de un simplu surmenaj, căci începuse din nou să învețe pentru facultate, dar în ciuda medicamentelor pe care le-a luat, neliniștea surdă continua să crească în intensitate. Începuse să se simtă stăpînită de o forță necunoscută, executa acțiuni necontrolate, se surprindea tresărind la zgomote absolut inofensive ; pe scurt, nervii ei erau la pămînt. Ziua, trăia momente în care nu mai reușea să înțeleagă ce se vorbește în jurul ei. Noaptea i se părea că visele nu-i mai semănau cu cele de altădată, că fuseseră denaturate de un factor necunoscut. Merse mai întîi la un psihiatru, dar acesta dăduse din umeri neputincios. Îi recomandase, totuși, să facă o radiografie craniană, gîndindu-se probabil la posibilitatea existenței vreunei tumori sau leziuni ascunse. Conform legislației, o femeie nu poate face o radiografie fără adeverința căpătată din partea cabinetului de ginecologie prin care să se specifice lipsa sarcinii. De aceea se afla aici, în fața medicului care, privind-o pe deasupra ochelarilor cu lentile groase, aștepta răspunsul ei.

— Nu. Nu sînt căsătorită.

Doctorul a ridicat puțin sprîncenele, dar și-a păstrat o voce inflexibilă și rutinată cînd a spus :

— Atunci, domnișoară, trebuie să vă dau o veste proastă. Sînteți gravidă...

Adriana a rămas cu gura căscată.

— Da, da... — continuă doctorul. Probabil că vestea e într-adevăr neplăcută. Și mă văd nevoit să vă iau în evidență...

„Cum se poate una ca asta ?“ — s-a întrebat fata în timp ce mergea spre stația de metrou. „N-am făcut niciodată dragoste, niciodată ! Totuși, sînt gravidă ! Prin ce

minune, price ce hazard ? Nu, e imposibil. Probabil, doctorul s-a înșelat. Și totuși... un doctor nu se înșeală cu una, cu două... să-i spun tatii, sau nu ? Și dacă-mi trage o papară ? Aș putea să amîn explicațiile pentru mai tîrziu. Aș scăpa ușor, căci dacă m-ar bate, mi-ar pune sarcina în pericol... Oricum, sfînta mînie părintească ar putea — gîndi ea ironic — să-i facă să uite de orice. Deci ? La cine naiba trebuie să mă gîndesc : la mine, sau la *el ?* Complicat, foarte complicat. Și pe urmă, *desigur* că tata va dori să afle cu cine. Desigur. Și, *desigur,* nu poate fi altcineva decît Valentin. Dar cum naiba o fi reușit una ca asta ?"

Fata era mai degrabă uimită decît speriată. Cînd, după aproape o jumătate de oră, a deschis ușa apartamentului, luase deja o hotărîre. Așa că a intrat în sufragerie peste taică-su și l-a prevenit că are de discutat o problemă care nu suferă aminare.

— Te rog ! — a zis Iorgu, ironic ca de obicei. Fă-te... comodă !

— Sînt gravidă — a pronunțat sec Adriana.

Iorgu a privit-o atent, apoi, văzînd că nu glumește, s-a ridicat de pe fotoliu și a străbătut de cîteva ori camera în lung și-n lat.

— Cum așa ? — a întrebat cu voce înăbușită.

Adriana a tăcut.

— Cum s-a întîmplat ?

— Habar n-am.

Iorgu căscă la ea ochii.

— Habar n-ai ? ! Te-a drogat ?

— Tată !

— Cine-i tipul ?

— Nu asta contează...

— Ești nebună ? — a ridicat în sfîrșit vocea Iorgu iar Adriana, care tot aștepta momentul, a închis ochii. Nu știi cum ? N-are importanță cu cine ? Și ce-ai să faci acum ? Va trebui să te măriți cu el, lua-l-ar dracu' ! Nu contează, deci, cu cine te măriți ? A, sau vrei să scapi de sarcină ? Asta ar fi o idee...

— Nu — a rostit încet, dar ferm, Adriana. Nu trebuie nici să scap de copil și nici să mă mărit.

— Asta s-o crezi tu ! — se apropie de ea Iorgu vizînd-o cu degetul arătător. Te vei mărita, îți spun eu ! Și încă mai repede decît îți închipui. Vrei copii din flori ? La ce va zice lumea nu te gîndești ? Zi-i repede cum îl cheamă.

— Valentin — răsuflă Adriana obosită deodată de toate acestea.

— Și mai cum ?

— Habar n-am.

— Habar n-ai ? E clar : ești nebună. Faci dragoste cu unul pe care nici măcar nu știi cum îl cheamă ? Nu puteați să faceți și voi cunoștință, dacă nu înainte, cel puțin după ? Tu n-ai ce să cauți într-o casă de oameni normali ! Ce telefon au, dom'le, la balamuc ? A ! Dar chestia asta nu poate fi crezută ! Îți bați joc de mine, așa-i ? Hai, recunoaște că n-a fost totul decît o glumă și să punem punct !

— N-a fost o glumă — a dat din umeri fata. Iar de măritat cu el, tot nu mai pot să mă mărit, așa că mi-e tot una.

— Te-ai certat cu el ? — a clipit nedumerit Iorgu. Asta se repară. Spune-mi unde poate fi găsit și...

— Nicăieri. A murit, asta e. Un accident idiot, acolo, în munți. A murit ca să mă salveze pe mine. Acum înțelegi ?

S-a trîntit pe fotoliu îngropîndu-și în palme fața. Iorgu a privit-o perplex cîteva secunde lungi.

— Tu... vorbești serios ?

Apoi, pentru că tăcerea Adrianei se prelungea, a concluzionat :

— Ei, drace ! Tu vorbești serios !

În altă situație, Adriana ar fi pufnit în rîs auzindu-l.

— Păi, atunci... ce facem ?

A alunecat parcă spre celălalt fotoliu și și-a dus palma dreaptă în partea stîngă a pieptului.

— Și vecinii ? Și cunoscuții ? Ce le spunem ? Cine va crede una ca asta ? Nici eu aproape că n-o cred. Atîta, că te cunosc. Cu lucrurile astea n-ai prea fi în stare să minți. Și maică-ta ? Fir-ar să fie ! Mare bucurie ne-ai mai fă-

cut... Tu habar n-ai ce-ar trebui să fac *eu* acum. Să bat la tine ca la hoții de cai... dar la ce bun ? O să fii destul de pedepsită și așa, n-ai grijă !

— Tată ! — îngînă Adriana speriată văzîndu-i palma apăsînd peste inimă. Tată, se poate aranja, o să văd, o să mă gîndesc... Uite, pot să plec undeva, la țară, sau la casa din munți și să nasc acolo... Vecinilor le poți spune că am plecat să-nvăț pentru examen. Ce zici, e bine ?

Iorgu a privit-o trist, apoi a oftat.

— Să te ia dracu', auzi ? Faci totdeauna cum vrei tu... au ajuns părinții să asculte de copiii lor !

A rămas dus pe gînduri o bună bucată de vreme. Fata abia mai respira, căutînd să nu facă nici cel mai mic zgomot.

— Bine — a bodogănit el într-un tîrziu. Vorbesc eu cu mama. O să te duci la țară și acolo... faci ce vrei. Acum șterge-o, lasă-mă singur.

Adriana s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. În prag a mai auzit o clipă vocea lui Iorgu. Spunea :

— Degeaba e fata frumoasă, dacă prostia...

În seara aceleiași zile pe cînd Adriana răsfoia fără poftă o revistă, ușa camerei ei s-a deschis și Luiza a pătruns în încăpere. A făcut cîțiva pași pînă în dreptul fetei, apoi, cînd aceasta a ridicat capul, i-a aplicat pe obraji o pereche de palme răsunătoare. Adriana a simțit în acele palme o furie adîncă, de mamă jignită în credința propriei capacități de a educa, de Pigmallion oripilat de creația sa care-și revendică o identitate necunoscută în contrast vizibil cu cea pe care el a căutat să i-o imprime și chiar crezuse că a reușit s-o facă. Înainte ca Adriana să-și revină din surpriză, Luiza s-a răsucit pe călcîie și a ieșit neuitînd să trîntească ușa în urma sa.

— Bună treabă — a murmurat Adriana din vîrful buzelor.

Apoi a întors pagina revistei pe care o avea în față.

Starea fetei se înrăutățea din ce în ce. Făcea mereu febră și era tot mai puțin stăpînă pe acțiunile ei. Uneori se speria auzind voci lăuntrice, șoapte care nu-i aparțineau și pe care singură nu și le-ar fi putut imagina ; al-

teori, simțea în pîntece o greutate gigantică. A constatat că în asemenea momente abdomenul i se umfla iar pe piele îi apăreau pete roșietice. Sistemul imunologic al organismului părea că luptă din greu cu un alt sistem, la fel de perfecționat. O cuprindea cîteodată o stare de somnolență care dura multe ore, iar cînd se trezea nu reușea să-și amintească nimic din ceea ce făcuse în tot acest timp. Pînă la urmă, extenuată, s-a prezentat din nou la cabinetul ginecologului.

— Să nu te prind că înghiți ceva să scapi de sarcină ! — a prevenit-o acesta.

— Nu vreau să scap de sarcină — a răspuns Adriana. Dimpotrivă. Vreau să mă ajutați s-o păstrez. Știu și eu ce înseamnă graviditate și înțeleg că stările prin care trec nu sînt chiar normale. Spuneți-mi numai ce să fac...

— Hm ! — s-a mirat doctorul. Ești printre puținele femei necăsătorite care se laudă că vor să păstreze o sarcină. Ia ascultă, nu cumva mă minți ?

— Nu vă mint — a rostit obosită fata. Copilul ăsta e testamentul unui om pe care l-am iubit. Omul acela e mort. Asta-i tot.

— Deci, așa ! Vrei să păstrezi sarcina cu orice preț. Păi, asta e foarte bine, chiar și din punct de vedere legal... Uite, o să-ți dau niște medicamente... pentru nervi, mai ales și pentru calciu... Și un regim alimentar special. Sper că părinții tăi pot sta la cozi în locul tău — surîse amărui doctorul. Ar trebui să-ți faci și un control imunologic. Și caută-mă la orice oră, îți stau la dispoziție. Și... ascultă, pentru că tot ești aici... aș vrea să te întreb ceva. Zici că ai făcut dragoste cu individul. Ai putea să-mi povestești cum ?

Adriana a tresărit.

— Păi..., — a zis ea — ce să vă spun ? Normal, înțelegeți...

— Nu, nu prea înțeleg. Nu-mi dă pace un amănunt.

— Care ?

— Ești virgină, domnișoară. Asta e. Am presupus existența unui himen dur, dar bănuiala nu s-a confirmat. Totul e așa cum trebuie să fie. Așa că dă-i drumul, explică-mi cum ai făcut.

Fata s-a gîndit un pic, apoi a rostit cu voce șovăielnică :

— Dacă... dacă v-aș spune că n-am făcut niciodată dragoste, m-ați crede ?

A fost rîndul doctorului să cadă pe gînduri cîteva momente.

— Nu — a zis în cele din urmă. Nu te-aș crede. Una ca asta, nu s-a întîmplat decît o singură dată de cînd e lumea, dar și aceea e o simplă poveste.

— Vă referiți — și-a cîntărit Adriana cuvintele — la Fecioara Maria ?

— Da, la Fecioara Maria mă refer.

— Și totuși, știința ne vorbește de clonări — a zis fata. Și de posibilitatea diviziunii ovulului neînsămînțat...

— Asta în teorie — a pufnit doctorul. S-au născut copii în eprubetă. Ei, și ce dacă ? Să nu vii acum să pretinzi că tatăl acestui prunc pe care-l porți în pîntece a fost un savant bătrîn care-și ținea microscopul electronic în baie și făcea clandestin iniginerie genetică ! Nu se prinde, domnișoară !

— Știu — a murmurat Adriana. Dar Valentin era în stare și de una ca asta... în sfîrșit, n-are importanță. Dacă el a vrut să am un copil, îl voi avea...

— Mai treci pe la mine — a zis doctorul. Uite, săptămîna viitoare, de pildă. Și pînă atunci urmează tratamentul pe care ți l-am prescris.

Dar, după numai două zile, o mașină a „Salvării“ a oprit în fața blocului.

— E bolnavă — îi lămurea Iorgu pe vecinii care se înghesuiseră pe scări să vadă ce se întîmplă. Adriana, albă ca hîrtia, a fost așezată pe targă și transportată pînă jos în acompaniamentul replicilor compătimitoare ale oamenilor adunați acolo.

— Sărăcuța, ce palidă e, ați văzut ? — a exclamat o femeie între două vîrste, împreunîndu-și mîinile.

— Frumoasă fată... — zicea un ins cam la vreo treizeci de ani. Păcat de ea.

— Precis are hemoragie internă — șușoteau între ele două bătrîne. Așa a murit și o nepoată de-a mea, dum-

nezeu s-o odihnească ! S-a dus în dormitor să schimbe becu' la lustră, a alunecat și s-a lovit cu capu' de parchet. În trei zile, i-au ținut lumînarea...

— Frumoasă fată — repeta cel de treizeci de ani. Ei, știe și Dumnezeu ăsta pe cine să ia !

— Ia nu mai cobiți, că-i păcat, e fată tînără ! — s-a supărat un uncheaș, și mustățile albe i s-au zbîrlit de ciudă.

— Lasă, dom'le, oamenii să vorbească, că de-aia au gură ! — l-a apostrofat prea puțin amabil un individ spălăcit care ocupa o garsonieră la etajul doi.

— Păi, ce, eu nu ziceam la fel ? — a sărit iar femeia între două vîrste.

Luiza s-a refugiat în apartament astupîndu-și urechile. Iorgu plecase împreună cu Adriana, îngrozit de ideea că fata ar putea să moară fără nici un cunoscut lîngă ea. Ca să-și facă puțin curaj, Luiza a început să-și rememoreze plină de tristețe toate întîmplările periculoase din care Adriana ieșise, de-a lungul timpului, basma curată. Rujeola, cele două-trei gripe, apoi umărul luxat la școală cînd fata voise să arate colegelor cum se execută un salt mortal... Cît de mărunte păreau toate, banalități, necazuri care mai spărgeau din cînd în cînd monotonia vieții ! Apoi femeia și-a reamintit de evadările Adrianei, de zilele și nopțile cînd veghea alături de Iorgu lîngă telefon așteptînd un semn care sosea din ce în ce mai tîrziu... telefoanele date de ei la Miliție sau la Salvare... apoi, bineînțeles, fata își încasa porția iar Luiza, fericită, prepara în prima duminică după eveniment un tort uriaș... Tot meditînd, a simțit cum o cuprinde somnul.

În acest timp, mașina Salvării gonea cu optzeci pe oră pe străzile Capitalei. Iorgu o mîngîia cînd și cînd pe față și-i vorbea încercînd s-o convingă — și să *se* convingă — că boala va trece repede și că totul va fi bine ; nu trebuie să-și facă probleme, va avea el grijă, oricît l-ar costa, ca Adriana să fie îngrijită ca o prințesă pentru a putea naște peste cîteva luni un copilaș dolofan și frumos... nu, nici vorbă să-l trimită la „Casa copilului", doar e nepotul lor, sînge din sîngele lor și, oricum, după ce se va pensiona el,

tot nu va avea altceva mai bun de făcut decît să-l îngrijească și să-l vadă și pe ăla micu' cum crește și se face bărbat...

Pe Iorgu îl mustra conștiința. Adriana îl asculta cu ochii închiși cum turuie, cum se ambalează ; înțelegea doar pe jumătate ce se întîmplă cu ea. „Valentin !“ — a gîndit, deodată. „Tu știai asta, știai ce se va întîmpla ! Știai și cît de mult voi suferi și, deși mă iubeai, m-ai lăsat să sufăr... Să însemne oare că scopul se ridică totdeauna deasupra mijloacelor ? Să nasc un copil. Acesta poate fi un scop nobil, desigur, dar... Dar *ce fel* de copil voi naște, Valentin ? Nu cumva el este Omul de Mîine, cel în care credeai că va apare pentru a stăpîni natura în clipa în care homo sapiens se va afla în pragul clacării ? Mi-ai vorbit cîndva despre asta ; despre faptul că, după noi, va urma „homo cosmicus“, omul care-și va asuma destinul de ființă a Universului... Nu cumva copilul meu, copilul nostru, este primul Om de Mîine, primul în care schimbarea deja s-a produs ?“

Mașina pătrunsese pe poarta spitalului. Ușile din spate s-au deschis iar fata s-a trezit scoasă sub cerul înstelat și purtată apoi de doi infirmieir spre secția „Urgențe“.

— Haideți mai repede ! — a auzit o voce puternică. Unde are fișa ?

— La doctorul Procopiu — a răspuns cineva.

— Telefonați-i să vină repede, că e lată. Și așa a întîrziat... Eu, unul, nu mă amestec. Ce-ai făcut, idioato ? — a răcnit în urechea fetei.

— N-a făcut nimic, dom' doctor — a auzit Adriana glasul lui Iorgu. De-o lună întreagă se simte rău. Doctorul Procopiu cunoaște problema.

— Foarte bine, atunci duceți-o...

O clipă de șovăială, apoi glasul se făcu din nou auzit :

— La dracu', luați-o de aici ! Să vină Procopiu, să se descurce.

Fata tot nu reușea să deschidă ochii. Treptat, rumoarea din jur a scăzut. S-a scurs astfel un sfert de oră, apoi încă unul. Iorgu continua s-o mîngîie și să-i șoptească lucruri drăguțe.

— Hei, care-ai murit, dom'le ?

Era vocea doctorului Procopiu.

— Ia te uită ! Domnișoara se simte rău ! Hai sus, la filtru. Voi, de colo !

Vorbea, probabil, cu brancardierii.

— Ce s-a întîmplat ? — a continuat el.

Adriana a mișcat buzele încercînd să răspundă.

— Tu taci din gură ! — a apostrofat-o doctorul.

— Nu știu... a venit așa, din senin...

Iorgu se bîlbîia, emoționat.

— Din senin ? Mda. Vedem noi. Dacă a făcut vreo prostie, o să am eu grijă de dumneaei !

Au intrat în lift iar infirmierii au închis repede ușile și au manevrat dispozitivul de comandă.

— Nu reușesc să înțeleg, și pace ! — a zis doctorul. Sarcina pare normală. Și totuși... nu, asta e o chestie care mă depășește...

— E atît de grav ? — s-a speriat Iorgu.

— Nu... vorbeam așa, cu mine.

Ușile liftului s-au deschis.

— Gata ! — a exclamat doctorul. Dați-i zor și ce-o fi, om mai vedea.

— Asta cine mai e ? — s-a auzit o voce necunoscută.

— O tipă, nu vezi ?

Fata urmărea atentă scîrțîitul roților de sub targă.

— Ține fișa...

— Avort ?

— Pe dracu' ! — păru furioasă vocea doctorului. De unde vrei să știu ?

Roțile au scîrțîit iar și o pală de aer răcoros a anunțat-o pe fată că se află în pragul unei săli. Apoi s-a simțit ridicată și așezată pe o suprafață dură. „Masa de operație ?“ — s-a întrebat, dar pînă să găsească răspunsul, doctorul a reînceput să vorbească.

— De aproape o lună are simptome complet aberante. Nu știu ce să cred.

— Cum, nu știi ce să crezi ? Zici că sarcina e normală.

— E... și nu e ! În urma contactului sexual, fata a rămas virgină. Ce părere ai ?

— Se mai întîmplă...

— Poate, dar nu așa. Ia privește fișa.

— Ești sigur că e virgină ?

— Ascultă, — s-a enervat iar doctorul — am și eu o diplomă de medic. Și n-am cumpărat-o în tîrg, poți să mă crezi !

— Bine, bine... înseamnă că orice tentativă de-a provoca un avort se observă imediat. Numai dacă n-a înghițit vreo porcărie.

Fata a simțit o înțepătură în brațul stîng, apoi atingerea unor ustensile. S-a cutremurat.

— Nimic... Soră, du asta la analiză. Urgență, gradul zero, e clar ? Trebuie să faci militărie, dom'le ! — a răsunat iar vocea necunoscutului, cînd ușa s-a închis în urma femeii. Sînt niște lenețe muierile astea. Ia spune... cum te cheamă ? Adriana, da... Ia spune, ai luat vreun medicament ? Nu ne mai face să pierdem timpul de pomană !

— Nu — a șoptit fata. N-am luat absolut nimic.

— Simptomele se prezintă cam așa — vorbi iar Procopiu. Pierderea cunoștinței, momente în care execută acte necontrolate... A fost și la un psihiatru, dar se pare că nu de asta e vorba.

— Atunci ?

— Sarcina. Ți-am spus, e ceva ciudat aici. Dacă ar fi după mine, aș face o radiografie.

— Și care din noi intră în pușcărie ? Sau împărțim celula ?

— Oricum, cred că se va lăsa cu chiuretaj...

— Nu ! — a gemut Adriana. Nu, vă rog !

— Ce vrea să spună ?

— Vrea să țină sarcina — l-a lămurit Procopiu.

— Trebuie ! — a continuat fata cu voce întretăiată. Orice s-ar întîmpla ! El este Omul de Mîine, nu înțelegeți ? Omul care vă va aduce fericirea...

— Aiurează — spuse cineva.

Adriana a reușit în cele din urmă, cu prețul unui efort disperat, să deschidă ochii. A privit obrazul slab al doctorului necunoscut, apoi a zărit alături și fața doctorului Procopiu. Acesta își juca nervos ochelarii în palmă.

— Nu aiurez... doctore, vino mai aproape ! E foarte important să trăiască... pentru noi, toți... și pentru tine, doctore...

— Desigur, desigur — a rostit în surdină acesta. Liniștește-te, vom face tot ce se poate... Ți-ai scos un dinte ? De ce nu mi-ai spus ?

— Nu, nu l-am scos. A căzut singur, acum trei zile. Nu contează. Se mai clatină cîțiva.

Cei doi medici schimbară rapid o privire.

— Asta înseamnă ceva — a zis gînditor necunoscutul. Dinții nu cad decît de scorbut sau în cazul unei otrăviri progresive și grave cu anumite substanțe... pe care n-avea de unde să le procure, asta e sigur !

— Ascultă, — se întoarse Procopiu către Adriana — nu cumva îți cade și părul ?

— De unde știți ? — s-a mirat ea.

— Ionescule !

Doctorul părea din cale-afară de surescitat.

— Ionescule, mai poate exista un motiv... dar cum dracu' ? În sfîrșit ! Înțelegi, mai există o boală care prezintă aceste simptome !

— Cred că știu la ce te referi. Dar e imposibil...

— Rezultatul !

Sora intrase pe ușă și întindea o hîrtie către doctorul Procopiu.

— Nu e decît hemograma și...

— Au lucrat repede flăcăii de la laborator — a mîrîit acesta întrerupînd-o. Or fi intrat în anul morții...

— Da' de unde ? a început să rîdă femeia. E de serviziu Lupașcu.

— Ah, iubitul meu cumnățel ? Bravo lui ! Ia fă-te-ncoa, Ionescule, să vezi ce n-a văzut Parisul...

— Leucocitele...

— Exact. Facem o radiografie ?

— Eu nu-mi asum răspunderea. Dar dacă vorbești tu cu chirurgul și el zice da...

— Atunci așteaptă-mă aici.

După doar două minute, Procopiu, roșu la față, a revenit în sală, împreună cu șeful de gardă de la „chirurgie". Acesta s-a aplecat peste Adriana și a studiat-o cu atenție.

— Da, e posibil — a murmurat. Cum a contractat-o ? Lucrează cumva în apropierea unor surse de radiații ?

— N-are servici, abia a terminat liceul — a zis Iorgu.

— Procopiule, completează tu foaia de observație și dă-mi-o s-o semnez...

— Facem o radiografie ?

— Ar fi interesant... Dar radiația suplimentară ar putea să...

— Doza e infimă, Dane — i-a susținut ideea și doctorul Ionescu.

— Nu știu dacă s-ar obține prea multe date suplimentare. Nu știu nici ce vreți voi să aflați.

— Ei, bine — zice Procopiu — simt aici o chestie. Pînă azi, flerul nu m-a păcălit.

— Dar ar putea să înceapă s-o facă — a rostit tărăgănat doctorul chirurg. Ionescule, tu ești de gardă la „reanimare" ?

— Da. De ce mă-ntrebi ?

— Mai am un caz în noaptea asta și aș fi vrut să-ți cer și ție părerea.

— Sigur. Dar aș prefera să merg întîi cu Procopiu, să văd ce iese.

— Nici o problemă, te aștept la etaj, la mine.

— Soră ! — a strigat Procopiu.

— Sînt gata !

Procopiu s-a aplecat și a completat diagnosticul, apoi a semnat și și-a pus parafa.

— Semnează, Ionescule ! — a împins el fișa către acesta. Soră, fii drăguță, cheamă brancardierii.

— Păi, sînt la ușă, dom' doctor !

— Perfect, adu-i încoace. La „radiologie" e cineva ?

Targa, așezată pe cărucior, a fost împinsă de-a lungul culoarului. Adriana închisese din nou ochii, căci o deranja lumina puternică de neon. Cînd i-a redeschis, s-a trezit în întuneric. Auzea în jurul ei foșnetele halatelor și o voce autoritară care căuta să facă ordine. Apoi, glasul doctorului Ionescu :

— Le developezi imediat.

— Păi, dacă trebuie...

Un bîzîit, clănțănitul chenarelor plăcii fotografice prinsă în cleme, apoi iar bîzîitul. Undeva s-a aprins o lumină roșie.

— Gata. Developează !

Minutele se scurgeau unul după altul.

— Bestiilor ! — a răsunat deodată vocea radiologului. Vă bateți joc de mine ? Placa asta e voalată !

— Nu se poate, don'doctor ! a zis o asistentă. O luarăm, vorba aia, din pachet !

— Auzi, olteanco, tu nu mă-nvăța pe mine meserie ! Dă-mi o placă bună, că te vede sfîntu' !

Încă un bîzîit, declicurile clemelor ce prindeau rama... apoi alte minute lungi, foarte lungi.

— Așa ceva n-am mai pomenit ! — a exclamat radiologul. E neagră, poftim ! Complet neagră !

— Nu te mai agita — l-a sfătuit Ionescu. Nu e de vină asistenta, ci pacienta.

— Cum ? !

— Las' că-ți explic eu mîine, acum nu e timp de pierdut.

Adriana a fost așezată din nou pe targă, în timp ce radiologul aprinsese lumina și privea năuc.

— La sala de nașteri ! — a indicat doctorul Procopiu.

Au ieșit pe culoar și s-au năpustit înainte.

— Ceea ce mă miră — a șoptit Ionescu la urechea lui Procopiu — e că n-a murit pînă acum.

— Pe mine mă miră altceva. Cantitatea de radiații e imensă. Poate un om să suporte așa ceva, iar simptomele apărute să fie atît de reduse ca intensitate ?

— Și dacă nu e radiație ?

— Ce vrei să spui ?

— Dacă nu e *tocmai* radiație ?

— Oricum, — a zis Procopiu atent ca Adriana să nu-i audă cuvintele — cred că ești de acord cu chiuretajul. Chestia asta prezintă un risc cu totul extraordinar. Și mai e ceva, Ionescule. Din păcate. Noi nu avem nevoie de *cazuri*, înțelegi ? *Cazurile* pot să apară oriunde, în Tahiti, în America sau Australia. Dar *niciodată* la noi. E mai bine așa. Pentru toți. Îmi știi părerile, dar n-avem încotro. În țara asta nu e nevoie de genii. Unul ne e destul... Poate fi orice. Chiar și omul de mîine, cum spune ea. Chiar și o formă de viață extraterestră intrată în simbioză cu viața de aici. Dar ai curajul să lași să se nască *asta* ?

— Poate fi o soluție — a răspuns Ionescu și ochii i-au sclipit într-un fel ciudat.

— Ești sigur ?

— Nu.

— Păi, vezi ?

— Unde mă duceți ? — a sunat chiar atunci vocea fetei.

— Trebuie să mai facem niște teste... Ah, zău, nici nu știu ce să fac — a mormăit el.

— Ce fel de copil mai e și ăsta ? — a îngînat Ionescu.

— Nu știu. Și mi-e frică. Să nu fie ceva ireparabil...

Ușile sălii de naștere s-au deschis larg.

— O să doarmă o vreme — a vorbit doctorul Daniel privind chipul delicat al Adrianei. Ce monstru !

Doctorul nu va ști niciodată ce-a simțit aceasta în clipa în care chiureta a pătruns în uter. Nu va ști niciodată nimic despre urletul fantastic care a răsunat ca un clopot în creierul ei. Nu va ști, nu va bănui nici motivul adevărat pentru care a leșinat fata. Acolo, în carne, ființa nenăscută își plîngea viața pe care n-o va putea trăi niciodată. Nu, țipătul nu era compus din sunete. Doctorii nu l-au putut auzi. El a pătruns doar în conștiința Adrianei, a pătruns și a mușcat pe calea pe care pătrundeau uneori și cuvintele lui Valentin în clipele cînd rostea ceva și uita să miște și buzele făcînd aceasta. Ființa nenăscută se agăța de viață cu o ferocitate de necrezut. S-a zbătut, a căutat să evite fierul chiuretei ; dacă ar fi fost mai dezvoltat, poate că ar fi știut să-și folosească uriașele sale puteri iar doctorii ar fi simțit rezultatul acestor puteri pe pieile lor. Așa, însă, monstrul fusese azvîrlit în lighean și murise acolo cu epidema roză expusă agenților destructivi ai unui exterior pe care nu era pregătit să-l înfrunte.

— O să doarmă, da — a zis și doctorul Ionescu. Hai să ne spălăm, Procopiule. Dracu' știe dac-am făcut bine ce-am făcut. Totuși, cred că porcăria asta ar fi omorît-o.

— Puteți s-o duceți în salon — a vorbit doctorul Daniel către surori. Voi trece mîine dimineață s-o văd.

Dar suferințele Adrianei nu se sfîrșiseră. Mai avea de înfruntat a doua zi și în alte zeci de zile ce vor urma ideea că viața ei ar fi putut, cine știe, să însemne un lucru deosebit pentru destinele umanității, că Valentin îi oferise această șansă extraordinară și că ea reușise s-o rateze. I se alungau prin minte vagi impresii, cum ar fi, de exemplu, aceea că păstrarea copilului nu i-ar fi provocat pînă la urmă nici un rău, în ciuda părerii medicilor. Altădată vorbea singură cu un Valentin imaginar despre soarta speciei noastre, despre modul cum acesta a apărut și s-a dezvoltat. Iar Valentin spunea că mutații de acest gen s-au produs mereu, că ele *au fost dirijate de cineva*, altfel ar fi fost necesare mult mai multe milioane de ani pentru atingerea stadiului de homo sapiens. Desigur, Adriana visa. În somn zărea cîteodată o fată fragilă și scundă străbătînd un păpuriș plin de soare. Picioarele i se afundau în pînza subțire de apă ce uda tulpinile verzi. Fata nu avea aproape de loc păr pe corp și se menținea în poziție verticală. În rest, amintea oarecum maimuța ; membrele sale aveau o mobilitate de-a dreptul fantastică. Existau acolo o mulțime de lucruri frumoase, de la coapsele maronii pînă la sînii rotunzi și mici, însă chipul nu arăta chiar cum ar fi trebuit să arate. Fata mergea prin mlaștină ușor aplecată înainte, atentă la fiecare zgomot. Lucky — gemea Adriana în somn. Ea era acolo, departe, în timpul și spațiul tringhiului Affar, unde i se descoperiseră osemintele. Cu două milioane de ani înainte, pe-aici treceau hoardele maimuțelor antropoide. Acum, prin mlaștină, își tîra deja tălpile nesigure un om. Apoi se apropia cineva căruia nu i se putea distinge chipul și acel cineva adăuga un nou și necesar retuș evoluției. Desigur, toate acestea erau doar creații ale subconștientului Adrianei, dar subconștientul încerca parcă s-o pregătească pentru o revelație cutremurătoare. Și cînd se trezea uita totul ; rămînea doar înțelegerea faptului că prin moartea acelei ființe ciudate care ar fi putut să fie copilul ei, îl pierduse, de fapt, pe Valentin *a doua oară*...

CAPITOLUL OPT

în care se arată cum unchiul Adrianei pune întrebări și tot el răspunde

Cînd a terminat de povestit, Adriana s-a lăsat pe spate și a închis ochii. Fotoliul capitonat, moale, o înghițise aproape complet, iar lumina amiezii de iarnă îi deștepta în obraji nuanțe viorii.

— Da — a zis bărbatul din fața ei, apoi a sorbit puțin ceai dintr-o ceașcă aflată la îndemînă. Ciudată istorie — a continuat el. Un băiat iubea o fată. Și invers, nu ? Temă clasică. Doar personajele nu sînt clasice. Mai ales băiatul... Ciudat, foarte ciudat.

— Nu crezi nimic, nu-i așa, unchiule ?

Vocea ei moale l-a făcut să tresară.

— Ba da.

A rîs forțat și a mai luat o gură de ceai, apoi a scormonit prin pachetul de țigări.

— A propos, vorba ta ! — a adăugat și a fost rîndul Adrianei să tresară, străbătută de amintiri. Servești ? Nu-ți face probleme, n-o să mă apuc să te pîrăsc lui Iorgu...

— Mulțumesc.

Adriana a extras la rîndul ei din pachet o țigară și a aprins-o cu bricheta unchiului său.

— Așa ! — a rostit satisfăcut acesta. Deci, spuneai că ai ratat totul. Și chiar de două ori. Rău, foarte rău... însă lucrurile se pot remedia.

— Cum ?

— Simplu, Adriana ! Căsătorește-te. Uitarea e un leac nemaipomenit...

— Sper că glumești — l-a privit fata cam dintr-o parte. N-am venit la tine ca să primesc asemenea sfaturi...

— Ai dreptate, glumesc. Ia să vedem... Nu ți-ai pus niciodată întrebarea cine a fost de fapt acest Valentin cu care mi-ai împuiat urechile o oră întreagă ?

— Nu înțeleg...

— E foarte simplu. *Cine a fost,* în fond, acest Valentin ?

— Nu știu — a răspuns nesigură Adriana. Nu m-am prea gîndit. Și nici nu-mi închipui cine m-ar putea ajuta să răspund la o asemenea întrebare dacă, totuși, mi-aș pune-o.

— Atunci, ce-ar fi să încercăm să răspundem împreună ?

— Dacă ar fi posibil ! — a oftat Adriana.

— Să pornim la drum enumerînd calitățile speciale pe care le avea acest Valentin. Putea să comunice telepatic. Da ? Să miște obiectele de la distanță. Avea acces la toate nivelele de organizare a materiei, pînă la cel subcuantic. Utiliza biocîmpul planetar. Hm ! Nu crezi că deja e prea mult pentru un singur om ?

Adriana l-a privit surprinsă.

— Prea mult ? Nu știu. Poate.

— În clipa cînd i-ai spus că vrei să înveți să pătrunzi singură în propriul tău cod genetic pentru a te autoperfecționa astfel, ți-a răspuns... ții minte ce anume ?

— Da... că nu mi-ar ajunge o viață de om...

— Cam cîți ani crezi că avea Valentin ?

— Știu eu ? El mi-a zis odată că douăzeci și cinci... În orice caz, cam atît arăta.

— Cu alte cuvinte, el în douăzeci și cinci de ani, a reușit să învețe ceea ce tu n-ai reușit să înveți într-o viață de om. Dar ce spun, douăzeci și cinci ? Scade copilăria și adolescența — doar n-ai să mă faci să cred că a început să învețe lucrurile astea de cînd s-a născut ! Uite, Adriana, există indivizi care știu și pot foarte multe lucruri. Yoghinii, de pildă. Ai citit și tu, poate, cîteva cărți despre asta. Dar, doamne ! Ceea ce putea acest om era prea mult — mult mai mult decît oricine. Și asta fără să fie ascet sau mai știu eu ce. Înțelegi ?

— E absurd, pur și simplu absurd. România nu e o țară în care să poți descoperi ușor un guru. Cine să te învețe astea ? Și mai ales, cum, atîta timp cît *nimeni*, pînă azi, n-a reușit să pătrundă pe o astfel de cale în chiar codul genetic !

— Spunea de Zalmoxis...

— Copilării ! Nimeni nu știe azi prin ce anume se caracteriza filozofia geto-dacă. Hai să zicem că prietenul

tău a reușit să descopere ceva... o inscripție, o peșteră tainică în care se vorbește despre asta. Dar una e să citești și alta e să faci ceea ce citești. Asta cere implicare, Adriana... nu, nu cred. Nu aceasta e explicația.

— Dar, care ?

Unchiul fetei, pe numele său întreg Darie Andreescu, a privit-o atent.

— Te întreb : ești sigură că individul ăla era om ?

— Doar n-o fi fost extraterestru ! s-a revoltat Adriana.

— Uite, ai spus-o singură. E concluzia logică, nu crezi ? Una din ele, pentru că mai am una păstrată undeva, în mînecă. Voi ajunge și la ea, dar nu înainte de a epuiza prima posibilitate. Ai spus ceva, nu ? Extraterestru...

— N-ai de gînd să vorbești serios ?

— Niciodată n-am fost mai serios ca acum ! — a prevenit-o bărbatul. Tu ce crezi : sîntem, sau nu sîntem singuri în Univers ?

— Nu știu. Nu m-am gîndit niciodată. Probabil că nu

— Și eu cred la fel — a zis unchiul Darie. Și următoarea întrebare, logică, este : dacă există și alte civilizații, de ce aceste civilizații nu ne contactează ?

— Distanțe mari... — a încercat Adriana.

— Dar evoluția cunoașterii tinde să ucidă distanțele. E aproape sigur că într-o zi și oamenii vor descoperi metode rapide și comode de deplasare pe distanțe oricît de mari.

— Atunci, nu știu — a zis deodată obosită Adriana.

— Ia să vedem... Poate că nu sîntem destul de evoluați să-i primim și să-i înțelegem ?

— Poate.

— Și atunci, ce-ar trebui să facă o asemenea civilizație ca să ne ajute să evoluăm, dar în același timp să nu intervină în mod explicit în evoluția noastră ?

Adriana a făcut ochii mari.

— După cum te uiți la mine, cred că ai priceput — a surîs Darie. De pildă, să-l trimită pe Valentin... și nu doar o dată, nu ! Să-l trimită de ori de cîte ori e nevoie... visele tale, nu ? Mi le-ai povestit. Valentin a mai fost pe Pămînt. Și nu o dată.

— Da... — Adriana a lăsat capul în jos. Înseamnă că, gata. A fost șansa mea și am ratat-o. Dar continui să-l iubesc. Nu știu de ce...

— Asta mi se pare și mie ciudat. În mod normal, odată experiența încheiată, Valentin ar fi trebuit să-ți șteargă, pur și simplu, memoria. Se face mult mai ușor decît îți închipui. Dar nu ți-a șters-o. Or, asta poate însemna că experiența nu s-a sfîrșit, iar tu va trebui să-l reîntîlnești.

Fata aproape a țîșnit din fotoliu :

— Să-l reîntîlnesc ? Să-l reîntîlnesc, ai spus ?

— Firește. Ce sari așa ? E concluzia logică.

— Unde ? Cînd ?

— Asta, habar n-am. Dar probabil se va întîmpla.

— Nu, unchiule — a căzut din nou pe spate fata. E logic și totuși nu. Uiți că a murit ? Acesta e motivul pentru care n-a avut timp să-mi șteargă amintirile.

— Crezi ? Hm ! Eu tot nu reușesc să te înțeleg, Adriana ! Mi-ai spus că Valentin avea acces la energia oricărui organism viu. Gîndește-te puțin. De ce ți-ar fi cedat tocmai energia propriului său corp, cînd avea la dispoziție energia unei lumi întregi ?

Adriana a căzut pe gînduri.

— Vrei să spui că...

— Vreau să spun că totul a fost aranjat special ca pentru o fată prostuță ca tine. Sau, mă rog, credulă. Poate că primul termen nu-ți place. Valentin a apărut în fața ta ca din întîmplare. Ți-a spus că te-a lovit cu mașina, dar tu nu-ți amintești azi nimic. Ți-a eliminat el din memorie informația ? Sau nici n-ai avut-o vreodată ? Cicatricele au dispărut. Ți le-a vindecat el ? Sau nici pe acestea nu le-ai avut ?

— Crezi că Valentin a fost un șarlatan ? — l-a străfulgerat cu privirea Adriana.

— Nu. Asta nu. Această posibilitate am eliminat-o din capul locului, întîi pentru că totul s-a terminat între voi așa cum s-a terminat și apoi pentru că a urmat copilul, cu caracteristicile sale stranii. Nu, n-a fost șarlatan. Dar nici ceea ce părea a fi nu era. Nu era om, Adriana.

— Mă iubea.

— Nu era om.

— Dar mă iubea. Nu crezi că ăsta e lucrul cel mai important ?

— Depinde. Depinde ce înțeleg ei, cei care l-au trimis aici, prin iubire. Te-ar fi putut iubi și, în același timp, sacrifica fără probleme de conștiință pentru a ajuta omenirea să evolueze. Noi, oamenii, credem că e suficient să facem bine altora pentru ca toate lucrurile să fie bune. Dar nu-i chiar așa. Puțini știm să facem rău azi pentru a fi bine mîine.

— Valentin nu mi-ar fi făcut nici un rău — a rostit cu convingere Adriana.

— Desigur. Dar dacă pe calea progresului persoana ta ar fi trebuit eliminată, pun pariu că...

— Ai pierde, unchiule. Înțeleg ce vrei să spui. Pretinzi că există idealuri pe lîngă care viața unui singur individ nu contează. Dar eu l-am simțit pe Valentin, altfel decît poți tu să-l imaginezi. Pentru el asemenea idealuri nu există. A fost prea civilizat pentru a nu respecta viața la un mod atît de profund, încît aproape mă sperie amintirea... Un om e o lume, așa spunea. Și că nu există nimic care să merite să-ți sacrifici viața. Poți da pentru idealul tău o mînă. Sau sufletul. Sau toate clipele vieții tale. Dar moartea în numele idealului e pură tîmpenie. Odată cu moartea, toate idealurile dispar. Așa spunea.

— Hm, nu știu. Poate ai dreptate. Dar nu mă vei putea contrazice în afirmația că întîlnirea voastră a fost premeditată și poate și sfîrșitul a fost premeditat. Valentin te-a iubit ? Tu spui că da. Eu spun că nu se știe. Spui că ai avut, mai apoi viziuni asupra trecutului evoluției omului. De cîte ori a mai fost Valentin aici ? O dată ? De o sută de ori ? Cîte femei a — scuză-mi expresia ! — fertilizat pentru a ne accelera evoluția ?

— Nu-mi pasă — a spus Adriana printre dinții strînși. De data asta, a fost cu mine.

— Da. Și poate va mai fi. Altfel nu înțeleg de ce n-ai uitat nimic... Moartea sa era cea mai elegantă ieșire din scenă posibilă. Oricare alta te-ar fi făcut să-l urăști. Asta e lucru premeditat, Adriana ! Cît despre evoluție, faptul că tu continui să-ți amintești înseamnă fie că Va-

lentin se va întoarce la tine, fie că a găsit altă soluție... și ești cumva implicată în această soluție, oricare ar fi ea...

— Aș vrea să se întîmple cît mai curînd — a șoptit Adriana ca pentru ea.

— Și eu. Și să vii să-mi povestești, sînt curios. În orice caz, te invidiez. Și cînd îl vei mai întîlni, întreabă-l de unde vine. Poate că vine, într-adevăr, din stele. Poate că nu... dar e, în orice caz, un trimis extraordinar...

Și Darie, meditativ, și-a aprins o nouă țigară.

— Poate că nu ? Ce vrei să spui, unchiule ?

— Vreau să spun că mai există o variantă. Vezi, am spus „Valentin a venit din Cosmos" și ni se pare simplu și parcă toate s-au așezat la locul lor. Numai că...

— Spune...

Adriana îl privea curioasă. Mîna ei întinsă alese la rîndul său o țigară din pachetul unchiului.

— Ei, bine — începu Darie — despre biocîmpul planetei se știu azi încă prea puține lucruri. Cineva, nu de mult, mi-a povestit cîteva ciudățenii care m-au pus pe gînduri. De pildă, iată : Pămîntul există de patru miliarde și jumătate de ani. Viața, de patru miliarde. Poate mai mult. Ce-am face noi, pămîntenii, dacă am întîlni o planetă nelocuită de ființe rațională și ar arăta ca Pămîntul ? Ne-am grăbi s-o colonizăm, nu crezi ? Ei, să vezi și să nu crezi. Patru miliarde de ani planeta noastră n-a fost colonizată de nimeni. Nu ți se pare ciudat ? Uite, mie mi se pare foarte ciudat. Oameni nu există aici decît în ultimele milioane de ani. În rest, loc gol, numai bun pentru a primi coloniști. N-a venit însă nimeni. Sau, dacă totuși au trecut pe aici exploratorii altor lumi, nici unul n-a rămas. Au venit, au plecat. Și totul a fost ca la început. Oare de ce ?

Darie a făcut o scurtă pauză.

— Uite de ce, Adriana. Pentru că plantele vii au un biocîmp, o entitate formată din linii de forță care se întind în spațiu, în atmosferă și dincolo de ea, pînă la o depărtare oarecare. Fiecărei planete vii îi este propriu un anumit biocîmp, care se comportă ca un organism gigantic. Ființele care trăiesc în el îl compun și, prin activită-

ţile lor din perioada vieţii, dar şi prin moarte, îl fac să evolueze neîncetat. Ceva-ceva ţi-a spus şi Valentin — şi ăsta a fost un semn care m-a îndemnat să cred că totuşi fiinţa aceea pe care încă o iubeşti nu era un extraterestru. Motivul e simplu, Adriana. Un extraterestru nu putea avea acces la un biocîmp străin lui, de pe o planetă străină. Orice biocîmp are aceeaşi tendinţă pe care o posedă şi organismele vii : de a elimina intruşii. Un extraterestru în acest biocîmp echivalează cu un virus într-un organism. Nimeni nu ne va cuceri, Adriana. Nu vom deveni absolut nimic din ceea ce pretind anumite cărţi sau filme S.F., adică sclavii unor civilizaţii nonterestre. Pentru că nimeni nu poate trăi aici în afară de noi. Şi nici noi nu vom putea să trăim altundeva, pe alte planete vii. Am fi eliminaţi în mod sigur de biocîmpul local. A doua variantă pe care ţi-o propun, Adriana, este cea în care Valentin nu este altceva decît o plăsmuire a biocîmpului planetei noastre.

— Cum ? De ce ? Nu pricep...

— Biocîmpul terestru evoluează. Multe specii au pierit parcă fără motiv. Organismele noastre, evoluînd, au pierdut branhiile. Cîmpul, evoluînd a pierdut dinozaurii. Nu crezi că se pot crea astfel de paralele ? Noi sîntem celule ale marelui organism planetar. Oamenii sînt înzestraţi cu raţiune. Dar cîmpul ne conţine. Deci, cum ar trebui să fie cîmpul ?

— Raţional... — a şoptit Adriana.

— Exact. Şi asta *dinaintea apariţiei omului*. Aşa cum, în timpul creşterii, aura energetică antecede spaţiul în care se va dezvolta un organ. Asta poate că o ştii. Prin efect Kirilian s-a demonstrat că bioplasma unui organism creşte mai repede ca rîndurile de celule. Ca şi cînd le-ar dirija, le-ar arăta încotro să crească. Noi sîntem raţionali, doar pentru că anumite funcţii ale biocîmpului au făcut necesară apariţia noastră ca fiinţe raţionale. Un gol ce se cerea umplut. Orice specie nouă acoperă una dintre necesităţile organismului planetar. Noi acoperim necesitatea cîmpului de a raţiona. De aceea raţiunea lui a premers-o pe a noastră.

— Dumnezeu ! — a exclamat Adriana.

— Exact. Iar omenirea poate fi făcută să evolueze pe multiple căi. Producînd mutații, de pildă.

— Sau făcînd o religie — a tresărit fata.

— Întocmai. Isus a fost, cu adevărat, trimisul lui Dumnezeu. Într-un mod incredibil. A fost o materializare de excepție a cîmpului. De-atunci, biocîmpul planetei a învățat. El învață mereu. Și acum are nevoit de altceva. De un om de alt tip. Un salt calitativ...

— Fantastic !

— Și, poate, adevărat.

— Poate ? !

— Ei, sigur, Adriana. E doar a doua variantă. Poți alege ce vrei. Din păcate, știm prea puține și despre ființele galaxiei, și despre biocîmp. Atîta doar că în al doilea caz, cîmpul s-ar putea să aleagă o altă cale. O cale care să nu mai treacă prin tine decît indirect.

— Deci, Valentin...

— L-ai revedea. Dar nu ați rămîne împreună. De fapt, nici în primul caz nu-l vei putea păstra pentru totdeauna. Un trimis extraordinar are de îndeplinit o misiune, indiferent cine l-ar trimite. Și nu va pleca pînă n-o va îndeplini. Dar cînd misiunea se încheie, trimisul pleacă.

— Oricum, Valentin nu voia o nouă religie. Era foarte pornit împotriva religiei — a remarcat fata.

Darie a zîmbit.

— Pentru că azi religia se confundă cu dogma. Dogmele înseamnă stagnare.

— N-a reușit — a mai zis Adriana. Oare ce va face ?

— Nu știu. Dar și eu cred că va face lucruri de care ne vom mira. Există prea mare tensiune în lume. Răul e în exces. Asta degradează cîmpul. Și ar mai fi ceva...

Adriana se ridicase, gata să plece.

— Ar mai fi ceva — a zis unchiul Darie. Încă nu sînt sigur că misiunea lui Valentin a eșuat.

Fata l-a privit uimită.

— Da, ce te uiți așa ? Poate că *nu asta a fost adevărata misiune a lui Valentin*...

— Nu mai înțeleg nimic !

— Ei, ei... ca să afli ceva, pui întrebări, sau faci un test. Poate că Valentin și-a îndeplinit misiunea.

— Ce ?

— Sssst ! — a surîs Darie. Poate că e o taină. Zalmoxis, Dak-șa... țara în care au coborît zeii... și Iisus, nu ? Ți-ai fi închipuit, văzîndu-l pe Iisus viu, în epoca respectivă, că misiunea lui e să moară pe o cruce ? Nu spun decît atît : poate Valentin și-a îndeplinit misiunea.

— Dar copilul e mort...

— Poate că a fost necesar. Poate că nu *acela* era noul Iisus...

Adriana a dat din umeri.

— Nu mai contează asta pentru mine. Doar Valentin.

— Taci — a zîmbit unchiul Darie. Taci și speră. Paginile astea sînt dintr-o carte pe care n-a reușit nimeni s-o citească în întregime.

„Și totuși, prima filă a fost Lucky, sau poate o Lucky cu mult mai bătrînă decît cea descoperită în Africa“ — i-a fulgerat Adrianei prin minte pe cînd își îmbrăca paltonul, dar a păstrat acest gînd, în loc de concluzie, doar pentru ea.

În urmă, Darie și-a aprins o nouă țigară și, privind către fotoliul pe care stătuse fata, a murmurat :

— Nu pricep... de ce tocmai tu ?

Din păcate, acesta rămîne unul dintre lucrurile inexplicabile ale poveștii noastre. Dar nu singurul...

CAPITOLUL NOUĂ

în care se prezintă sub forma convenționalului epilog începutul altei povești

Adriana hotărîse să-și petreacă revelionul la Constanța. Își reținuse din vreme o cameră la un hotel de mîna a doua, apoi plecase să se plimbe prin oraș. Căuta să amîne în mod conștient întîlnirea cu marea, prelungindu-și copilărește plăcerea generată de iminența acestui eveniment. În cele din urmă, n-a mai rezistat : pașii au purtat-o spre țărm iar acolo, tăcută, a cercetat cu privirea apele incredibil de albastre pentru acest anotimp.

Era cald, prea cald. Și soare. Și-a adus aminte că trebuia să dea un telefon acasă, în București. Ieri Iorgu o prevenise să fie atentă, în țară se întîmplau lucruri grave. Vorbise mult, dar nu foarte explicit. O întrebase dacă a privit în dimineața aceea la televizor. Nu privise. Ea întrebase de ce, iar el i-a dat un răspuns evaziv. Se temea de ceva ? „Fii foarte atentă, ai grjă de tine" — îi revenea în urechi vocea lui Iorgu. „Să fii cuminte". Oh, eterna poveste a părinților îngrijorați de poznele copiilor... dar ea, ea nu mai era un copil. Privea acum peste marea care altădată, în această perioadă, tremura cuprinsă de sloiuri. Întristată fără să știe prea bine de ce, fata s-a plimbat o vreme pe plajă rumegînd în minte frînturi disparate de imagini și fraze. Erau săptămîni bune de cînd, refugiată în casă, nu se mai uitase nici măcar la televizor. Cuvintele altora treceau pe lîngă ea fără s-o atingă. În cele din urmă a părăsit plaja și s-a refugiat într-un bar de la periferie. Nu s-a ostenit să citească firma. A intrat și s-a postat într-un separeu, cu toate că lîngă tejgheaua barului nu se rezemau decît doi clienți. Cînd chelnărul i-a adus cafeaua, Adriana a auzit un murmur foarte apropiat de voci :

— Crezi că va mai dura mult ? — întreba cineva.

— Nu știu, dar e groaznic. Ai auzit cîți... ?

— Sssst ! Vorbește mai încet ! Vrei să pună mîna pe noi ?

— Ce e în centru ?

— Încă nimic. Ah, înnebunesc ! Nemernicii !

Adrianei nu-i plăcea ideea de a trage cu urechea. A privit la ceas întrebîndu-se dacă e sau nu cazul să mai rămînă. 12 și 55 de minute. Ce să facă ? Deodată a tresărit amintindu-și brusc o frază rostită de unchiul ei : „Or, asta poate însemna că experiența nu s-a sfîrșit, iar tu va trebui să-l reîntîlnești". A privit uimită în jur. Ar fi putut paria că în acea clipă cineva *a rostit* fraza cu pricina. „Am înnebunit" — și-a zis. „De unde pînă unde acum, în mintea mea, gîndul acesta ?"

S-a mutat pe cealaltă parte a banchetei, ca să nu mai audă șușotelile necunoscuților din separeul învecinat. Doar gîndul nu-i dădea pace.

„...să-l reîntîlnești..."

Inima a început să-i bată cu putere. „Ce e cu mine ?“

„...să-l reîntîlnești...“

E aici ? E cumva aici ? O liniște adîncă o învălui la fel de brusc. Așteptarea. Și știu deodată că-l va reîntîlni, o știu cu o siguranță unică, de neclintit. Da. Azi. Cum ? Unde ? Dar *azi*.

Cineva a intrat în fugă în bar. Adriana s-a răsucit frisonînd.

— Ați auzit ? — a exclamat noul venit. Dați drumul la televizoare ! Dați drumul repede la televizoare ! Nea Gică ! (striga spre barman). Aprinde televizorul !

O clipă de liniște generală.

— Ce e ? — s-a auzit vocea neîncrezătoare și groasă a barmanului.

— Ai să vezi ! Dă drumu' !

Cu mișcări lente, omul de după tejghea s-a răsucit către televizorul din spatele lui. Ochii tuturor consumatorilor îl priveau ca hipnotizați. Barmanul a apăsat pe buton. Adriana și-a dus mîna la gît simțind că se sufocă.

„Peste zece minute vom da un apel către populație...“

— E Mircea Dinescu !

Exclamase unul dintre consumatori. Oamenii se ridicaseră în picioare uluiți. Pe ecran, un grup vociferînd.

„...să nu uităm pe Dumnezeu. Dictatorul a fugit. Armata e cu noi, poporul e cu noi...“

„Iar tu va trebui să-l reîntîlnești“ — a explodat fierbinte gîndul în tîmpla fetei.

„Fraților, sîntem liberi !“ Pe ecran, Ion Caramitru își face cruce. În bar, oamenii se privesc unii pe alții. Nu le vine să creadă.

„Nici eu nu cred“ — își zice Adriana. Și în tîmple din nou gîndul străin curge ca un lichid fierbinte făcînd-o să tremure : „...fie că a găsit altă soluție...“

„De ce aceste amintiri de fraze ?“ — se întreabă.

„Repede ! Urgent către toată lumea ! (Caramitru reintră în cadru). Dictatorul Ceaușescu a fost văzut pe direcția Otopeni ! Vrea să fugă ! Să fie oprit !“

„...și ești, cumva, implicată în această soluție, oricare ar fi ea.“

„Dar cum ?“

„Încă nu sînt sigur că misiunea lui Valentin a eșuat“.

„Să fi dorit atunci doar informații ? Dar copilul ? De ce a fost nevoie de el ? Poate voi afla odată, cîndva..."

Gîndurile se întretăiau cu repeziciune.

„Sînt generalul Guşe. Ordon... da, soldaților și ofițerilor... să fraternizeze cu poporul..."

Oh, doamne ! Oamenii se succedau rapid în fața camerelor de luat vederi.

„O, doamne ! Vorbește acum cineva. Spune ceva despre un comunicat. O, doamne !"

Adriana se clatină și se sprijină de colțul unei mese.

„Valentin ! Pe ecran e Valentin ! Făptura miserioasă pe care o iubesc ! Ce caută acolo ? Despre ce vorbește ? Nu văd, nu aud ! Nu pricep... Un front ? Salvare ? SALVARE ? Nu văd. Nu pricep..."

Un vuiet îi cuprisese urechile. Mîna ei rămînea crispată de colțul mesei. Toate începuseră să se învîrtească într-un carusel nebunesc.

„A ! Nu-l mai cheamă Valentin !

A spus acum cum îl cheamă și a repetat.

Doamne !

Îl cheamă...

Cum a zis că-l cheamă ?"

Notă : Aici se sfîrșește povestea noastră. Și pentru a spune adevărul pînă la capăt, va trebui să mai adăugăm ceva, un lucru destul de straniu întîmplat fetei la două săptămîni după revoluție. Sosită la un prieten în vizită, ea a putut viziona pe video o casetă înregistrată în timpul unei revoluții în care Valentin se pare că avusese un rol destul de important. Dar nu era un film despre revoluția română, ci despre revoluția de catifea...

Sfîrșit.

revista 467

Colecția BD
«Fergonaut»

REVIRIMENTUL BDSF-ULUI ROMÂNESC

Ca și literatura SF, după 1989 banda desenată science-fiction de la noi a înregistrat o adevărată explozie publicistică. Practic, aproape toate revistele pentru copii și tineret au început să publice, din ce în ce mai des, BDSF.

Semnalul l-a dat numărul 5 al revistei SF ORION, prima revistă apărută după evenimentele din decembrie 1989. Deși mult sub nivelul celor 4 numere anterioare, el este un special BDSF, publicînd mai multe benzi desenate : *Natură moartă cu soare și stînci*, d. Sorin Anghel (care ar fi trebuit să fie cîștigătorul premiului I al concursului BDSF ORION 1989, dacă acesta ar fi putut fi finalizat), *Detectivul Bruno*, de Radu Marian (revenind astfel la pasiunea sa dintîi, la exact 20 de ani de la cîștigarea marelui premiu al primului concurs BD CUTEZĂTORII — PIF GADGET, 1970) și *Psihotron*, de Marian Mîrescu (al cărui personaj a fost asemuit de mulți cititori cu faimoșiii „teroriști" invizibili).

În perioada următoare, și alte reviste SF au publicat BDSF-uri :

— ANTICIPAȚIA — București (*Întîlnire de 3°*, de Nicu Spireanu, *Seil*, de Victor Trifan) ;

— ALFA — Codlea (*O planetă ciudată*, de Călin Stoicănescu) ;

— SPATII ENIGMATICE — Iași (*Invazia*, de Marian Mirescu) ;

— OMICRON — Craiova (*Vizita*, de Valentin Iordache).

În mod evident, toate revistele de benzi desenate au publicat și BDSF-uri :

— la Timișoara, ALPO ȘI TIM (*Lacul păsării Wandoo*, s. M. Luca, d. Emeric Algayer), STRIP MAGAZIN (*Aventuri cu O.Z.N.*, de Radu Clețiu) și STRADA COPIILOR (*Mutanții de la stînă — țestoasele ninja*, de R. Clețiu) ;

— la Iași, APOSTROF (*Marmag*, de M. Sava), DESANT (*Vînătoarea*, s. G. Irimescu, d. Ștefan Vladimir ; *Controlul gîndurilor*, text. H. Franke, d. Mugurel Dionisie) și IMAGO (*Moai*, de Sorin Anghel, *Five o'clock*, de Radu Gavrilescu) ;

— la Deva, ONIX (*Bătălie pentru Phoenix*, s. D. Armășescu, d. Radu Ionescu) ;

— la Craiova, PRICHINDEL (*Extratereștrii*, de Cristian Ciomu) ;

— în fine, la București, CARUSEL (*Journaliana*, de Valentin Tănase, *Echipajul I.C.K.S.* și *Proteus*, ambele semnate de Sandu Florea, după scenarii de Nicolae Frînculescu). De notat că *Proteus* își va continua aventurile în paginile unui comic-book ce-i va purta chiar numele.

Cele două vechi promotoare ale BD-ului românesc, revistele CUTEZĂTORII și LUMINIȚA și-au schimbat titlurile în UNIVERSUL COPIILOR și, respectiv, BUCURIA COPIILOR, și au început să publice mai multe pagini de benzi desenate pe număr. În UNIVERSUL COPIILOR întîlnim următoarele BDSF-uri : *„Invincibilul* și *Trei luni de vacanță în trecut"*, d. Puiu Mănu, s. C. Diaconu ; *Dispariții în Orphicus* și *Aventură pe planeta Ohm*, de Gabriel Rusu ; *Inspectorul Florentin*, dotat cu puteri extrasenzoriale de scriitorul Ovidiu Zotta și desenat de Valentin Tănase ; *Popas pe tărîmul celălalt*, de Bogdan Prejoianu (cîștigător al premiului II la cel de-al treilea concurs BD CUTEZĂTORII 1980, revine puternic în arena BD-ului românesc).

O mențiune aparte și pentru revista în limba maghiară NAPSUGAR, care publică un interesant BDSF, *Sarkanyok Szuletese*, d .Feszt Laszlo.

În 1991 au apărut și două albume BDSF : *Alpo și Gera*, s. Stelu Petre, d. Valentin Tănase, are o tentă mai mult fantastică și finalul său brusc ne face să sperăm la o continuare ; *Escală pe Tobra*, de Viorel Pîrligras, a fost premiat la ROMCON '91, Buzău.

Viorel Pîrligras reprezintă un caz aparte în actuala efervescență a creației BD de la noi. Dacă o literatură de „sertar" a existat sau nu prea a existat în România, o bandă desenată de „sertar", cel puțin în cazul lui Viorel, în mod sigur a existat. Dovadă faptul că, în 1990—1991, el a publicat doar benzi desenate cu mulți ani în urmă : *Aurul planetei* (1976) în DESANT, *Noaptea erorilor* (1980) în „467", *Bîlciul* (1982) în IMAGO și chiar *Escală pe Tobra* a fost desenat în 1978. Aceste benzi desenate nu au putut vedea tiparul la vremea respectivă în special datorită mentalității retrograde că banda desenată, adresîndu-se mai ales copiilor, ar fi o chestie infantilă, apoi că „tovarășului" nu i-ar place această formă de exprimare, iar albumul nu a fost publicat datorită faptului că autorul său nu era membru al U.A.P. Toate aceste motive au fost valabile cu certitudine și pentru alți desenatori BD.

Trecînd de la creația originală la traduceri, constatăm și în acest domeniu cîteva apariții deosebite :

— *Războiul lumilor în 1938* (în original, *Saturno contro la Terra*, prima BDSF italiană, publicată în 1937, sub semnăturile lui Giovanni Scolari, F. Petrocchi și C. Zavattini) în BUCURIA COPIILOR ;

— *Batman și Robin*, în UNIVERSUL COPIILOR ;

— *Doi pe-o astronavă*, s. L. Mignacco, d. R. Rinaldi, în START 2001 ;

— *Frumoasa și bestia*, de Wallace Wood, în revista SCIENCE FICTION MAGAZIN — Bacău ;

— *Sfîrşitul periplului*, s. Jones, d. Williamson, în IMAGO ;
— *Prinţesa Pam*, s. Jones, d. Steven, în săptămînalul craiovean SITUAŢIA ;
— şi tot aici, *Partida de vînătoare*, s. Pierre Christin, d. Enki Bilal (de fapt, doar cîteva fragmente adaptate de M. Mirescu după celebrul political-fiction BD *Partie de chasse*, care a anticipat perestroika cu doi ani înainte de venirea la putere a lui Gorbaciov).

Vitalitatea BDSF-ului românesc astăzi, dovedeşte încă o dată că este genul cel mai apreciat de publicul bedefil de la noi.

Dodo NIŢĂ

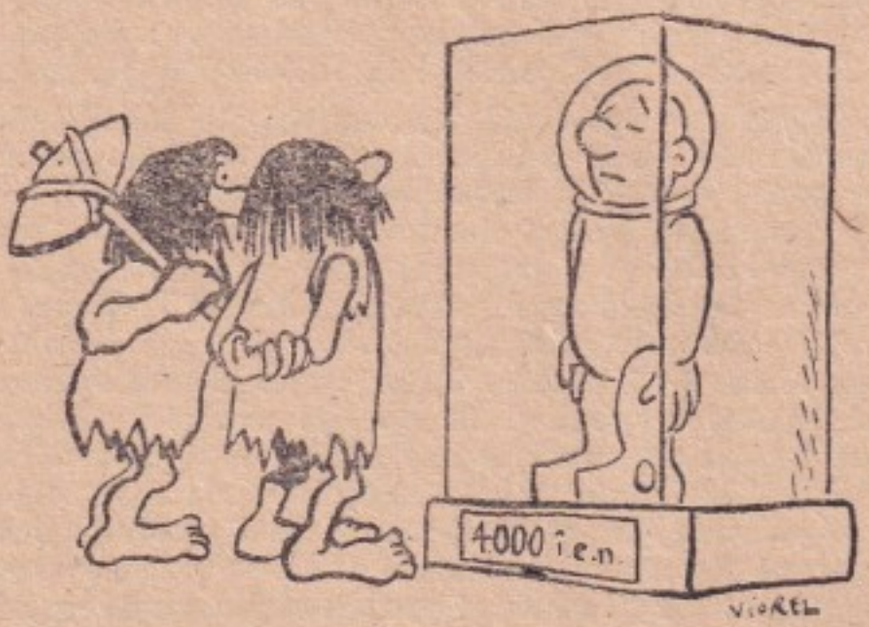

Tiparul executat la
Imprimeria „Oltenia" — Craiova
B-dul mareşal Ion Antonescu, 102
Comanda nr. 218
ROMÂNIA

ÎNALTA STATUIE

desene C-tin jurcuț
text vasile băran

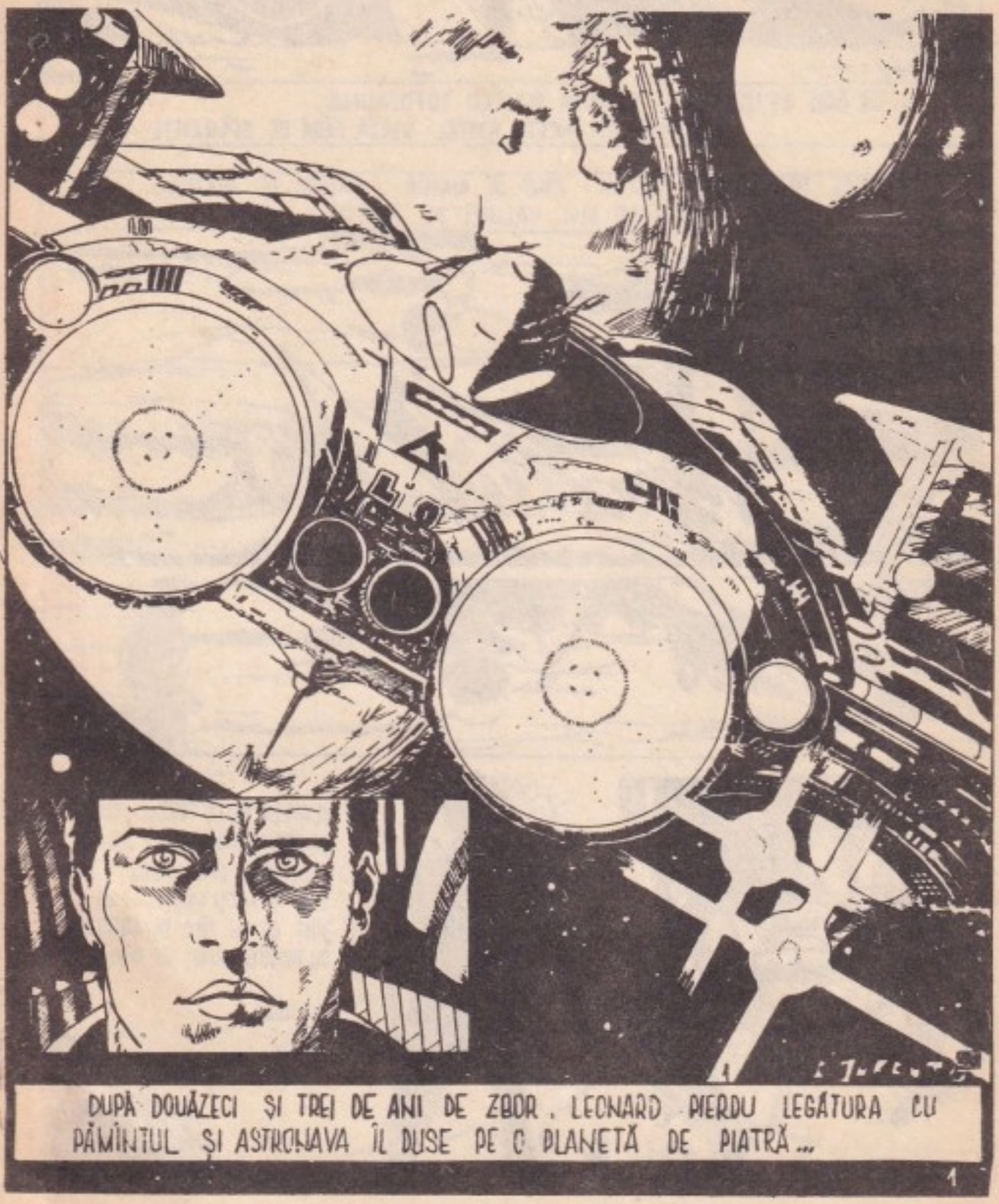

DUPĂ DOUĂZECI ȘI TREI DE ANI DE ZBOR, LEONARD PIERDU LEGĂTURA CU PĂMÎNTUL ȘI ASTRONAVA ÎL DUSE PE O PLANETĂ DE PIATRĂ...

1

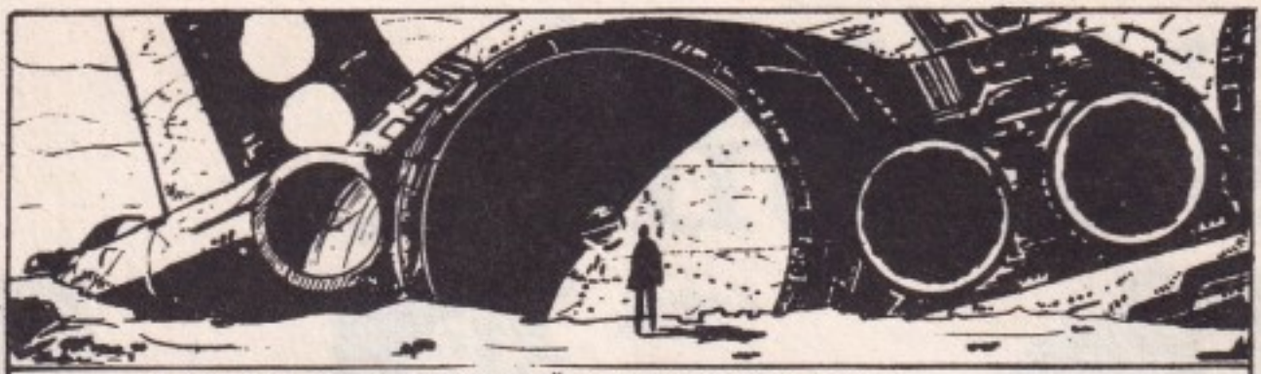

... DE CARE SE IZBI ŞI SE DEFECTĂ PENTRU TOTDEAUNA.
LEONARD ÎŞI ÎNCEPU ASTFEL VIAŢA FĂRĂ DE SPERANŢE.

PESTE TOT NUMAI PIATRĂ: CÎMP DE PIATRĂ, PĂDURI DE PIATRĂ,
RÎURI ŞI CASCADE DIN VALURI DE PIATRĂ.

ULUIREA VENI TÎRZIU CÎND, ÎN PEREGRINĂRILE SALE, LEONARD DESCOPERI UN LAC PLIN CU PEŞTI, STRĂJUIT DE UN PÎLC DE ARBORI CU FRUCTE BUNE DE MÎNCAT.

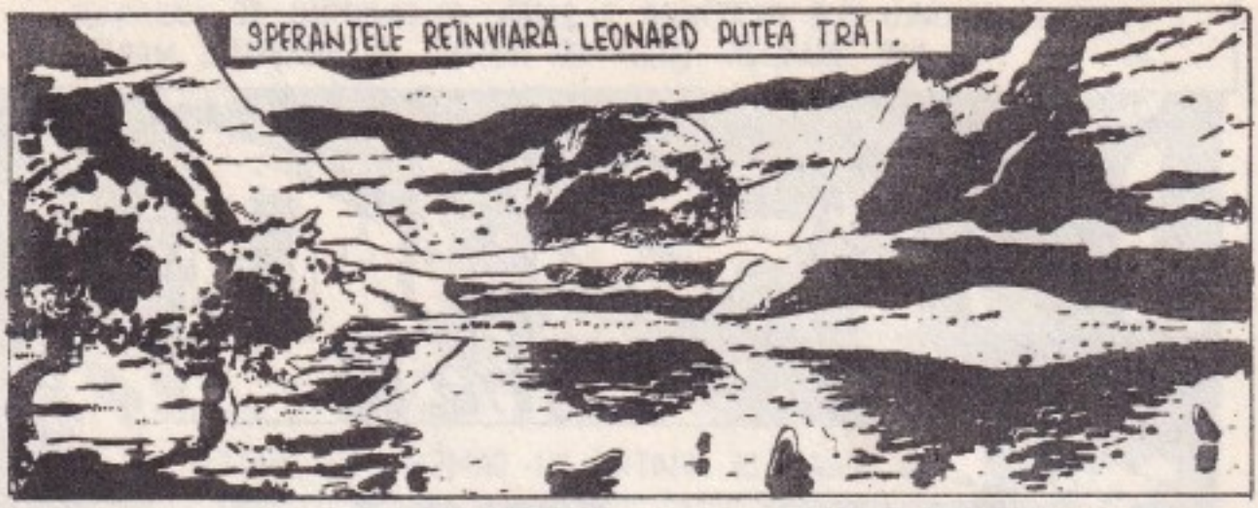

GÎNDINDU-ȘE LA OAMENI, LEONARD NU SE PUTU STĂPÎNI SĂ NU IA DALTA ȘI SĂ CIOPLEASCĂ ÎNTR-O PIATRĂ UN CHIP DE OM.

PE PLATOU ERAU ȘI ALTE STÎNCI ȘI LEONARD FĂCU DIN ELE OAMENI: ZECE, DOUĂZECI, TREIZECI, O SUTĂ DE OAMENI.

PE URMĂ, LEONARD TĂIE ÎN STÎNCĂ O ȘOSEA ȘI CONSTRUI PE MARGINEA EI VILE. DAR OAMENII ERAU DE PIATRĂ ȘI ORĂȘELUL MORT...

NUMAI EL, LEONARD, SE MIȘCA PRINTRE EI; UNEORI, COPLEȘIT DE TRISTEȚE, ARUNCA DALTA ȘI SE PLIMBA ÎNGÎNDURAT.

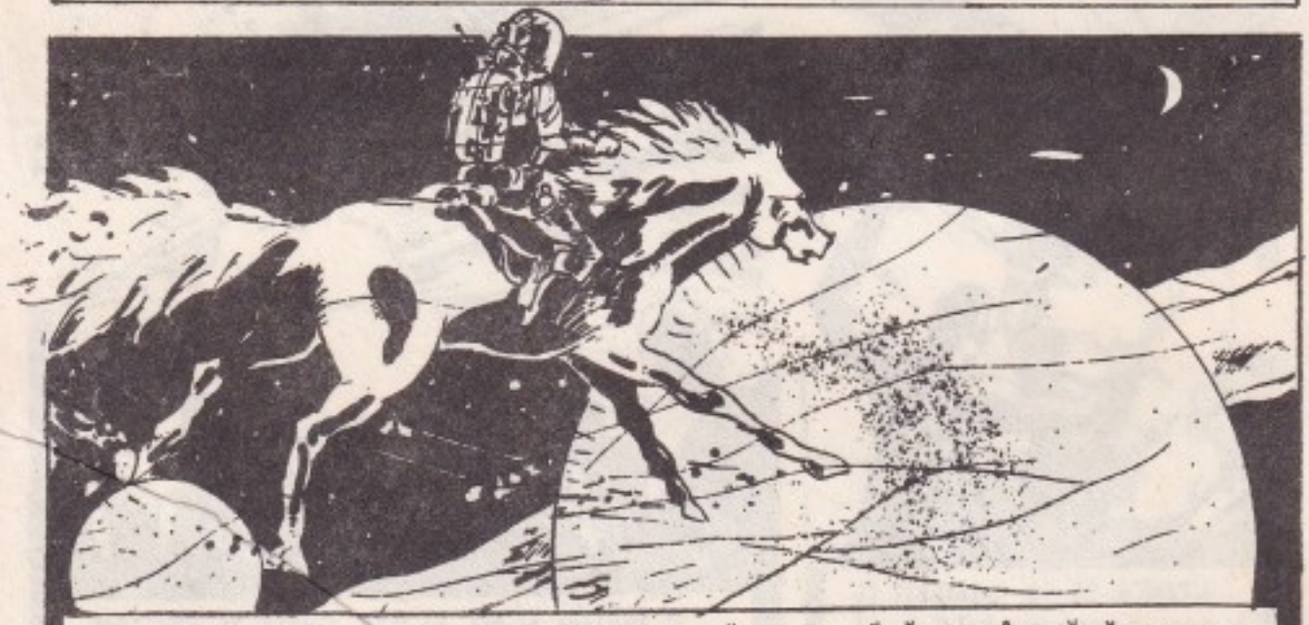

CÎTEVA ZILE MAI TÎRZIU LEONARD FĂCU UN CĂLĂREȚ. ÎN CĂLĂTORIA SA CU ASTRONAVA AVUSESE DE MULTE ORI IMPRESIA CĂ SE AFLĂ PE UN CAL, GALOPÎND CU EL.

DE ALTFEL TOT DRUMUL ACELA FUSESE ASEMENEA UNUI MIRAJ ABIA COBORÎREA PE ACEASTĂ PLANETĂ ÎL TREZISE ŞI ÎI DĂDUSE SENZAŢIA CĂ, ÎNTR-ADEVĂR, EXISTĂ:
EXIŞTI, LEONARD!
EXIST! DAR PENTRU CE?
PENTRU TINE.
PENTRU MINE NU E DE AJUNS. NU POŢI TRĂI SINGUR.
AI ZBURAT DOUĂZECI ŞI TREI DE ANI SINGUR; IA GÎNDEŞTE-TE LA TOT SPAŢIUL ACELA NESFÎRŞIT
N-AM FOST NICIODATĂ SINGUR.
DAR ACUM EŞTI.
ACUM SÎNT!

LEONARD CIOPLI CĂLĂREȚUL TOCMAI CA SĂ NU MAI FIE SINGUR. PRIN EL SIMȚEA CĂ AVEA SĂ OBȚINĂ LEGĂTURA CU PĂMÎNTUL.
ȘI SE PETRECU ACEA ÎNTÎMPLARE CARE CUTREMURĂ ÎNTREAGA PLANETĂ: CĂLĂREȚUL, SĂLTÎND ÎN ȘA, PORNI CU CALUL SĂU PESTE CÎMPUL DE PIATRĂ.
ȘI TOT ATUNCI OAMENII — STATUI CREAȚI DE LEONARD, ÎȘI ARUNCARĂ GLUGILE DE PIATRĂ ȘI ORAȘUL SE UMPLU DE VIAȚĂ. O, CE ÎMBULZEALĂ PE LOCUL ACELA ATÎT DE RECE ȘI FĂRĂ NICI UN FARMEC ALTĂDATĂ.
LEONARD DĂDU ÎN CINSTEA MARELUI MOMENT O RECEPȚIE PE MALUL ACELUI LAC LUMINAT ACUM DE CANDELABRE.
ERA O LUME! ERA O OPERĂ!
NICIODATĂ N-A FOST LEONARD MAI FERICIT.

ÎN SEMN DE RECUNOȘTINȚĂ, LOCUITORII ORAȘULUI CREAT DE EL I-AU RIDICAT O STATUIE PE CEL MAI ÎNALT MUNTE.
ATÎT DE ÎNALT ÎNCÎT PĂMÎNTENII DESCOPERINDU-I ÎNTRE TIMP URMELE AU VENIT SĂ-L IA ÎNAPOI.
DAR LEONARD RĂMASE ACOLO PENTRU TOTDEAUNA PENTRU CĂ ȘI ACOLO ERAU TOT OAMENI.

naşul

B.D. VALENTİN IORDACHE

naşul 2

VENDETTA

INDEX SF

de Mihaela și Cristian Ionescu

Note: — pentru autorii consacrați în domeniul literaturii „main stream" sînt menționate numai lucrările genului S.F., indicîndu-se „Scrieri (S.F.)" sau „Teatru (S.F.)" ; de asemenea, pentru acești autori datele biografice sînt mai succinte, în acest sens putînd fi consultate dicționarele și lucrările de specialitate ;

— dintre volumele de culegeri, au fost menționate — de regulă — numai cele editate în timpul vieții autorului, pe considerentul că astfel sînt reflectate, în bună măsură, opiniile acestuia în privința selecționării și grupării tematice a textelor ;

— pentru scrierile anterioare celei de a doua jumătăți a secolului al XIX-lea, scrieri apropiate sau asimilate genului S.F. datorită elementelor anticipative la care recurg autorii, am utilizat termenul de „Proto-S.F." (science fiction „avant la lettre") ;

— pentru indicarea echivalenței între mai multe variante de titlu pentru aceeași lucrare literară am utilizat semnul grafic (=).

— pentru titlurile ortografiate în alfabet chirilic s-a utilizat transpunerea lor fonetică în limba română ;

— în ceea ce privește ușurare identificării titlurilor de rubrici, am recurs la următorul sistem de marcare :

AANDAHL, Vance: autor făcînd obiectul unei rubrici distincte.

"ANALOG": periodic (revista, magazin, fanzin, buletin) făcînd obiectul unei rubrici distincte.

"HUGO": premiul literar S.F.

"Hugo": marcarea, în palmaresul titularului de rubrică, a premiilor primite.

"ATLANTIS", "EUROCON": activități în cadrul fandomului intern sau internațional (cenacluri sau cluburi literare, consfătuiri sau asociații profesionale).

Domeniul fantastic : marcarea scrierilor de acest gen aparținînd autorilor de S.F.

A

AANDHAL, Vance (S.U.A.; n.1944) : prozator. Scrieri (S.F.): (" Omul de pe plajă").

ABAŞELI, Aleksandra (U.R.S.S./Gruzia) : poetă; autoarea primului text S.F. în limba gruzină: "Jenşcina v zerkale"(1932).

ABĂLUŢĂ, Constantin (România; n.8.10.1938 Bucureşti): arhitect (licenţă în 1961); poet şi prozator. Teatru (S.F.):"Ultimele ştiri din planeta simetrică sau Pisica ce a salvat omenirea"(1981).

ABBOT, Edwin A. (Marea Britanie): "Flatland - A Romance of Many Dimensions" (1884); povestirea a fost iniţial publicată sub pseudonimul A. SQUARE.

ABERNATHY, Robert (S.U.A.; n.1924): licenţiat în limbi slave (1951) la Harvard University; funcţionar guvernamental. Debut în 1942. Scrieri: "Axolotl"(1953); "Single Combat"(1954); "The Fishers"(1954); "Hiers Apparent".

ABLEMAN, Paul (Marea Britanie).

ABRAMOV, Aleksandr Ivanovici (U.R.S.S.; n.1900 Moscova): absolvent al Institului de literatură şi limbi străine; publicist, critic literar şi scenarist. Scrieri (S.F.): "Ghibeli şahmat" (1926). În colaborare cu fiul său S.A.ABRAMOV a publicat: "Happy End" (1967) şi ("Călăreţii veniţi de nicăieri").

ABRET, Helga (Germania) & BOIA, Lucian (România): Studiul: "Das Jahrhundert dor Marsianer" (1984).

ABOUT, Edmond (Franţa; n.14.02.1828 Dieuze - m.10.01.1885 Paris): dramaturg, romancier şi publicist. Scrieri: "Le roi des montagnes" (1857); "L'Homme à l'oreille cassée" (1861)("Omul cu urechea ruptă"); "Le nez du notaire"(1862), "Le cas de Monsieur Guérin"(1863).

ACASANDRI, Eugen (România): "Misterul monstrului bionic"(1987).

ACERVA, J.(Spania): Antologia în 17 volume: "Antología de novelas de anticipatíon" (primul volum a apărut în 1963).

"A CINCEA DIMENSIUNE": cenaclu literar S.F. fondat la Galaţi; activitate strict pe plan local.

ACKERMAN, Forrest J.(S.U.A.; n.1916): editor, agent literar şi consilier al unor studiouri cinematografice. Este una dintre personalităţile proeminente ale fandomului nord-american; se numără printre membrii fondatori ai primei organizaţii reunind amatorii de S.F. - "Los Angeles Science Fantasy Society", înfiinţată în 1934. În anul 1932 a lucrat în redacţia unuia dintre primele fanzine din lume - "The TIME TRAVELLER" şi apoi la revista "SCIENCE FICTION DIGEST". La sfîrşitul anilor '50 devine editorul periodicului "FAMOUS MONSTERS OF FILMLAND", dedicat exclusiv filmului S.F. şi "horror". Din 1970 editează, de asemenea, versiunea americană a revistei germane "PERRY RHODAN", consacrată publicării serialului omonim. A fondat un muzeu unic în lume, cuprinzînd colecţii de cărţi, articole, periodice, lucrări de grafică şi pictură, machete, jucării şi alte obiecte legate de science fiction. În 1953 i s-a decernat *premiul "Hugo"* pentru activitatea sa în cadrul fandomului ("Number One Fan Personality"). Scrieri: "The Mute Question"(1948);

"Cosmic Report Card: Earth"(1973). Colaborări: cu Catherine L. MOORE: "Nymph of Darkness"(1935); cu Francis FLAGG: "Earth's Lucky Day" (1936). Studiu: "The Franken-Science Monsters"(1970). Pseudomin utilizat: Nick BEAL.

ACKERMANN, Diane (S.U.A.): autoare de poezii S.F.

"AD INFINITUM": fanzin editat în Spania, în cursul anului 1969.

ADAM, Paul (Franța; n.7.12.1862 Paris - m.2.01.1920 Paris):romancier. Scrieri (S.F.): "Lettres de Malaisie" (1897); "Cité prochaine" (1900).

ADAMENKO, Viktor (U.R.S.S.) & KIRILLOV, Iuri: "Pogonia" (1984).

ADAMOV, Grigori Borisovici (U.R.S.S.): "Avaria"(1935); "Oazis Solnța" (1936); "Pobediteli nedr"(1937)("Biruitorii străfundurilor");"Taina dvuh okeanov"(1938 -1939)(Taina celor două oceane"); "V stratosfere" (1938); "V Arktike budușcevo"(1941); "Izgnanie v ladîki" (1946).

ADAMS, Douglas (S.U.A.; n.1952): Ciclul "Dick Gently's Holistic Agency". Alte scrieri: "Hitch-Hiker's Guide to the Galaxy"; "The Restaurant at the End of the Universe"; "Life, the Universe and Everything".

ADAMS, Richard (Marea Britanie): "Watership Down"; "Shardik".

ADAMS, Robert (S.U.A.): Ciclul "Horseclans".

ADAMSKI, George (Polonia/S.U.A.): născut în Polonia, emigrează împreună cu familia în Statele Unite, în 1893. Pasionat de fotografie, astronomie și filosofie, și-a creat o mare popularitate în anii '50 afirmînd că a luat contact cu extratereștri de origină venusiană și că a călătorit la bordul unui O.Z.N. Relatările acestor "aventuri" au făcut obiectul cîtorva cărți, considerate de unii cercetători (Brian ASH, spre exemplu) drept povestiri S.F.: "Flying Saucers Have Landed"(1953). În colaborare cu D.LESLIE: "Inside the Space Ships"(1956);"Flying Saucers Farewell"(1961); "Behing the Flying Saucers Mystery" (1967).

ADDAMS, Peter (Germania): "Das geborgte Gesicht"(1969).

ADERCA, Felix (România; n.26.03.1891 Puiești/Vaslui - m.12.12.1962 București): poet, prozator, dramaturg, publicist, critic și eseist. Scrieri (S.F.):"Aventurile d-lui Ionel Lăcustă-Termidor"(1928); "Pastorală"(1928); "X - O, romanul viitorului"(1932) = "Orașele înecate" = "Orașele scufundate"(1965); "În valea marelui fluviu" (1955; roman preistoric). Pseudonim utilizat: Leone PALMANTINI.

ADLARD. Mark (Marea Britanie; n.1932): studii la Trinity College din Cambridge; licențiat în științe economice; a ocupat funcții de conducere în industria oțelului din Anglia. Scrieri: "Interface" (1971); "Volteface"(1972); "Multiface" (1975).

ADLER, Allen (S.U.A.): "Mach - 1".

ADMIRALSKI, Aleksandr (U.R.S.S.):"Ghenii"(1968).

ADOLPH, José B. (Peru): "El retorno de Aladino"(1968); "Mañana fuimos felices"(1975). Culegere: "Cuentos del relojero abominable" (1974). *Domeniul fantastic*: "Hasta que la muerte".

"AELITA": premiu pentru literatură S.F. acordat în U.R.S.S., începînd din anul 1983. Printre laureați se numără Vladislav KRAPIVIN, Serghei PAVLOV, Olga LARIONOVA etc. Palmaresul detaliat este prezentat în anexa "Indexului biobibliografic".

AFANASIEV, Vasili (U.R.S.S.): "Strana velikanov (1927).

AGACHI, Faur (România; n.1957): subinginer informatician. Debut în 1984 cu povestirea "Stare de zbor", publicată în "ALMANAHUL ANTICIPAȚIA"

(textul a fost scris în 1983). Alte scrieri: "Arbore genealogic" (1986); "Planeta test"(1990).

AGALOPOL, Valerian (România): "Aventura lui Gess"(1967).

AGAPIT, Marc (Franța): scriitor de serie din echipa editurii pariziene "Fleuve Noir". A publicat un singur text S.F.: "Monsieur Personne". Restul scrierilor aparțin *domeniului fantastic*: "Puzzle macabre"(1960); "Piège infernale"(1960); "Le visage du spectre"(1960); "Nuits rouges" (1961); "Opéra de la mort" (1961); "Complèxes"(1962); "Ténèbres" (1962); "Phantasmes"(1962); "Le poids du monde"(1970); "Le miroir truquá" (1974) "Le doigt de l'ombre"; "Parade des morts vivants"; "Les yeux braqués" "Le fluide magique"; "La poursuite infernale"; "Opération lunettes magiques"; "L'Antichambre de l'Au-delà"; "Une sorciere m'a dit"; "Le mur des aveugles"; "L'Appel de l'abîme"; "École des monstres"; "La dame à l'os"; "Guignol tragique"; "L'Ogresse"; "La ville hallucinante"; "Les santons du diable"; "L'Île magique"; "Agence Tous Crimes"; "Greffe mortelle"; "La guivre"; "La goule"; "La nuit du minotaure"; "Le temps des miracles"; "Le voyage en rond"; "La croix de Judas"; "La bouche de l'ombre".

AGHILL, Gordon: pseudonim utilizat de Robert SILVERBERG (S.U.A.).

AGNIHOTRI, Shatish (India): ("Monstrul din spațiul cosmic").

AGOSTINI, Ludovico (Italia; n.1536 - m.1609): Proto-S.F.: "La Republica Imaginaria"(1583-1590).

AGOSTON Hugó: pseudonim utilizat de MEDGYESI Akos (România): Antologia (în limba maghiară): "Morel találmánya"(1986).

AGRAIVES, Jean d' (Franța; n.1892 - m.1951): "Le rayon swastika" (1925); "L'Aviateur de Bonaparte" (1926); "Le sorcier de la mer"(1926-1927); "Sur la piste des dieux"(1943); "Le virus 34".

AHMETOV, Spartak (U.R.S.S.): "Lift do lupitera" (1983); "Șok"(1984). A coordonat unele volume ale seriei de antologii anuale "Fantastika" (spre exemplu, pe anii 1983, 1984 etc.).

AICKMAN, Robert (Marea Britanie)

AIKEN, John (S.U.A.): ("O lume pierdută de-a binelea").

"AILLEURS": fanzin editat în Franța (în perioada 1956-1963) de către Pierre VERSINS.

"AIR WONDER STORIES": periodic editat în Statele Unite de Hugo GERNSBACK, între anii 1929 - 1930. Redactor-șef: David LASSER. Ilustrații de Frank Paul. Ulterior, prin fuzionarea cu "SCIENCE WONDER STORIES" își schimbă titlul în "WONDER STORIES".

AITMATOV, Cinghis (U.R.S.S.): prozator. Scrieri (S.F.): ("O zi mai lungă decît veacul") (1984).

AKERS, Alan Burt: pseudonim utilizat de Kenneth BULMER (Marea Britanie): Ciclul :"Scorpio" (vezi și titlurile publicate sub pseudonimul Dray PRESCOT): "Transit to Scorpio" (1972); "The Suns of Scorpio" (1973); "Warrior of Scorpio"(1973); "Swordships of Scorpio"(1973);"Prince of Scorpio"(1974); "Wizard of Scorpio"(1976); "Secret Scorpio" (1977); "Captive Scorpio"(1978); "Golden Scorpio"(1978). Ciclul "Antares" (vezi și titlurile publicate sub pseudonimul Dray PRESCOT): "Manhounds of Antares"(1974); "Arena of Antares"(1975); "Fliers of Antares"(1975); "Bladesman of Antares"(1975); "Avengers of Antares" (1975). Ciclul "Kregen" (Vezi și titlurile sub pseudonimul Dray PRESCOT): "The Tides of

Kregen"(1976); "Renegade of Kregen"(1976); "Krozair of Kregen"(1977); "A Life for Kregen"(1979).

ALAIN, Jean-Charles (Franța): "Demain il fera jour" (1952).

ALANDSKI, P. (U.R.S.S.): "Krovavîi korall professora Oldena"(1925).

"*ALBACOR*": abreviere a denumirii Convenției Naționale Britanice S.F.; se întrunește anual, începînd din anul 1984.

ALBANI, Tiron (România; n.1892 Aiud); meșteșugar tîmplar; publicist socialist autodidact. Scrieri (S.F.): "Atlantida"(1945).

"*ALBEDO*": cenaclu literar S.F. fondat la Bîrlad, în anul 1983; activitate pe plan local.

"*ALBEDO 0.39*": cenaclu literar S.F. înființat la București; nu se cunosc detalii privind activitatea sa.

ALBEE, George Sumner (S.U.A.): "The Top"(1953).

ALBÉRÈS. René Marill (Franța; n.10.05.1921 Perpignan): profesor de literatură; romancier și ziarist. Scrieri (S.F.): "L'Autre planète". *Domeniul fantastic*: Studiul: "Nerval"(1955).

ALBESCU, Ioan Eremia (România): redactor-șef al revistei "Știință și tehnică"; a condus colectivele de redactare a antologiilor anuale "ALMANAH ANTICIPAȚIA" și, din mai 1990, coordonează revista "ANTICIPAȚIA" (seria nouă a "Colecției de povestiri științifico - fantastice", întreruptă în 1974 la nr.466).

"*ALCOR*": cenaclu literar S.F. fondat la Iași, în februarie 1968; președinte-coordonator: Eugen-Alin MUNTEANU.

"*ALCOR*": cenaclu literar S.F. înființat la București; nu se cunosc detalii privind activitatea sa.

ALCORTA, Gloria (Argentina).

ALDANI, Lino (Italia; n.1926 San Cipriano/Pavia): studii liceale; autodidact pasionat de filosofie și matematici; profesor. Debut în paginile revistei "OLTRE IL CIELO". În anul 1963 a fondat și condus periodicul "FUTURO". A scris, de asemenea, scenarii pentru radio și televiziune. Scrieri: "Trentasette centigradi"(1964)(" 37 grade");"Quando le radici"(1976)(Rădăcinile"); "Eclissi 2000"(1979); "I curiosi"; "Buona-notte, Sofia" ("Noapte bună,Sofia"); "Canis Sapiens" ("Canis Sapiens"); "L'Ultimá veritá"; "Tehnocrazia integrale" ("Tehnocrație integrală"); "Screzieto di rosso"("Împestrițat cu roșu"); "Un treno chiemato evasione"; ("Krakenul"); ("Duminică romană"); ("Mai sus de stele"); ("Malul celălalt"); ("Șah dublu"); ("Dușmanul invizibil");("Karok"); ("Viespea"); ("Vizită la tatăl meu"); "Nel segno della Luna Bianca" (în colaborare cu Daniela PIEGAI). Culegere : "Quarta dimensione" (1964). Studiu: "Fantascienza" (1961). Antologie (în limba franceză, în claborare cu J.P.FONTANA): "L'Opéra de l'apocalypse - La science fiction italienne" (1981).

ALDISS, Brian Wilson (Marea Britanie; n.18.08.1925 Norfolk): după al doilea război mondial (în timpul căruia a luptat pe frontul din Extremul Orient) a lucrat în sfera comerțului de carte, ca librar; ulterior a fost redactor literar la ziarul "Oxford Mail". Între anii 1961 -1964 a condus colecția S.F. a editurii "Penguin Books". În perioada 1964 - 1965 a fost coredactor al periodicului "Science Fiction Horizons". Debut în anul 1954 cu povestirea "Criminal Report" publicată în revista "Science Fantasy". În 1955 i s-a decernat "ex aequo" premiul II al concursului de povestiri S.F. organizat de ziarul "The Observer". *Palmares*: două premii "*Hugo*"(pentru ciclul "Hot House " în 1962 și pentru studiul "Trillion Year Spree -The

History of Science Fiction", scris în colaborare cu D.WINGROWE, în 1987; pentru același studiu cei doi autori au primit și "*Locus Award*") și un premiu "*Nebula*" (pentru povestirea "The Saliva Tree", în 1965).În anul 1987, romanul său "Helliconia Spring" a primit în Germania "*Kurd Lasswitz Preis*" pentru cel mai bun roman tradus în anul precedent.Scrieri:Ciclul "Hot House" = "The Long Afternoon of Earth" incluzînd cinci povestiri (enumerate în ordinea logică a acțiunii, nu după anii de publicare): "Hot House"(1961); "Nomansland"(1962); "Undergrowth" (1962); "Timberline" (1962); "Evergreen"(1961).Ciclul "Helliconia": "Helliconia Spring" (1982); "Helliconia Summer" (1983); "Helliconia Winter"(1985); în anul următor a primit "*British Science Fiction Association Award*").Alte scrieri : "Criminal Report"(1954); "The Father Christmas"(1955); "Outside"(1955); ("Dincolo"); "No Stop"(1955) = "Star Ship"; "Space, Time and Nathaniel"(1957); "Poor Little Warrior"(1958); "Equator" (1958) = "Wanguard from Alpha"; "Bow Down to Null "(1960) = "The Interpreter"(1961); "The Primal Urge"(1961) = "Minor Operation"(1961) ; "The Impossible Star" (1963); "Grey Beard"(1964); "The Dark Light Years"(1964); " Starswarm"(1964); "The Small Betraying Detaill"(1965); "Earthworks"(1965); "Man in His Time "(1965); "Paternel Care"(1966); "The Saliva Tree"(1966); "Heresies of the Huge God"(1966); "The Girl and the Robot with Flowers"(1966); "Lonely Habit"(1966);"The Night That All Time Broke Out"(1967); "Randy's Syndrome"(1967); "Jungle Substitute"(1967); "An Age"(1967) = "Cryptozoic"; "Total Environment"(1968); "Report on Probability A"(1968); "Supertoys Last All Summer Long"(1969); "Barefoot in the Head"(1969); "The Hand-Reared Boy"(1970); "A Solidier Erect"(1971); "Serpent Burning on an Alter"(1973); "Frankenstein Unbounded"(1973); "The Eight - Minute Hour - A Space Opera"(1974); "As Our Fatal Continuity ..." (1974); "The Hunter at His Case"(1976); "Creatures of Apogee"(1977) ("Creaturi ale apogeului"); "The Malacia Tapestry"(1978); "A Rude Awekening"(1978); "Enemies of the System"(1978); "The Other Island of Dr.Moreau"(1980); "The Brightpound Diaires"; "Visiting Amoeba"; "The Worm That Flies";"No Time Like Tomorrow";"But Who Can Replace the Man ?"(Cine poate înlocui un om ?"); "Cosmic Inferno".Culegeri: "The Canopy of Time"(1959); "Galaxies Like Grains of Sand"(1960); "The Airs of Earth"(1963); "Intangible, Inc."(1969); "The Moment of Eclipse"(1971); "New Arribals, Old Encounters"(1979); "Seasons in Flight"(1984). Studii: "Farewell, Fantastic Venus ! - A History of the Planet Venus in Fact and Fiction"(1968); "The Shape of Further Things"(1970); "Billion Year Spree - The History of Science Fiction" (1973); "Science Fiction Art"(1975); "This World an Nearer Ones"(1979); "The Pale Shadow of Science"(1985); "Trillion Year Spree - The History of Science Fiction"(1986; în colaborare cu David WINGROWE; acest studiu este o nouă variantă, revăzută și mult îmbogățită, a lucrării "Billion Year Spree" apărută în 1973); "... and the Lurid Glare of the Comet"(1986). Documentar: "Hell's Cartographers - Some Personal Histories of S.F. Writers" (1975; în colaborare cu Harry HARRISON). Antologii: "Penguin Science Fiction" (1961); "Best Fantasy Stories"(1962); "More Penguin Science Fiction"(1963) "Space Opera"(1974) "Space Odysseys"(1974); "Galactic Empires"(vol.I-1974; vol.II-1976). Antologii în colaborare cu Harry HARRISON: "Nebula Award Nr.- 2 "(1967); "The Year's Best Science Fiction"(9 volume anuale, apărute între anii 1967 - 1976); "The Astounding - Analog Reader"(vol.I - 1972; vol.II - 1973); "Nova"(4 volume anuale, apărute între 1970 - 1974); "Decade: The 1940's"(1975); "Decade: The 1950's"(1976); "Decade: The

1960's"(1977). Antologie în colaborare cu Sam J.LUNDWALL: "The Penguin World Omnibus of Science Fiction"(1986). Referințe critice: "Apertures - A Study of the Writings of Brian W.Aldiss" de David WINGROWE și Brian GRIFFIN.

ALE, G. & DE LAET, D. & RENAUD, M. (Belgia): Antologia: " Vivre l'avenir" (1977).

"ALÉM do tempo e do espaço": antologie editată în 1965 în Brazilia, cuprinzînd texte de autori brazilieni.

"ALEPH": cenaclu de literatură S.F. fondat la Bîrlad; activitate sporadică, pe plan local.

"ALERTE": periodic editat în Franța, în perioada septembrie 1977 - 1979; redactor-șef: Bernard BLANC.

ALEXANDER, Lloyd (S.U.A.; n.1924): Ciclul "Prydain" incluzînd: "The Book of Three"(1964); "The Blanck Cauldron"(1965); "Coll and His White Pig"(1965); "The Castle of Llyr"(1966); "Taran Wanderer"(1967); "The Truthful Harp" (1967); "The High King"(1968). Alte scrieri: "The Sword Dyrnwyn"(1973).

ALEXANDER, K.: pseudonim utilizat de KAROLY Sandor: ("Etajul 500").

ALEXANDER, Karl (S.U.A.): "Time After Time".

ALEXANDRE, Katia (Franța): "Histoire pour tante Annabelle"; "Le temps des masques". În colaborare cu Michel JEURY: "L'Envoyé de la planète grise"(1974); "La sonate d'un autre monde" (1976).

ALEXANDRE, Robert (Franța): Seria: "Mykyr" (1984-1985).

ALEXANDRU, Mihai (România): "Octombrie"(1982); "Prandt"(1983);"În august" (1987);"Vești din 3005"(1988);"Relatare de la Valea Seacă"(1989); "Cazul profesorului Roșatu " (1990); "Întîmplările lui Gabriel Clava"(1990). Culegere: "Cazul profesorului Roșatu"(1990).

ALEXANDRU, Tudor (România): "Romanță despre un broscoi, un diplodoc și mai multe idei răsucite"(1972).

ALEXEEV, (U.R.S.S.): "Raketa Petușkova"(1924).

"ALGOL": periodic editat în S.U.A. în intervalul noiembrie 1973 - 1978.

"ALI": revistă de aeronautică, editată în Italia în anul 1950; a publicat cu regularitate "fantezii științifice", odată cu articole de popularizare a științei.

"ALIEN": periodic editat în Italia; își încetează apariția în 1980.

"ALIEN CRITIC"(The): fanzin nord-american; inițial se intitula "Psychotic"; ulterior își modifică titlul în "Science Fiction Review". Editor: Richard GEIS.

"ALL-AMERICAN FICTION": revistă editată în S.U.A. în primii ani ai secolului XX; printre povestirile de aventuri a publicat, incidental, și texte de anticipație.

"ALL-STORY": periodic editat în Statele Unite în perioada 1905 - 1914; din 1914 apare săptămînal, intitulîndu-se "ALL-STORY WEEKLY"; în sumar sînt incluse unele povestiri cu caracter S.F.

ALLAIS, Alphonse (Franța; n.1855 Honfleur - m.28.10.1905 Paris): prozator, promotor al umorului negru și absurd. Scrieri (S.F.).: "M.E.R. - The New Moto-Elevated Road"; (Superioritatea vieții americane asupra vieții noastre")(1896); ("Adevărul despre Expoziția de la Chicago"); ("O idee luminoasă"); ("Cosmografie revoluționară"); ("Din nou recuperarea"); ("O sfîntă atracție pentru expoziția din 1900"); ("Cîțiva ingenioși"); ("Să

dezgheţăm Polul"); ("O curioasă bio-chestiune de drept"); ("Batrahomatism"); ("Culmea darwinismului"); ("Suprimarea oceanelor, mărilor, fluviilor şi, în general, a tot felul de suprafeţe lichide care împînzesc globul pămîntesc").

ALLEN, Dick (S.U.A.): Antologii de texte de critică: "Science Fiction: The Future"(1971); "Science Fiction: Reader's Guide"(1974).

ALLEN,Grand (Marea Britanie): "Pausodina"(1884); "The British Barbarians" (1895); "The Woman Who Did"(1895).

ALLEN, L.D. (S.U.A): Documentar: "The Ballantine Teacher's Guide to Science Fiction"(1975).

ALLEN, Steve (S.U.A.): "The Public Hating"

ALLEN, Woody (S.U.A.): celebru cineast şi umorist. Scrieri (S.F.):("Cum am sedus-o pe doamna Bovary pentru 20 $"); ("Groaza de O.Z.N.-uri" = "Ameninţarea O.Z.N.").

ALLIN, Michael & COVER, A.B. & SEMPLE, L.(S.U.A.):"Flash Gordon"(1980)

ALLORGE, Henri (Franţa): "La famine de fer"(1913); "Le grand cataclysme" (1922); "Ciel contre Terre"(1924).

ALLOTE DE LA FUYE, Margueritte (Franţa): Studiul: "Jules Verne - sa vie, son oeuvre"(1928).

"ALMANAH ANTICIPAŢIA": antologie anuală editată, în perioada 1982-1989, de revista "Ştiinţă şi tehnică"; coordonator: I. ALBESCU.

"ALMANAH N.-F.": antologie anuală editată în U.R.S.S. din anul 1964.

ALONSO, Rodolfo (Argentina): Antologia: "Primera antología de la ciencia-ficción latino-americana"(1970).

ALPERS, Hans Joachim (Germania; n.1943 Bremerhaven): inginer; coredactor la revista "Science Fiction Times". Antologia (în colaborare cu R.M. HAHN): "Science Fiction aus Deutschland"(1974).

"*ALPHA*": cenaclu literar S.F. al elevilor din Vatra Dornei, fondat în luna iunie 1983.

"*ALPHAVILLE*": Cenaclu literar S.F. fondat la Arad, în iunie 1981.

"*ALTAIR*": cenaclu literar S.F. fondat la Botoşani, în octombrie 1983.

ALTIERI, Guido (Italia): "L'Ultimá ficzione di B silide"(1963).

ALTOV, Ghenrih (U.R.S.S.; nr. 1926): inginer; prozator, eseist şi critic literar S.F..Scrieri: ("Supernova Aretina")(1961); ("Gata de zbor") (1961); ("Simfonia titanilor")(1961); ("Proiectantul principal")(1961); ("Circuitul basculant")(1961); ("Primul contact")(1961); ("O întrebare stanie") (1961); ("Maşina rîdea...")(1961); ("Căpitanul norocos")(1961); ("Zvăpăiaţii") (1962); "Port Kamannîh Buri"(1965); "Opaliuşcii razum"(1966); "Sozdan dlia buri"(1967); (Născut pentru luptă")(1971); "Ikar i Dedal"("Icar şi Dedal"); ("Poligonul « Rîul Înstelat »"); ("Floarea de oţel"). Culegere: "Leghendî o zvednîh kapitanah"(1961)("Legendele Căpitanilor stelari"). Colaborări cu Valentina JURAVLIOVA: "Ballada o zvezdah"(1960)("Balada stelelor"); "Puteşestvie k epiţentru polemki"(1964).

"ALVAR": premiu literar S.F. acordat anual de Conferinţa asociaţiilor S.F. din Suedia.

ALVAREZ, John ; pseudonim utilizat de Lester DEL REY (S.U.A.):"Fifth Liberty" (1943)("Libertatea a cincea").

ALVARO, Corrado (Italia; n.1895 în Reggio Calabria - m.1956 Roma): poet şi romancier. Scrieri (S.F.); "L'Uomo è forte"(1938).

ALVAREZ, Francisco (Portugalia; n.1465 Coimbra - m.1540): explorator (a efectuat călătorii în Africa - Ethiopia). Proto-S.F.: ("Comunicare adevărată despre pămînturile Preotului João da India") 1520.

"AMALTEA": fanzin editat în U.R.S.S., la Novosibirsk; redactor:M.P. MIHEEV.

AMARGO: pseudonim (?) al unui scriitor român neindentificat: "Un reporter în noua planetă Aurora sau Din virtuțile gimnaștilor "(1907).

"AMATEUR SCIENCE STORIES": fanzin editat în Marea Britanie, în 1938.

AMATUNI, G.(U.R.S.S.):"Gayana"(1963); "Paradoks Glebova"(1966).

"AMAZING DETECTIVE TALES": periodic editat în cursul anului 1930, în Statele Unite; anterior acestei date purta titlul "Scientific Detective Monthly". Editor: Hugo Gernsback. redactor-șef: David LASSER; redactor: Hector Grey.

"AMAZING STORIES": una dintre cele mai longevive periodice nord-americane (dacă primul număr era datat aprilie 1926, în deceniul al nouălea continua să apară). Printre redactorii acestei publicații s-au numărat unele personalități, cum ar fi: Hugo GERNSBACK (1926-1929), T.O'Connor SLOANE (co-redactor între 1926-1929), apoi redactor șef între 1929-1938), Raymond A.PALMER (1938-1949), Paul W. FAIRMAN (1949- 1967), Harry HARRISON (1967-1968), Barry N. MALZBERG (1968 -1969), Ted WHITE(1969) etc. Ilustrații de Leo Morey, Frank Paul, J. Allan St. John, Hans Wesso, Robert Fuqua, Stockton Mulford, Julian S. Krupa ș.a.

"AMAZING STORIES ANNUAL": volum editat în S.U.A., în anul 1927, de Hugo GERNSBACK. Ilustrații de Leo Morrey, Frank Paul și Hans Wesso.

"AMBIT": periodic editat în Marea Britanie.

"AMERICAN BOY"(The): periodic editat în S.U.A. în anii '30, dedicat exclusiv seriei "Dr. Alan Kane".

AMERY, Carl (Germania): "Das Ende der Vorsehung - Die gnadenblosen Folgen des Christentum" (1972); "Der Untergang der Stadt Passau" (1975); "Nur einen Sommer gonnt ihr Gewaltigen" (1984) ; "Das Konigsprojekt"; "Die Wallfahrer" (1986; în anul următor i s-a decernat "*Kurd Lasswitz Preis*").

AMES, Russell (Marea Britanie): Studiul: "Citizen Thomas Morus and His Utopia"(1949).

AMILA, John (Franța): "Neuf de pique"(1956) = "Le 9 de pique".

AMIS, Kingsley (Marea Britanie; n.16.04.1922 Clapham): studii la City of London School, apoi la St. John's College din Oxford; poet, prozator și critic literar. Scrieri (S.F.): "Something Strange"(1960); "The Alteration"(1976); "Mason's Life"(1979); "Russian Hide-and-Seek"(1980); "The Anti-Death League". Eseu: "New Maps of Hell - A Survey of Science Fiction"(1969). Antologii (în colaborare cu Robert CONQUEST): seria "Spectrum" (5 volume, apărute între 1961-1965). *Domeniul fantastic*: "The Green Man"(1969); ("Barcagiul").

AMNUELI, Pavel Rafaelovici (U.R.S.S).Azerbaidjan; n.1944): astrofizician, doctor în științe fizico-matematice. Debut în anul 1959 cu povestirea "Ikariya Alfa". Alte scrieri: "Vse zakonî vselennoy"(1968); "Letyașcii Oriol"(1970); "Kapli zveznogo sveta"(1980); "Segodnya, zavtra i vsegda" (1984); "20.000.000.000 let spustya..."(1984)"Preodolenie"(1984); "Zveno v țeni"(1984); "Nevinoven"(1984); "Vîșe tuci, vîșe gor, vîșe nebo..." (1984); "Idu po trasse"; "Krutizna"; "Strannik"; ("Și am auzit glasul"). În

colaborare cu R.LEONIDOV; "Prestij Nebesnoi Imperii"(1966):"Neskolko popravok k Platonu"(1966).

AMOSOV, Nikolai (U.R.S.S.): medic chirurg. Scrieri: "Zapisok iz budușcego" (1966).

"AMRA": revistă specializată în "heroic fantasy" și "sword and sorcery", editată în U.S.A. de George SCITHERS, începînd din 1958. Ilustrații de Roy G. Krenkel.

"ANALOG SCIENCE FICTION / SCIENCE FACT": revistă lunară ce apare în Statele Unite, începînd din 1960 (anterior acestei date, purta titlul "Astounding Stories"). Redactori: John W. CAMPBELL- jr. (1960 -1971), Ben BOVA (1971 - 1978) ș.a. Revistei i s-au decernat trei premii "*Hugo*" în clasa "periodice profesioniste" (în 1961, 1962 și 1963). Ilustrații de Vincent DiFate, Dean Ellis, Mike Hinge, Ron Miller ș.a.

ANANIA, George (România; n.1941): "Cel din urmă mesaj"(1963); "Limanul dragostei"(1963);"Test de fiabilitate"(1981);"Acțiunea Lebăda"(1984); "O experiență neobișnuită"(1989);"Prisăcarul"(1989). În colaborare cu Romulus BĂRBULESCU: "Constelația din ape"(1962); "Captiv în inima galaxiei"(1964);"Fîntînile" (1966 - teatru);"Ochii ei albaștri"(1967); "Statuia șarpelui"(1967); "Ferma oamenilor de piatră" (1969); "Aventură pe fluviul de hidrogen"(1971); "Paralela - enigmă" (1973); "Șarpele blînd al infinitului"(1976); "Despărțire la marele zbor" (1983 - teatru); "Recviem după singurătate"; "Uneori, marea"(1990); "Război contra sfinxului"(1990).

ANANIA, Iulia-Cornelia (România): "Joy"(1990).

ANAVI, Ádám (România; n.1909 Turda): licențiat în filosofie; profesor de liceu; poet. Poezia (S.F.)"Biblioteca Universalis". Volumul de poezii: "Etika és kibernetika"(1970).

ANCEAROV, Mihail (U.R.S.S.): pictor. Scrieri: "Soda-solnțe"(1965); "Zolotoi dojdi"(1965); "Teoria neveroyatnosti"(1965).

ANDERSCH, Alfred (Germania/Elveția; n.1914 München - m.1980 Berzona/Tessin): "Ein Auftrag für Lord Gloucester"(1958). Culegere: "Geister und Leute"(1958).

ANDERSON, Poul (S.U.A.;n.25.11.1926 în Pennsylvania): licențiat în fizică al Universității din Minnesota (1948). Debu în anul 1947 cu povestirea "Tomorrow's Children", publicată în revista "Astounding Stories". Deține 6 premii "*Hugo*" ("The Longest Voyage" în 1961, "No Truce with the Kings" în 1964, "The Sharing of Flesh" - 1969, "The Queen of air and Darkness" - 1972, "Goat Song" - 1972, și "Hunter's Moon" - 1979) și 3 premii "*Nebula*" ("The Queen of Air and Darkness", "Goat Song" și "The Satun Game").Scrieri: Ciclul "Guardians of Time" incluzînd cinci povestiri publicate între 1954-1959 și, ultima, în 1983: "Time Patrol " (1954) ("Patrula timpului"); "Brave To Be a King";"The Only game in Town" ; "Delenda est" (1953);"Time Patrolman"(1983) Ciclul "Flandry Saga" = "Agent of the Terran Empire" grupează titlurile: "The Game of Glory"(1958); "Ensing Flandry"(1966); ("Tigrul ținut de coadă"); ("Războinicii de nicăieri"); ("Inamici onorabili");("Mesajul secret"); ("Vînătorii din Grota cerească"); ("Flagelul stăpînilor"); "The Game of Empire"(1984). Ciclul "Hoka": "Earthman's Burden"(1957); "Star prince Charlie"(1975). Alte scrieri: "Tomorrow's Children" (1947; în 1961 a fost inclusă în nuvela "Twilight World") ; "Logic" (1947); "The Star Beast" (1950); "The Helping Hand"(1950); "Ghetto" (1950); "Lord of Thousand Suns"(1951); "Vault of Ages"(1952) "Sam Hall" (1952); "When Half Gods

Go"(1953); "Night Piece " (1953);"Three Hearts and Three Lions" (1953); "Brain Wave" (1954); "The Broken Sword" (1954); "The Man Who Came Early"(1955); "The Long Way Home"(1955); "Star Ways"(1956); "Superstition" (1956); "The Peace mongers" (1956); "The Long Remembering" (1956); "Survival Technique" (1956) "Planet of No Return"(1956); "Call Me Joe"(1957); "War of Wing Men"(1958) = "The Man Who Counts"; "Backwardness"(1958); "The Snows of Ganimede " (1958): "The Enemy Stars" (1959); "Sky People" (1959); "War of Two Worlds"(1959); "Virgin Planet" (1959); "The High Crusade"(1960); "The Longest Voyage"(1960); "Progress"(1961); "My Object All Sublime" (1961)("Prea sublima mea misiune"); "Twilight World"(1961);"Orbit Unlimited"(1961); "After Doomsday"(1962);"Let the Space Man Beware"(1963) "No Truce with The Kings"(1963);"Shield (1963);"The Three Cornered Wheel" (1963); "Trader to the Stars" (1964); "Three Worlds To Conquer"(1964); "The Star Fox"(1965); "The Corridors of Time"(1965);"World Without Stars"(1966); "The Trouble Twisters"(1966); "Eutopia"(1967); "The Sharing of Flesh"(1968); "Satan's World"(1968); "Kirie"(1968)("Kirie"); "Operation Changeling"(1969);Three Will Be Time" (1969); "Journey's End"(1970); "Tau Zero"(1970); "The Queen of Air and Darkness"(1971);"The Byworlder"(1971); "Operation Chaos"(1971); "The Dancer from Atlantis"(1972); "Goat Song"(1972)); "Wings of Victory"(1972)("Aripile victoriei"); "Fortune Hunter"(1972); "The Pugilist"(1973); "The Merman's Chidren"(1973); "The Day of Their Return"(1973); "Hrolf Kraki's Saga"(1973); "Mirkheim" (1977); "Hunter's Moon" (1978); "The Saturn Game" (1981); "The Sorrow of Odin the Goth"(1983); "Orion Shall Rise"(1983); "The Game of Empire" (1985); "The Light"; "The Makeshift Rocket"; "Un Man"; "Interloper"; "Gypsy"; "The Martian Crown Jewels"; "Beyond the Beyond"; "Rebel World's"; "The Valgolian"; "The Prospectors"; "Poor Victory"; "Amirality"; "Well Coming"; "Space Pirates"; "Arsenal"; "Prisoners"; ("Stare de urgență"); ("La încrucișare de drumuri"); ("Interdicție de sejur"); ("Naufragiații timpului"); ("Ultima binefacere"); ("Ciclu genetic") ("Jocurile sînt făcute"); ("Chiar dacă rămîne numai unul..."); ("Gangsterii legali"); ("Pe aripile timpului"); ("Dușmanul necunoscut"); ("Faunul"); ("În umbră"); ("Decalaj orar"). Culegeri: "The Earth Book of Stormgate" (1978); "Time and Stars". Studiu (para-S.F.)"Is There Life on Other Worlds ?"(1963).

ANDERSON,SUSAN & McINTYRE, Vonda (S.U.A.): Antologia: "Beyond Equality"(1976).

ANDERSON, William C. (S.U.A.); "ADAM M - 1" (1964).

ANDIOL, Max (Franța): "Le paradis des hommes - roman des temps prochains"(1903).

ANDJELCOVICI, Milivoj: ("Întoarcerea de pe planeta Ei Bi").

ANDJELKOVIC, Ramiro (Jugoslavia): "Varnica"(1986).

ANDRAE, Johann Valentin (Germania): Proto-S.F.: "Reipublicae Christianopolitanae descriptio"(1619).

ANDRAU, Marianne (Franța): "Les faits d'Eiffel".

ANDREESCU, Dumitru Ștefan (România): Ofițer superior, inginer specializat în domeniul rachetelcr și astronauticii; autor a numeroase lucrări tehnice de specialitate și de popularizare a cunoștințelor legate de cucerirea cosmosului. Printre cele din urmă poate fi menționată lucrarea (pseudo)literară "Vă scriu din gara cosmică"(1959).

ANDREESCU, Mariana (România): scenariul radiofonic: "Misiunea cosmonavei Argo - 7 "(1983).

ANDREEV, Kiril K.(U.R.S.S.): Antologia: "Novaya signalnaya"(1963). Studiul: "Jules Verne - Cele trei existențe ale iui Jules Verne"(1960).

ANDREI, Petre (România ; n.1891 Brăila - în 1940 se sinucide în timpul terorii legionare): filosof, sociolog și om politic. Eseul:"Problema fericirii"(1919-1921).

ANDRES, Stefan (Germania; n.1906 Breitwies): "Wir sind Utopia" (1943).

ANDREVON, Jean-Pierre (Franța; n.1937 Grenoble): studii de belle-arte: profesor de desen. Debut în 1968, în paginile revistei "Fiction". Deține un "*Grand Prix de la sience fiction française*" (în 1982) pentru povestirea "La fée et le géomètre". Scrieri: "Les hommes-machines contre Gandahar" (1969); "Le temps du grand someil" (1971); "Le lointain voyage" (1971); "Le grand combat nucléaire de Tarzan" (1971); "À moi, les étoiles !" (1971); "La Princesse Myope du Building Pourpre" (1973); "Epilogue, peut-être" (1973); "Le temps des grandes chasses" (1973); "Huit communiqués sur la guerre totale ordinaire" (1974); "Mégalomaniaque" (1975); "Le vallon" (1975); "Ils sont rêvé..." (1975); "Le monde enfin" (1975); "Le désert du monde" (1977); "L'Oreille contre les murs" (1981); "La fée et le géomètre"(1981);"Cauchemar... cauchemars!" (1982);"Il faudra bien se résoudre à mourir seul" (1983);"Le travail du furet à l'interieur du poulailler" (1983); "Supçons sur Hydra" (1984); "Le premier hybride"(1985);"Les rétombés"; "Scant"; "Le miroir de Persée";"Impossible amour"; "Le visage"; "La peau d'un chien et les yeux d'une femme"; "Le château du dragon"; "Régression"; "Reseau"; "Ainsi vont les jours"; "Adaptation"; "Le dernier dinosaure"; "Un petit saut dans le passé"; "Opération de routine" ("Operație de rutină");"Heureusement, Ulla...") ("Din fericire, Ulla..."); ("Jerold și pisica"); ("Porțile de fier").Culegeri: "Aujourd'hui, demain et après" (1970); "Cela se produira bientôt" (1971); "Repères dans l'infini" (1975); "C'est tous les jours pareil" (1977); "La mémoire transparente" (1978);"Paysages de mort"(1978); "Dans les décors truqués" (1979); "Des îles dans la tête" (1982); "Néutron" (1982); "C'est arrivé, mais on n'en rien su" (1984).Antologii : "Retour à laTerre" (4 volume, apărute între 1975-1979); "Compagnons en terre etrangère"(vol.I-1971; vol.II-1981). În colaborare cu P.COUSIN: povestirile "L'Immeuble d'en face" (1982) și "Hôpital Nord" (1983), precum și culegerea "Gare Centrale" (1986).Pseudonim utilizat: Alphonse BRUTSCHE.*Domeniul fantastic*: "Le reflux de la nuit".

ANDREWS-senior, Arlan Keith (S.U.A.):"Science Fiction"(1982)("Science fiction").

ANDREWS, L.& KARLINS, M. (S.U.A.): "Gomorrha".

ANDRIAN, Ruxandra (România): "Arconax(1986).Ulterior a publicat sub semnătura ANDRIAN-CECIU.

ANDRIAT, F & SMIT LE BENEDICT, J.-C.(Franța): "Juridiction zéro".

ANDRIEȘ, Alexandru (România); "Reportaj"(1982).

ANDRIȚOIU, Alexandru (România; n.8.10.1929 Vășcău/Bihor): studii de filologie; poet și publicist.Scrieri (S.F.):"Elixirul tinereții"(1964).

ANDRIȘAN, Rodrig (România): "O crevasă în timp"(1989).

"*ANDROMEDA*": cenaclu literar S.F. fondat la Rădăuți, în martie 1983;nu se cnosc amănunte privind rezultatele activității sale.

ANDRONESCU, Claudia (România): "Zborul rămîne deschis"(1983).

ANDRU, Vasile (România): "Stimaţi zburători, bine aţi venit !"(1985); Oraşul din marginea pustiei"(1989).

ANDY, Alexandru (România/Israel) & SAVA, Octavian (România): " Pisica din Baskerville"(1957).

ANESTIN, Victor (România; n.17.09.1875 Bacău -m.7.11.1918 Bucureşti):astronom şi autor a numeroase lucrări de popularizare a cunoştiinţelor ştiinţifice. În anul 1908 a fondat Societatea Astronomică Română "Camille Flammarion". Între anii 1909-1912 a editat prima revistă de astronomie din ţara noastră; între anii 1912-1916 a condus "Ziarul călătoriilor şi al ştiinţelor populare". Este considerat a fi primul autor român specializat în science fiction.Scrieri: "În anul 4000 sau O călătorie la Venus" (1899); "O tragedie cerească - poveste astronomică" (1914); "Puterea ştiinţei sau Cum a fost omorît Războiul European" (1916).

ANFILOV, Gleb (U.R.S.S.;n.1923): studii universitare încheiate în 1950;ziarist şi autor de lucrări de popularizare. Scrieri :("Aripi")(1959); ("Întoarcerea din cosmos")(1959).

ANGELESCU, Victoria (România; n.1955 Bucureşti): membră a colectivului de copii care a compus povestirea "Vasul ce plutea pe mare" (1970).

ANGHELOV, Dimităr (Bulgaria): "Zemlyata ghibel"(1956).

ANGIOLETTI, Giovanni Battista (Italia; n.1896 Milano-m.1961 Roma):prozator şi editor .Scrieri (S.F.): "Il giorno del Giudizio"(1927).

ANIBAL, Boris (U.R.S.S.): "Moryaki Vselennoi"(1940).

ANOUILH, Jean-Marie-Lucien-Pierre (Franţa; nr.23.06.1911 Bordeaux): Studii de drept; dramaturg şi regizor.Teatru (S.F.): ("Povestea domnului Mauvette şi a sfîrşitului lumii").

"ANSIBLE": Fanzin editat în Statele Unite de către Dave LANGFORD;în 1987 a primit premiul "*Hugo*" la categoria "fanzine".

ANSTEY,F.: pseudonim reprezentînd pe Thomas Anstey GUTHRIE (Marea Britanie; n.8.08.1856-m.10.03.1934):umorist. Scrieri (S.F.): "Vice Versa" (1882); "The Time Bargain"(1891).

"ANTARES" (Franţa): revistă trimestrială de science-fiction editată (din 1981) de Jean-Pierre Moumon. Publică prozele unor scriitori reprezentativi de SF din peste 20 de ţări (inclusiv România: Gheorghe Săsărman, Mihail Grămescu precum şi un articol intitulat "Où on est dans la s.f. roumanie?" - în nr. 20), interviuri, studii, informaţii internaţionale. Editează şi suplimente de benzi desenate.În 1982 a primit premiul *EUROCON* pentru cea mai bună revistă europeană de science-fiction.

"*ANTARES*": cenaclu de literatură S.F. fondat în mai 1981, la Braşov.

"*ANTARG*": cenaclu literar S.F. fondat la Piteşti.

ANTHONY, John:pseudonimul lui John CIARDI (S.U.A.; n.1916): "The Hypnoglyph"(1951).

ANTHONY, Piers: numele sub care a publicat Piers Anthony Dillinger JACOB (Marea Britanie/S.U.A.;n.1934 Oxford): a căpătat cetăţenia americană în 1958; a predat literatura engleză la "Admiral Farragut Academy", ulterior activînd în domeniul comunicaţiilor.Debut în anul 1963.Scrieri: "Chton"(1967); "Sos the Rope" (1968, povestire pentru care a primit "*Pyramid Award*"); "Omnivore" (1968); Macroscope" (1969); "Orn" (1970); "Prostho Plus" (1971); "In the Barn"(1972); "Var the Stick"(1973); "Neq the Sword"(1975); "Phtor"(1975); "Ox"; "Battle Circle";"Cluster"; "Crewel Lye"; ("Infinitul ţăndări"); (Juxtapunere").În colaborare cu

R.E.MARGROFF: "The Ring"(1968); "The E.S.P. Worm"(1970).

"ANTICIP": Periodic de literatură S.F. redactat în limba esperanto.

"ANTICIPATIÓN": periodic editat în Spania, în perioada 1966 - 1967 (au apărut numai 7 numere); redactori: Domingo SANTOS și Luis VIGIL.

"ANTICIPATION or the Voyage of an American in England, in the year 1899":povestire proto-S.F. publicată în Anglia, în anul 1781, fără menționarea numelui autorului.

"ANTICIPATIONS": periodic editat în Belgia; au apărut numai 14 numere, primul purtînd data de 25 septembrie 1945 (este prima revistă de S.F.în limba franceză).

"ANTICIPAȚIA": titlul sub care și-a reluat apariția (în luna mai 1990)"Colecția de povestiri științifico-fantastice": primul număr al noii serii este 467; revista este condusă de un colectiv redacțional compus din Ioan ALBESCU (redactor-șef), Gheorghe BADEA (redactor șef adjunct) și Viorica PODINĂ (responsabil de colecție).Ilustrații de Emil Bogos , Valentin Tănase, Dan Coroiu, Ioan Mihăescu, Marius Ghergu, Lucian Pop, Călin Popovici ș.a.

ANTIM, Val (România): debut în anul 1990 cu povestirea "Albastru și portocaliu într-o lumină argintie, Clementina", publicată în revista "Helion".

ANTIM, Mihu: pseudonumul lui Mihai CONSTANTIN (România; n.13.04.1947 București): studii liceale ; funcționar; autor de proze S.F. și caricaturist "naiv".Debut în C.P.S.F. Scrieri: "Restul n-a fost tăcere"(1968); "Intoarcerea lui King Kong"(1971); "Dialog necunoscut"(1971); "Labirintul timpului"(1973); "Un oltean în Lună"(1974); "Alt dialog necunoscut".

ANTOCI, Marin V.(România; n.1956 Ștefănești/jud. Botoșani): membru al grupului de copii care au compus, în colectiv, povestirea "Vasul ce plutea pe mare"(1970).

ANTOHI, Sorin (România; n.20.08.1957): licențiat (1984) al Facultății de filologie din Iași - secția engleză/franceză (lucrarea de licență a fost intitulată "Characters of Apocalypse in American Literature");profesor; după Revoluție , a fost numit în conducerea Ministerului Învățămîntului și Științei; prozator și critic literar S.F.; Eseul:"Utopia: Discurs asupra obiectului".

"ANTOLOGIA brasileira do ficção-cientifica": antologie de texte de autori locali, editată în Brazilia în anul 1961.

ANTON, Emile (Franța): "On se bat sur la Lune".

ANTON, Robert (Franța): "Avant le premier jour"(1960).

ANTONIO, E.del: vezi DEL ANTONIO, Eberhardt (Germania).

ANTONOV, G.(U.R.S.S.): " Ortis - Desyataya planeta "(1978).

ANVIL, Christopher : pseudonimul lui Harry C. CROSBY (S.U.A.).Debut în 1956 cu povestirea "The Prisoner", publicată în revista "Astounding Stories ". Alte scrieri: "Mind Partner"(1960); "The Day the Machines Stopped"(1964); "Sabotage"(1966); "Warlord's World"(1975).

APPEL, Benjamin (S.U.A.): Studiul:"The Fantastic Mirror: Science Fiction Across the Ages"(1969).

APPIANI, Virginio (Italia): "I segreti della morta"(1902).

APOLLINAIRE, Guillaume: pseudonimul lui Wilhelm Apollinaris de KOSTROWITZKI (Franța; n.26.08.1880 Roma - m.9.11.1918 Paris): poet, prozator și critic de artă, adept al modernismului; combatant în primul război mondial. Scrieri (S.F.): "Le surmâle" (1905); "Le toucher à

distance" (1910) ("Pipăitul la distanță"); "Le guide"; "Le cigare romanesque";"La lèpre";"Cox-City";"Un beau film". Culegere: "L'Amphion faux messie ou Histoires et aventures du baron d'Ormessan". Colaborările cu James ONIMUS au fost publicate sub pseudonimul comun Henri DESNAR. *Domeniul fantastic:* "La disparition d'Honoré Subrac"; "Le matelot d'Amsterdam"; "Le passant de Prague"; "La rose d'Hildesheim". Culegere: "L'Hérésiarque et Cie" (1910).

"APOLLO": fazin cu existență efemeră, editat în Belgia în anii '70.

"APOLLO": premiul literar, acordat în Franța de către un juriu format din scriitori, critici și specialiști în domeniul S.F. celui mai bun roman S.F.(original sau tradus) editat în cursul anului respectiv.*Palmaresul* este prezentat în anexă.

APOSTOLIDES, Alex (S.U.A.; n.1923): "Sandy Had a Tiger"(1958).

APPLETON, Victor: pseudonim reprezentînd pe H.R.Garis (S.U.A.): Seria : "Tom Swift".

APRIL, Jean-Pierre (Canada/Quebec): "La machine à explorer la fiction"; Culegere: "Télétotalité"(1984).

ARABESKOV, Lev (U.R.S.S.); "Konkurs mistera Gonkinsa"(1924).

ARAGONES, Edmundo Domingues (Mexic): ("Arborele magic").

ARAMATA, Hiroshi (Japonia): Ciclul (în 10 părți): ("Povești despre Orașul Imperial") (1987; Premiul "*Seiunshô*").

ARAMĂ, Horia (România; n.4.11.1930 Iași): absolvent al școlii de literatură "Mihai Eminescu"; poet și prozator. Debut în anul 1964 cu povestirea "Omul care are timp (revăzută ulterior în 1966 și 1974).Alte scrieri: "Prietenul BIP" (1964); "Femeia cosmică" (1965 - teatru); "Cazul lui Tric Laurentin" (1966); "Focuri de artificii" (1966);"Pălăria de pai" (1966); "Moartea păsării - săgeată" (1966); "Eșecul" (1966); "Pianul preparat al lui Electronicus" (1966); "Titi și furtuna solară" (1966); "Lumile stau de vorbă" (1966); "Spirala vie" (1967);"Cosmonautul cel trist" (1967); "Ciumatul" (1967); "Cameleonul" (1967); "Minciuna" (1967); "Forma" (1967); "Controversata problemă a lui zero" (1967); "Nu în fața oglinzii" (1969) "Țărmul interzis: (1972);"Vînătorul" (1972); "Liniște în eter" (1972); "Un brad în cosmos" (1974); "Memorie" (1974); "Greșeli de tipar" (1974); "Dorința" (1974); "Peluza" (1974); "Complotul" (1974); "Reminiscența" (1974); "Visul" (1974); "Noua Cartagină (1974); "Vizitatorul" (1974); "31 martie" (1974); "Plimbare în doi" (1974); "Hoțul de buzunare" (1974); "Transmisia" (1974); "Verde Aixa" (1976); "Joc de societate" (1976); "Cetatea soarelui" (1978); "Planeta Urîtă" (1978); "De la catedră" (1983); "Înaltă dresură" (1983); "Audiență publică" (1983); "Morbul" (1983); "Probabilitate unu" (1983); "Test" (1984); "Planeta celor doi sori" (1985); "Catacombele"; "Ora de lectură" (1989); "Nici măcar o criză" (1990). Culegeri: "Moartea păsării - săgeată" (1966); "Cosmonautul cel trist" (1967); "Pălăria de pai" (1974); "Dincolo de paradis" (1983). Studii: "Colecționarul de insule" (1981); "Insulele fericite: (1983).*Domeniul fantastic*: "Dumnezeu umbla desculț" (1968); "Cititorii în ziduri" (1975); "Cartea pe care nu am scris-o" (1975); "Bazarul" (1975); "După beție" (1975); "Incident în catedrală" (1975); "Cavalerul albastru" (1975); "Jocuri de apă" (1975); "Castanietele negre" (1975); "Pană de lumină la Escorial" (1975); "Toaleta matinală a străzii" (1975); "Scenă cu evantai" (1975); "În zori,cînd au loc execuțiile" (1975); "Autodafé" (1975); "Sala de așteptare" (1975); "O legendă" (1975); "Portolak" (1975); "Pretext pastoral" (1975). Culegere: "Jocuri de apă" (1975).

ARAMĂ, Ion (România; n.18.10.1936 Bucureşti): absolvent (1954) al Liceului de marină din Galaţi, apoi licenţiat (1964) al Facultăţii de limbă şi literatură română; ofiţer do marină; prozator şi publicist. Scrieri (S.F.):"Stăpînul oceanului"(1971).

ARANGO, Angel (Cuba):"A dónde van los cefalomos?"(1964);"El planeto negro"(1966);"Robotomaquia"(1967); "El fin del caos llega quietamente:" (1971).

ARBEL, IIII & BELL, Trudy E.(S.U.A.): "Harem"(1979).

ARBES, Jakub (Austro-Ungaria/Bohemia):ziarist; Unul dintre pionierii anticipaţiei cehe.

"ARBRE À CAME"(L'): fanzin editat în Belgia, începînd din ian.1976

ARCADIUS (Franţa): pseudonimul lui Alain Hilleret (n.1932). "La bête"(1960);"La Terre endormie"(1961); "Planète d'exil"(1963).

ARCAŞU, Dan: pseudonim utilizat de Dan D. FARCAŞ (România): "Vega"(1966); "Sfinxul din Crucea Sudului"(1966); "Marea Spirală aşteaptă"(1967); "Legendă despre cosmonaut"(1967); "Pînă în zori...".

ARDAN, Eduard (România): clown la Circul din Bucureşti. În colaborare cu Cezar Ţipa: "Uluitorul unsprezece" (1968); "Iartă-mă, Antonio Ferrera!" (1969).

ARDELEAN, Florian (România): "Filmul"(1987).

ARDISSON, Thierry (Franţa):"La Bible".

ARDREY, Robert (U.S.A.): "World's Beginning"(1944).

ARELSKI, Graal (U.R.S.S.): "Observatoriya professora Daghina" (1925); "Dva mira" (1925);"K novomu Solnţu" (1925); "Pogarok selenitov"(1926); "Celovek Pobîvavşii na Marse"(1927).Culegere: "Povesti o Marse"(1925).

ARGENT, R.G.(Marea Britanie): Proto-S.F.:("Pompierii în anul 1966") (1866).

ARGHEZI, Tudor: pseudonimul lui Ion N. THEODORESCU (România; n.21.05. 1880 - m.14.07.1967 Bucureşti): unul dintre cei mai mari poeţi ai literaturii române;prozator şi dramaturg; Scrieri (S.F.): "Tablete din ţara lui Kuty"(1933);"În preistoric"(1935); "Zburătorul"(1937); "Umbra albă"; "Vadul Muierilor".Versuri (S.F.): "Rugă de seară"; *Domeniul fantastic*: "Cimitirul Buna-Vestire"(1936);"Luna";"Toader"; "Asasinul"; "Artă aplicată";"Maternitate"; "Grafit."

ARGENSON, René Louis de Voyer d' (Franţa; n.1694 - m.1757): om politic (ministru de interne între 1744-1747); prieten intim al lui VOLTAIRE.Lucrarea "Memoires" (9 volume, publicate postum abia în 1859-1867) conţine unele elemente proto-S.F.

"ARGENTINOS en la Luna"(Los) antologie de texte de autori locali, editată în Argentina în anul 1968.

"ARGEŞ"; revistă literară editată la Piteşti; a publicat de 2-3 ori pe an un supliment S.F. intitulat "Biblioteca anticipaţia".

"ARGONAUT": supliment literar cuprinzînd texte S.F. şi de aventuri editat trimestrial de revista "Convorbiri Literare" din Iaşi; în perioada 1983-1986 au apărut 12 numere (ulterior, în octombrie 1987 a apărut nr. 13, şi ultimul).

"ARGONAUT": cenaclu de literatură S.F. şi fantastică, activînd pe lîngă Casa de cultură a tineretului din Tîrgovişte; editează revista "Pronitron".

"ARGOSY": periodic editat în Statele Unite între anii 1888 - 1917 (anterior anului 1888 purta titlul "The Golden Argosy"); a publicat uneori texte de

S.F.

ARGYRE, Gilles d': Pseudonim utilizat de Gérard KLEIN (Franța): "Chirurgien d'une planète" (1960); "Les voiliers du soleil"(1961); "Le long voyage"(1964); "Les tueurs du temps" (1964); "Le sceptre du hasard" (1968); "Le rêve des forêts".

ARITON, Nicolae N.(România): "Hoții de mai tîrziu"(1985).

ARITSUNE, Toyota (Japonia).

ARJAK, Nikolai: pseudonim reprezentînd pe scriitorul sovietic disident Iuri DANIEL; în anii '70 a fost expulzat, stabilindu-se în Franța.Scrieri (S.F.): "Govorit Moskva".

"ARKHAM SAMPLER"; revistă editată în Statele Unite în perioada 1948-1949 (au apărut 8 numere), consacrată-în principal-reeditării și comentării operei lui H.P.LOVECRAFT. Editor/redactor: Donald WANDREI.

ARKIN, Alan (S.U.A.): "People Soup"(1958).

ARLEQUIN, Empereur de la Lune": povestire proto-S.F. tipărită în Franța,în anul 1684, fără indicarea numelui autorului.

ARLT, Roberto (Argentina; n.26.04.1900 Buenos Aires - m.26.06.1942 Buenos Aires): ziarist, romancier și dramaturg. Scrieri (S.F.); "Viaje terribile";("Luna sîngerie").*Domeniul fantastic*: "El juquete infernal"(1926); "Los siete locos" (1929);"Los lanzallamos" (1931); "El amor brujo" (1932).Culegeri: "El jorobadito" (1933); "El criador de gorillas" (1936).Teatru: "300 milliones" (1936); "El fabricante de fantasmas" (1936); "Saverio elcruel" (1936); "La isladesierta" (1938); "La fiesta del hierro" (1940); "El desierta entra en la ciudad" (1942).

ARMANDY, André (Franța): "Rapa-Nuï " (1923); "Le grand crépuscule" (1929); "Le démon bleu".

ARMANI , Dario (Italia): pseudonim utilizat de Armando SILVESTRI.

ARMEN, Guy d'(Franța): "Les troglodytes du Mont Everest"(1930); "Les géants du Lac Noir"(1932).

ARMFELT , B.K. (U.R.S.S.): "Prîjok v pustotu"(1927).

ARMER , Karl Michael (Germania): "Umkeisungen"(1936; premiată cu "*Kurd Lasswitz Preis*").

ARMSTRONG, Ant.(U.R.S.S. ; pseudonim neidentificat): "Zakuporennîi v butîlku duh "(1927); "Eliksir jizni"(1927).

ARMSTRONG ,Geoffrey: pseudonim utilizat de John Russell FEARN (Marea Britanie): "Superhuman"(1937).

ARMYTAGE, W.H.G. (Marea Britanie): Studiul "Yesterday's Tomorrows: A Historical Survey of Futures Societies"(1968).

ARNAUD, George J.(Franța): Seria "La Compagnie des Glaces" (pentru ansamblul acestei serii, autorul a primit în 1982 "*Le grand prix de la science fiction francaise*" și în 1988 premiul "*Apollo*"): "La Compagnie des Glaces"(1980);"Le sanctuaire des Glaces" (1980); "Le peuple des Glaces" (1981); "Les chasseurs des Glaces" (1981); "L'Enfant des Glaces" (1982); "Les otages des Glaces" (1982); "Le Gnome halluciné" (1982); "La Compagnie de la Banquise" (1982); "Le réseau de Patagonie" (1982); "Les voiliers du rail" (1983); "Les fous du soleil" (1983); "Network-Cancer" (1983); "Station-fantôme"(1983);"Les hommes -jonas" (1983); "Terminus Amertume"(1983); "Les brûleurs de banquise" (1983); "Le gouffre aux garous"(1983); "Le dirigéable sacrilège" (1984); "Liensun"(1984); "Les éboueurs de la vie éternelle" (1984);"Les trains-cimetières"(1984); "Train

spécial pénitenciaire 34" (1987); "Les hallucinés de la Voie Oblique" (1987) etc.Alte scrieri: "Les croisés de Mara"(1971); "Lazaret - 3"(1973); "Les monarques de Bi", etc.*Domeniul fantastic:* "Le dossier Atrée"; "La mort noir"; "Ils son revenus"(1973); "La dalle aux maudits"(1974).

ARNOLD, Edwin Lester (Marea Britanie; n.1857 - m.1935): "Phra the Phoenician"(1890); "Lepidus the Centurion"(1901); "Lieut. Gulliver Jones" (1905) = "Gulliver of Mars".

ARNOLD ,H.F. (S.U.A.): "Night Wire".

ARNOT, R.Page (Marea Britanie): Studiul: "William Morris - A Vindication" (1934).

ARNOUX ,Alexandre (Franța; n.27.02.1884 Digne - m.03.01.1973 Paris): poet, prozator și critic literar.Scrieri (S.F.): "Indice 33"(1920); "Le régne du bonheur "(1922); "Le siège de Syracuse" (1962).

ARNYVELDE, André (Belgia): "L'Arche"(1920).

ARON, Robert (Franța): "Victoire à Waterloo"(1937).

AROSEV, Aleksandr Iakovlevici (U.R.S.S.): "Fantaziya"(1923).

ARPEC, Jakub (Cehia; sec.XIX): precursor al anticipației cehe.

ARTHEZ, Danielle d' (Franța): "L'Or du Pôle"(1899).

ARTMANN, Hans Carl (Germania): Proto-S.F.:"Der aeronautische Sindtbart oder Seltsame Luftreise von Nieder-Californien nach Crain" (1792); "Die Abenteuer oder Robinsonia, ihre Reisen, Fluchten, Gründungen und Eroberungen".

ARTUS, Thomas (Anglia): Proto-S.F.: ("Insula Hermafroditilor") (1605)

ASACHI, Gheorghe (Ronânia; n.1.03.1788 Herța/Basarabia - m.12.11.1869 Iași):studii la Lvov, Viena și în Italia; remarcabil om de cultură, întemeietorul învățământului, teatrului și presei în Moldova. Scrieri (proto-S.F.): "Cerul stelit - Meditație"(1845).*Domeniul fantastic:* "Turnul lui Bat" = "Pe Muntele Pion" (1854).

ASCH, Paul (S.U.A.): "The Wing of a Bat" (1966).

ASH, Brian (Marea Britanie; n.1936 în Berkshire): specialist în domeniul reclamei comerciale; timp de mai mulți ani a fost secretarul general al societății "H.G.Wells"; critic literar S.F. Documentare: "Who's Who in Science Fiction"(1976; minidicționar de personalități ale literaturii și fandomului S.F.); "The Visual Encyclopedia of Science Fiction"(1977); "Who's Who in H.G.Wells"(1978; index de personaje). Studiul:" Faces of the Future: The Lessons of Science Fiction"(1977).

ASHLEY, Mike (Marea Britanie; n.1948 în Middlessex): personalitate marcantă a fandomului britanic. Documentare: "Who's Who in Horror and Fantasy Fiction"(1977; minidicționar de personalități); "Science Fiction, Fantasy and Weird Fiction Magazines"(1985; în colaborare cu Marshall B. TYMN). Antologii: "The History of the Science Fiction Magazines"(4 volume, publicate între 1974-1978; antologii comentate);" The Best of British"(1977);"Souls in Metal"(1977).

ASIMOV, Isaac (S.U.A.,n.2.01.1920 Smolensk /Rusia): în 1923 emigrează ,împreună cu familia, în Statele Unite și primește cetățenie americană.Bacalaureatul obținut la vîrsta de 16 ani; studii de chimie și licență la "Columbia University"; doctorat în chimie în 1949.În timpul celui de al doilea război mondial a lucrat în laboratorul de cercetări militare din Philadelphia al aviației navale americane. În 1973 se recăsătorește cu scriitoarea Janet JEPPSON.Palmares: deține 4 premii "*Hugo*" (primul, în 1963, i s-a decernat pentru activitatea de popularizare

a științei prin intermediul S.F.și al rubricii lunare pe care o redacta în revista " The Magazin of Fantasy & Science Fiction "; în 1966, primele trei părți ale ciclului "Foundation" au fost premiate, fiind considerate "*The Best All-Time Series*"; în 1973 pentru "The Gods Themselves" și în 1977 pentru "The Bicentennial Man". Deține, de asemenea, două premii "*Nebula*" (pentru "The Gods Themselves" și "The Bicentennial Man"), precum și titlul onorific de " *Grand Master of Science Fiction*" decernat de juriul acestui premiu. În 1987 a primit "*Locus Award*" pentru romanul "Robot Dreams". Scrieri : Ciclul "Foundation ": a inclus , inițial, trei părți, respectiv " Foundation " (1942) = "The 1OOO Years Plan ", " Foundation and Empire "(1945)="The Man Who Upset the Univers"; "Second Fondation "(1948).Ulterior, în anii '80, ciclul a fost completat cu romanele: " Foundation's Edge " (1982); " Foundation and Earth " (1986) și "Prelude to Foundation" (1988). Ciclul "Trantor" incude romanele: "Peeble în the Sky" (1950);"The Stars, Like Dust"(1951)= "Tyrann"= " The Rebelious Stars "; " The Currents of Space " (1952); "The Caves of Steel" (1953) ("Cavernele de oțel "); " The Naked Sun "(1956) ("Soarele gol"); "The Robots of Dawn" (1983); "Robots and Empire"(1985); "Robot Dreams" (1986); "Robots' Town". Ciclul "Robots" a fost grupat de autor în două culegeri: "I, Robot"(1950) și "The Rest of Robots"(1964). Culegerea "I,Robot"(1950) ("Eu , robotul") include titlurile: "Robbie"="Strange Play Fellow"("Robbie"); "Reason"(1941)("Raționament"); "Liar"(1941)="I, Robot" (1950) ("Mincinosul"); "Catch That Rabbit" (1943) ("Întîi să prindem iepurele"); "Escape"="Paradoxical Escape"(1943)(Evadare"); "The Evitable Conflict"(1950)("Conflict evitabil"); "Runaround" ("Fuga în cerc"); "Evidence"(1950) ("Evidență"); "Little Lost Robot" ("Robotul dispărut"="S-a pierdut un robot"). Culegere "The Rest of Robots" (1964) cuprinde: "Source of Power"="Robot AL-76 Goes Astray"; "Victory Unintentional"; "First Law"(Prima lege"); "Lenny"; "Satisfaction Garantie"; ("Să ne unim!"); ("Risc"); ("Corectorul"). În 1982 autorul a reunit toate povestirile avînd drept eroi roboții într-un singur volum intitulat "The Complete Robot". Ciclul "Asimov's Mysteries" grupează povestiri S.F. de factură polițistă: "Marooned Off Vesta"(1938); "The Singing Bell" (1954); "The Talking Stone" (1956); "What's in a Name" (1956); "Pâte de Foie Gras" (1956); "The Dying Night" (1956); "The Dust of Death" (1956) ("Pulberea neiertătoare");"A Loin of Paw" (1957)(Un viciu de formă"); "I'm in Mart-Port without Hilda"(1957)("Sînt în Port-Marte fără Hilda"); "Anniversary" (1959) ; "Orbituary"(1959); "Star Light"(1962)("Lumină stelară"),"The Key"(1966); "The Billard Ball"(1967)("Bila de biliard"). În afara acestui ciclu, a mai publicat și un roman de factură polițistă, intitulat "A Whiff of Death" (1958). Alte scrieri: "Ring Around the Sun "(1938); "Stowaway"(1939) = "Dangerous Callisto": "The Magnificent Possession" = "Ammonium"(1939); "Trends"(1939); "Directions"(1939); "Half-Bread"(1939); "Homo Sol"(1940); "Half-Breads on Venus"(1940); "Heredity"(1940); ("O informație imaginară")(1940);"Night Fall"(1941) ("Căderea nopții"); "Black Friar of Flame"(1941)="Pilgrimage"; "The Secret Sense"(1941)("Simțul cel tăinuit"); "No Definitive"(1941); "Super Neutron" (1941); "Time Pussy"(1941); "The Little Man on the Subway" (1941; scrisă în colaborare cu James McCREIGH; a fost publicată abia în 1950); "The Imaginary" (1942); "Death Sentence"(1943); "Author ! Author!" (1943); "Christmas on Ganymede"(1943) ("Crăciun pe Ganymede"); ("Persecuție") (1943); ("O pagină de istorie") (1943); "Blind Alley" (1944); "Grow Old Along with Me" (1947; ulterior a fost completată și dezvoltată ca roman, sub titlul "Peeble in the Sky" - în 1950 - punctul

de plecare al ciclului "Trantor"); "The Endochronic Properties of Resublimated Thiotimoline"(1948); "The Misbegotten Missionary" (1950); "Darwinian Pool Room"(1950); "Day of the Hunter"(1950); "The Fun They Had"(1951)("O glumă strașnică"); "Hostess"(1951); "In a Good Cause" (1951); "Void C"(1951); "Button, Button"(1952); "The Monkey Finger" (1952); "What If ?..."(1952); "The Martian Way"(1952); "Sally"(1953)("Un automobil barează drumul"); "Belief"(1953); "Everest"(1953); ("Nu-i nimeni aici, în afară de...") (1953); "The Pause"(1954); "Let's not"(1954); ("O zi splendidă")(1954); "The End of Eternity"(1955)("Sfîrșitul eternității"); "Dreaming Is a Private Thing" (1955)("A visa e personal"); "The Dead Past"(1956); "Each an Explorer"(1956); "The Last Question" (1956)("Ultimul răspuns"); "The Gentle Vultures"(1957); "Blank !"(1957); "Does a Bee Care"(1957); "Silly Asses"(1957); "Profession" (1957); "All the Troubles of the World"(1958); "«S» as in Zebatinsky " (1958)="Spell My Name with an «S»"(1959); "Last Born"(1958)="The Ugly Boy" (1959); "Buy Jupiter"(1958); "A Statue for Father"(1958); "Rain, Rain Go Away" (1959); "Spell My Name with an «S »"(1959)=" «S» as in Zebatinsky " (1958); "The Ugly Boy"(1959)="Last Born"(1958); "Thiotimoline and the Space Age"(1960); "Playboy and the Slime God"(1961)("Ce-i povestea asta numită dragoste"); "Founding Father"(1965); "The Prime of Life"(1966; poezie);"The Fantastic Voyage "(1966; roman scris pornind de la scenariul filmului purtînd același titlu); "Key Item"(1968); "Exile to Hell"(1968); "The Proper Study"(1968); "Feminine Intuition"(1969); "Waterclap"(1970); " 2430 "(1970); "The Greatest Asset"(1971); "Take a Match"(1972)("Un băț de chibrit"); "The Gods Themselves"(1972); "Thiotimoline to the Stars"(1973); "Light Verse" (1973); "That Thou Art Mindful of Him"(1974); "Stranger in Paradise"(1974); "Earthset and Evening Star"(1975); "The Heavenly Host"(1975); "The Life and Times of Multivac"(1975)("Bufonul"); "The Winnowing"(1976); "The Bicentennial Man"(1976)("Omul bicentenar"); "Marching In" (1976); "Old-Fashioned" (1976); "The Tercentenary Incident"(1976); "Birth of a Notion"(1976); "Good Taste"(1976); "Nothing for Nothing"(1979)("Nimic despre nimic"="Nimic pentru nimic"); "The Wind of Change"(1982); "The Redhead"(1984); "It's Such a Beautiful Day" (1985); "Fantastic Voyage II: Destination Brain"(1987); "Azazel"(1988); "Nemesis"(1989); "Living Space"; "Kid Stuff"; "Mirror Image"("Reflexie pe oglindă"); "Gimmick Tree"; "The Watery Place"; "The Message"; "Someday"; "The Last Trump"; "How It Happend"("Cum s-a întîmplat"); "The Immortal Bard"; "The Feeling of Power"; "Big Game"; "Eyes Do More Than See"("Ochii nu mai văd"); "Unto the Fourth Generation"; "Dead Hand"; "Breathes There a Man" ("Acolo respiră un om"); ("Ce-și face omul cu mîna lui"); ("Capcana de creduli"); ("Statuile de lumină"); ("Animalul de piatră"); ("Alice în Țara hormonilor"); ("Muștele"); ("Un articol de lege"); ("Rubrică necrologică"); ("Conformați-vă instrucțiunilor"); ("Verdictul"); ("Mașina care a cîștigat războiul"); ("În vremurile de demult profesorii erau oameni"); ("Ah ! Tinerețe") ; ("Adîncurile"); ("Greșeala"). Colaborări cu soția sa Janet ASIMOV (anterior căsătoriei, aceasta a publicat sub numele său - Janet O.JEPPSON): Seria "Norby", dintre ale cărei episoade pot fi menționate: "Norby, the Mixed-Up Robot"(1983); "Norby's Other Secret"(1984); "Norby and the Lost Princess" (1985); "Norby and the Invaders"(1985); "Norby and the Queen's Necklace" (1986); "Norby Finds a Villain "(1987); "Norby Down to Earth"(1988). Culegeri: "I, Robot"(1950); "The Martian Way and Other Stories"(1955); "Earth Is Room Enough"(1957); "Nine Tomorrows"(1959); "Triangle"(1961); "The Rest of Robots" (1964);

"Through a Glass, Clearly"(1967); "Asimov's Mysteries"(1968; 3 volume); Nightfall and Other Stories"(1969; 2 volume); "The Best New Thing" (1971); "The Early Asimov"(1972); "The Best of Isaac Asimov" (1973); "Have You Seen These ?"(1974); "Buy Jupiter and Other Stories" (1975) "The Bicentennial Man and Other Stories"(1976); "The Complete Robot" (1982); "The Winds of Change and Other Stories"(1983); "The Alternate Asimov" (1986; include variantele inițiale ale unor romane, de exemplu "The End of Eternity", "Grow Old Along Me" și "Belief"); "Science Fiction by Isaac Asimov" (1986); "The Best Science Fiction of Isaac Asimov"(1986); "Other Universes of Isaac Asimov"(1987); Antologii: "The Hugo Winners"(vol.I - 1962; vol.II - 1971; vol.III - 1977); "Fifty Short Science Fiction Stories"(1963; în colaborare cu Groff CONKLIN); "The Unknown" (1963; în colaborare cu D.R.BENSEN); "Tomorrow's Children"(1966); "Opus 100"(1969); "Before the Golden Age"(1972); "Nebula Award Nr.8(1973); "Time To Come"(1975); Micro-cosmic Tales"(1980;în colaborarea cu M.H.GREENBERG și J.D.OLANDER). Studii și eseuri: "Asimov's Guide to Science"(1972); ("Civilizațiile extraterestre") (1979); ("Cucerirea cunoașterii"); "The Edge of Tomorrow"(1985)" ("Excursie cosmică: opt zile pe Lună"); ("Vitraliul și geamul"); "Profiles of the Future". Memorialistică: "In Memory Yet Green - The Autobiography of Isaac Asimov, 1920-1954" (1979). *Domeniul fantastic:*" Legal Rites" (1941)="Legal Rights" (in colabo rare cu James McCREIGH). Scrieri pur polițiste: "Tales of the Blach Widowers"(1974); Murder at the A.B.A." (1976); "More Tales of the Black Widowers"(1976); "The Key Word and Other My Stories"(1977); "The Case Book of the Black Widowers"(1980); "The Union Club Mysteries"(1983); "Banquetes of the Black Widowers" (1984); "The Disappearing Man and Other Mysteries"(1985). Sub pseudonimul Paul FRENCH a publicat povestiri S.F. pentru tineret. Referințe critice: Neil GOBLE - "Asimov Analysed"(1972); Joseph F. PARTOUCH - "The Sciense Fiction of Isaac Assimov" (1974); J.D.OLANDER & M.H.GREENBERG - "Isaac Asimov" (1974); James GUNN - "Issac Asimov: The Foundations of Sciense Fiction"(1982).

ASPRIN, Robert Lynn (S.U.A.): "The Cold Clash War". Seria de antologii: "Thieves' World". In colaborare cu G. TAKEI: "Miror Friend, Miror Foe".

"ASPIDISTRA": fanzin editat în Italia, în 1965, de Riccardo LEVEGHI.

ASSEEV, Nikolai Nikolaevici (U.R.S.S.n.1889 Lgov - m.1963): poet; după debutul futurist, se aliniază treptat liniei dogmatice a realismului "socialist" (obține chiar și premiul "Stalin" pentru poezie, în 1941). Proză (S.F.):"Amerikanskaya pervomaikaya noci"(1924); "Rasstrelyannaya Zemlya" (1925); "Zavtra" (1925); "Voina s krîsami" (1925); "Tolko detali" (1925). Culegere: "Proza poeta"(1930).

ASSELINEAU, Roger (Franța): Antologia de eseuri Și studii; "Du fantastique à la science fiction américaine"(1973).

ASSOLANT , Alfred (Jean-Baptiste ASSOLANT, zis) (Franța; n.1827 Aubusson - m.1896 Paris: profesor de istorie. Scrieri: "Brancas" (1859); "Quaterquem"(1860); "Les aventures merveilleuses, mais autentiques, du Capitaine Corcoran"(1867); "François Bûclamor"(1874); "Montluc le Rouge"(1878).

ASTAHOVA, Natalia (U.R.S.S.): ("Permiteți-mi să mă nasc").

"ASTONISHING STORIES": periodic editat în Statele Unite în intervalul februarie 1940 - aprilie 1943. Redactori: Frederik POHL (1940 - 1941), apoi Alden H. NORTON (1941 - 1943). Ilustrații de Virgil FINLAY, Bob

SHERRY, Stephen LAWRENCE ş.a.

ASTOR, John Jacob (Marea Britanie): "A Journey in Other Worlds"(1894).

"Astouding Science Fiction": periodic editat în S.U.A.

"ASTOUNDING STORIES": revistă editată în Statele Unite între anii 1930(ianuarie) - 1960; pînă în 1931 a purtat titlul "ASTOUNDING STORIES OF SUPER SCIENCE"; după 1960 şi-a modificat titlul în "Analog Science Fact / Science fiction".Sub titlul "Astounding Stories" a primit 3 premii "*Hugo*" (în 1953, 1956 şi 1957) în clasa "periodice" profesioniste". Redactori: Harry BATES (1931-1933), Orlin F.TREMAIN (1933-1938), John W.CAMPBELL jr.(1937-1960).Ilustraţii de Howard V. BROWN, Virgil FINLAY, Frank Kelly FREAS, Roy KRENKEL, J.W.SCOTT, Hans WESSO ş.a. Referinţe critice: A.ROGERS - "A Requiem for Astounding " (1964).

"ASTOUNDING STORIES": ediţia britanică a revistei nord-americane omonime; a apărut în Marea Britanie numai în cursul anului 1939.

"ASTOUNDING STORIES YEARBOOK": magazin trimestrial editat în SUA, începînd din 1966; sumarul cuprinde exclusiv reeditării de texte clasice.

"ASTRALIA": fanzin editat în Italia, începînd din 1975.

ATANASIU, Mircea (România; n.1959 Bucureşti):"Vis sau realitate ?"

ATHELING-jr.,William: pseudonim utilizat de James BLISH (S.U.A.) În activitatea de critic literar S.F. Articolele şi cronicele respective sînt grupate în două culegeri: "Issues at Hand - Studies in Contemporary Magazine Science Fiction"(1964) şi "More Issues at Hand - Critical Studies in Contemporary Science Fiction"(1972).

ATIENZA ,Juan G. (Spania): "La machina de matar"(1961): " Los viajeros de las gafas azules"(1962).

ATKINS , John (Marea Britanie): Eseul: "Tomorrow Revelead"(1955).

ATKINSON (Marea Britanie): Studii: "The Extraordinary Voyage in French Literature from 1700" (1920); "The Extraordinary Voyage in French Literature from 17oo to 1720" (1922).

"ATLANTA": Fanzin editat în Belgia (au apărut 12 numere, între ianuarie 1966 - decembrie 1967). Editor/ redactor: Michael GRAYN.

"ATLANTIC SCIENCE FICTION": periodic editat în Marea Britanie.

"ATLANTIDA": fanzin xerografiat, editat de cenaclul literar S.F. "Atlantis" din Cernavodă.

"*ATLANTIS*": cenaclu literar S.F. fondat la Cernavodă.

"ATLANTIS": fanzin editat de cenaclu literar S.F. "Atlantis - S.F." din Reşiţa.

"*ATLANTIS - S.F.*": cenaclu literar S.F. fondat în octombrie 1985 la Reşiţa.

ATTANASIO, A. A. (S.U.A.): "Radix"(1981).

ATTERLEY, Joseph: pseudonimul lui George TUCKER (S.U.A.); Proto-SF: "A Voyage to the Moon with Some Account of the Manners and Customs,Science and Philosophy of the People of Morosofia and Other Lunarians"(1827).

ATWOOD, Margaret (Canada): "The Handmaid's Tale" (1986).

"AU-DELÀ DU CIEL":ediţia franceză a periodicului italian "Oltre il cielo", difuzată în perioada 1957 - 1961.

"AUBE ENCLAVÉE"(L'):fanzin editat în Franţa numai în cursul anului 1973 (au apărut doar 5 numere). Editor/redactor: Henri-Luc PLANCHAT.

AUBREY, Frank (S.U.A.): "The Devil Tree of Eldorado"(1897).

AUDIBERTI, Jacques (Franţa; n.25.03.1899 Antibes - m.10.07.1966 Paris):

scriitor apropiat curentului suprarealist. Proză (S.F.):"L'Opéra du monde"(1947). Teatru (S.F.): "Les naturels du Bordelais" (1952). *Domeniul fantastic:* "Abraxas"(1938); "Le Maître de Milan"(1950); "Les jardins et les fleuves"(1954);"La poupée" (1958).

AUEL, Jean (S.U.A.): "The Mammoth Hunters" (1985).

"AUSTRALIAN S.F. NEWS": fanzin editat în Australia; în 1985 i s-a decernat premiul "*Ditmar*" la categoria "fanzine".

AUTE, Luis-Eduardo (Spania)

"AUTHENTIC SCIENCE FICTION": periodic editat în Marea Britanie, în perioada ianuarie 1951 - octombrie 1957. Redactori: Herbert J. CAMPBELL (1951 - 1956), apoi E.C.TUBB (1956 - 1957).

AUTHIER, Gabriel (Franța): "La machine".

AVERY, Richard: pseudonimul lui Edmund COOPER (Marea Britanie).

AVICE, Claude (Franța; n.16.05.1925 Le Mans): licențiat și doctor în farmacologie. A publicat sub pseudonimele Pierre BARBET, David MAINE și Olivier SPRIEGEL. Debut în 1952 cu povestirea "Babel 3805" publicată sub pseudonimul Pierre BARBET.

AVTOKRATOV, N.(U.R.S.S.; pseudonim neidentificat): "Taina professora Makseeva" (1940).

"AVVENTURE NELL CIELO" : periodic fondat în Italia, în 1938, de Armando SILVESTRI.

"AWARD Science Fiction Reader"(The): antologie editată în S .U.A.-1966.

AXTON, David: pseudonim utilizat de Dean KOONTZ (S.U.A).

AYMÉ, Marcel (Franța; n.29.03.1902 Joigny - m.14.10.1967 Paris): prozator, dramaturg și publicist.Scrieri (S.F.):"Les Sabines" (1943) ("Sabinele"); " La carte "(1943); " Le décret" (1943); "Pastorale". *Domeniul fantastic:* "La jumet verte" (1933); " Le passe-muraille"(1942)(Omul care trece prin zid"); "La vouivre" (1943); (Cizmele de cale lungă"). Culegeri: "Les contes du Chat-Perché" (1934) (Poveștile motanului cocoțat"); "Derniers contes du Chat-Perché"(1958)

AYRE, Thornton: pseudonim utilizat de John Russell FEARN (Marea Britanie): Ciclul "Violet Ray" include:"The Golden Amazon"(1939); "The Amazon Flight Again" (1940); " The Golden Amazon Returns " (1941); "Children of the Golden Amazon" (1943). Ciclul "Brutus Lloyd": "The Man Who Saw Two Worlds" (1940); "Case of the Murdered Savants" (1940); "The Case of the Mezozoic Monsters"(1942).Alte scrieri:"Penal World" (1937);"Whispering Satellite"(1938); "Secret of the Ring"(1938); "Microbes from Space"(1939);World without Women"(1939);"Face in the Sky"(1939); "Lunar Intrigue"(1939); "World Reborn"(1940); "Mistery of the White Raider"(1940); "Secret of the Moon Treasure"(1940); "Domain of Zero" (1940):"Special Agent of Venus"(1940); "Island in the Marsh"(1940); "The Man Who Sold the Earth"(1940); "Twilight of the Tenth World"(1940); "The World in Wilderness"(1941);"Lunar Concession" (1941);"The Mental Gangster"(1942);"Vampire Queen"(1942);"The Silver Coil"(1942);"Lunar Vengeance"(1943). În colaborare cu A.R.STEBER (S.U.A.): " Mistery of the Martian Pendulum"(1941).

AZIZA,Claude(Franța;n.1937 Alger):conferențiar de istorie la Universitatea Paris-IIIème.Documentare:"Dictionnaire des formes et des personages" (1981; se referă la filmul S.F.); "Encyclopedie de poche de la science fiction - Guide de lecture" (1987; în colaborare cu Jacques GOIMARD). Antologie : " Des dieux et des hommes"(1987).

Tehnoredactare computerizată:"CONSI-SA".

Federația Națională de Tineret pentru science - fiction
știință prospectivă și impactul cu viitorul

Fundația pentru Tineret *Asociația de științe și arte prospective*
Buzău **GENEZE**
Buzău

DIPLOMA

Se acordă PREMIUL I **domnului**
DANIEL CRISTIAN DUMITRU **din** CRAIOVA **pentru**
ROMAN – „Săptămâna orbilor" **la ediția a XXI-a**
a concursului "ROMCON '91".

Buzău JUDEȚUL 2842 *28 aprilie '91*

Președinte,

Federația Națională de Tinerat pentru science - fiction,
știință prospectivă și impactul cu viitorul

Fundația pentru Tineret *Asociația de științe și arte prospective*
Buzău **GENEZE**
Buzău

DIPLOMA

Se acordă PREMIUL I **domnului**
VIOREL PÎRLIGRAS **din** CRAIOVA **pentru**
ALBUM BD – „ESCALĂ PE TOBRA" **la ediția a XXI-a**
a concursului "ROMCON '91".

26-27-28 aprilie '91

Președinte,

Lei 100

467

THE NUMBER OF THE BEST!

JVA